

Giới thiệu Cây Ô Liu Màu Trắng

Tên gốc: 白色橄榄树

Thể loại: hiện đại, bối cảnh chiến tranh, phóng viên chiến trường x quân nhân, song xử, ngược, kết HE hoặc SE (tùy cảm nhận của mỗi người).

Nhân vật chính: Lý Toàn, Tổng Nhiệm

Tình trạng bản gốc: 69 chương

Editor: Eimi.103 + Onion2109. chenluan

Bìa: Cá xinh đẹp

1. Có bao giờ bạn suy nghĩ liệu bạn có thể làm gì trong vòng năm giây? Ví dụ như một cốc nước, đi một quãng đường? Nói một câu, đọc một trang sách.... Nhưng trong vòng năm giây, cũng có thể làm trái tim của em chứa đựng hình bóng của anh.

2. Em đây chính là Nhiệm Nhiệm, A Toàn ah.

3. Không có ai là một hòn đảo đơn độc, ngoại trừ anh.

4. Ngày ấy, qua ô cửa sổ, anh nhìn thấy trên cánh đồng hoang rộng lớn kia, có một cây ô liu màu trắng.

5. Em từng đến rất nhiều nơi, gặp rất nhiều người, nhưng anh là điều dịu dàng nhất trong trái tim em.

Bạn đang đọc truyện *Cây Ô Liu Màu Trắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1-1

Edit: Onion2109

Beta: Minh Tâm

Ngày Tổng Nhiệm gặp Lý Toàn là một ngày rất bình thường.

Ngày 3 tháng 6, thành phố A Lặc ở phía bắc Đông Quốc nhìn qua vẫn không có gì thay đổi so với mọi ngày. Tám giờ sáng, Tổng Nhiệm đẩy cánh cửa sổ nhà nghỉ, phía dưới là một con đường thẳng hướng bắc dẫn đến một trường học nhỏ. Hai bên đường là các cửa hàng cao thấp xen kẽ, dân cư thấp thoáng qua những tán cây.

Nhìn ra xa, mặt đường bụi bặm, giấy vụn lá khô không người quét dọn. Nhưng bầu trời xanh ngắt, ánh mặt trời cũng rất xán lạn.

Trong nhà hàng ở tầng dưới, một bà mẹ trẻ đội khăn trùm đầu, mặc áo choàng đen đang ôm đứa con nhỏ ngồi bên bàn ăn sáng. Chủ tiệm đứng sau quầy hàng, một tay thái thịt nướng, một tay cầm bánh mì. Mùi thịt nướng, đậu luộc cùng bánh mì phiêu đẳng trong không khí. Trong một tiệm sửa chữa bên phố đối diện, vài người đàn ông trung niên đã sớm dắt xe máy đứng chen trước cửa, lao nhao tranh luận với thợ máy bằng thứ ngôn ngữ Đông Quốc mà Tổng Nhiệm nghe không hiểu. Cách đó không xa vang lên tiếng thổi còi, xe buýt đỗ ven đường, một đám học sinh tiểu học vọt xuống xe, lủi rủ chạy vào trường học. Tài xế kéo cửa kính xuống, cùng cảnh sát tuần tra ở ven đường trò chuyện đôi câu.

Tất cả nhìn có vẻ y như ngày thường, nhưng lại có sự khác biệt.

Tiệm cơm địa phương vẫn mở cửa, KFC thì đã ngừng kinh doanh từ lâu; phòng khám nha khoa đang khai trương, nhưng cửa hàng điện thoại đã đóng cửa hơn một tuần rồi. Trên cửa dán một mô hình điện thoại Trung Quốc kiểu mới nào đó, hình ảnh đã rách mướp cả, trang giấy run run trong gió sớm. Một con chó lang thang cuộn mình lại trong đồng báo phế liệu. Sát vách là tiệm bán quần áo, tủ kính phủ kín một lớp bụi, mờ mờ thấy haimẫu ma-no-canh bên trong, một mặc trang phục áo choàng đen dài trùm đầu che mặt, một mặc áo sơ mi trắng và váy hoa ngắn.

Gió buổi sớm đảo qua lá rụng và giấy vụn ven đường, nhưng không thổi được vào làn váy bên trong tủ kính.

Tổng Nhiệm bắt giấc thờ dài, lòng hơi phiền muộn, giống như tấm kính bị phủ lớp bụi dày. Đây là ngày cuối cùng cô ở đất nước này. Hôm nay nhiệm vụ nước ngoài kết thúc, cô sắp trở về. Từ thành phố A Lặc đến thủ đô Già Mã mất bốn giờ đi đường xe, máy bay về nước cất cánh lúc 11 giờ đêm.

Cô tựa bên cửa sổ lướt điện thoại. Trong nước hiện đang là buổi chiều, dân mạng đang thảo luận về một ngôi sao nào đó mới ra mắt, đẹp như Tây Thi đậu phụng các kiểu.

Thời gian ở đây là 8 giờ 30. Cô bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Cô vừa xếp lại chiếc giá ba chân, sàn nhà dưới chân đột nhiên rung lắc, tựa như động đất. Nhưng đây không phải động đất! Cô cảm thấy ảnh vọt tới mở chốt cửa sổ, chân trời phía xa vang lên tiếng như sấm rền.

Nhưng ngoài cửa sổ tất cả đều bình thường, người đi trên phố nhao nhao ngẩng đầu, như một đám ngỗng mờ mịt. Ngay sau đó lại là một tiếng vang thật lớn, liên tiếp – là đạn pháo.

Khai chiến rồi.

Trên đường bỗng chốc nhộn nhạo hẳn lên, mọi người kêu la ầm ĩ, chạy loạn khắp nơi.

Tổng Nhiễm đeo máy ảnh, giá ba chân cùng một số thiết bị thông tin trên lưng rồi trèo lên sân thượng. Cô trông về phía khu đất hoang xa xa bên ngoài thành phố, không thấy bất cứ dấu hiệu nào của quân đội. Nhưng tiếng bom đạn cứ dội lên không ngừng. Cách thành phố A Lặc mấy chục cây số về hướng đông bắc là thành phố Cáp Lỗ, có một đồng nghiệp nam của cô đóng tại đó.

Tín hiệu điện thoại bị mất. Bước đầu tiên khi khai chiến chính là phá hủy trạm thông tin.

Tổng Nhiễm lắp xong thiết bị, khai thông vệ tinh điện thoại, vừa kết nối được với phía bên kia đã nghe thấy tiếng nói: “Quân đội chính phủ và lực lượng vũ trang chống chính phủ đang chiến đấu bên ngoài thành phố Cáp Lỗ. Tình hình bên cô thế nào rồi?”

Tổng Nhiễm căn chỉnh góc độ chụp, ổn định hơi thở, nói: “Hiện tại tôi đang ở trên sân thượng của một nhà nghỉ ngoại ô phía đông bắc thành phố A Lặc, thành phố trung tâm của phía đông đất nước này. Tôi có thể nghe rõ tiếng bom đạn từ hướng thành phố Cáp Lỗ. Mặt đất nơi đây còn đang chấn động, hình ảnh quay được cũng không ổn định. Khu A Lặc tôi đang ở một phút trước vẫn còn thấy ô tô và người đi đường, nhưng giờ không còn một bóng người. Đối diện chỗ tôi đứng là một trường tiểu học, có thể nhìn thấy...” Cô phóng to hình ảnh lên: “Các thầy cô giáo dẫn học sinh sơ tán từ tòa nhà dạy học ra sân. Một tháng trước số học sinh ở đây là 300, giờ đã giảm mạnh chỉ còn hơn 100. Rất nhiều gia đình đã sớm di tản đến phía nam, cũng chính là vùng phụ cận thủ đô Già Mã...”

Cô đưa tin xong, đầu bên kia không nghe thấy tiếng pháo nữa. Không biết là chiến sự đã ngừng, hay đã chuyển sang đấu súng đạn.

Tổng Nhiễm ở trên sân thượng đợi mười phút, không phát hiện có tình huống gì mới.

Bầu trời cao xanh như nước rửa qua mặt ngọc Sapphire, ánh mặt trời càng thêm xán lạn, như thể hiện tượng vừa rồi chưa từng xảy ra.

Cấp trên thông báo Tổng Nhiễm cứ theo kế hoạch về nước. Nhưng chiến tranh đột nhiên bùng nổ, khả năng tuyến đường giao thông sẽ bị phong tỏa hoàn toàn khá cao, trở về không phải là chuyện dễ.

Cô đã thuê xe từ tối qua, mà tài xế hẹn cô hôm nay đi Già Mã phải dẫn một nhà sáu người đến phía nam nên đã hủy hẹn. Hoàn cảnh đặc biệt, cô cũng không cách nào trách cứ người ta.

Khoảng chín rưỡi, Tổng Nhiễm liên lạc được với một người bạn phóng viên người Mỹ, biết được họ có xe, có thể đưa cô đi cùng. Nhưng bọn họ lại ở thành phố Tô Duệ cách A Lặc hơn 10km đường bộ về phía tây bắc, mười rưỡi sáng mai mới bắt đầu xuất phát xuống phía nam.

Ở A Lặc lúc này trên đường phố đông nghịt người lái ô tô xe máy buộc vali hành lý mang theo người nhà di tản. Đường ra khỏi thành phố tắc nghẹt, chật như nêm cối. Tiếng còi xe, tiếng chửi rủa, tiếng hô hoán, tiếng trẻ con khóc ầm ĩ không dứt bên tai. Tổng Nhiễm lòng như lửa đốt, dưới trời nắng gắt chạy đến mười mấy con phố, tìm kiếm khắp thành phố để mượn một chiếc xe máy, nhưng vào lúc này phương tiện giao thông đứng là ngàn vàng cũng khó mà cầu được.

Trên đường trở về, mắt cô rơm nước mấy bận. Không sợ mới là lạ.

Trở lại nhà nghỉ, ông tài xế lật lọng trước kia đang đứng ở sảnh chờ cô. Ông ta đưa cho cô một chiếc xe máy.

Mười giờ sáng, Tổng Nhiễm đổi bộ quần áo màu đen, đội mũ và khăn che mặt, cột vali đựng thiết bị lên chỗ ngồi phía sau, một mình lái xe thẳng đến thành phố Tô Duệ hướng tây bắc. Xe máy là kiểu dành cho nam, nặng và rất khó lái. Lúc mới biết đi cô thường xuyên bị ngã, giờ đã quen tay hơn rồi.

Cả chặng đường trời cao đất rộng, đôi khi lại có vài chiếc chạy về phía nam vụt qua.

Cô tăng tốc, ước chừng mười lăm phút sau sẽ đến được ngoại ô thành phố Tô Duệ. Trên đường đi gặp mấy nhà bỏ hoang không người ở, gió thổi tung rác rưởi trên mặt đất, trông như phố hoang vào ban ngày.

Vừa đi qua một con đường, đằng xa loáng thoáng tiếng súng. Lòng bàn tay Tổng Nhiễm ướt đẫm, cô tăng tốc phi sang chỗ khác.

Bạn đang đọc truyện *Cây Ô Liu Mầu Trắng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-2

Edit: Eimi.103

Beta: Onion2109

Cô lượn quanh trong con ngõ nhỏ, sau đó nhanh chóng xông ra đại lộ rộng lớn không người. Khi tăng tốc lần nữa thì phía trước góc ngõ, mái nhà, sau xe đột nhiên xuất hiện bảy tám người mặc quân phục, vũ trang đầy đủ cầm súng thép hét lên:

“Back Up!”

“Stop!”

Tổng Nhiệm phanh khẩn cấp. Dưới sự tác động của quán tính, chiếc xe lao nhanh về phía trước, lốp xe và mặt đất ma sát phát ra tiếng chói tai. Giữa đường có một hộp sắt, hộp lộ ra một sợi dây, cuối dây nối với một mảnh kim loại nhỏ.

Chiếc xe gần máy dừng lại, Tổng Nhiệm chống chân trái, giẫm ngay lên mảnh kim loại kia. Ngay lập tức hộp sắt phát sáng lên, những con số màu đỏ bắt đầu đếm ngược ——

Là một quả bom

Xung quanh yên tĩnh như chết.

Nội tâm Tổng Nhiệm co lại thành một điểm.

Một chân cô đạp trên mảnh kim loại, một chân để trên bàn đạp xe gần máy. Cô bất động đứng nguyên tại chỗ, mồ hôi túa ra trên khuôn mặt như những hạt đậu, chảy xuống cổ.

Mỗi một giây đều bị nỗi sợ hãi kéo dài đến vô tận. Nhưng đám người kia không có dấu hiệu như muốn cứu cô.

Mấy giây tĩnh lặng, một người hét lên: “Stay Put!” (đừng nhúc nhích!)

Vừa dứt lời, lại có người hô: “A Toàn!”

Tổng Nhiệm không thể phân biệt được azan(*) là ngôn ngữ nước nào. Chỉ thấy một người đàn ông mặc bộ quân phục màu xám tro nhảy ra ngoài cửa sổ tầng hai của một tòa nhà nào đó, đạp ống thoát nước mà xuống. Anh ta đội mũ bảo hiểm và mang mặt nạ quân dụng, đứng ở ven đường xa xa quan sát cô. Toàn thân cô mặc màu đen rất khả nghi.

() Azan là phiên âm của A Toàn, Tổng Nhiệm tưởng tên nước ngoài nên nghe thành Azan.*

Giọng Tổng Nhiệm giống như sợi tơ xoắn lại, run rẩy: “Help! Please!” Người đàn ông đứng yên một giây, sau đó đi về phía cô, lại lần nữa có người hét ngăn lại: “A Toàn!”

Anh ta quay lại, dùng tay ra hiệu với đồng đội của mình.

Bộ đếm giờ trên hộp sắt đang nhanh chóng đếm ngược —— 00:09:10

Người đàn ông cầm khẩu súng tới gần, bên trên chiếc mặt nạ là một đôi mắt đen nhánh sáng ngời, chứa sự cảnh giác của loài ung. Tốc độ của anh ta chậm và nhẹ, lúc cách cô hơn mười mét thì nhìn chằm chằm khuôn mặt đã che lại của cô một lát, mắt híp lại, hỏi: “Người Trung Quốc?”

May mà Tổng Nhiệm không khóc, hô lớn: “Đứng! Tôi là phóng viên!”

Lần này, các đồng đội của anh ta nhao nhao từ chương ngại vật đi ra.

Anh ta đến gần xem quả bom, lại nhìn chân cô đang giẫm lên mảnh kim loại, nói: “Cô đạp chuẩn đấy.”

“...”

Giọng nói chứa ba phần trên chộc bảy phần ôn hòa, Tổng Nhiệm không biết nên trả lời thế nào, nhưng người lại thoáng buông lỏng.

Anh ta quỳ một chân trên đất, tháo vỏ hộp sắt, để lộ những sợi dây điện rườm rà bên trong. Tổng Nhiệm không khỏi hít vào một hơi. Người đàn ông nghe thấy, nhìn cô vẫn duy trì tư thế một chân chống đất, nhẹ giọng hỏi: “Có thể chống đỡ nổi không?”

Tổng Nhiệm chỉ có thể gật đầu.

Anh ta không tin, đứng lên, nói: “Trước tiên cô xuống xe đã.”

Tổng Nhiệm thấp giọng: “... Tôi không dám.”

“Không sao. Tôi đỡ.” Người đàn ông an ủi, tay trái đỡ lấy xe máy, trong nháy mắt cô cảm nhận được sức lực của anh ta. Tay phải anh ta cầm cánh tay cô, Tổng Nhiệm theo bản năng nhanh chóng nắm lấy tay anh, cơ bắp trên cánh tay người đàn ông căng đầy rắn chắc.

Anh căn dặn: “Đừng rời trọng tâm, hạ chân phải xuống.”

Tổng Nhiệm nương sức lực từ cánh tay anh, thành công từ trên xe bước xuống. Trong chốc lát này, hai chân cô vừa xót vừa tê, mồ hôi đầm đìa dưới lớp quần áo. Một đồng đội của anh đến dắt chiếc xe máy đi. Những người khác đẩy một chiếc xe bị vứt bỏ gần đó tạo ra chỗ che chắn.

Anh nói: “Duy trì trọng tâm ở chân bên trái, không được nhúc nhích.”

“Ừ.” Tổng Nhiệm liếc nhìn bộ đếm giờ ——

0:08:17

Anh một lần nữa ngồi xổm xuống, bắt đầu nghiên cứu đường dây.

Sắp tới giữa trưa, mặt trời nóng hừng hực. Vì ở vùng sa mạc nên cơ thể cảm nhận được nhiệt độ lên tới gần 50°C. Mồ hôi dày đặc chảy xuống từ lông mày Tổng Nhiệm vào mắt, làm cô khẽ run một phát. Một phát run này dọa chính cô sợ đến mức hồn bay phách lạc.

“Cố gắng chống đỡ.” Anh cười nhạt nói, “Cô mà động một phát là tôi thành anh hùng ngay.”

Tổng Nhiệm nói: “Ừm.”

Chân sau anh quỳ xuống đất, cúi đầu xem xét đường dây, thỉnh thoảng cắt đứt vài sợi. Có lẽ tính tình hiền hòa của anh có tác dụng giữ bình tĩnh, khiến tâm trạng Tổng Nhiệm bình phục đôi chút. Thời gian trôi qua cực kỳ dài, đợi rất lâu, cô không kịp được nhìn thời gian còn lại.

Mất thấy bộ đếm giờ xuống còn 00:03:00, lại lần nữa cô hoảng hốt.

Anh vẫn như cũ rành mạch phá bom. Lúc bộ đếm giờ còn 00:02:00, anh khẽ thở dài, bất đắc dĩ nói: “Thời gian không còn kịp rồi.”

Tổng Nhiệm giật mình.

Anh nói nhưng tay cũng không dừng lại.

Đồng đội của anh nhận ra được tính nghiêm trọng, lại kêu lên: “A Toàn!”

Nước mắt Tổng Nhiệm ẩm ướt vành mắt, nước mắt mồ hôi chảy vào trong khăn che mặt, hai má thấm ướt, cô khẽ hít mũi.

Lần này anh ngừng đầu, đôi mắt đen trên mặt nạ cong cong mỉm cười với cô, trấn an: “Đừng sợ. Sẽ không bỏ cô lại đâu.”

Ánh nắng rơi vào trên lông mi anh lấp lánh. Giọng nói thanh tịnh như suối trong.

Tổng Nhiệm không khóc, lúng ta lúng túng gạt đầu.

Anh cúi đầu tiếp tục phá bom

Nhưng cô cảm nhận được tình hình ngày càng nghiêm trọng.

“Anh đi đi.” Cô khẽ nói, “Anh là người tốt, tôi không muốn... kéo anh chết cùng.”

Anh cũng không ngừng đầu lên, hỏi một câu: “Cô có thể chạy nhanh đến mức nào?”

“Hả?”

“Năm giây, có thể chạy được bao xa?” Giọng anh khá hời hợt, cau mày cắt đường dây, không ngừng đầu.

Tổng Nhiệm không phản ứng kịp.

Anh nói: “Còn lại một phút rưỡi, tôi chỉ có thể loại bỏ cảm biến trọng lực trong vòng ba mươi giây, để khi cô dời chân thì nó sẽ không phát nổ ngay lập tức. Nhưng bộ đếm giờ sẽ tăng tốc mười lần, một phút còn lại sẽ rút ngắn xuống còn năm giây.” Anh hỏi, “Cô có thể chạy được bao xa?”

Năm giây?

Tổng Nhiễm lơ mờ: “10 mét? 20 mét? Không biết.”

“Ài.” Anh có vẻ tiếc nuối, nói, “Không đủ.”

“Có lẽ 30 mét!” Cô nói, “Tôi chưa từng chạy hết sức mình.”

Anh nói: “Hôm nay thử xem?”

“... Được.” Cô gật đầu.

0:01:10

“Mười giây. Chuẩn bị.” Anh nói, đôi mắt cố định trên đường dây, tay vẫn tiếp tục.

Tổng Nhiễm hít sâu một hơi.

7, 6

Anh thấp giọng: “5, 4 3....”

Anh loại bỏ tầng tầng lớp lớp cửa ải khó khăn, rút cuộc chọn ra một sợi dây cuối cùng.

Toàn thân Tổng Nhiễm căng thẳng.

“1.” Anh cắt đứt sợi dây kia, bộ đếm điện cường tăng tốc, anh đứng dậy nắm chặt tay cô, chạy vọt ra ngoài.

Bên tai nổi lên cuồng phong bụi cát, hơi nóng hùng hực trong không khí, nhưng cô không nghe không nhìn được, bị anh kéo tay chạy liều mạng.

Tiếng gió, cát bụi, mồ hôi nóng, nhịp tim, tất cả đều không cảm giác được. Trong nháy mắt đó dường như thời gian không gian không còn tồn tại, chỉ có ánh mặt trời mùa hè như tấm gương thủy tinh thiêu đốt mắt người.

Cô không biết năm giây ngắn hay dài.

Cuối cùng, anh kéo cô vào lồng ngực bảo vệ, ngã nhào xuống đất. Cơ thể của người đàn ông thành bức tường che chở cô. Khoảnh khắc tiếp theo, trong tiếng nổ âm ầm, cát đá, bùn đất, mảnh vụn như mưa từ trên trời trút xuống.

Bạn đang đọc truyện *Cây Ó Liu Mâu Trắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Edit: Onion2109

Người đàn ông chống hai tay đứng dậy, vỗ bụi đất trên vai, đưa mắt hỏi Tổng Nhiễm “Không sao chứ?”

“Tôi không sao.” Tổng Nhiễm chậm rãi ngồi dậy. Tiếng bom nổ mạnh chấn động đến đầu óc cô làm phản ứng có phản chậm chạp.

Anh nói: “Cô trước cứ từ từ, không cần đứng dậy vội.”

“Ừ.” Tổng Nhiễm gật đầu. Tim cô đập kịch liệt như muốn phá tung lồng ngực mà ra.

Mặt đất không khí sôi trào, nóng như lửa đốt.

Nóng quá.

Gần giữa trưa, một cơn gió cũng chẳng có.

Cô giật khăn che mặt xuống, qua quýt lau đi mồ hôi đầy đầu và cổ.

Anh đến một bên kiểm tra mảnh bom.

Nhịp tim của Tổng Nhiễm còn chưa ổn định lại. Cả khuôn mặt nóng bừng, vô thức lau hết sạch bụi trên mặt.

Một quân sĩ khác tới hỏi: “Cô là phóng viên ở đâu?”

Tổng Nhiệm trả lời: “Đài truyền hình Lương Thành.”

Đối phương thắc mắc: “Tại sao người ta lại để một phụ nữ đơn độc ra tiền tuyến làm việc?”

Tổng Nhiệm nói: “Tôi đến đây không phải để phỏng vấn mà là tìm người.”

“Tình hình này cô còn đi về phía bắc sao?”

“Tôi tìm bạn, bọn họ sẽ đưa tôi cùng đi Già Mã.”

Đối phương hiểu ra, nói: “Cô phải cẩn thận, tình hình ở đây không ổn định, ngoài thành còn có vài cuộc xung đột nhỏ.”

Tổng Nhiệm gật đầu: “Tôi hiểu rồi. Cảm ơn anh.”

Cô đứng dậy đi đến chiếc xe gắn máy bên cạnh, vô thức quay đầu nhìn người đàn ông tên là “azan” kia. Anh quỳ một chân trên đất, đang xem xét mảnh bom vỡ trên tay. Khăn che mặt màu đen, lộ ra nửa gò má, mũi rất cao, lông mày anh tuấn.

Cô không dừng có chút phiền muộn, thu lại ánh mắt, lên xe chuẩn bị nổ máy thì nghe thấy một giọng nói ôn hòa “Bạn cô ở đâu?”

Tổng Nhiệm theo tiếng nói quay lại, là anh.

Anh vẫn ngồi xổm trên mặt đất, ngược mắt nhìn cô. Mắt hơi híp lại, con ngươi rất sáng.

Tổng Nhiệm nhìn lên vành mũ của anh, nói: “Khách sạn Harris.”

Bên kia là trụ sở của phóng viên nước ngoài.

Anh nhìn đồng hồ đeo tay, hỏi: “Hẹn mấy giờ?”

“Mười giờ rưỡi.”

“Không còn kịp rồi.” Anh tốt bụng nhắc nhở.

Tổng Nhiệm lấy điện thoại di động, 10 giờ 20.

Cô nói: “Đành phải tự mình đi xe tới Già Mã vậy.”

Anh tung hứng mảnh bom trên tay, ánh mắt lóe lên ý cười: “Cô biết hướng đi à?”

Tổng Nhiệm: “. . .”

Điện thoại mất tín hiệu không dùng được bản đồ, những kí hiệu chỉ dẫn ở quốc gia xa lạ này cô cũng không hiểu.

Cô ngẩng đầu nhìn hướng mặt trời, phân biệt đơn giản được một chút: “Bên kia là hướng nam. . . đi về phía đó, nếu may mắn có thể đuổi theo dòng xe chạy nạn.”

Anh ném mảnh vỡ trong tay đi, vỗ tro bụi trên quần áo, đứng thẳng người hỏi: “Cô có hộ chiếu ở đây không?”

Tổng Nhiệm sờ chiếc túi lớn bên ngoài quần: “Có.”

“Trong thành phố có một nhóm thương nhân Hoa kiều hôm nay muốn đi sơ tán, cô đuổi theo họ đi.”

Nửa giờ sau, Tổng Nhiệm đến khu công nghiệp Trung Phục ở ngoại ô phía tây nam thành phố Tô Duệ.

Trung Phục là công ty lớn nhất do Trung Quốc đầu tư ở khu vực miền trung Đông Quốc, chủ yếu nghiên cứu thông tin khoa học và xây dựng các mối liên lạc cơ bản. Bây giờ tình hình chuyển biến xấu, chiến tranh bộc phát, người Hoa kiều sinh sống và làm việc ở đây phải rút về nước. Khuôn viên Trung Phục trở thành nơi tập kết cho các đồng bào Hoa kiều ở miền trung sơ tán. Bắt đầu từ hôm qua, công nhân viên chức cùng người dân Trung Quốc ở một số thành phố lân cận đều tụ tập lại về chỗ này.

Lúc Tổng Nhiệm đến khu tập trung, bên trong đã đậu đầy xe buýt, ở đó phải tụ tập đến một, hai ngàn người.

Do bệnh nghề nghiệp, cô mở máy quay, đi qua dãy xe hòa vào biển người.

Trong màn ảnh, những người đàn ông vội vàng nhét hành lý vào dưới khoang. Phụ nữ cùng trẻ em trình hộ chiếu, giấy đăng ký để lên xe. Một chuyên gia trung niên đứng phía ngoài đoàn người đang vội vàng trao đổi cùng đồng nghiệp Đông Quốc, họ cầm máy tính cùng các tư liệu văn bản, nhanh chóng hoàn thành công việc. Có ngày càng nhiều người Đông Quốc lại giúp khuôn hành lý, hoặc cùng những người bạn Trung Quốc của họ ôm

nhau từ biệt. Mấy nhóm của đài truyền hình khác cùng ký giả tòa soạn liên tục đứng trước ống kính đưa tin, phỏng vấn.

Ống kính của Tổng Nhiễm bắt gặp bất được một cảnh tượng: một cô bé người Trung Quốc trên xe, nắm tay một cậu bé có sống mũi cao, hốc mắt sâu, là cậu bé người Đông Quốc qua cửa sổ. Cô bé nói điều gì đó, biểu lộ sự lưu luyến không rời, cậu bé kia hôn thật sâu vào mu bàn tay cô nhóc, khẽ gật đầu.

Đang ghi lại cảnh tượng này thì có người vỗ vai Tổng Nhiễm, là quân sĩ vừa rồi, đồng đội của “A Toàn”. Anh ta đã bỏ khăn che mặt, ngũ quan đoan chính, trên người có khí khái đặc trưng của quân nhân.

“Để tôi đưa cô đi đăng ký.”

“Được.”

Anh ta đưa Tổng Nhiễm đến bên cạnh một chiếc xe buýt, cùng nhân viên kiểm tra nói rõ tình huống của cô. Tổng Nhiễm đưa hộ chiếu ra để kiểm tra. Vị quân sĩ kia còn giúp cô chuyển vali thiết bị vào khoang hành lý.

“Cảm ơn anh.” Tổng Nhiễm lên xe, mỉm cười nói với anh ta.

Đối phương xua tay, quay người rồi biến mất trong đám đông.

Anh ta tới lui vội vàng, Tổng Nhiễm giờ mới nhớ ra quên không hỏi tên của bất cứ ai, cũng quên nói tiếng cảm ơn với quân sĩ “A Toàn”.

Sau khi lên xe, tầm mắt trở nên hạn chế, nhìn xung quanh cũng chỉ thấy những người mặc quân phục đi lại, những quân nhân đó đang duy trì trật tự, nhắc nhở người dân lên xe.

Đội đến khi mấy chục chiếc xe buýt chờ đầy người xuất phát, Tổng Nhiễm mới chăm chú tìm kiếm, tất cả bọn họ đều là những quân nhân cao lớn, ăn mặc như nhau, có người còn đeo mặt nạ. Cô rất khó phân biệt ai là anh.

Lúc xe buýt rời cổng khu tập trung, cô nhìn thấy mấy người mặc quân phục đứng ở một chỗ trò chuyện. Trong đó có một người so với đồng đội bên cạnh cao hơn một chút, thắt dây lưng, thắt lưng thẳng tắp. Anh trông thấy xe buýt tới, khẽ nghiêng người sang, qua cửa kính làm động tác quân lễ. Nửa khuôn mặt trên mũoi phần bắt mắt.

Các đồng đội của anh đều nghiêm cẩn chào mọi người.

Trên xe có người reo hò, có người lớn tiếng nói lời cảm ơn.

Ánh mắt cô chợt lóe lên.

Cô đột nhiên căng thẳng, bám lấy cửa sổ nhìn ra, cảm giác người kia tựa như là anh, nhưng không kịp phán định rõ ràng thì chiếc xe đã lăn bánh rời đi.

Trong tích tắc, bóng hình anh khuất vào góc chết, không nhìn thấy nữa.

Tổng Nhiễm nhìn theo một lúc lâu, bất giác thở ra, nặng nề tựa đầu lên ghế.

Cách đoàn xe một đoạn lại có một chiếc xe quân dụng hộ tống người dân xuôi nam. Cô không biết liệu anh có đi theo hay không.

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời xanh thẳm, ánh nắng lóa mắt, đất cát khô cằn. Không biết có phải do ảnh hưởng của thời tiết mà trong lòng cô cũng nóng vội không yên.

Đến hơn hai giờ chiều, hành trình đã đi được hơn nửa. Đội xe dừng lại ở một trạm gác.

Giao thông đã bị phong tỏa.

Trên đường lớn chật ních ô tô của mọi người từ các quốc gia bị ngăn lại bên trong trạm gác. Dưới ánh nắng chói chang, âm ỉ vang trời đủ mọi thứ tiếng. Có người đang thương lượng cùng người canh gác của quân đội chính phủ, có người lớn tiếng chửi mắng, có người gọi điện tìm cách hòa giải, có người buồn bã ánh mắt đờ đẫn.

Bên ngoài xe là một cảnh tượng hỗn loạn khủng hoảng, người trên xe cũng bất an thò đầu nhìn ra xa.

Tổng Nhiễm vô tình đưa mắt về phía ngoài cửa sổ, thấy mấy quân nhân của nước mình đi qua. Cô nhìn theo họ, nhưng không có dáng hình quen thuộc.

Hai bên đã giao thiệp xong, trạm gác bắt đầu cho phương tiện đi qua. Bên trong một đoàn xe buýt đỗ lại, người trên xe phải xuống hết, quân đội chính phủ kiểm tra toàn bộ hành lý, mọi người đứng phía sau cũng phải cầm theo hộ chiếu xác minh thân phận. Hết xe này đến xe khác.

Xe Tổng Nhiễm là chiếc thứ mười hai, đợi hơn một tiếng mới đến lượt.

Tất cả mọi người xuống xe thông quan, người xung quanh đủ mọi quốc gia tụ lại như thủy triều, cầm giấy chứng nhận khoa tay múa chân tranh luận. Quân đội chính phủ cầm súng ngăn trở bọn họ. Tổng Nhiễm bị đám người chen chúc xô đẩy, một tiểu đội quân nhân Trung Quốc ở cửa trạm đứng thành vòng

tròn, che chở cho người dân nước họ, kéo bọn họ đến cửa khẩu, phòng ngừa có người nửa đường bị chen lấn tụt lại phía sau.

Đám người chen chúc nửa bước cũng không đi được, Tổng Nhiễm bị một người lính kéo cõ tay, dùng sức lôi đến cửa khẩu, hộ chiếu trong tay bị bóp tới gãy nhẵn cả. Sĩ quan quân đội chính phủ kiểm tra xong trả lại cho cô, làm động tác cho qua.

Rốt cuộc Tổng Nhiễm cũng thoát được, bị chen đến mức như lột một tầng da.

Lúc lên xe mồ hôi chảy đầm đìa. Mới ngồi xuống, nghe trong xe có người nói: “Qua cửa khẩu này là an toàn rồi, nửa tiếng nữa là có thể đến Già Mã.”

“Nghe nói toàn bộ chuyến bay đều đã bị hoãn, chỉ có một nhóm máy bay có thể về đến vùng nội địa.”

“Nhiều người như vậy sao ngồi đủ?”

“Yên tâm đi, tôi vừa hỏi một sĩ quan, nói là có hạm đội hải quân tới đón nhóm chúng ta.”

“Thật sao? Tuyệt quá.” Mọi người kích động, bộ dáng yên tâm hơn.

Bỗng nhiên có người nói: “Nhưng đội quân nhân đưa chúng ta đến đây không đi Già Mã.”

“Tại sao?”

“Họ nói còn có nhiệm vụ hộ tống khác. Phía sau vẫn còn nhiều người chưa rút lui được đến đây ấy chứ.”

Sau một giây yên tĩnh, trên xe có người bỏ nhào ra cửa sổ, hướng bên ngoài hô lớn: “Cảm ơn các anh!”

Mọi người nhao nhao: “Cảm ơn các anh nhiều lắm!”

Bên ngoài trạm gác, một nhóm quân nhân đang cố gắng giữ gìn trật tự, họ không nghe thấy; bên trong trạm gác, có mấy người đang cầm tài liệu thương lượng với quân đội chính phủ Đông Quốc, họ nghe được, quay đầu khoát tay chào lại.

Cũng chính lúc đó, Tổng Nhiễm nhìn thấy anh.

Trong lòng cô đột nhiên khản trương, nhào người từ chỗ ngồi hướng về phía đó.

Anh cũng đang nhìn về hướng này nhưng không đưa tay chào hỏi, quay đầu tiếp tục trao đổi cùng quân đội chính phủ. Rất nhanh, bọn họ đi tới đội xe bên này, mỗi người cùng tài xế nói chuyện cho tới khi đoàn xe bắt đầu lục tục khởi động.

Tổng Nhiễm nóng lòng nhìn anh chằm chằm. Mặt nạ che mặt, quần phục tác chiến, chỗ đai lưng được thắt rất chặt. Ông quần dài mà thẳng, được nhét gọn gàng vào bên trong đôi ủng chiến đấu.

Anh ra hiệu cho mấy chiếc xe, tiến lên chào kiểu nhà binh sau đó quay lại cửa khẩu.

Xe Tổng Nhiễm chậm rãi lăn bánh, cô nhìn anh đi qua, có lẽ anh không trông thấy, chỉ chăm chú nhìn về hướng trạm gác. Án đường hơi nhú lại, vài giọt mồ hôi chảy ra, đôi mắt đen sáng tỏ có thần.

Trong chớp mắt người xe lướt qua nhau, Tổng Nhiễm bỗng nhiên kêu lên: “Này!”

Âm thanh của cô bị nhấn chìm trong tiếng người huýt sáo truyền đến phía từ phía bên kia trạm gác. Anh cùng đồng đội đều không quay đầu lại.

“Này!” Cô lại kêu lên, anh vẫn không nghe thấy.

Cô gấp gáp thò đầu ra khỏi cửa sổ, bỗng nhiên hô lên một tiếng:

“A Toàn!”

Lần này anh quay đầu lại, hơi nghi hoặc.

Có lẽ ông trời giúp cô, xe đột nhiên tạm thời dừng lại, anh cách cô mấy bước chân.

Cô nhanh chóng tháo hết khăn che mặt khăn trùm đầu, vẫy tay về phía anh: “A Toàn!”

Anh không hiểu nhìn cô hai giây, nhưng vẫn mỉm cười, tiến lên đưa tay cho cô.

Cô lập tức nắm lấy, trên tay anh mang bao tay tác chiến nửa ngón, vải da mềm mại, lòng bàn tay anh cực nóng, ẩm ướt mồ hôi.

Anh nắm tay cô một chút rồi buông ra. Ngay lúc này xe buýt bỗng nhiên chạy đi, cô còn chưa muốn, phản xạ bắt lấy tay anh, lại từ trên tay anh giật xuống một sợi dây màu đỏ.

Anh hơi bất ngờ, tiến lên trước một bước muốn lấy lại sợi dây, nhưng xe đã chạy xa qua trạm kiểm soát thứ hai.

Tổng Nhiễm sững sờ không thôi, lúc bình tĩnh lại đã không nhìn thấy bóng dáng của anh, chỉ còn một sợi dây đỏ bình an lẳng lặng nằm lại trong tay, vương chút nhiệt độ trên tay anh.

Đó là ngày 3 tháng 6, ba giờ chiều.

Về sau nhớ lại, cô gặp Lý Toàn chính vào cái ngày bình thường đó.

Một ngày bình thường, tiết trời oi bức nóng nực, khi ấy, cô chỉ coi đó là một ngày rất bình thường trong cuộc đời của mình.

Bạn đang đọc truyện *Cây Ó Liu Mâu Trắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3-1

Edit: Eimi.103

Beta: Mei + Eimi.103

Sau khi trở về nhà, do lệch múi giờ nên đến tận ba giờ sáng Tống Nhiễm vẫn chưa ngủ được.

Ngoài cửa là bóng đêm vô tận hòa cùng tiếng mưa rơi rì rào.

Cô ngồi bên khung cửa sổ, bật đèn bàn lên, sửa lại những trang nhật ký viết trong thời gian ở nước ngoài đồng thời dán thêm một vài bức tranh. Cô viết thêm ngày 3 tháng 6 vào nhật ký: Hôm ấy ngồi máy bay từ Già Mã đến Quảng Châu, sau đó đổi chặng bay về Lương Thành. Đến khi đáp xuống sân bay Thiên Hà, tất cả mọi người trên máy bay đều reo hò, mừng rỡ.

Cô ghi chép những việc đã qua theo trật tự ngược, lúc viết đến người đàn ông gọi là “azan” thì đột nhiên ngừng bút.

Ban đêm yên tĩnh, cô khẽ ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cửa sổ là cánh cửa gỗ kiểu xưa, thanh gỗ chia cửa sổ thành những ô vuông nhỏ đều đặn, được sơn vôi trắng xám và dùng đinh cố định mặt kính.

Lúc này, mưa đập vào ô cửa kính, lưu lại những vệt nước dài uốn lượn.

Cô muốn dùng vài lời để miêu tả lại về ngoài cửa anh, nhưng cuối cùng chỉ đặt bút viết được một câu:

“Anh ấy có một đôi mắt đen nhánh.”

Cô đang cố gắng nhớ lại, muốn viết thêm chút gì đó về anh thì đột nhiên dưới lầu vang lên tiếng thủy tinh vỡ.

Cô vội đi xuống lầu xem. Thì ra sau khi về nhà cô có mở cửa sổ ra cho thoáng khí, đến đêm, mưa xối xả hắt vào nhà qua ô cửa không đóng, gió tạt vào làm rơi vỡ chiếc cốc trồng cỏ đồng tiền bên cửa sổ. Cô vội đóng cửa sổ lại, lấy một chiếc cốc khác rót nước, đặt cỏ vào rồi dọn dẹp đồng lộn xộn trên sàn nhà.

Mấy tháng ở Đông Quốc quá khô khan, lúc trở lại Lương Thành thì gặp đúng mùa mưa, không khí ẩm ướt như ngâm trong nước vậy.

Bởi vì không khí ẩm nên sàn nhà, vách tường cũng như các đồ dùng trong nhà đều như có hơi nước.

Tổng Nhiễm trầm nghĩ, chờ bao giờ mùa mưa qua đi sẽ gọi công ty sửa chữa đến lắp thêm một lớp chống ẩm.

Đây là ngôi nhà cổ đặc trưng ở Lương Thành, căn nhà nhỏ hai tầng được xây bằng gạch đỏ và xi măng, tường ngoài không trát sơn. Tường trong là màu trắng thuần, ở góc tường có trang trí chỉ lung(*) cao một mét màu xanh lá cây, hai màu trắng xanh kết hợp tạo nên cảm giác vô cùng tươi mát, sạch sẽ. Căn nhà tọa bắc triều nam(**), cửa chính và cửa sổ đều lớn, trước sau rất thoáng khí. Sân sau có nhà bếp, trước sân trồng đủ loại hoa cỏ cây cối. Lầu hai có cầu thang ngoài trời và một ban công lớn chiếm đến một nửa không gian.

(*)Làm từ vữa, hay thạch cao, hay gỗ... gờ lên khỏi bề mặt tường hoặc âm vào vữa trát (chỉ âm) với chiều rộng trung bình: 1,5-3cm ở vị trí bất kỳ trên tường, trần nhà... để làm điểm nhấn, trang trí cho bức tường.

(**) Tức là lưng quay về Bắc, mặt tiền hướng về Nam, được coi là thế nhà đại cát đại lợi.

Đây là nhà của bà ngoại. mấy tháng trước bà qua đời, Tống Nhiễm từ nhà cha chuyển đến đây.

Nhà cha ở trong khu nhà ngang(*), chỉ có hai phòng ngủ một phòng khách, vừa cũ vừa nhỏ. Cô và em gái cùng cha khác mẹ Tống Ương chen chúc nhau sống trong căn nhà như vậy suốt hai mấy năm.

(*)Kiến trúc nhà ngang (đồng tử lâu – 筒子楼) còn gọi là kiến trúc kiểu nhà lính, một hành lang dài nối liền với rất nhiều nhà đơn.

Gia cảnh Tống Nhiễm bình thường, một nhà bốn người đều sống nhờ tiền lương của cha cô. Đến sau này kinh tế gia đình dư dả hơn một chút thì mức sống ở Lương Thành lại phát triển quá nhanh, giá nhà cũng theo đó mà tăng lên, giá trung bình đã vượt quá ba mươi nghìn, gia đình bình thường khó mà mua nổi.

Lúc Tống Nhiễm bắt đầu ngủ thì mưa gió ngoài cửa sổ cũng trở nên dữ dội hơn, cứ tiếp tục như vậy thì những bông hoa ngoài sân sẽ bị chết mất.

Cô ngủ đến tận mười hai giờ trưa hôm sau mới dậy, ánh nắng rực rỡ chiếu ngoài cửa sổ, những chiếc lá quyết được rửa qua nước mưa, phủ xanh cả một góc sân. Vừa mở cửa sổ, mùi đất sau cơn mưa phả vào mặt; chẳng còn nhìn thấy giọt mưa nào đọng lại trên lá cây hay xà nhà nữa.

Ở con hẻm lát đá xanh ngoài bức tường có một vài người phụ nữ tan ca mang theo thức ăn đang tán gẫu đi qua, những đứa trẻ cũng vừa tan học, vừa đi vừa cầm củi chơi điện thoại.

Tống Nhiễm tựa bên cửa sổ xem tin tức trong di động, lực lượng vũ trang chống chính phủ của Đông Quốc đã đánh chiếm 2/3 khu vực Cấp Lỗ, quân đội chính phủ phải rút lui về phía nam thành phố.

Mà từ hôm qua đến nay, đã có 24376 Hoa Kiều thành công về nước, các sĩ quan quân đội phụ trách nhiệm vụ di tản dân cư cũng sắp trở về rồi.

Cô nhìn từng hàng người mặc quân phục trong tấm ảnh tin tức, thất vọng thờ dài một hơi.

Trong sách nói, gặp nhau giữa bảy tỷ người cũng là một loại duyên phận.

Không biết liệu anh và cô có còn mối duyên phận kỳ diệu nào để gặp lại không.

Cô chẳng còn tâm trạng nấu cơm trưa, đành ăn tạm một bát mì tôm lót dạ rồi vội đến Đài Truyền hình.

Tống Nhiễm sau khi tốt nghiệp đại học thi vào Bộ Thông tin Truyền hình Lương Thành làm phóng viên, tính tới đầu tháng chín năm nay là được tròn hai năm rồi.

Cô mới từ nước ngoài về, như bình thường thì được nghỉ ngơi đến mai. Nhưng bây giờ là thời điểm đặc biệt, chiến tranh Đông Quốc đang là điểm nóng.

Thời gian trước, số lượng phóng viên ở Đài Truyền hình Lương Thành đến công tác tại Đông Quốc cao nhất cả nước. Vì vậy, Đài Truyền hình luôn đưa tin đúng giờ, nội dung chi tiết, chính xác mà phong phú. Bây giờ, cả Đài Truyền hình và trên mạng đều đang phát sóng trực tiếp chương trình “Chiến sự tiền tuyến”. Dù là phát sóng vào giờ làm việc ban ngày nhưng vẫn nhận được tỷ suất người xem cao nhất cả nước.

Bên trong trường quay, MC, chuyên gia, khách mời, phóng viên hàng đầu, tất cả mọi người đều đang bận rộn sắp xếp công việc đầu vào đấy; hậu trường gồm đạo diễn, biên đạo, biên tập, chuyên viên phát triển nội dung bận rộn tới mức xoay như chong chóng.

Tống Nhiễm vừa đến nơi thì nhận được tin tổ kế hoạch cho chương trình cần phải thêm thông tin sơ lược của các thành phố ở Đông Quốc trước chiến tranh vào cuối chương trình, cô được phân công chuẩn bị tư liệu. Việc này cũng không khó, cô nhanh chóng cắt vài đoạn phim ngắn chừng hai mươi giây để đạo diễn lựa chọn.

Lúc cắt tài liệu, nhìn thấy trên màn hình máy tính lướt qua từng cảnh sắc và khuôn mặt, nỗi phiền muộn nhàn nhạt xuất hiện vào buổi sáng sớm đứng ở cửa sổ quan sát thành phố A Lặc lại choán hết tâm trí cô.

Trong máy tính của Tống Nhiễm chứa rất nhiều câu chuyện dần bị quên lãng, sẽ chẳng được ai biết đến.

Gần đến giờ tan ca, trưởng phòng Lưu Vũ Phi triệu tập mọi người họp. Tỷ suất người xem “Chiến sự tiền tuyến” tiếp tục tăng lên, cấp trên muốn thêm một chương trình nhỏ phía sau để thu hút người xem và quảng cáo.

Nếu không phải đang ở trong thời điểm đặc biệt thì có lẽ đám phóng viên mới như Tống Nhiễm sẽ không có cơ hội được phát biểu trong quá trình xây dựng kế hoạch chương trình. Cho nên tất cả mọi người đều rất xem trọng cơ hội này.

Đồng nghiệp Thẩm Bội đề nghị thêm một số dự đoán trong tương lai về cuộc chiến này, cô ấy vốn học ngành quan hệ quốc tế, đây đúng là điểm mạnh của cô. Cha Thẩm Bội còn là lãnh đạo Ban Tuyên truyền tỉnh nên cô ấy vừa phát biểu thì không ai lên tiếng phản đối.

Lưu Vũ Phi cảm thấy cũng được, nhưng vẫn thấy thiếu gì đó, liền hỏi: “Còn ai có đề nghị gì không?”

Tống Nhiễm suy nghĩ một lát, rồi nói: “Tôi nghĩ có thể nói thêm về cuộc sống của những người dân ở Đông Quốc trước khi xảy ra chiến tranh.”

Lưu Vũ Phi cảm thấy ý tưởng của cô rất thú vị, nhưng vẫn còn chút băn khoăn: “Chỉ sợ rằng tình hình ở đó quá khó.”

“Không khó, cũng không kích động. Chỉ như một đoạn phim phóng sự nhỏ mà thôi, ghi lại cảnh sinh hoạt hàng ngày của bọn họ, còn có những lúc nói

cười vui vẻ nữa.”

Đồng nghiệp Tiểu Đông khen ngợi: “Nếu được như vậy thì còn gì bằng.”

Thẩm Bội cũng nói thêm: “Yêu cầu đối với tài liệu thực tế là rất cao, cần phải đi sâu vào phỏng vấn. Những báo cáo về cuộc sống sinh hoạt cũng đã được sử dụng trong chương trình phát sóng lần trước. Cần phải cân nhắc tới tính mới mẻ và thị hiếu của khán giả. Tài liệu thực tế cũng rất khó đạt tiêu chuẩn.”

Bạn đang đọc truyện *Cây Ô Liu Mâu Trắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3-2

Edit: Onion2109

Beta: QLC + Onion2109

Tổng Nhiệm nói: “Giờ tớ đang có tài liệu dạng phim dài 837 giờ, 269 giờ trong đó có nội dung phỏng vấn người, hơn 4000 ảnh chụp, và bảy đến tám mươi nghìn ghi chép.”

Mọi người trong phòng đông cứng.

Đồng nghiệp Tiểu Thu: “Trời ạ, Nhiệm Nhiệm à cậu có còn là người nữa không? Chẳng phải cậu mới đi ba tháng thôi sao?”

Đồng nghiệp Tiểu Hạ: “Cái danh ‘Cuồng ghi chép’ quả đúng không chỉ dễ trung.”

Lưu Vũ Phi bật cười: “Rồi, tôi sẽ đi bàn bạc với bên trên.”

Lúc thu dọn đồ đạc ra khỏi phòng họp, Thẩm Bội đi gần cô, nói: “Chúc mừng cô nhé.”

Tổng Nhiệm nói: “Chưa chắc đã được cấp trên thông qua mà.”

Thẩm Bội mỉm cười, giày cao gót lộc cộc cô bỏ đi.

Đồng nghiệp Tiểu Xuân: “Haizz, nếu không có chương trình mới thì những tài liệu này của cậu phải làm sao bây giờ?”

Tổng Nhiệm mỉm cười, trả lời: “Tớ định sẽ viết sách, lồng ghép cả hình ảnh. Không phí đâu.”

Đồng nghiệp Xuân Hạ Thu Đông: “...”

Đây chắc là sự khác biệt giữa đam mê và công việc.

Đêm đó có kết quả, Lưu Vũ Phi đồng ý để cô phát triển thành dự án.

Tổng Nhiệm ngồi trên bàn làm việc đến khuya, giữa đêm trời đổ mưa, độ ẩm cao đến nỗi trang giấy cũng bị mềm ra. Cô thiết kế chương trình tỉ mỉ, thời lượng, phong cách, ý tưởng vấy kiến về bối cảnh của từng nhân vật, liệt kê một chuỗi ghi chép sinh động về những nhân vật bên lề, viết kín mười trang giấy. Cuối cùng đặt tiêu đề cho chương trình: “Ký sự cuộc sống Đông Quốc”.

Chiều hôm sau, Tổng Nhiệm mang hai quãng thâm đi làm. Tin tức truyền xuống, dự án của cô được chấp nhận. Nhưng lãnh đạo thấy cái tên “Ký sự cuộc sống Đông Quốc” hàn lâm quá, không đủ trực quan nên đổi thành “Ký sự trước chiến tranh Đông Quốc”.

Ừm, Tổng Nhiệm nghĩ thầm, quả là đủ trực quan, trực quan đến không thể trực quan hơn được.

Hai tuần sau, chương trình truyền hình “Ký sự trước chiến tranh Đông Quốc” của đài Lương Thành trở thành phóng sự bổ sung của “Chiến sự tiền tuyến”, được lên sóng trước. Không ai dự đoán được độ gây bão trước truyền thông của nó, kể cả Tổng Nhiệm.

Khi đó, quân chính phủ ở Đông Quốc tuyên bố hai thành phố trọng điểm vùng phía bắc là Tô Duệ và Cáp Lỗ đã thất thủ. Thành phố A Lặc cũng trong tình trạng nguy hiểm. Một khi lực lượng vũ trang chống chính phủ chiếm được A Lặc, chia cắt đất nước thành hai miền thì vùng quân sự lỏng lẻo ở phía bắc sẽ rơi vào nguy hiểm.

Tin tức người thương vong trong nội chiến liên tục truyền ra, nạn dân di tán khắp nơi nhiều không kể xiết. Trong bối cảnh này, truyền thông cả nước đều đưa tin về chiến sự ở Đông Quốc một cách đầy khùng bố, vì thế chương trình “Ký sự trước chiến tranh Đông Quốc” của đài Lương Thành như dòng nước mát.

Cuộc sống yên bình ở Đông Quốc trước chiến tranh, mạch nước ngầm dần phun trào, sự lựa chọn của người dân với tương lai... Những phóng sự nhỏ thu hút sự chú ý của đông đảo người xem. Phát sóng chưa đến hai tuần, tỷ suất người xem liên tục tăng cao.

Phong cách tường thuật bình tĩnh khách quan gần giống phim tài liệu cũng nhận được sự đánh giá cao.

Những thước phim về nghệ nhân đường phố, cuộc sống lông gà vò tỏi của đôi vợ chồng bán thịt nướng cũng lọt vào top tìm kiếm trên các diễn đàn.

Tiếng tăm của Tổng Nhiệm nổi lên trong giới truyền thông, được mời phỏng vấn mấy lần, thậm chí biết cô sắp viết sách còn có nhiều tòa soạn ngỏ ý mời.

Nhưng so với công việc đang tỏa sáng, cái Tổng Nhiệm quan tâm hơn lại là cả tháng sáu đều mưa. Không biết có phải vì mùa mưa dài đằng đặc này không mà tâm trạng cô sa sút thất thường. Công việc tốt đến như vậy nhưng cô cũng không kiếm nổi một chút vui vẻ. Nhất là ban đêm ngồi một mình trước cửa sổ, nhìn màn mưa bên ngoài cũng có thể lạng người hồi lâu.

Cũng may đạo này số lượng chương trình tăng cao, cô cũng không có quá nhiều thời gian để quan tâm đến tâm trạng buồn bực của mình trong mùa mưa này.

Một chương trình bổ sung đơn giản giờ lột xác thành một series đầu tư kỹ lưỡng đầy ngoạn mục, Tổng Nhiệm trở thành cái tên được lãnh đạo đài truyền hình liên tục đề cập đến. Chương trình thành công, các đồng nghiệp liên tục bảo Tổng Nhiệm khao cơm.

Dù trong công việc Tổng Nhiệm vẫn chưa có đãi ngộ đặc biệt nào, nhưng cô vẫn chịu chi, mời mọi người ăn tôm hùm chua cay ở một nhà hàng ven sông.

Hơn bảy giờ là tan làm, mười người chen chúc vào hai chiếc xe.

Đi được nửa đường, trời lại bắt đầu mưa. Mới đổ mưa mà đã nặng hạt, như những hạt đậu gồ lộp bộp lên trần xe.

Tiểu Đông là người phương bắc, bỗ bã nói: “Tở lạy. Cả tháng không có ngày nào khô ráo cả. Quần áo chần màn nhà tớ mốc meo hết.”

Tiểu Thu thở dài: “Quan trọng là nhiệt độ cũng chẳng giảm, ban ngày vẫn nóng muốn chết.”

Trong xe mới đầu còn có vài người ca thán, về sau chẳng ai lên tiếng nữa. Bởi vì mưa thật sự quá to, ngồi trong xe chả khác gì trong một cái hộp sắt bị gõ liên hồi, đỉnh tai nhức óc, không thể nghe được tiếng nói chuyện.

Tổng Nhiệm lại cảm thấy như vậy thật yên tĩnh, tiếng còi xe chói tai đều bị tiếng mưa che lấp hết.

Xe chạy đến một ngã tư thì buộc phải dừng lại, tiếng còi xe vang lên inh ỏi.

Đường tắc mãi không thông, Tổng Nhiệm gục trên bánh lái nhìn cần gạt nước xoay đi xoay lại quét mưa. Mưa cứ rào rạt tuôn trên kính chắn gió, cô trông cứ như một con cá bị nhốt trong bể vậy.

Ngẩn ngơ nhìn ngắm, bỗng dưng cô lại nhớ anh.

Cô ngồi trong xe, nhưng người cứ như đang trôi nổi giữa đại dương. Không dung tâm tình trở nên buồn bực không thôi, trời ẩm ướt, hít thở cũng khó khăn.

Thật kỳ lạ.

Ngày ấy gặp anh, rõ ràng trời không mưa.

Thời tiết vẫn khô nóng như thế. Ánh mặt trời chói chang, ngay cả một cơn gió cũng không có.

Tác giả có lời muốn nói:

1. Bối cảnh chương đầu là cuộc về nước hàng loạt của Hoa kiều tại Libya năm 2011. Tin tức của chuyện này kịch tính hơn phim điện ảnh nhiều. Mọi người có thể xem các tài liệu liên quan.

2. Lại nói về quá khứ, vào một ngày bình thường của ba năm trước đây, tôi có lên ý tưởng về cốt truyện, cũng có viết mấy chương. Mà đến bây giờ, ngoại trừ nghề nghiệp, tất cả đều đã thay đổi. Tính cách nhân vật tôi đã sửa lại rất nhiều (Nam chính: nông cuồng bá đạo, lạnh lùng quyết liệt thành lương thiện dịu dàng. Nữ chính: gọi cảm oai phong, tâm cơ thủ đoạn trở thành yên tĩnh ôn hòa.) Cuối cùng lại thành như vậy, hai người bình thường, tính cách bình người. Trong biển người cũng sẽ không gây chú ý, không nổi bật.

Bỏ đi những tính cách hư cấu mà cuốn hút thường thấy cũng như đưa ra một nét khác biệt nào đó trong tính cách nhân vật, tôi đã bắt đầu một lối viết khác. Không lạnh lùng, không nổi bật, không ác độc, không tâm cơ, mà cũng chẳng bá đạo, chẳng mềm mại, hay nông cuồng, hoặc gọi cảm. Chỉ bình thường như vậy, như bao người khác.

Thực ra tôi nghĩ mình nên viết vậy bởi cảm thấy rằng kết thúc câu chuyện này cần phải đi đến bằng sự ôn hòa và bình thản mới có sức mạnh giải quyết hết thảy. Nhưng tất nhiên, cuối cùng viết thành như nào thì chính tôi cũng không biết, bây giờ cứ suy nghĩ như vậy trước đã.

Hơn nữa, ngày trước tôi viết văn, xây dựng tính cách nhân vật có chút đặc trưng, bây giờ lại viết về nhân vật bình thường như này, cũng có hơi khó khăn,

nhưng dù sao cũng phải thử một lần. Kết quả dù chưa biết ra sao nhưng tôi sẽ không để các bạn chạy mất đầu, mọi người cứ bình tĩnh ngồi xuống nghe tôi kể nốt câu chuyện nhé. Ha ha.

Bạn đang đọc truyện *Cây Ô Liu Mầu Trắng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuyển ngữ: ChenLuan

Tám giờ sáng, thức ăn ngon đầu đường đông nghịt. Trời vẫn còn mưa, nhưng ngăn không nổi sự nhiệt tình người Lương Thành vào quán ăn.

Lương Thành vừa vào đầu mùa Hạ thời tiết trở nên nóng bức lại ẩm ướt, trong nhà cũng không muốn ở, đều thích ra ngoài hóng gió. Những người già thích mang theo cái ghế nhỏ tụ tập lại đầu ngõ, phe phẩy chiếc quạt hương bồ* từng làn gió theo chiếc quạt lùa ra. Hộ gia đình trong khu xã mới cũng bắt chước ra ngoài hoa viên quảng trường. Trong thành phố mấy cái hồ và sông là nơi hóng mát lí tưởng nhất.

Vài thanh niên trẻ tuổi vội vàng, kéo bè kéo bạn, tụ tập bên trong quầy hàng rộng lớn ngoài trời uống rượu ăn đồ nướng, mồ hôi nhễ nhãi đầm đìa mới soảng khoái. Thức ăn ngon Lương Thành cũng rất nhiều, các món ăn dân dã địa phương đặc sắc, cá sông rau dại, điểm tâm ăn nhẹ... cứ nếm thử dần dần, một hai tháng cũng ăn không hết.

Phổ thức ăn ngon nằm ở bên bờ sông, màn đêm vừa buông xuống, đèn nê ông sáng lên. Biển hiệu "Quán cá chày" "Tôm hùm nhỏ" giăng đầy đèn đủ màu sắc giữa trời đêm. Nhân viên đứng ra đầu đường mời chào khách.

Tổng Nhiệm đỗ xe xong, con mưa cũng ngừng hẳn.

Phục vụ quán tôm hùm đứng ở cửa ra vào đặt một cái bàn ngoài trời.

Mấy người trao đổi một chút, quyết định ngồi bên ngoài. Vừa mưa xong, gió sông thổi vào rất dễ chịu.

Tổng Nhiệm gọi ba suất tôm hùm cay cỡ lớn, lại gọi thêm canh xương hầm củ sen, ớt xanh xào ngó sen, đậu phụ khô xào rau cúc, đầu cá và củ cải hầm cách thủy, thêm một đồng hồ ăn chiên nướng...

Tiểu Thu vội ngăn lại: "Đừng gọi nhiều quá, gọi nhiều như thế ăn không hết đâu."

"Tiểu Đông cười nói: "Là tiền đi công tác phát thưởng hay sao? Tại sao lại hào phóng như thế?"

Tổng Nhiệm nói: "Nếu ăn không hết thì gói đem về nhà."

Mời đồng nghiệp ăn cơm mà chỉ mời ít rau dưa, rất xấu hổ.

Tiểu Hạ nói: "Không cần đâu. Từng này đủ nhiều rồi."

"Ừ." Tổng Nhiệm gấp thực đơn lại, "Vậy gọi từng này trước đi, thiếu lại gọi thêm sau nhé?"

"Được."

Mọi người ngồi vây quanh một cái bàn, bình thường trong công việc trao đổi trò chuyện với nhau rất nhiều, nhưng tụ họp riêng lại rất ít, giờ này mắt to trừng mắt nhỏ, cùng nhau cười ngây ngô, bầu không khí vừa yên tĩnh được mấy giây.

Tiểu Đông lại hăm hở đề cập tới một đề tài: "Lương Thành đưa ra chính sách đăng kí cư trú, bây giờ giá cả phòng đất lại tăng lên."

Thẩm Bội tô thêm son môi, thản nhiên nói: "Từ trước tới giờ chưa bao giờ quan tâm đến giá cả phòng đất."

Tiểu Xuân: "Tất nhiên cô không cần quan tâm tới rồi. Cũng là mấy người dân bản địa các cô sướng nhất, có nhà ở, tiền lương muốn tiêu xài như thế nào thì tiêu xài, cái gì cũng không phải lo."

Tổng Nhiệm lắc đầu: "Người dân bản địa ở đây cũng mua nhà không nổi."

Tiểu Thu nói: "Cô không cần lo lắng đâu, chúng ta trong đám phóng viên mới, thực lực chỉ có cô đứng đầu, thăng chức tăng lương là chuyện sớm muộn."

Tổng Nhiệm còn chưa kịp nói cái gì, Thẩm Bội bỏ son môi vào trong túi, ngẩng đầu lên hỏi: "Gọi nước chưa?"

Tổng Nhiệm: "Rồi. Hai bình nước dưa hấu."

Rất nhanh tôm hùm nhỏ được đưa đến, mọi người đeo gang tay vào nhanh lẹ động đũa gấp ăn.

Tiểu Đông là người dẻo miệng, khen ngợi: "Nói thật, 《Kí sự trước chiến tranh Đông Quốc》rất xuất sắc, tôi đặc biệt thích xem. Nhiệm Nhiệm, lúc trước tôi đã phát hiện ra, dù cô viết bản thảo hay làm bản ghi chép, nhìn qua rất bình thường, nhưng chung quy lại hấp dẫn khiến người ta muốn xem."

Tiểu Thu phụ họa: "Đúng vậy, còn nhìn thấy những khía cạnh mà người khác nhìn không ra."

Tổng Nhiệm mỉm cười thay câu trả lời.

Thẩm Bội hỏi: "Tổng Nhiệm, cô học tin tức phải không?"

Tổng Nhiệm lắc đầu: "Không phải. Tôi học lịch sử."

"Hả?" Mọi người đều kinh ngạc. Bọn họ đại đa số đều liên quan đến chuyên ngành truyền thông, ngay cả Thẩm Bội cũng liên quan đến Quốc tế tin tức.

Thẩm Bội: "Ngành của chúng ta cũng liên quan đến khoa lịch sử à?"

Tổng Nhiệm: "Lúc tôi đi học thích viết chút văn ngắn tùy bút, từng gửi qua bản thảo cho toà soạn truyền hình Lương Thành."

"À." Mọi người mới bừng tỉnh hiểu ra.

Tiểu Xuân: "Hoá ra là từ nhỏ đã thích đọc sách viết chữ, khó trách văn chương viết rất tốt."

Tiểu Hạ cắn miếng tôm, nói: "Nhiệm Nhiệm vừa nhìn qua chính là văn thanh, ít nói lại yên tĩnh, không có gì làm liền ôm sách đọc."

Tiểu Đông nói: "Tổng Nhiệm quá hướng nội, có thể hoạt bát lên chút được không."

"Tổng Nhiệm giải thích: "Tôi không hướng nội..." Chỉ là nhiều lúc cũng không có chuyện gì để mà nói.

"Ồ Đông Quốc lâu như vậy, có gặp nguy hiểm gì không?" Thẩm Bội hỏi. Lúc trước cấp trên có sắp xếp cho cô ta đi ra tiền tuyến, cô ta sợ giao chiến nên không dám đi, lưu lại ở trong nước làm phân tích tình hình. Bây giờ nhìn Tổng Nhiệm ghi và quay lại nhiều hình ảnh video đến những câu chuyện tươi mới trong cuộc sống, cũng có chút thêm thưởng nuôi tiếc.

Cô ta hỏi: "Bên kia thế cục không ổn định, vô cùng loạn phải không?"

"Có khi gặp qua vài tên trộm vặt. Còn nguy hiểm khác... thì không có." Tổng Nhiệm dừng lại một chút, nhớ đến người đàn ông ngày ấy.

Vừa nghĩ đến anh, một đoạn tâm tình trong lòng lại tràn ra.

Anh không phải một kí hiệu mà là một hình tượng. Bộ ri rằn của anh, chiếc bao tay chiến đấu nửa ngón rồi ánh mắt của anh.

Nhưng cô không muốn nói.

Một câu cũng không muốn cùng bất cứ ai nhắc tới.

Cũng giống như bỗng nhiên một ngày nhìn thấy một cuốn sách hay, nghe thấy một bài hát hay, cũng như bạn vụng trộm nghĩ đến một người muốn giấu vào nơi sâu kín nhất, không muốn cùng ai chia sẻ.

Tôm hùm nhỏ có chút cay, cô ăn đến chóp mũi đỏ đầy mồ hôi.

Trên đường phố vẫn còn ướt sũng, hơn mười mấy mét nước sông dâng cao.

Có một lúc không có gió, không khí ẩm thấp mà oi bức.

Tổng Nhiệm đưa mắt nhìn ra xa, mặt sông đen ngòm loé lên chút ánh đèn, là ánh sáng của chiếc tàu đi qua.

Tiểu Hạ hỏi Thẩm Bội: "Cả ngày hôm qua cô đi đâu vậy?"

Thẩm Bội chần chờ một lúc lâu mới trả lời: "Đi thành phố Giang phỏng vấn mấy vị quân nhân."

《Kí sự trước chiến tranh Đông Quốc》quá hot, Thẩm Bội nhân cơ hội hướng cấp trên đề nghị phỏng vấn thêm một số sĩ quan quân đội di dân, tuyên dương một chút năng lực, Cấp trên tự nhiên đồng ý.

Tiểu Thu nhẹ dạ tin theo, ở dưới bàn đá nhẹ vào chân Tổng Nhiệm.

Tổng Nhiễm đang ăn con tôm hùm nhỏ, xung quanh miệng đều đỏ cả lên, ngược đầu đem đôi mắt đen láy nhìn Tiểu Thu.

Tiểu Thu: "..."

Cô ấy cũng không biết Tổng Nhiễm nghe không hiểu hay là giả vờ không hiểu.

Tiểu Thu thẳng thắn hỏi Thẩm Bội: "Là sĩ quân nhân lần này tham gia di dân ở Đông Quốc?"

"...Đúng. Có một số từ quân khu thành phố Giang chọn đi."

Lương Thành và Giang Thành cách nhau khoảng bốn giờ đi xe, cùng chung một quân khu lớn.

Tiểu Thu cố ý hỏi: "Tại sao cô lại đột nhiên muốn phỏng vấn bọn họ vậy?"

Thẩm Bội vô cùng tự nhiên: "Bọn họ đúng lúc phụ trách di dời dân ở mấy thành phố Trung Bộ Đông Quốc, từng trải qua một ít mạo hiểm, phỏng vấn vô cùng có giá trị."

"À!" Lúc Tổng Nhiễm lột vỏ tôm dùng sức rất mạnh, nước trong vỏ tôm cực cay bắn vào mắt, cay đến nỗi không mở được mắt ra.

Tiểu Thu nhanh chóng đưa khăn giấy cho cô. Tổng Nhiễm lau lau vài lần, mắt vẫn mở không nổi, muốn hỏi Thẩm Bội tình hình cụ thể hơn, nhưng mắt lại vô cùng đau, hấp tấp vội vàng chạy đi Toilet rửa.

Lúc chạy về chỗ ngồi, đúng lúc nghe Thẩm Bội nói: "... tên La Chiến, là chính uỷ của bọn họ, lớn lên rất đẹp trai. Tôi cực thích quân nhân."

La Chiến.

Tổng Nhiễm sững sờ.

Tiếng địa phương của vùng này phát âm lưỡi uốn mà bằng nên khó phân biệt, zhan* trong La Chiến, nhưng dân bản xứ đã gọi zan* mà.

(Trong tiếng Trung có rất nhiều từ đọc ra rất giống nhau như chữ 战 - zhan "nghĩa là Chiến" và chữ 讚 - zan "nghĩa là Toàn" có kiểu phát âm gần giống nhau. Ai học qua tiếng Trung sẽ biết.)

Không biết anh ta có phải là zan không?

"Nhiễm Nhiễm cô ngây ngốc cái gì thế. Mắt còn đau nữa không?"

"À, không sao rồi." Cô hồi hồn, nhìn đồng hồ đeo tay, đã chín giờ rưỡi tối rồi.

Ăn đến mười giờ tối liền tan cuộc, lại bắt đầu đổ mưa lớn. Tổng Nhiễm lái xe đưa mấy người đồng nghiệp về từng nhà xong cũng sắp mười một giờ.

Mưa càng ngày càng lớn, xe cô chạy vòng quanh trên đường quốc lộ, kế tiếp đến giao lộ quẹo vào làn đường giành cho xe cao tốc rồi đi tiếp, không bao lâu liền đến nhà cô.

Đèn xe chiếu lên cột mốc màu xanh lục trên đường cao tốc, hai chữ "Giang Thành" chói lóa mắt đứng thẳng ở phía trước.

Tổng Nhiễm lại lần nữa xem đồng hồ, mười một giờ đúng, mưa càng ngày càng lớn rồi.

Cô chạy chiếc xe Alto* của mình, giữa giao lộ một đường thẳng mà chạy, rồi dần biến mất trong màn mưa mờ mịt.

Mưa như thác đổ đổ nhào lên kính xe, cần gạt nước ra sức gạt nước mưa, Tổng Nhiễm chăm chú nhìn từng chùm ánh sáng của xe phía trước, mưa từng đợt trút xuống chẳng dứt, cô thấy mình chưa bao giờ tỉnh táo như lúc này.

Bốn tiếng đồng hồ chạy xe, cô một chút cũng không mệt. Thậm chí trên đường còn có chút kích động và phấn khởi hào hứng. Ban đêm xe trên đường cao tốc rất ít, chỉ có bầu trời đầy mưa làm bạn đồng hành cùng cô.

Đi qua một đường, mưa có xu hướng nhỏ dần.

Lúc Tổng Nhiễm đến trụ sở quân khu Giang Thành, đã ba giờ sáng. Công suất trụ sở đóng kín, mấy chiến sĩ cầm chặt súng canh gác.

Cô đỗ xe bên ngoài cách mấy trăm mét, tắt máy, cuộn người ở ghế sau nằm ngủ.

Ánh nắng ban mai vừa hé ra, cô tỉnh ngủ. Tám giờ sáng, cô nghe thấy trong quân khu truyền đến tiếng quân nhân hô to, các quân sĩ đến giờ tập thể dục buổi sáng.

Tiếng hô to, rõ mà mệnh mông rộng lớn, vang dội cả bầu trời sáng sớm.

Mưa ngừng rồi, trên bầu trời có chim bồ câu bay ngang qua. Phía Đông ló ra ánh bình minh màu hồng nhạt.

Quân sĩ đứng gác thăm hỏi mục đích cô đến đây.

Tổng Nhiệm lấy thẻ chứng nhận phóng viên và giấy chứng minh nhân dân cho anh ta xem, nói: "Tôi là phóng viên bộ phận tin tức của đài truyền hình Lương Thành. Muốn tìm La Chiến, La chính uỷ. Hai ngày trước đồng nghiệp của tôi là Thẩm Bội có đến phỏng vấn qua, nhưng có chút vấn đề chi tiết cần bổ sung. Cho nên tôi đến đây để hoàn thiện bổ sung một chút."

Đội phương kiểm tra giấy chứng nhận của cô, không phát hiện ra điểm đáng bất thường nào, nói: "Cô đợi một chút, tôi đi liên lạc một chút."

Tổng Nhiệm có chút chột dạ, từ nhỏ tới lớn cô luôn là một cô gái ngoan ngoãn, không nói dối. Lần đầu tiên nói dối lừa gạt người khác, tự nhiên lo lắng không thôi. Đội phương chưa nói cái gì, bản thân cô đã đem chính mình hồi hộp đến mặt đỏ tía tai.

Quân sĩ kia nói: "Có thể đi vào rồi. La chính uỷ ở lầu số 1 phòng 0203."

"Cảm ơn."

0203 là phòng hội nghị, trang trí đơn giản, xung quanh cái bàn dài có có mười mấy cái ghế, trên tường treo cờ quốc kì và quân kì, dán dòng chữ "Nghiêm túc chấp hành theo Đảng, nghiêm túc chấp hành theo quân."

Ngoài cửa sổ, trên bãi tập của các quân nhân huấn luyện truyền đến tiếng khẩu hiệu "ồ" "ồ".

Cô nhìn một lúc, mới đột nhiên nhớ ra, lấy gương sửa lại đầu tóc.

Cô là sinh ra và lớn lên ở Lương Thành, trời sinh có ánh mắt đen huyền trong suốt, sáng ngời, làn da trắng nõn mịn màng, chưa đến 23 tuổi, không cần trang điểm cũng rất đẹp. Nhưng gần đây tăng ca suốt, quầng mắt có chút thâm đen, môi cũng có chút nhợt nhạt. Sớm biết vậy đã về nhà lấy thời son.

Đang nghĩ ngợi, phía sau liền truyền tới tiếng đẩy cửa.

Trong nháy mắt cô thu gương quay đầu lại, liền bắt gặp một thân quân trang, một người đàn ông cao lớn anh tuấn bước vào.

Bốn mắt nhìn nhau, đầu óc Tổng Nhiệm ong ong một chút, đột nhiên một mảng trống không. Anh ta...

Cô nhìn chằm chằm vào mắt anh ta.

Trong phút chốc ấy, cô như lạc vào cõi mộng.

Cô vốn tưởng rằng nhớ rất rõ ràng, nhưng thời gian trôi qua gần một tháng, cô đã không còn nhớ rõ đôi mắt màu đen ấy.

Cô chậm rãi đưa tay lên, che mặt anh ta lại chỉ để lộ ra cặp mắt.

Nhưng...

Cô không chắc chắn.

Anh ta không biết có phải là anh hay không.

Giờ phút này, trái tim đau nhói như kim châm rất rõ ràng, nhưng đôi mắt kia ở trong trí nhớ mơ mờ, cô nhớ không ra nổi.

Hết chương 4.

Chú thích:

(*Quạt hương bồ: Quạt làm bằng lá cây hương bồ.

_ Xe Alto: Là một hãng xe của Trung Quốc, tên tiếng Trung là Áo Thác.)

Bạn đang đọc truyện *Cây Ô Liu Màu Trắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Chuyển ngữ: ChenLuan

Gặp nhau giữa thế giới bảy tí người là duyên phận.

Trước đây Tống Nhiễm không để ý, cho rằng cách nói này quá già mồm cãi láo, hiện tại đem con số nhỏ bé đặt trong bảy tí người không hề nể nà trải nghiệm vô cùng nhàn nhuễn.

Người đàn ông tên azan kia, cô không biết tên anh, không rõ khuôn mặt tương mạo, chỉ nhìn thấy qua đôi mắt màu đen sau chiếc mũ bảo hộ.

Chỉ vậy thôi.

Nếu duyên phận mỏng manh đến thế, chỉ sợ một ngày nào đó anh đối mặt đi ngang qua trên đường, cô cũng nhận không ra.

Cô vội cất giấu tâm trạng thất vọng, trước tiên bịa ra một lí do thoái thác mới tiến hành phỏng vấn La Chiến. Cô đối với bối cảnh có hiểu biết nhất định, không đến nỗi để lộ ra ngoài.

Mới đầu trong lòng cô do dự phân vân có lẽ azan chính là La Chiến. Nhưng khi nghe thấy giọng nói anh ta, cô chắc chắn không phải.

La Chiến bước vào thấy cô mất tập trung, hiểu nhầm nghĩ rằng cô đang căng thẳng, liền cười nói: "Cô là phóng viên mới sao?"

"Không phải." Tống Nhiễm che dấu sự hỗn loạn, nói: "... Trước đây tôi chưa từng phỏng vấn quân nhân lần nào."

"Đừng khẩn trương, tôi cũng không phải người đáng sợ."

Tống Nhiễm xấu hổ cười, hỏi: "Tôi xem trong bài phỏng vấn của Thẩm Bội có nói, khi các anh di dân một có gặp qua sự kiện cùng nhau phá bom, cứu một cô gái đồng bào phải không?"

"Ừ. Cô ấy lỡ lên nhầm chiếc xe có bom..."

Tống Nhiễm còn chưa hết hi vọng, lại hỏi trong đội của anh ta còn có trải qua sự kiện nguy hiểm tương tự như thế nữa hay không.

La Chiến nói không có.

Azan không phải trong đội của anh ta.

Quay về Lương Thành hơn bốn giờ đi đường.

Buổi sáng, trên đường cao tốc xe đi xe đến, Tống Nhiễm yên lặng lái xe, thỉnh thoảng nhường đường, vượt qua, rãnh mạch đầu vào đấy.

Hai bên đường, ruộng lúa xanh mon môn cùng nước sông trong ngắt xanh thắm một tác phẩm mở ra, ánh nắng mùa hè ùn ùn kéo đến.

Cô cảm thấy, cô hẳn là không gặp được anh nữa.

Về đến Lương Thành đã mười hai giờ trưa, Tống Nhiễm vừa đói vừa mệt, phơi giữa trời nắng to khiến cô thiếu chút nữa tụt áp huyết. Hiếm có được một ngày cuối tuần để nghỉ ngơi thật tốt, cô lại mất hơn tám tiếng đồng hồ chạy xe.

Cô tựa lưng sát vào ghế chờ người ngủ gật, nghĩ đến hành động bản thân làm trong một đêm, thật vớ vẩn lại uổng công vô ích.

Đầu óc cô đúng là bị chặn mất một dây rồi.

Đang muốn xuống xe, thì mẹ kế Dương Tuệ Luân gọi điện tới, gọi cô về nhà ăn cơm trưa.

Đi xe vòng vào khu đất gia đình, tán cây ngô đồng che khuất ánh nắng. Ở giữa xen kẽ một cây ô liu, Tống Nhiễm quay đầu nhìn lại nhiều lần. Đạo gần đây nước mưa dồi dào, cành lá cây ô liu lớn lên um tùm tươi tốt, trĩu nước sáng ngời mon môn. Không giống rừng cây ô liu của Đông Quốc, bụi đất bám đầy, phờ phạc rũ rượi.

Cô dừng xe ở bãi đất trống trước nhà, mới tới hành lang lầu ba thì nghe tiếng Dương Tuệ Luân trách mắng Tống Ương: "Đã đến lúc nào rồi, cuối tháng sáu rồi đấy. Bằng tốt nghiệp cũng đã cầm, con còn chưa tìm được việc làm. Trước đây đã bảo nhiều lần để tâm một chút, suốt ngày chỉ biết yêu yêu đương đương."

Tống Ương cãi lại: "Con ở đâu không tìm việc chứ, chỉ tìm không được công việc nào tốt thôi."

"Dì Lý giới thiệu việc làm ở đơn vị kia không phải rất tốt sao?"

Tống Ương lầm bầm: "Tốt cái gì mà tốt chứ? Một sống một chết, một tháng hai vạn rưỡi. Con mặc kệ."

"Mẹ thấy con làm như mèo cào, học được ba cuốn sách đùi mà muốn làm việc nhân hạ à? Chị con từ đại học ra, lúc mới vừa tốt nghiệp cũng chưa tới ba vạn, mỗi ngày tăng ta, đi công tác cũng chưa từng thấy qua nó yếu ớt làm dáng như con. Cùng một ba sinh ra, sao con không học tập tốt được tí nào cơ chứ?"

Tống Ương nói: "Con thấy bên mẹ gen di truyền có vấn đề."

Bốp.

Dương Tuệ Luận cầm chổi đánh lên mông Tống Ương.

Tổng Nhiễm bước vào phòng, Tổng Ương liền chạy lại nép sau lưng cô: "Chị, mẹ lại ngược đãi trẻ em."

"Nhiễm Nhiễm về rồi sao?" Trên mặt Dương Tuệ Luân nở nụ cười, nhưng khi nhìn về phía Tổng Ương ánh mắt trở nên hung dữ, "Con mau đi tìm một công việc rồi chuyển ra ngoài cho mẹ, cả ngày chỉ biết làm mẹ tức điên, nhìn thấy mà phiền."

Tổng Ương nói: "Con dọn đi đâu bây giờ? Mẹ chị gái có nhà cho chị ấy ở, mẹ của con lại không có."

Tổng Nhiễm quay đầu liếc nhẹ em gái mình một cái. Ngồi trên ghế sofa đọc báo, ngay cả ba Tổng, Tổng Trì Thành cũng nhìn qua.

Tổng Ương biết mình đùa hơi quá, vội vàng lại chạy ôm cánh tay Dương Tuệ Luân lay lay làm nũng. Dương Tuệ Luân không thêm phản ứng, vào nhà bếp dọn cơm, Tổng Ương bám theo sau xin tha thứ.

Trong phòng khách nhỏ hẹp chỉ còn lại hai cha con.

Tổng Trì Thành gọi con gái lớn ngồi xuống, nói gần đây ông có theo dõi 《Kỷ sự trước chiến tranh Đông Quốc》, ông rất thích. Lại đối với Tổng Nhiễm nói, chuyện này đánh giá rất cao. Ba cô lâu nay vẫn luôn thích thu thập các tập san, báo chí, chuyên chọn lựa bài báo Tổng Nhiễm viết, từng câu từng chữ tìm khuyết điểm thiếu sót, nghiên cứu ngữ pháp, bổ sung bằng cứ cho tài liệu.

Nhưng lần này ông không nêu lỗi sai ra cho con gái, trong đó chỉ nói tới mấy chuyện bối cảnh văn hóa cùng vấn đề lịch sử Đông Quốc.

Dương Tuệ Luân đang bày biện bàn ăn, hai cha con nói chuyện linh tinh gì đấy bà nghe không hiểu, nhưng lại muốn Tổng Ương học hỏi một chút, quay đầu nhìn, Tổng Ương ở kệ bếp ăn vụng mề gà. Dương Tuệ Luân thở dài một hơi, bước vào bếp.

Tổng Trì Thành liếc nhìn hướng bà vợ đương nhiệm của mình rồi đi, nhỏ tiếng hỏi: "Mẹ con nói thế nào?"

Ông ấy hỏi chính là mẹ ruột cô.

Tổng Nhiễm: "Nói sau này đừng đi Đông Quốc nữa."

Tổng Trì Thành im lặng không nói gì.

Tổng Nhiễm biết ông muốn đem sự kiêu ngạo cho bà ấy biết, dù ít nhiều ông cũng cao cao tại thượng để vợ cũ hiểu rằng, ông một tay nuôi lớn con gái rất xuất sắc. Nhưng Tổng Nhiễm lại thấy, trong mắt mẹ mình loại sự đời này quá quen thuộc, trình độ bình thường ở cái nơi thành thị nhỏ bé này không tính là gì hết.

"Nghỉ hè năm nay có đi Đế Thành không?"

"Đi chứ ạ! Con đã xin nghỉ phép xong rồi." Trước kia đi học, mỗi năm Tổng Nhiễm kì nghỉ Đông và nghỉ Hè cô đều đi Đế Thành cùng mẹ. Sau này đi làm cũng như thường lệ xin nghỉ phép. Chẳng qua lần này có việc khác, cô trù tính muốn đi gặp một người lên kế hoạch sắp đặt có cuốn sách bán chạy nhất.

Dương Tuệ Luân làm một bàn đầy thức ăn, toàn món Tổng Nhiễm thích. Nhưng cô thức đêm mệt mỏi vô cùng, ăn uống không ngon, lại không nỡ lãng phí ý tốt của bà ấy, đành cố gắng ăn một ít.

Ăn chút cơm đến lúc liu riu buồn ngủ, một câu của Dương Tuệ Luân kéo cô giật mình tỉnh táo lại: "Nhiễm Nhiễm con nên có bạn trai rồi đấy?"

Tổng Nhiễm còn chưa trả lời, Tổng Ương đã thay cô ngăn chặn: "Mẹ... chị mới bao nhiêu tuổi mà mẹ thúc giục?"

"Cái con nhóc vừa vào Trung học đã yêu yêu đương đương còn dám mở miệng nói!" Dương Tuệ Luân liếc mắt trừng Tổng Ương, giọng điệu lại dịu xuống, "Nói sau vậy, mẹ chỉ muốn nhắc nhở một chút, sợ Nhiễm Nhiễm chỉ lo cúi đầu vào công việc, mỗi một năm qua đi lại quên mất việc này. Đúng rồi, Nhiễm Nhiễm, con thích kiểu đàn ông như thế nào?"

Tổng Nhiễm bị hỏi thế, cô không trả lời được.

Lớn chừng này rồi mà cô chưa từng yêu đương cũng chưa nói qua bao giờ. Tình cảm trải qua là một tờ giấy trắng.

Cô lớn lên không tồi, còn tương đối thanh tú xinh xắn, lại mang dáng dấp phong cách của người trí thức. Lúc đi học thích viết văn. Báo trường, trạm phát thanh đều có tên cô. Hơn nữa, chữ viết tay đẹp, bảng tin của lớp, thông báo tường của trường, đề cô viết đến vui tai vui mắt. Khi đi học từng có nam sinh yêu thầm cô, chỉ là cô không biết cũng không có cảm giác gì, thường thường yên tĩnh trầm mặc, đại khái cho người ta thấy một loại khí chất xa cách trong trẻo lạnh lùng.

Có lần cùng bạn học tụ tập, bọn họ nói cô là băng sơn tài nữ*. Tổng Nhiễm cực kì kinh ngạc, thứ nhất giờ không thấy mình lạnh lùng, thứ hai cũng thấy mình không phải là tài nữ. Cô chẳng qua chỉ là một người bình thường không thể bình thường hơn.

(*Băng sơn tài nữ: Cô gái lạnh lùng nhưng có tài.)

Về phần tình yêu chậm chạp không đến kia...

Cô tự dung nhớ tới người kia, trong tâm không khỏi nhói lên một cái: "Thậm chí bản thân cô không biết bộ dạng anh như thế nào."

Dương Tuệ Luân cảm thán: "Hai đứa các còn ấy, một đứa thì quá yên tĩnh, một đứa thì quá ồn ào, đều không yên tâm nổi." Bà hi vọng Ương Ương có thể cùng đứa bạn trai không nên thân kia chia tay mới tốt.

Tổng Nhiễm ăn cơm xong sau vào phòng Tổng Ương ngủ trưa, cả nhà đều biết cô mệt, nhẹ tay nhẹ chân không quấy rầy làm phiền cô. Chỉ có tiếng chim ngoài cửa sổ hót, cùng tiếng đám trẻ con gần nhà chơi đùa.

Cô ngủ một mạch đến tận tám giờ tối, ba mẹ đi ra ngoài hóng mát. Thức ăn để trong lòng bàn úp lại. Tổng Ương ra ngoài hẹ hò, bát đĩa còn thừa cơm bô trên bàn.

Tổng Nhiễm một mình cơm nước xong xuôi, đem bát đĩa của Tổng Ương thu dọn sạch sẽ một thể, sau cô gửi cho mẹ ruột Nhiễm Vũ Vi một tin nhắn, nói cuối tháng xuất phát.

Ngày kia mười ba tháng sáu, Tổng Nhiễm tự mình đi Đế Thành.

Lương Thành lại mưa to, ngoài thành phố mực nước sông không ngừng dâng cao, trong thành phố nhiều chỗ ngập úng, giao thông gần như tê liệt. Lúc cô đuổi đến sân bay, cả người đều ướt hết, đến muộn một tiếng đồng hồ. Nhưng không để lỡ chuyến bay, máy bay cất cánh trễ hơn dự kiến.

Trong sân bay hành khách lưu lại chật kín người, trên nền đất vết nước khắp nơi. Ghế tựa cung cấp không đủ, rất nhiều hành khách kéo vali ngồi dưới đất, mức độ hỗn loạn so với nhà ga ngày tết không khác gì nhau.

Mái vòm thủy tinh bên ngoài mưa như thác đổ.

Có người chửi mắng rồi đi, số đông còn lại lại đang ngồi chờ đợi kỳ tích xảy ra. Thẳng đến một lúc sau, trên sân bay sấm sét vang dội, tin tức chuyến bay trên bảng thông báo từng cái từng cái biến đỏ, từ "Chuyến bay bay trễ" trở thành "Ngừng chuyến bay".

Nhất thời trong sân bay rộng lớn tiếng người ồn ào, oán khí cao ngút trời.

Tổng Nhiễm đứng ngoài lề, bệnh nghề nghiệp nổi lên lấy điện thoại chụp chụp, vội vội vàng vàng ghi chép sau, cô thở dài. Bây giờ quay về chắc chắn lái xe không nổi, không biết tàu điện ngầm còn khởi hành nữa không.

Cô kéo theo vali nhỏ, muốn xuyên qua đám người. Đột nhiên giữa đám đông huyền não ồn ào, có vị khách du lịch cùng nhân viên phục vụ xảy ra xung đột, một phạm vi nhỏ liền đánh nhau. Trong lúc nhất thời, mọi âm ức phần nộ bùng phát, các hành khách chen chúc thành một đoàn, xô đẩy, kêu la, năng chửi, cùng can ngăn thuyết phục, đội bay, nhân viên bảo vệ chống cự.

Tổng Nhiễm cố gắng đưa điện thoại lên quay phim, nhưng cô bị mắc kẹt vào giữa đám đông, giờ đành gập sao hay vậy, không cách nào tìm được trọng tâm.

Hai bên đều tức giận đến cực điểm, người tham gia vụ ẩu đả càng ngày càng nhiều. Tổng Nhiễm bị cuốn giữa đám đông chân đứng cũng không vững, nắm chặt chiếc vali bị lôi đi kéo lại, tay cô tưởng chừng sắp đứt lìa đến nơi, cả người trước sau không duy trì nổi cân bằng.

Lúc tình hình chuyển biến xấu, bỗng nhiên không biết có người từ đâu tới la lớn: "Cảnh sát tới rồi! Cảnh sát tới rồi!"

Đám người đang nóng nảy trong chớp mắt chợt bình tĩnh lại, nhưng trung tâm bão táp những kẻ gây sự vẫn chưa chịu dừng tay, thừa lúc im lặng cùng mấy nhân viên hàng không tiếp tục ẩu đả.

Chỉ thấy một đội đặc công sắc bén như lưỡi dao xuyên qua đám đông, trong vài giây thẳng tới trung tâm, đem đám người đánh nhau kia không ché ấn xuống quỹ rạp trên mặt đất.

Xung quanh một số người nóng lòng muốn thử, khi nhìn thấy thế lại không dám tiến lên phía trước, đều là bắt nạt kẻ yếu sợ hãi kẻ mạnh.

Nhưng những người bên ngoài còn hướng bên trong chen lấn.

Mấy người đặc công áo đen ngăn chặn tạo thành một đường, đem đám người ngăn cách ra. Bọn họ không ngừng dùng thân thể ngăn chặn biển người chen lấn, quát lớn: "Lui về phía sau! Đừng chen lấn!" Bọn họ một bên chống đỡ biển người, một bên giữ lại một khoảng đường nhỏ lần lượt cho đám người sơ tán.

"Đừng chen lấn! Lui về phía sau!"

Có người đối với người nước ngoài thét lên: "Stay Put!"

Tổng Nhiễm cả kinh, lập tức theo tiếng nói nhìn lại, bóng dáng cách tầng tầng lớp lớp hỗn loạn, cô đột nhiên nhìn thấy anh.

Chiếc mũ bảo hộ màu đen phía trên, mi tâm anh nhú chặt, ánh mắt sáng ngời, chống đỡ đám người chen chúc: "Lùi ra phía sau!"

Đoạn kí ức mơ hồ kia trong chớp mắt trở nên rõ ràng.

Bổng Tống Nhiễm ra sức đi về phía anh, không tự chủ được dùng toàn lực đẩy đám người đang hỗn loạn. Cô thấy anh tính đưa chỗ của mình cho đồng đội, anh rời khỏi tuyến đường phân cách, muốn đem mấy người gây sự phía sau đưa đi.

Tim Tống Nhiễm đập thình thịch, gấp đến nổi chiếc vali vướng dưới chân cũng không thèm để ý, cô buông vali ra, liều mạng chen lấn đi về phía anh.

Người quá đông rồi, cô dùng hết sức lấn đến bên mép, cách khoảng hai ba người muốn đưa tay ra bắt lấy anh, vừa lúc anh quay người rời đi.

Tay Tống Nhiễm nắm lấy khoảng không, cô nhất thời sốt ruột quýnh cả lên, máu nóng dồn lên não, cô bất thành linh la lớn một tiếng: "A Toàn!"

Tiếng người la hét âm ỉ, loạn xạ bát nháo khắp bốn phía.

"A Toàn!"

Anh dừng lại một chút, quay đầu nhìn lại, Mi tâm nhú lại, ánh mắt nghi hoặc.

Cô dồn sức chen về phía trước, gần như bỏ nhào ra, tay lướt qua nhóm đặc công làm thành bức tường người, lập tức đưa chiếc mũ bảo hộ của anh rơi xuống.

Mặt đối mặt, hiện ra khuôn mặt anh tuấn mà trẻ tuổi.

Hết chương 5.

Bạn đang đọc truyện *Cây Ó Liu Mâu Trắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Chuyển ngữ: ChenLuan

Giây phút chiếc mũ bảo hộ rơi xuống, Tống Nhiễm sững sốt kinh ngạc, bị sự đường đột cùng lỗ mãng của bản thân dọa cho giật nảy mình.

Cô mặt đối mặt với anh, khuôn mặt lạ lẫm mà quen thuộc, không biết phải làm sao, vừa kích động lại ngây ngốc ra, không thốt nên lời. Tay cũng sợ hãi buông ra, mũ bảo hộ rơi xuống.

Lực chú ý của anh cực tập trung, con người vừa rũ xuống, giờ tay liền bắt được chiếc mũ bảo hộ.

Anh không có dư thừa cảm xúc, chỉ vì tình hình hỗn loạn xung quanh mà trước sau nghiêm túc cau mày, cũng không vì Tống Nhiễm ở trước mặt làm mình dừng lại, xoay người đi giúp áp giải những tên gây sự kia.

"Anh không còn nhớ tôi sao?" Tống Nhiễm nhỏ giọng hô lên rồi chen lên đằng trước, lần thứ hai cách bức tường người cầm lấy tay áo anh. Vốn dĩ là đặc công, Trang phục tác chiến cảm nhận được sự thô cứng, tựa như cát xay.

Anh lần nữa quay đầu, cũng không biết có nghe thấy tiếng thì thảo của cô hay không, anh có chút khó hiểu nhìn nhìn trên cánh tay mình, cô vội thu ngón tay.

Xung quanh, đặc công bận bịu ngăn cản đám đông, không rảnh quan tâm cô. Nhưng người bắt đầu di chuyển, cô sắp không nắm chắc nữa rồi, vội la lên: "Anh đã cứu tôi! Anh không nhớ nữa hay sao? Ở Tô Duệ Thành. Anh đã cứu tôi!"

Anh hình như cũng không nhớ rõ, mà người gây rối bị khống chế trong tay đang cố tránh thoát.

Anh chung trước sau vẫn luôn là một người kiên nhẫn lần lẽ độ, đối với cô khuyên giải: "Quý cô, tôi đang thực hành nhiệm vụ."

Cô ngăn người, biết mình vô lễ. Tay cô nhất thời buông lỏng sức lực, trong nháy mắt khuôn mặt hiện lên vẻ mắt mát vô cùng đáng thương.

Anh liếc nhìn hai mắt cô, thật sự không rảnh bận tâm, xoay người muốn đi. Cô vừa buông tay, lại lần nữa nắm chặt.

"Anh tên gì?" Cô ngược nhìn anh, sợ anh không trả lời, khẩn trương đến mức gần như nghẹn ngào, truy hỏi đến cùng: "Anh tên gì?"

Anh chân chừ trong chớp mắt, lại nhanh chóng nói: "Lý Toàn."

Nói xong anh phát nhẹ tay cô đang nắm chặt trên cánh tay mình xuống.

"Lùi ra phía sau! Đứng chen lấn! Lùi ra phía sau!" Đắc công tạo thành bức tường ngăn chặn biển người, Tống Nhiễm bị lực mạnh của làn sóng đẩy ra sau, khoảng cách của anh và cô hoàn toàn xa dần.

Anh đưa đám người kia đi rồi, rất nhanh không còn thấy bóng dáng.

Qua hơn nửa giờ, đám đông ồn ào hỗn loạn mới dần dần sơ tán. Trên mặt đất một đồng giấy vụn, chai nhựa, rác rưởi. Vali màu trắng của Tống Nhiễm bị đâm dăm to đâm nhỏ, tất cả đều là dấu chân.

Cô chật vật chịu không nổi mang theo vali ra khỏi sân bay, đợi gần một tiếng đồng hồ mới chen chúc lên được xe buýt.

Ngoài cửa sổ mưa rất to, nước mưa ngập úng thành biển, làn sóng đập dòn đánh lên kính thủy tinh. Lương Thành hầu như bị chìm ngập. Vô số xe con ngâm trong nước. Tài xế xe buýt phải rất dừng mãi, đem xe xem như ca nô lái rất nhanh.

Mưa to điên đảo, muốn biến thành phố tê liệt, người trên xe than thở tuyệt vọng, oán trách phàn nàn không ngừng.

Tống Nhiễm người tựa gần bên cửa xe, ánh mắt trong suốt, nét mặt yên bình, trong lòng tựa làn gió nhẹ, từ từ thổi qua vạn lí lộ trình.

Duyên phận thật kì lạ, mỗi lần gặp mặt đều nhón nháo hỗn loạn, rơi vào một tòa thành này đến một toàn thành khác.

Lúc cô rời khỏi sân bay nghe ngóng thăm dò được, Lý Toàn bọn anh trực thuộc đại quân khu Giang Thành, nhưng thường xuyên ở Lương Thành.

Sau khi tới nhà, cô phân chia gọi báo cho Nhiễm Vũ Vi và người sắp đặt sách báo của Đế Thành nói Lương Thành mưa lớn, chuyến bay hủy bỏ. Gần đây thời tiết quá kém, đoán chừng đến muộn mất một hai hôm.

Tiếp theo, cô lại gọi cho ban biên tập một cuộc, và như cô lường trước được, chuyện gây rối ở sân bay đã có người đi phỏng vấn.

Thẩm Bội biết cô lúc ấy ở sân bay, nói: "Quá tốt rồi, khẳng định cô có ghi chép lại một đồng tư liệu trong tay. Nhanh gửi qua đây đi."

Tống Nhiễm nói: "Mới bắt đầu có ghi chép được một ít, sau tình hình trở nên..."

Cô quên rồi.

Sau khi nhìn thấy Lý Toàn, còn lấy đầu ra tinh thần mà đi quán điện thoại chứ.

Thẩm Bội nói: "Không nhớ ra tý gì sao?"

"Ừm. Đông quá."

"Không sao đâu. Lát nữa tôi lên mạng tìm xem thử, hẳn là có thể tìm mua được đầu mối cũng nên. Ảnh cô chụp được gửi qua trước cho tôi đã."

"Được." Tống Nhiễm nghĩ nghĩ, lại nói, "Tài liệu sống của cô tìm xong rồi sao?"

"Ừ."

"...Phỏng vấn cảnh sát sao?"

Thẩm Bội: "Ai yaaa... Tiêu đời rồi, bây giờ còn vợ đưa bản thảo."

Tống Nhiễm Mao Toại tự đề cử mình*: "Tôi giúp cô đi phỏng vấn nhé."

Thẩm Bội sững sốt một chút: "Sao tôi lại không biết xấu hổ như vậy được. Lại nói, không phải cô đang nghỉ phết sao?"

"Chuyến bay hủy bỏ rồi, dù sao cũng không có việc gì làm."

"Vậy thật cảm ơn cô. Lần sau tôi mời cô ăn cơm."

Hơn bốn giờ chiều, mưa rơi không mấy chậm lại chút nào. Tống Nhiễm lái xe đi đường vòng, mây đen bao phủ, sắc trời u ám như bước giữa đêm tối; Nước mưa cùng đất đá giống như hướng thân thân xe đập lên. Khắp đất trời một mảng mênh mông hỗn loạn, cả thành phố đều chìm trong nước. Cách đường quốc lộ một đoạn, dọc hai bên đường tất cả xe cô đều dừng lại mở đèn cảnh báo nguy hiểm. Ở xa xa nước sông Trường Giang đục ngầu, sóng đập vào bờ, tựa như giãy tiếp theo sẽ tràn qua con đê lớn chảy ngược tiến vào.

Tổng Nhiệm đi đường tắt đến đường Hi Quang gần đấy, khi đi xe vào đường cao tốc chạy qua một vùng đất trũng, cả xe bị rơi vào trên trong, tim cô giật bắn lên. Bánh xe cuốn theo nước đọng bắn tung toé, may mà không tắt máy. Vừa hay cô lái xe đủ nhanh, tránh thoát được một kiếp.

Hôm nay là chủ nhật. Bởi vì mưa to, hầu như không có ai ra khỏi cửa. Trên đường vắng vẻ, cô đơn phương độc mã đến khu canh gác, đến một toà tương tự phòng dạy học, mở ra khuôn hình kì cục xá phía trước.

Trong xe cô không mang ô, dừng xe ở bãi đất trống cách kí túc xá khoảng năm mươi mét. Cố cố gắng chạy trong gió mưa, bị nước mưa lạnh lẽo dội ướt đầm. Mới vừa xông lên bậc thang, người chưa kịp đứng vững, lại đâm đầu vào một người đàn ông mặc trang phục tác chiến màu đen từ cầu thang lầu trên đi xuống.

Mất thấy sắp đụng phải, người nọ đứng lúc dừng lại, né tránh lùi ra phía sau một bước; Tổng Nhiệm cũng lập tức trụ vững chân, trái tim thiếu chút nữa bay ra khỏi ngực.

"Xin lỗi." Cô bối rối ngẩng đầu, trên trán toát ra từng giọt từng giọt rồi rấm, cô cúi thấp đầu về phía trước run rẩy. Vừa ngước đầu, ánh mắt cô chạm phải Lý Toàn mà giật bắn cả mình.

Anh cầm một chiếc ô màu đen. Ở trên lầu vừa mới thấy xe cô, chuẩn bị xuống lầu đón. Không ngờ được cô khoẻ mạnh kháu khỉnh trực tiếp xông vào đây.

Hai người mắt trừng mắt, một giây không nói chuyện.

Xuôi theo mái hiên bên ngoài, hơi nước trần ngập xông vào, mưa bụi bay lung tung là tả, trong nháy mắt liền ướt dính lên mái tóc ngắn của anh. Anh tùy ý lau nước mưa trên trán qua loa, cười yếu ớt nói: "Phóng viên Tổng?"

"Vâng." Cô thật thà gật đầu.

Anh giờ giờ chiếc ô trong tay, nói: "Xuống dưới muộn rồi, thật ngại quá."

Khi anh nói câu này, lại hướng cô nở nụ cười, khoe môi hơi hơi nhếch lên có độ cong, ánh mắt cũng cong cong.

Tim cô đập lạc nhịp, mặt cũng biến hồng: "Là bản thân tôi quên mang ô." Lời vừa thốt ra, bản thân cũng không biết nói gì nữa; Trời mưa lớn như thế, Tổng Nhiệm này cũng thật giỏi đấy.

Bèn hạ tầm mắt xuống, nhìn chăm chăm ô trong tay anh, chiếc ô lớn màu đen rất đơn giản, cán cầm tay làm từ gỗ, một màu đen như mực không có hoạ tiết hoa văn gì. Ngón tay anh vô ý thức gõ nhẹ lên cán ô, các đốt ngón tay vì cầm súng ma sát nhiều mà chai sần.

"Đi thôi." Anh quay người đưa cô lên lầu.

Quả nhiên là quân nhân, ngay cả bước lên cầu thang, sống lưng cũng cực kì thẳng tắp.

Cô ngước nhìn bóng lưng anh, xoắn xuýt nửa giây, hỏi: "Sĩ quan Lý?"

"Hả?" Anh quay đầu.

"Zan là zan trong chữ nào?"

"Bộ chữ Vương."

"Oh."

Toàn.

Vừa khéo cô rất thích chữ này, Tổng Nhiệm thầm nghĩ.

Đi vào phòng họp, còn có một đặc công. Anh ta đứng dậy hướng Tổng Nhiệm chào hỏi, tự giới thiệu là Trần Phong, chỉ đạo viên phụ trách tiếp nhận lần phỏng vấn này.

"Mặc mưa sao?"

"Quên mang ô." Tổng Nhiệm từ đầu tới chân đều là nước, quần áo cũng ướt nhẹp. May cô để thuận tiện cho ra ngoài làm việc, mặc chiếc sơ mi màu sẫm và quần bò. Không đến mức xấu hổ.

Đang nói, trong phòng truyền đến một tiếng vang.

Lý Toàn ngồi xổm cạnh tủ kéo ngăn kéo, từ bên trong lấy ra một hộp giấy rút, anh đứng dậy đi đến bên bàn, nhẹ nhàng đẩy. Khăn giấy thuận theo độ trơn bóng của mặt bàn đẩy tới trước mặt Tổng Nhiệm, cường độ vừa phải, góc độ cũng không nghiêng lệch, chạm vào trong lòng bàn tay Tổng Nhiệm.

"Cảm ơn." Tổng Nhiệm rút khăn giấy lau tóc, lại đơn giản lau lau túi xách và điện thoại.

Lại nhìn người kia ngồi bàn đối diện, anh không qua đây ngồi, ôm cánh tay dựa vào tường, chân đứng đan chéo. Anh mặc trang phục tác chiến ngắn tay màu tím than gần như màu đen, đai lưng thắt vừa cao vừa chặt, nổi bật lên đôi chân dài, thân hình cao lớn. Người yên tĩnh mà bình thản, tựa hồ không tham dự quá nhiều.

Trần Phong ngồi ở bên này, cùng Tống Nhiễm vuông góc..

Tống Nhiễm mở bút ghi âm ra, lật cuốn sổ ghi chép, lấy khăn giấy lau lau tay. Thời tiết mưa gió như thế này, giấy ghi chép đều mềm nhũn cả.

"Cảnh quan Trần, chào ngài, chúng tôi từ bộ tin tức được biết sáng nay ở sân bay phát sinh sự kiện bao lực trong phạm vi nhỏ nên muốn tiến hành được phỏng vấn. Cảm ơn ngài sự phối hợp và trợ giúp của ngài.

"Không cần khách sáo, có vấn đề gì cô cứ việc hỏi."

Trong lúc phỏng vấn mới biết, bảo an của sân bay không thuộc sự quản lí của bọn họ. Nhưng hai ngày nay nhân số lưu lại quá đông, đã tạo thành một mối tai họa ngầm. Nhân lực sân bay không đủ, nên xin bên lực lượng cảnh sát giúp đỡ.

Trần Phong cười nói: "Cô hẳn là nên đi phỏng vấn đội cảnh sát nhân dân, bọn họ cử đi rất nhiều người. Chúng tôi chỉ điều động một tốp nhỏ."

Tống Nhiễm chột dạ, xin lỗi cười nói: "Là tôi kinh nghiệm chưa đủ, thật ngại quá."

"Không sao, không sao." Trần Phong hào phóng nói, "Cô cứ tiếp tục hỏi."

Câu hỏi của Tống Nhiễm, Thẩm Bội đã chuẩn bị hết, tất cả chỉ có việc tiến hành theo. Bởi do bên này không chấp nhận quay video phỏng vấn, cho nên Tống Nhiễm dùng bút ghi âm, thao tác tương đối đơn giản. Trần Phong phụ trách mảng tuyên truyền trong đội của bọn họ, thông thạo công việc, phỏng vấn cũng rất phối hợp, hai bên một hỏi một trả lời trong vòng mười phút kí kết ngầm trước đó. Giọng nói hai người thấp thấp xen lẫn trong mưa bão.

Giữa chừng Tống Nhiễm lơ ý đưa mắt nhìn hướng ngoài cửa sổ.

Bên ngoài cửa sổ sắc trời âm u, trong phòng ánh đèn chiếu lên, ánh sáng mờ mờ.

Lý Toàn đứng tựa bên tường nhìn, nghiêm túc lắng nghe bọn họ nói chuyện. Bởi khi đó cô đang nói chuyện, nên anh thẳng thừng nhìn mắt cô chăm chú.

Buổi chiều mưa xối xả, có một loại âm thấp tựa hơi thở thời gian xưa cũ. Giống bước vào thư viện của niên đại lâu đời ngửi được mùi vị giấy ẩm mốc.

Cô bắt gặp ánh mắt anh, trong đầu nhất thời trống rỗng, may một giây sau Trần Phong mở miệng, ánh mắt anh ta lại tự nhiên di chuyển về phía người đằng sau. Nhẹ nhàng tựa lông vũ lướt qua.

Ước chừng nửa tiếng sau, phỏng vấn kết thúc.

"Còn có câu hỏi khác không?"

"Đều hỏi hết rồi. Thật cảm ơn ngài." Tống Nhiễm nói, đảo mắt chợt thấy Lý Toàn tựa bên tường đứng hẩn dật, đi về hướng cửa.

"Đều là việc nên làm. Sau này chúng tôi còn cần các cô giúp đỡ nhiều. Thường xuyên liên lạc nhé."

"Được."

Tống Nhiễm đứng dậy, Lý Toàn đứng bên ngoài hành lang, tay bỏ vào trong túi, nhìn hai người trong phòng.

Trần Phong đi trên hành lang, mắt nhìn mưa to ngoài hành lang, nói: "Cô cảm ô này đi."

"Tống Nhiễm nhận chiếc ô lộp lộp màu đen, nói: "Cảm ơn. Hôm khác còn tới."

Trần Phong không trông ngóng việc cô trả lại ô, xua tay nói: "Đừng khách sáo. Ô còn nhiều lắm "

Dưới lầu nước mưa càng rơi càng tích trữ lại nhiều, Lý Toàn chợt quay đầu hỏi cô: "Cô sống ở chỗ nào?"

Tống Nhiễm sững sốt, nói: "Đường Bắc Môn. Sao vậy?"

Lý Toàn nói: "Xe cô sợ là không thể lái quay về được. Gầm xe quá thấp."

Chừng này trong thành phố chỉ sợ ngập úng càng nghiêm trọng hơn, con đường Bắc Môn kia địa thế thấp, gần kề bên sông, trữ nước bên ngoài nhiều. Xe của Tống Nhiễm bây giờ mà lái về, không phải nước chảy vào làm tắt máy mà chính là nghịch bong bóng nước.

Tống Nhiễm chần chừ một lát, nhỏ giọng hỏi: "Vậy phải làm thế nào bây giờ?"

Chỉ đạo viên Trần Phong cười mở vổ vổ bả vai Lý Toàn, nói với cô: "Không sao, để cậu ấy dùng xe quân dụng đưa cô về."

Chú thích:

*Mao Toại tự đề cử mình: tự tin vào khả năng của mình mà mạnh dạn tiến cử. Câu nói này dựa theo điển tích "Khi quân nước Tần bao vây nước Triệu, Bình Nguyên Quân nước Tần phải đi cứu nước Sở. Môn đệ Mao Toại của ông được đề xuất đi cùng và may nhờ tài năng của ông mà Bình Nguyên Quân mới thu được thắng lợi

Bạn đang đọc truyện *Cây Ô Liu Mâu Trắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Chuyển ngữ: ChenLuan

Thế mưa quả nhiên to hơn rồi.

Nước tích lại trên khoảng đất trống đã ngập vào giày Tống Nhiễm. Lý Toàn mở chiếc ô màu đen lớn kia ra, gió rất lớn, anh giữ chiếc ô rất chặt.

Cô và anh đứng cách nhau một khoảng lễ phép nhất định. Tán ô rộng, nhưng Tống Nhiễm vẫn bị mưa hắt vào một bên vai. Cô cũng không để ý.

Anh đưa cô đến bên ghế lái phụ của chiếc xe quân dụng việt dã, cô lên xe.

Anh vòng lại ngồi vào chỗ ghế lái, gấp chiếc ô đen lại, đặt vào chỗ ngồi sau xe.

Đỉnh đầu ô chảy xuống một chuỗi nước còn sót lại.

Bây giờ Tống Nhiễm mới phát hiện ra trên đầu vai trái của anh cũng bị xối ướt hết. Bộ quân phục màu tím than lúc này thực sự thành màu đen.

Lý Toàn khởi động xe, nhắc nhở: "Cài dây an toàn vào."

"Ừ." Tống Nhiễm ngoan ngoan làm theo.

Trên kính chắn gió đều là nước mưa, giống như mở một loạt vòi nước. Cần gạt nước ra sức đong đưa. Mặt kính cửa sổ có treo lên chiếc màn che mưa dày, nhìn không rõ cảnh vật bên ngoài.

Tống Nhiễm cảm thấy hai người bọn họ giống như ngồi trong hộp thủy tinh đặt dưới nước, yên yên tĩnh tĩnh, chỉ có bên ngoài chiếc hộp tiếng mưa dài vô tận.

Chạy đến chỗ đại viện rồi, anh mới nhớ ra hỏi cô: "Cô ở chỗ nào Đường Bắc Môn nhỉ?"

Tống Nhiễm trả lời: "Ngõ Thanh Chi."

"Ừm." Ngón tay anh nhẹ gõ lên vô lăng, không nói gì thêm.

Dù sao cũng là giữa hè, đóng hết cửa sổ đi được một đoạn, trong xe liền có một chút oi bức ngột ngạt mà khí nóng quấn quanh bốc lên. Tống Nhiễm lau lau mồ hôi rịn trên môi, Lý Toàn thông qua kính chiếu hậu trong xe nhìn cô:

"Cần bật điều hoà không?"

"Không cần." Cô xua tay, "Tôi ngồi trong xe bật điều hoà sẽ chóng mặt."

"Say xe?" Anh cười nhạt, "Phóng viên thường hay ra ngoài làm việc, vậy phải làm thế nào bây giờ?"

"Đều nghĩ cách để mình ngủ quên." Cô nhát thời nhanh mồm nhanh miệng nói.

"Vậy cô nhắm mắt nghỉ một tý, đến nơi tôi gọi cô."

Tống Nhiễm: "..."

Cô mới không thèm ngủ. Nhưng câu tiếp theo nên nói cái gì, cô nghĩ không ra.

Trong xe lại rơi vào yên lặng.

Cô ngược nhìn ngoài cửa sổ căn cứ môi, nhàn nhạt buồn rầu thất vọng.

Lý Toàn dự đoán không sai. Chiếc xe nhỏ kia của cô lái về không nổi, nửa đường nhất định sẽ ngâm vào trong nước.

Khu canh gác ở Đông Nam Bộ Lương Thành mưa rơi từ trên núi xuống, mới đầu đi còn thuận lợi, địa hình càng đi xuống dưới, liền nhìn thấy trên đường đọng toàn nước, cống thoát nước đều ngập đầy, nước chảy không chỗ thoát, mệnh mông cuồn cuộn như thú vật khắp nơi càn quấy. Buổi sáng còn có người trong nước đẩy xe, giờ phút này đều mặc kệ, ngay cả giao thông công cộng cũng không chạy nữa.

Khu vực trong thành phố trống trơn hoang tàn vắng vẻ không một bóng người, chỉ có nước.

Xe quân dụng cuồn theo nước chạy ngang trên đường, bọt nước bắn tung toé tựa ca nô bỏ trôi ngọn sóng dâng trào đến lão luyện. Thậm chí mấy lần muốn đen cả chiếc che chắn chìm.

Tổng Nhiệm vốn muốn chỉ đường, nhưng Lý Toàn hình như rất rõ địa hình, không cần bật bảng chỉ dẫn, con đường lớn, con ngõ nhỏ nào anh đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

Đi được một lúc, cô phát hiện trong đầu anh có vẻ như có một bộ bản đồ địa hình của Lương Thành. Cả đoạn đường anh đều tránh được các vùng địa thế thấp, cố gắng hướng chỗ cao mà đi.

Tổng Nhiệm hỏi: "Anh là người Lương Thành sao?"

"Không Phải. Là Giang Thành."

"Ồ. Anh lái xe đều không cần dùng bảng chỉ dẫn."

"Có ở đây một thời gian cũng tương đối dài."

"Bao lâu vậy?"

"Anh nhớ lại một chút: "Ba bốn năm."

Vừa nói xong, phía trước liền xuất hiện đèn đỏ.

Anh dừng xe.

Một phút ba mươi giây, đèn đỏ dài dằng dặc vô tận.

Giao lộ không có bất kì chiếc xe nào chạy qua. Người đi đường cũng không có.

Trong xe im ắng, ngón tay anh nhẹ gõ lên vô lăng.

Tổng Nhiệm vén tóc qua bên tai, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, chỉ có màn mưa gần ngay trong gác tắc trên mặt kính thủy tinh.

Cô nhìn về phía trước, cần gạt nước đảo qua đảo lại, con số tính thời gian màu đỏ đang đếm ngược nhảy dần dần.

Cô bỗng dừng nhớ tới lần hộp đếm ngược thời gian kia, quay đầu nhìn, anh cũng nhìn chăm chú máy đếm thời gian của đèn đỏ.

Cô bất thành linh nhẹ giọng nói: "Anh từng cứu qua tôi. Nhớ không?"

Đèn tín hiệu giao thông đúng lúc chuyển xanh, anh đánh tay lái, quay đầu liếc nhìn cô, nói: "Nhớ ra rồi."

Tổng Nhiệm nói: "Lúc ấy tôi quên nói với anh tiếng cảm ơn... Cho nên luôn muốn tìm anh, nói lời cảm ơn."

Lý Toàn nói: "Không cần khách sáo. Đó là việc nên làm."

Giọng điệu anh bình thường tùy ý, không đáng nhắc tới, coi như đại ân cứu người chẳng là cái gì. Từ anh nhìn ra được, kia chẳng qua chỉ là chức trách cùng sứ mệnh, cũng giống như phóng viên đưa tin tức, cảnh sát giao thông chỉ huy giao thông... là việc nên làm.

Tổng Nhiệm vốn còn một số chuyện muốn nói, nhưng lại không thể nào nói ra.

Cô hít nhẹ một hơi, cả thành phố đều ảm thấp, cô cảm thấy hô hấp tiến vào khoang ngực toàn là nước.

Đi qua một con đường, Lý Toàn lại đánh tay lái xuống, Tổng Nhiệm hỏi hờn: "Áy!... Bên kia không thể đi."

Anh phanh xe lại, quay đầu nhìn cô.

Tổng Nhiệm đón nhận ánh mắt buồn bực của anh, nhin cười: "...Bên kia là đường một chiều."

Anh thay đổi cần số, đem xe quay về sau một hai mét, lại thay đổi cần số, lần nữa lên đường, khó hiểu nói: "Con đường kia đổi lúc nào vậy?"

"Mấy tuần trước."

"Hừ." Anh hừ nhẹ một tiếng.

Tổng Nhiệm thấy thế, cô cười bông đùa: "Lương Thành mấy năm nay tu sửa lại đường sắt, đường đi, thành phố ngày một đẹp hơn cùng nông thôn mới tựa như công trường đang thi công. Chỉ thị giao thông cũng đảm bảo ba ngày lại đổi. Cô nói: "Đồng nghiệp của tôi mỗi tháng đều nói mấy câu bông đùa này, có thể viết mấy bài tin tức xã hội."

Lúc đầu Lý Toàn chỉ lo đề tâm tránh mấy vũng nước trên đường, không tiếp lời, vài giây trống không sau có lẽ cảm thấy không được hay cho lắm, không nhanh không chậm tìm một đề tài hỏi: "Cô làm tin tức quốc tế sao?"

"Ừm. Cũng không hẳn là vậy, trong nước cũng làm." Tổng Nhiệm hỏi, "Anh có xem tin tức truyền hình Lương Thành à?"

"Xem." Anh gật nhẹ đầu, ngón trỏ gãi gãi tóc mai, nói, "Hình như gần đây có phát cái gì mà 《Kỷ sự trước chiến tranh Đông Quốc》"

Tổng Nhiệm hỏi: "Xem thấy được không?"

"Lý Toàn hỏi ngược lại: "Cô có tham gia à?"

"Ách... Tiết mục kia là tôi chuẩn bị... Phần lớn tài liệu cũng là do tôi ghi chép lại."

Lần này Lý Toàn nhìn cô một cái, nói: "Không tồi!"

"Ách." Khoé môi cô nhẹ cong lên, ánh mắt sáng ngời lấp lánh.

Bên ngoài mưa lớn như thế, cô bỗng nhiên phát hiện, trước đây không cảm thấy cô còn thích thời tiết mưa dầm. Thích đã chết rồi.

Nhưng ngoài cửa sổ rất nhanh xuất hiện khung cảnh quen thuộc, đến đường Bắc Môn rồi.

Vẫn chưa đi đến ngõ Thanh Chi, đầu ngõ chật hẹp, mấy chiếc xe gia đình dừng trong ngõ, che kín đường đi.

Lý Toàn thử vài lần, đi qua không nổi.

Tổng Nhiệm nói: "Dừng ở đây đi."

Lý Toàn nói: "Đi về được không?"

"Đi về được."

"Được." Anh nghiêng người từ ghế sau lấy ô cho cô, người thoáng cái sát gần bên cô, lúc chìa tay trang phục màu đen theo động tác chuyển động của cơ thể, để lộ ra một phần nhỏ xương quai xanh.

Tổng Nhiệm như điện giật nhanh quay đầu đi chỗ khác, trong chớp mắt ấy, cô đột nhiên nhớ tới sợi dây màu đỏ của anh đang ở chỗ cô. Hình như anh quên rồi, không nhớ ra.

Cô... cũng quên mất.

"Này."

Cô quay đầu, nhận chiếc ô: "Lần sau tôi đến lái xe về sẽ trả anh."

"Đừng khách sáo. Để chỗ cô không cần gấp." Anh theo phép lễ phép cơ bản hướng cô mỉm cười.

Trái tim cô mềm nhũn như nước, đẩy cửa xe, dùng lực bật chiếc ô lớn. Nước mưa ầm ầm đập lên mặt trên chiếc ô, cô nghe thấy anh nói một câu: "Tháp Bạc Khả trong trận hoà loạn có tồn thất, sau trùng tu xây dựng lại."

Tổng Nhiệm sùng sột.

Trong 《Kỷ sự trước chiến tranh Đông Quốc》có một tập có nhắc đến tháp Bạc Khả của A Lạc Thành, nói toà tháp kia có gần 3000 năm lịch sử.

Ngày đó sau khi vào nhà, Tổng Nhiệm cả người còn ướt nhẹp mà ngồi vào bàn lục soát tài liệu cả đêm, nhưng trên mạng liên quan đến lịch sử Đông Quốc rất ít, nhắc tới toà tháp này cũng không nói đến vụ hoà loạn.

Cô ở trong kho hồ sơ nội bộ đài truyền hình cũng không thể tìm đầy đủ tư liệu.

Buổi sáng ngày thứ ba thời tiết chuyển đẹp, máy bay thông báo có thể cất cánh. Tổng Nhiệm đi Đế Thành.

Đến ngày thứ nhất, cô tìm khắp mấy nhà sách thư viện, cuối cùng ở đơn vị Nhiệm Vũ Vi tìm được một bộ sách ố vàng lịch sử Đông Quốc, trong bản dịch tìm thấy một đoạn văn tự:

"Tháp Bạc Khả, hiện ở phía Tây ngoại ô thành phố A Lặc, xây dựng vào thế kỷ 1 trước công nguyên, công nguyên năm 1197 trong chiến tranh A Lặc bị huỷ, sau mấy trăm năm sau, trải qua mấy đời lịch sử, các nhà khảo cổ học trùng kiến lại mà thành. Nghe nói cùng dấu vết khách qua, không đủ một phần nhỏ."

Chỉ có một phần văn tự nhỏ, không có hình ảnh ghi chép. Gần chín trăm năm trước tháp bị huỷ cũng không thể nào khảo chứng bộ mặt rõ ràng nhất của nó.

Tổng Nhiệm không biết Lý toàn làm sao biết được đoạn lịch sử này. Có lẽ đợi sau khi quay lại Lương Thành, đi khu canh gác lái xe về có thể hỏi anh.

Cô ôm cuốn sách ngồi trong văn phòng mẹ ruột cô Nhiệm Vũ Vi đọc, đợi bà họp xong rồi tan ca.

Nửa chừng có người gõ cửa, là phó trưởng phòng Ngô dưới quyền Nhiệm Vũ Vi.

"Ồ? Nhiệm nhiệm tới đây à?"

"Dì Ngô." Tổng Nhiệm mỉm cười đứng dậy.

"Lần này đến ở lại bao lâu vậy con?"

"Một tuần ạ."

"Haizz, chớp mắt cái đã đi làm rồi. Không còn như trước ở lại một kỳ nghỉ hè."

"Vâng ạ."

"Nghe mẹ con nói thời gian trước con có đi Đông Quốc à?"

"Dạ."

"Không tầm thường chút nào nhé." Phó trưởng phòng Ngô khen ngợi.

Tổng Nhiệm cười cười, biết đây là lời nói khách sáo. Những người trẻ tuổi của bọn họ ở đây, mới vào chức vụ liền phải đi khắp nơi trên thế giới, có khối chỗ càng nguy hiểm hơn. Kiểu như cô cũng không hiếm lạ. Có điều phó trưởng phòng Ngô là cấp dưới của mẹ, nhìn cô lớn lên, trong lời nói cũng có mấy phần thật tâm thiện vị.

"Có nghĩ qua tới Đế Thành phát triển sự nghiệp?"

"Tạm thời không có."

"Không chê Lương Thành ao nhỏ sao?"

Tổng Nhiệm cười nói: "Con cũng chỉ là một con cá nhỏ."

Hơn sáu giờ Nhiệm Vũ Vi mới tan ca, trên đường lái xe về nhà gặp phải giờ cao điểm, hai đường hai bên tắc xe đến mức con kiến chui không lọt.

Đầu tháng bảy, Đế Thành vào giữa hè, nhiệt độ cao tới 41 độ. Nắng chiều thiêu đốt nền xi măng trên đường cùng mái sắt chắn xe.

Cửa sổ đóng chặt, mở điều hoà ra, bên trong tràn ngập mùi cháy khét từ đồ vật trang trí làm bằng da.

Lòng ngực Tổng Nhiệm cực kì khó chịu.

Nhiệm Vũ Vi ngồi ở chỗ người lái phía trước, toàn thân mặc bộ váy màu trắng, tất chân, giày cao gót, tóc tai chải rất gọn gàng sạch sẽ. Trên tai đeo chiếc khuyên tai ngọc trai cùng tai nghe màu trắng bluetooth, đang nghe điện thoại, vẫn là đủ loại an bài trong công việc.

Xe tắc một đường dài chạy chạy ngừng ngừng, Tổng Nhiệm bị nắng chiều chiếu tới hoa mắt, trong xe trộn lẫn mùi nước hoa trên người Nhiệm Vũ Vi, xộc vào không chịu nổi. Cô vừa định hạ cửa sổ xuống, Nhiệm Vũ Vi đem điện thoại yên lặng một giây, nói: "Hôm nay PM2.5 giá trị 280."

Tổng Nhiệm khẽ rụt ngón tay, của sổ lại kéo lên đóng chặt.

Nhiệm Vũ Vi tiếp tục nói điện thoại.

Ước chừng mười phút sau nói xong, làn đường xe hai chiều vẫn tắc thành bãi đỗ xe.

Nhiệm Vũ Vi mở radio ra nghe tình hình giao thông, lại nghe thêm được một tin tức, mực nước sông Trường Giang Lương Thành đã vượt qua ranh giới

trong lịch sử. Hôm qua lương thành mưa lớn, trong thành phố ngập úng rất nghiêm trọng, tình trạng nguy cấp.

Nhiệm Vũ Vi nhàn nhạt nói: "Mỗi năm đều như thế. Người chủ kia đều ăn không ngồi rồi, mặc kệ chính sự. Qua hai mươi năm sau cũng chưa đưa thành phố xây dựng cơ bản thực hiện tốt."

Năm 98 Lương Thành có xảy ra vụ đại hồng thủy. Cũng chính từ năm đó, bởi vì phá con đê lớn bảo vệ Lương Thành, thôn nhà của Dương Tuệ Luân bị nước lũ lớn nhấn chìm sạch sẽ. Bà ấy bước tới đường cùng, mang theo Tống Ương tìm đến cửa.

Năm ấy khi nước lũ rút, Nhiệm Vũ Vi một mình đến Đế Thành.

Tống Nhiễm vì quê nhà tranh luận lại một câu, nói: "Cũng không phải như mẹ nói đâu."

Nhiệm Vũ Vi trong công việc sớm luyện được một thân bản lĩnh, chủ đề râu ria không quan trọng dù ngang bướng cãi lại ý bà, bà cũng lười phí thời gian để ý tới, trở lại chuyện chính nói: "Mẹ có xem <> của con rồi."

Tống Nhiễm quay đầu nhìn bà, đợi bà cho chút đánh giá trực diện.

Nhiệm Vũ Vi nói: "Quá cầu thả. Nội dung không tập trung, chủ đề không làm rõ, giả bộ mới mẻ tươi mới. Ở Lương Thành còn tính là tươt sốt mới mẻ, nếu đặt trong toàn quốc, nâng không lên nổi mặt bàn."

Tống Nhiễm không lên tiếng, mặt đã bị nắng chiều thiêu tới đỏ bừng.

Nhiệm Vũ Vi nói: "Đừng để một chút vinh quang nơi chốn nhỏ bé ấy làm mờ mắt, không thoát ra khỏi vòng luẩn quẩn này, sợ rằng mãi mãi cũng nhìn không nhìn rõ giá trị chân thực của bản thân. Là vàng thật hay chỉ là sắt vụn, đến Đế Thành trải nghiệm xem xem."

Tống Nhiễm không được thoải mái, vừa định nói cái gì đấy, bên trong mũi ngứa ngứa.

Cô lập tức ngẩng đầu lên, chảy máu mũi rồi.

"Đế thành quá hanh khô. Chịu không nổi." Cô trút hết những lời muốn nói, "Khí hậu cũng kém."

Mùa hè vừa nắng vừa nóng, còn có sương mù, nhìn mà mệnh mông mò mịt. Giống giữa sa mạc A Lặc thành.

Hết chương 7.

Bạn đang đọc truyện *Cây Ó Liu Mâu Trắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Chuyển ngữ: ChenLuan

Căn hộ của Nhiệm Vũ Vi là khu căn hộ Án Yết, mua từ rất sớm, căn nhà trăm mét vuông một mình bà sống. Nhà trang trí rất có phong cách, nhưng lại không có mùi khói bếp. Bà không nấu cơm, ăn uống đều giải quyết trong nhà ăn đơn vị. Mỗi lần Tống Nhiễm đến, hai người hoặc là xuống tiệm ăn, hoặc là gọi thức ăn nhanh bên ngoài.

Tống Nhiễm trước kia làm cơm.

Nghi hè năm hai Trung học phổ thông ấy, Nhiệm Vũ Vi cùng vị bạn trai ngoại giao trước kia tan ca muộn, Tống Nhiễm tự mình mua thức ăn làm xong cơm. Nhu thuận lại đặc ý đợi mẹ về ăn.

Sau khi Nhiệm Vũ Vi về nhà thấy một bàn đầy thức ăn, nửa ngày không nói câu gì, sau đấy gọi một cuộc điện thoại cho Tống Trì Thành, đem ông mắng cho một trận ngập đầu. Chết vẫn Dương Tuệ Luân tại làm sao lại ngược đãi con gái bà, vì sao Nhiễm Nhiễm còn nhỏ đã biết làm cơm.

Thật ra Dương Tuệ Luân đối với Tống Nhiễm rất tốt, tốt đến mức dâng lên tận đầu.

Sống ở nhà ngang đều là đồng nghiệp trong đơn vị và người làm công tác văn hoá, nhà nào xảy ra một chút động tĩnh gì đều trốn không thoát tai mắt nhà khác. Dương Tuệ Luân vốn không học hành qua sách vở gì, trong tư tưởng quê mùa nhất gan, lại sợ người bên ngoài nói bà mẹ kế nham hiểm độc ác, đối với Tống Nhiễm đặc biệt tốt, tốt đến nỗi giống đãi khách vậy. Tống Nhiễm dù sao vẫn chủ động làm việc khiến mẹ kế vui lòng, lại chứng minh mình không phải khách. Sợi dây nhỏ bé tình tế trong lòng cũng yên lặng mang đến Đế Thành. Trong nhà vị ngoại giao kia, cô chứng minh cô không phải là vị khách phiền phức tới ăn nhờ ở đậu. Chỉ là năm sau khi Tống Nhiễm đến, vị bạn trai kia của mẹ không thấy bóng dáng đâu.

Mấy năm nay, Nhiệm Vũ Vi có nói qua vài đoạn tình cảm, nhưng đều không có đi đến cùng. Tới giờ vẫn cô đơn một mình.

Hai người gọi đồ ăn Nhật ở bên ngoài. Tổng Nhiễm phát hiện trong tủ lạnh có vài bình rượu bururi không tồi, cho thêm vài cục đá lạnh vào.

Nhiễm Vũ Vi rót cho mình một ly rượu đỏ, hỏi: "Mấy ngày nay con chạy khắp thành phố, bận rộn cái gì sao?"

"Kiểm một ít tư liệu lịch sử của Đông Quốc, rất khó tìm a." Kỳ thật cô liên lạc với người sắp xếp lên kế hoạch có cuốn sách bán chạy La Tuấn Phong, nhưng cô không muốn để mẹ mình biết, "Đều chạy tới thư viện, trước đây ở Lương Thành không tìm thấy."

Đúng lúc Nhiễm Vũ Vi quay lại chủ đề nói chuyện trên xe trước đó: "Tư liệu của Đế Thành, Lương Thành thật sự bị không nổi. Con muốn phát triển thật tốt, nên tới đây."

Tổng Nhiễm vẫn rất mâu thuẫn, không biết mâu thuẫn Đế Thành hay mâu thuẫn Nhiễm Vũ Vi. Có lẽ trong mắt cô, Đế Thành chẳng khác gì Nhiễm Vũ Vi. Cô nói: "Con không có mục đích lớn lao gì mà theo đuổi, như hiện tại rất tốt."

"Mẹ thấy con và ba mình cùng một loại đức hạnh."

"Con là con gái ông ấy, tất nhiên cùng ông có một loại đức hạnh rồi."

Nhiễm Vũ Vi nâng con ngươi nhìn cô, phụ nữ hơn bốn mươi tuổi dù có dùng phấn trang điểm cũng giấu không nổi nếp nhăn nơi khóe mắt, bà lạnh giọng nói: "Con là con gái ông ấy, vậy không phải con gái mẹ sao?"

Tổng Nhiễm có chút nhịn không được, nhỏ giọng: "Mẹ có thể đừng như trẻ con vậy được không?"

Nhiễm Vũ Vi nhếch môi cười: "Đủ lông đủ cánh rồi."

Tổng Nhiễm cạn lời.

Trước đây Nhiễm Vũ Vi và Tổng Trì thành tranh giành quyền nuôi dưỡng, Tổng Nhiễm Thành kéo dài không chịu ly hôn. Nhiễm Vũ Vi cực ghét chuyện chồng ở bên ngoài đi quá giới hạn, buồn nôn đến ghê tởm, chỉ vì muốn nhanh chóng ly hôn để lên phía Bắc, từ bỏ phân chia tài sản cùng Tổng Nhiễm. Lúc ấy Tổng Nhiễm mới hai ba tuổi, bám vào chân tường, vừa chạy vừa gào khóc lớn tiếng gọi mẹ.

Nhiễm Vũ Vi gần từng chữ một: "Là Tổng Trì Thành phản bội cái gia đình này."

Đây là tổn thương cùng thất bại lớn nhất đời này của bà.

Hồi đó bà không quan tâm cha mẹ kịch liệt phản đối chuyện gả cho Tổng Trì Thành, ngoài tài hoa ra thì không có gì, kết hôn hơn ba năm, lại mắc kẹt cha mẹ phản đối dứt khoát ra khỏi nhà không một xu dính túi, rời xa Lương Thành. Lẽ loi một mình đi Đế Thành dốc sức làm việc.

Trách bà quá kiêu ngạo, không thể chịu đựng được giẫm đạp lên tự tôn, giống như hôn nhân thất bại. Đến bây giờ cũng không chịu quay về Lương Thành. Quan hệ của cha mẹ cũng chuyển biến xấu tới cực điểm, cho đến lúc cả hai già và chết đi.

Tuy rằng Tổng Nhiễm từ nhỏ đã biết ba là người phản bội, nhưng sống cùng ba thời gian dài, một tý ông cũng không bạc đãi cô, ba thật tâm yêu thương cô, cô không cách nào giống mẹ mình oán hận ông được.

Nhiễm Vũ Vi lần nữa rót thêm nửa chén rượu đỏ, hỏi: "Con muốn ở lại đó thì ở lại đó đi. Tổng Trì Thành có nói lúc nào mua nhà cho con không?"

Tổng Nhiễm không hé môi, không hiểu tại sao mỗi câu nói của mẹ đều có thể như kim đâm vào tim.

"Nhà bà ngoại con là của cậu, Nhiễm Trì còn đi học, con có thể ở một hai năm. Đợi lúc nó trưởng thành muốn kết hôn, con phải chuyển ra ngoài sống."

Tổng Nhiễm nói: "Không phải còn mấy năm sao? Qua mấy năm sau sẽ liền mua nhà."

"Tiền lương bốn năm vạn kia của con, mua nổi sao?"

"Mua không nổi thì thuê, còn có thể ngủ ngoài đường lớn mà?" Cô dứt khoát đen sự phản nghịch đời này không dùng, tất cả đều phát huy ra hết.

"Được." Nhiễm Vũ Vi nói, "Có tiền đồ."

Ở Đế thành còn lại mấy hôm, mà Nhiễm Vũ Vi vẫn chưa nhắc lại chuyện này.

Thời gian này Tổng Nhiễm gặp qua La Tuấn Phong. La Tuấn Phong là người sắp đặt lên kế hoạch sách báo nổi tiếng trong nghề, làm ra mười bản sách có số lượng bán chạy, từ ngành học nhân văn đến tiểu thuyết kì ảo, từ con đường tâm linh đến lịch sử Tạp Đàm, chất lượng tốt, đều là tác phẩm có giá trị trong nước.

Anh ta là kiểu người đàn ông ung dung nho nhã, hơn ba mươi tuổi, một thân áo sơ mi trắng, đeo thêm gọng kính màu đen, bên trong khí chất tinh anh không thiếu hơi thở văn hoá:

"《Ký sự trước chiến tranh Đông Quốc》 một tập tôi cũng xem không rồi, câu chuyện này rất đáng giá để viết sách. Mặc dù phim phóng sự nó có phương

thức khách quan lộ ra, nhưng theo ý của tôi, tác giả sách báo chủ quan tâm linh tương thông cũng vô cùng quý giá.

Tổng Nhiệm rất tán thành, khi làm tiết mục cô bỏ bớt đi rất nhiều cảm tưởng của nhiều người, cái kia vừa lúc cô nghĩ viết ra.

"Có điều, 《Kỷ sự trước chiến tranh Đông Quốc》 cái mục đề này quá cứng nhắc.

"Tôi muốn gọi, 《Đông Quốc Phù Thế Kỳ》nhưng bị cấp trên đòi lại rồi."

"Tôi tích cô tự mình đặt tên hơn." La Tuấn Phong nói, "Sách về đề tài ghi chép chiến tranh trong thị trường rất khan hiếm, có vận may tốt tác phẩm sẽ dễ dàng nổi tiếng. Phóng viên mặt trận, còn là nữ phóng viên, rất hấp dẫn thu hút người khác. Chỉ có điều, vứt bỏ những thứ này, bản chất vẫn phải quay lại nội dung chính của tác phẩm."

Tổng Nhiệm nhẹ nhàng gật đầu: "Được."

"Cô còn đi Đông Quốc nữa không?"

"Phải xem đơn vị an bài đã, làm sao vậy?"

"Từ góc độ làm sách, chưa có nửa đoạn sau, câu chuyện giống như chưa viết hết. Cô hiểu ý của tôi chứ?"

Chuyện cùng La Tuấn Phong gặp mặt, Tổng Nhiệm chưa nói với mẹ mình. Cô mong chờ viết ra được một cuốn sách hay, lại sợ năng lực bản thân không cân xứng. Chuyện chưa định trước được, giữ bí mật là tốt nhất.

Hai mẹ con khi không thảo luận chính sự thì còn có thể chung sống hoà bình. Nhưng bởi vì tính chất công việc của Nhiệm Vũ Vi, trên cơ bản là kiểu mẹ thuyết giáo, quản thúc nghiêm ngặt. Một khi rảnh rỗi cùng Tổng Nhiệm chung sống, đối với công việc xã giao tương lai của cô lên kế hoạch không toàn diện đều muốn nói đến nơi đến chốn. Chỉ nói chuyện thôi thì còn được, nhưng bà có quá nhiều ý kiến và không cùng quan điểm, khổng chế dục vọng lại mạnh. Hai người mỗi lần âm ỉ đều tan rã không vui.

Bốn ngày sau, Tổng Nhiệm quay về Lương Thành. Nhiệm Vũ Vi đưa cô tới sân bay, đưa đến tầng xuất phát, bà cũng không xuống khỏi xe, khua khua tay nói tiếng hẹn gặp lại rồi đi.

Tổng Nhiệm nhìn chiếc xe màu trắng của bà biến mất dần trên đường, không nhận được thờ dài một hồi.

Về đến Lương Thành, mưa sớm đã ngừng.

Đầu tuần mưa to phảng phất, cuối cùng đem nước trên không trung trút xuống sạch sẽ. Bầu trời xanh thẳm không có một áng mây màu, chỉ có ánh nắng cay độc đầy trời.

Vừa ra sân bay, bầu không khí nóng hầm hập mà ẩm ướt, từng luồng từng luồng phả vào mặt, giống trên bãi cát giữa trưa không gió.

Đây là cuộc sống gần 23 năm của cô ở Lương Thành. Luôn luôn rời đi, rồi lại luôn luôn quay về.

Tổng Nhiệm bắt xe trở về ngõ Thanh Chi, đã là xế chiều.

Trong ngõ hào quang đầy trời, toả ra mùi hương cây Kim Ngân. Tới cửa nhà, nhà sát vách đang đập đất cho bằng, cô hiểu kì đi qua hỏi: "Bà Vương, nhà bà làm thêm tầng chống âm sao?"

"Đúng vậy. Sau này sẽ không bị mưa roi nữa rồi. Làm càng sớm càng tốt."

Tổng Nhiệm liếc mắt nhìn đội thi công làm việc trong phòng, nhỏ giọng nói: "Bọn họ làm tốt không?"

"Cực tốt luôn. Nhà bà Trương, bà Từ đều do một tay bọn họ làm cho. Giá cả vừa phải, rất có lương tâm."

Tổng Nhiệm nói: "Nhà con cũng muốn làm. Chẳng tới giờ vẫn chưa tìm thấy đội thi công nào ạ."

Bà Vương nghe nói, lập tức giúp cô thu xếp.

Ông Lý, đội trưởng đội thi công khoảng năm mươi tuổi, tướng mạo hiền lành. Ông Lý trước làm trong X Kiến Công công ty chi nhánh của tập đoàn Giang Thành, làm kỹ sư kiểm tra chất lượng công trình, về hưu sớm, không chịu ngồi yên liền lập đội thi công làm việc tiếp. Người làm công trình cả cuộc đời, Tổng Nhiệm tự nhiên yên tâm, rất nhanh liền cùng ông ta hẹn cuối tuần nay đến thi công.

Ngày thứ hai là ngày đi làm, tám giờ sáng mặt trời đã mọc, chiếu rọi cây lá trong sân thẳng tắp bóng loáng.

Trước khi ra khỏi cửa Tổng Nhiệm mang theo chiếc ô đen kia của Lý Toàn. Cô rất thích chiếc ô này, ngắn gọn, mặt ô lớn, vừa nặng vừa dày, cầm trong tay cảm giác rất yên tâm.

Một ngày công việc cuối cùng cũng hoàn thành, lúc tan ca cô liền ôm chiếc ô ngồi xe buýt đi khu canh gác.

Đầu tháng bảy, mưa rơi trên núi cây cỏ mọc xanh tốt, từng mảng từng mảng lớn che lấp ánh mặt trời, ngang tàn lại điển cuồng. Lá cây xanh mon môn trĩu nặng, giống như thoả mãn sau khi hấp thụ no nê ánh nắng cùng nước mưa.

Tổng Nhiễm nhìn màu xanh bao phủ ngập núi rừng, tâm tình thật không tệ.

Xuống xe buýt ngang qua đường lớn đi vào khu canh gác, bên trong không một bóng người. Chỉ có ánh chiều tà đọng lại ở ngoài sân tập và trên tầng nhà trệt, tản ra tia nhiệt lượng cuối cùng còn sót lại.

Tổng Nhiễm đi đến trên bãi đất trống, phần lớn xe đều chạy đi rồi, bên cạnh xe cô có một chiếc xe quân dụng, oai phong lẫm liệt, làm chiếc xe nhỏ Alto của cô nổi bật lên bề ngoài nhỏ nhắn xinh xắn. Cô liếc mắt nhìn biển số xe quân dụng, chính là chiếc Lý Toàn lái lần trước. Cửa xe đóng chặt, bên trong không có ai.

Cô chậm chậm đi qua, vừa đi vừa nhìn bốn phía, xung quanh yên tĩnh, không một bóng người.

Cô đi lại bóng râm một thân cây, đứng đấy một hồi lâu, vắn vẽ cán ô, cuối cùng đem ô bỏ trên mui xe quân dụng.

Cô mở cửa chiếc Alto ngồi vào, đầu tựa trên ghế ngồi. Chỗ ghế ngồi tựa vào nóng đến mức muốn nướng chín lưng cô, bên trong xe nhiệt độ rất cao, cô mở điều hoà làm lạnh một chút.

Lối thổi ra gió vù vù.

Toà nhà cao tầng màu xám trắng kia, trên mặt tường che đầy một tầng trời chiều, rất yên tĩnh. Mặt sau nhà là núi rừng um tùm rậm rạp, cây lá mập mập xanh tươi. Cô đột nhiên nhớ tới Đông Quốc, ngày ấy từng mảng từng mảng lớn bụi bám phủ kín rừng cây ô liu.

Nhiệt độ bên trong xe dần hạ xuống, cô nhìn đồng hồ đeo tay, trôi qua hơn mười phút rồi.

Cô không có cách nào đợi quá lâu, lính canh cửa lớn ở ngoài sẽ sinh nghi. Cô nhìn chiếc ô đen trên xe của chiếc xe bên cạnh, cuối cùng ngồi thẳng, chuẩn bị thắt dây an toàn, ánh mắt thoáng nhìn thấy từ chỗ ngoặt toà nhà có một người đi ra.

Trang phục tác chiến ngắn tay, thắt đai lưng, quần dài, ủng chiến, bóng hình rất quen thuộc.

Tổng Nhiễm lập tức nói lỏng dây an toàn, đưa tay giảm nhỏ điều hoà, giả bộ đáng vẻ như mới vừa lên xe.

Lý Toàn từ bên này đi tới, bởi vì ngược chiều ánh sáng, mắt anh hơi hơi híp lại. Đợi đến gần, anh nhìn thấy cô ở trong xe.

Tổng Nhiễm đem cửa sổ xe hạ xuống hết mức, lên tiếng chào hỏi: "Cảnh quan Lý."

Anh hơi gật đầu, hỏi: "Đến lấy xe sao?"

"Ừ." Tổng Nhiễm nói, "Bỏ ở đây một tuần, tăng thêm phiền phức cho các anh rồi."

"Không có việc gì đâu." Anh cười.

Tổng Nhiễm phát hiện, anh thường rất hay cười, nhưng không phải cười lớn tiếng, mà bao giờ cũng ôn hoà, nhàn nhạt, tựa như gió nhẹ.

Nhưng cũng giống như là... xuất phát từ phép lễ độ... sẽ không gần gũi hơn.

"Còn có chiếc ô." Cô đưa tay chỉ, "Mang đến luôn rồi."

Chiếc ô trên mui xe dài bị cô thu hồi lại, mỗi khía cạnh của mặt ô đều được vuốt gọn gàng chỉnh tề ngăn nắp, quấn chặt lại, lấy dây cài thắt chặt không còn một khe hở.

Anh mở cửa xe, đem ô vút vào trong, cúi người vào chỗ ngồi tìm đồ.

Khoảng chừng mười giây, anh đóng cửa xe, trong tay cầm hai cuốn sách, còn có hai chai nước.

Anh đưa cho cô một chai. Tổng Nhiễm nhân lúc này dùng bản lĩnh nhanh chóng liếc nhìn, thấy rõ trong tay anh cầm là cuốn cao cấp Vật Lý cuốn Hoá Học, hay là bản Tiếng Anh.

Thích đọc sách đấy nhé...

"Cảm ơn." Cô nhận chai nước, nói, "Còn có lần trước, cũng muốn cảm ơn anh."

"Lần trước?" Lý Toàn nhẽ nhịu mày khó hiểu.

Tổng Nhiễm liền giải thích: "Tháp Bạc Khả."

"Oh..." Anh tùy ý đáp lại một tiếng, đem sách bỏ trước mui xe, vắn chai nước uống một ngụm. Lúc đàn ông ngẩng đầu, đường cong quai hàm cứng rắn,

yết hầu lên xuống lăn một vòng.

Tổng Nhiễm dời ánh mắt, nhìn nắp chai màu trắng trong tay anh.

Anh chỉ uống một ngụm, vẩn vẩn chiếc nắp. Sau đó nhìn về hướng cô, ánh mắt rất yên tĩnh. Nhưng dù sao cũng là quân nhân, ánh mắt không tiếng động cũng phảng phất sức mạnh.

Tổng Nhiễm chậm rãi mở miệng, tiếp tục trọng tâm câu chuyện: "Tôi tìm rất lâu mới tìm thấy tư liệu tháp Bạc Khả bị huỷ, quá ít tư liệu được lưu lại. Anh đối với lịch sử Đông Quốc có nghiên cứu sao?"

Lý Toàn vặn chặt chiếc nắp chai, cười nhạt một chút, nói: "Dân bản địa nói."

Tổng Nhiễm sững sờ.

Anh cầm tập sách phía trên mũi xe xuống, gõ gõ nhẹ mũi xe, gật đầu cáo từ: "Đi trước nhé."

"...Ừ."

"À..." Anh vừa quay người, nhớ ra cái gì đó lại lùi về sau một bước, hỏi: "Sợi dây chuyền của tôi còn ở chỗ cô không?"

Tổng Nhiễm: "Hả?"

Anh khoát khoát tay: "Mất rồi thì thôi vậy."

"À. Vẫn còn." Cô lại vội nói, "Nhưng đang ở nhà tôi."

Thật ra cô nói dối, sợi dây màu đỏ kia vốn dĩ luôn ở trong túi xách bên người cô.

Cô rũ hàng mi xuống, lại ngược đầu lên nói: "Tôi không mang theo bên mình, lần sau sẽ mang trả anh."

"Được."

Tổng Nhiễm cổ họng đến cùng: "Lần sau làm thế nào để trả anh đây?"

Anh nghĩ một chút rồi hỏi: "Có giấy bút không?"

"Có."

Tổng Nhiễm cúi đầu tìm bút giấy trong túi mình, chợt dạ né tránh sợi dây màu đỏ nằm bên trong. Cô đem tập giấy nhớ và bút đưa cho anh.

Anh đi tới, đem bình nước cùng tài liệu kẹp lại bỏ trên nóc xe, cầm giấy giấy bút, hơi cúi người, đặt lên thành cửa sổ xe cô viết viết. Bóng hình người đàn ông lập tức che phủ ánh nắng ngoài cửa sổ.

Tổng Nhiễm nâng mắt nhìn trộm khuôn mặt anh đang cúi xuống, xương mi rất cao, lông mi rất dài, màu da khoẻ khoắn, không quá trắng cũng không ngăm đen.

Anh rất nhanh đã viết xong một dãy số, ngòi bút nhẹ nhàng gõ một tý lên mặt giấy, thẳng người đứng dậy.

Tầm mắt cô rất tự nhiên dời sang dãy ghi chép trong giấy, bên trên viết một chữ "Ly", phía sau là một dãy số điện thoại.

Anh nói: "Làm phiền rồi."

Cô nhận lại tờ giấy: "Việc nên làm mà. Thật ngại quá, tôi không cẩn thận lỡ tháo xuống."

Anh thân nhiên mỉm cười, từ chối cho ý kiến.

"Chiếc dây kia là bùa bình an sao?" Cô hỏi.

"Ừm." Anh nhớ tới cái gì đấy, lại duỗi tay muốn lấy lại tờ giấy từ cô, "Nếu tôi đi làm nhiệm vụ, hãy gọi điện cho một người khác."

Tổng Nhiễm đưa giấy cho anh, nhìn bộ dạng chăm chú viết số của anh, hơi chần chừ, nói: "Người thân tặng anh sao?"

Mới đầu anh không trả lời, lúc viết xong đưa cho cô, mới nâng mắt liếc nhìn cô nói: "Ừ."

Tổng Nhiễm trong lòng quyết định nói: "Vậy tôi cũng lưu lại số điện thoại cho anh, ngộ nhớ tôi bận việc quên mất, anh gọi nhắc nhở tôi một chút. Đồ vật quan trọng, không nên để mất lần nữa."

Hết chương 8.

Chương 9

Chuyển ngữ: ChenLuan

Hai ngày kế tiếp, Tống Nhiễm cực kỳ bận rộn, thứ bảy cũng đang tăng ca, không có thời gian đi trả lại sợi dây bình an. Mà Lý Toàn cũng không gọi điện thoại đến hỏi thúc, có lẽ anh còn bận việc hơn.

Sáng chủ nhật, Tống Nhiễm ở nhà dọn dẹp sách vở, đột nhiên nhớ tới chuyện này, đem mảnh giấy nhỏ lật ra. Cô lại gần trước cửa sổ gỗ ở lầu hai, thoáng do dự chần chờ: Sợi dây để sau này lại trả vậy.

Nhưng cô không nghĩ ra biện pháp khác, chỉ có thể cầm điện thoại lên, ngọn gió thổi qua, cô nhất thời không chú ý nói lỏng tay. Tờ giấy nhỏ kia thuận gió bay lên, giống con bướm trắng giữa không trung dập dờn bay lượn, bay xuống đậu trên cây dành dành ẩn nấp, biến thành một đoá hoa.

Tống Nhiễm ngay lập tức chạy xuống dưới lầu, đến dưới tán cây ngược cổ lên trông chờ, lá xanh hoa trắng, nào có nhìn thấy bóng dáng mảnh giấy kia chứ.

Bên ngoài truyền đến tiếng xe. Ngoài cửa sân dừng một chiếc xe cho thuê, bước xuống hai ba người công nhân, là đội thi công hẹn hôm nay đến lắp đặt tầng chống ẩm trong nhà.

Hẹn đúng chín giờ đến, một phút cũng không trễ.

Ông Lý trước khi về hưu là chuyên gia kiểm tra chất lượng công trình kiến trúc, thời gian dài dầm mưa dãi nắng, màu da so với người bình thường đậm hơn một chút. Nhưng tướng mạo đoan chính, lơ mơ nhìn ra được lúc tuổi trẻ là một người đàn ông tuấn tú.

Ông ta làm việc nhanh nhẹn lưu loát, rất có kinh nghiệm, vào phòng nhìn một vòng, sờ dưới góc tường một lần, rất nhanh liền đưa ra kế hoạch cho mấy người thi công. Tiêu tốn thời gian, chỗ nào được chỗ nào hông phân tích đến mức rành mạch kỹ càng. Cuối cùng, giới thiệu cho Tống Nhiễm một cái giá tương đối cao để lựa chọn, một ngày có thể làm xong việc.

Sau khi Tống Nhiễm lựa chọn thi công, ông Lý mang theo ba người công nhân đem vật dụng trong nhà dời ra ngoài, lấy máy móc khoan xi măng trên nền đất.

Rất nhanh nền đất bị cạy tung cả lên, lộ gạch cùng đất sét sền sệt phía dưới. Tốc độ làm việc của bọn họ rất nhanh, một chút cũng không lười biếng. Đối với bọn họ Tống Nhiễm có ấn tượng cực tốt.

Tiếng ồn thi công rất lớn, cô không cách nào đi đọc sách được, dứt khoát ngồi một bên nhìn bọn họ trộn sỏi đá.

"Bác ơi, kia là cái gì vậy ạ?" Cô chỉ vào một cuộn đồ vật màu đen hỏi ông ta.

"Vật liệu chống thấm nước." Ông Lý nói không nhiều lắm, nhưng nhắc tới công việc thì như máy chiếc máy hát được mở ra, "Đường Bắc Môn ở đây địa thế thấp, độ ẩm cao. Xi măng, vôi trát lên sợ cũng không đủ, cần phải tăng thêm tầng chống ẩm. Phía ngoài và trong chân tường tôi cũng làm thêm cho cô hai tầng chống ẩm, lần tới thời tiết mưa dầm sẽ không lo ẩm ướt lênh láng nữa rồi."

"Vâng." Tống Nhiễm ngồi trên bậc thềm, chống cằm ôm má hỏi, "Bác, bà Vương nói bác là người Giang Thành, tại sao lại đến Lương Thành thế ạ?"

Ông Lý lau lau mồ hôi trên đầu, cười nói: "Con trai bác ở đây."

Lúc này một người công nhân chen vào nói chuyện: "Con trai chú Lý rất giỏi đấy nhé, Tống tiểu thư, chắc chắn cô đoán không ra cậu ấy làm nghề gì!"

Tống Nhiễm hứng thú nổi lên: "Làm cái gì vậy?"

"Phần tử tinh anh trong đội phá gỡ bom mìn. Quốc gia trọng điểm bồi dưỡng, quân khu Đế Thành luôn muốn đoạt về, quân khu Giang Thành không bằng lòng buông người."

Tống Nhiễm: "Lợi hại thế sao?"

"Đúng vậy. Mới hai mươi ba, đã lập mấy công lao hạng hai. Sau này trong bộ đội sẽ là người có thiên phú làm chức lớn. Chắc, ông Lý được hưởng phúc rồi."

Ông Lý cười đến nổi hai mắt cong lại, xua xua tay: "Bây giờ người trẻ tuổi tài giỏi rất nhiều, đừng để Nhiễm tiểu thư chê cười."

"Bác quá khiêm tốn rồi." Tống Nhiễm nói, "Khẳng định bác dạy dỗ con cái rất tốt."

"Đâu có dạy dỗ gì chứ, đều là trời sinh cả."

Hơn năm sáu giờ chiều, tầng chống âm lấp xong, mặt đất cũng lấp xong, bằng bằng phẳng phẳng không nửa điểm tỳ vết.

Ông Lý nói, năm sáu giờ xi măng sẽ không hoàn toàn, buổi tối người của ông đến đánh bóng bảo dưỡng một chút, lại tiếp tục bảo dưỡng vài ngày nữa là xong.

Đội thi công rời khỏi, Tống Nhiễm mới nhớ tới việc tìm mảnh giấy kia, tìm cả nửa ngày cũng không có kết quả. Cô tránh không khỏi hoài nghi mảnh giấy kia sợ là đã cùng xi măng trộn lẫn nằm dưới nền nhà.

Hết cách rồi, chỉ còn có thể đợi Lý Toàn liên lạc qua lấy lại sợi dây.

Ngày hôm sau là thứ hai.

Đài truyền hình Lương Thành phát 《Chiến sự tuyến tuyến》sau hai tháng, tạm thời gỡ xuống.

Khai chiến hơn sáu mươi ngày, chiến sự Đông Quốc bước vào trạng thái giằng co, độ chú ý của xã hội giảm xuống rõ rệt. Một trận đánh tới đánh lui không hồi kết, có chút tinh thần sức lực nào, người xem đem ánh mắt quăng vào thị trường chứng khoán. Gần đây giá trị thị trường cổ phiếu không tồi, hướng bên trong nhắm mắt quăng tiền đều thu về gấp bội, ngõ nhỏ đường lớn ngay cả mấy bác gái bán rau cũng nói chuyện tài chính kinh tế.

Các truyền hình lớn nhao nhao mở chuyên mục báo cáo phân tích thị trường chứng khoán, Truyền hình Lương Thành cũng không ngoại lệ, đặc biệt trang bị thêm bản tài chính và kinh tế. 《Chiến sự》sau khi gỡ xuống, phụ thuộc 《Ký sự trước chiến tranh Đông Quốc》cũng truyền bá kỳ cuối cùng.

Ngày ấy đưa tin xong xuôi, các đồng nghiệp tụ tập trong văn phòng bàn luận cổ phiếu, Tống Nhiễm ngồi trước máy tính xem xét 《Ký sự trước chiến tranh Đông Quốc》weibo chính phủ.

Hôm nay là kỳ cuối cùng, dân mạng nhẩn tin lại không ít, khen người nhân viên đứng phía sau màn dùng tâm làm ra tác phẩm, cảm ơn các phóng viên đã bày ra hết sức chân thực.

Tống Nhiễm lướt lướt từng dòng xem.

"Nhiễm Nhiễm, có muốn mua cổ phiếu không?" Tiểu Đông gọi cô.

Tống Nhiễm ngẩng đầu lên, cười cười: "Tôi không hiểu."

"Không cần hiểu. Gần đây mua cái gì đều tăng cao, rất nhiều người kiếm được tiền."

"Thật đấy. Tôi bỏ ra tám nghìn thu về lãi được tám trăm." Tiểu Xuân nói, "Thẩm Bội bỏ ra ba mươi vạn, bây giờ tăng tới ba mươi tám vạn rồi."

Tống Nhiễm làm việc mới hai năm, chưa có để giành được gì, cũng không mong chờ số tiền bất chính từ trên trời rơi xuống, nói: "Thị trường chứng khoán có mạo hiểm, vẫn là bỏ đi vậy."

Thẩm Bội lấy ống hút khuấy khuấy cà phê: "Muốn kiếm tiền thì phải bắt chấp mạo hiểm, nào có chuyện ngồi yên kiếm tiền bao giờ?"

Tống Nhiễm không nói gì, Tiểu Thu cười đùa nói: "Cô á, tiểu phú bà dễ dễ dàng dàng từ trong nhà cầm ra mấy chục vạn thì đừng nên nói chuyện."

Thẩm Bội cười rộ lên, lúc này, quản lý Ninh Vũ Phi gọi mọi người đi họp.

Trình độ ưu tú của phóng viên nửa năm đầu xét chọn được đưa xuống rồi. Ngoài việc được viết vào hồ sơ khen thưởng, còn có một món tiền thưởng trên vạn.

Trên đường đi đến phòng hội nghị, Tiểu Hạ nhỏ giọng nói với Tống Nhiễm: "Nhiễm Nhiễm, hiện tại thị trường chứng khoán tăng giá, cổ phiếu đáng tin cậy. Cô cầm tiền thưởng rút một phần nhỏ thử xem, làm quản lý tài khoản thôi. Chỉ kiếm mỗi tiền lương cố định, lấy đâu ra tiền mà tích góp?"

Tống Nhiễm buồn cười, nói: "Cũng không nhất định là tôi... Có điều, thật sự cần, sẽ nghe cậu."

Lúc họp, Lưu Vũ Phi nhắc đến một chuyện 《Chiến sự đầu tuyến tuyến》tạm dừng phát ra ngoài.

Trong đài dự định làm một tiết mục tin tức quân sự, xoay quanh truyền bá tính chất, mỗi kỳ nội dung đều tiến hành khai thác chiều sâu. Quan tâm chiến tranh Quốc tế đồng thời cũng tuyên dương quân nhân Trung Quốc tư thế hiên ngang oai hùng ở nước ngoài.

Lưu Vũ Phi nói: "Nhóm phóng viên cũ ở Đông Quốc lập tức phải về nước rồi, hiện đang có mặt ở đây có ai tự nguyện đi Đông Quốc thì đưa ra quyết định trước thứ sáu ở bảng báo danh, thống nhất tổ chức huấn luyện đào tạo."

Ai cũng đều không bày tỏ thái độ gì, từng người đều ở trong lòng suy tính riêng.

Lưu Vũ Phi nói xong, hội nghị bước vào khâu quan trọng nhất. Ông ta tuyên bố giải thưởng phóng viên giải sắc trong nửa năm đầu thuộc về -- Thẩm Bội.

Trong lòng mọi người có kinh ngạc, lại không hoàn toàn bất ngờ. Cái loại thưởng này, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết đều là cho kẻ hùng mạnh đứng phía sau.

Tổng Nhiệm trầm mà mặc tiếp nhận hiện thực. Dù sao Thẩm Bội ở trong nước làm việc cũng không tồi.

Các đồng nghiệp đối với Tổng Nhiệm có chút đồng cảm, nhưng tan họp rồi cũng không nói mấy lời thừa thãi. Đều là đồng nghiệp với nhau, nơi làm việc nói chuyện phiếm, ngộ nhờ truyền ra ngoài đối với ai cũng không tốt đẹp gì. Người đã trưởng thành rồi, chuyện con con này đều hiểu. Chỉ có Tiểu Thuôm Tổng Nhiệm một cái biểu lộ sự an ủi. Tổng Nhiệm trả lời lại bằng một khuôn mặt tươi cười, chứng tỏ không có gì.

Có lẽ đáy lòng Thẩm Bội hiểu rõ, mời mọi người đi ăn lẩu, nói được mọi người chiếu cố nhiều, dùng bữa cơm bày tỏ cảm kích. Những chuyện vui như vậy tất nhiên mọi người đều vui vẻ tham dự, nhao nhao khen ngợi Thẩm Bội hào phóng.

Thẩm Bội chọn một nhà hàng lẩu đắt tiền, là nhà hàng bình thường đài truyền hình thường tiếp đãi cấp bậc tân khách. Các đồng nghiệp càng vui vẻ, liên tục nói "Tôn kém" rồi.

Tiểu Hạ nói: "Tiền thưởng của cô sợ rằng ăn uống tiêu tốn mất một nửa rồi."

Thẩm Bội cười: "Việc cần mà. Lúc trước là mọi người giúp đỡ, không thì lấy đâu ra công việc thuận lợi chứ."

Gian phòng lớn được phân cách bởi kính thủy tinh lại có phong cách, treo đầy các tua dài màu đỏ màu đen. Hơn mười người vây quanh một cái bàn, một người ngồi trước một nồi lẩu nhỏ.

Bên cạnh Thẩm Bội còn thừa ra một chỗ trống.

Tiểu Đông hỏi: "Còn ai tới nữa à?"

"Bạn trai tôi." Về mặt Thẩm Bội tươi cười, giúp anh ta gọi một nồi lẩu loại cay nhất.

Mọi người ồ lên: "Cô có bạn trai? Tại sao chúng tôi không biết?"

"Mọi người không hỏi, chẳng lẽ tôi chủ động bắt người ta hỏi."

Tiểu Hạ tò mò nổi lên: "Làm việc gì vậy?"

"Làm lính."

Tiểu Xuân: "Tuyệt thế sao?"

Tiểu Thu: "Chẳng trách lần trước cô lại chạy đi quân khu Giang Thành, có phải cô lợi dụng công việc lén lút đi gặp bạn trai?"

Thẩm Bội: "Không phải mà."

Tiểu Đông: "Có phải quân nhân lớn lên rất đẹp trai?"

"Như sung liên thanh vậy, thật chịu không nổi mấy người." Thẩm Bội cười khanh khách đứng dậy, "Mọi người gọi lẩu trước đi, tôi đi nhà vệ sinh một chút."

Đúng lúc Tổng Nhiệm cũng muốn đi.

Trên đường, Thẩm Bội thâm mật kéo cánh tay cô, đầu kê sát trên vai. Tổng Nhiệm hiểu ý tứ của cô ta, mím môi cười.

Thẩm Bội là một đại tiểu thư sống an nhàn sung sướng, bình thường tiêu xài phung phí, một chút tiền thưởng con con này cô ta thật sự không để trong mắt. Nhưng trong đài nhìn đến bối cảnh nhà cô ta, muốn đem lợi ích cho cô ta, cô ta cũng không thể nào đi nói với cấp trên không cần.

Xã hội vốn dĩ không công bằng. Tự bản thân mình cố gắng vậy.

Trong nhà vệ sinh, Thẩm Bội soi gương phủ thêm phấn tô son, trang điểm xong, rửa xong tay, mới phát hiện giấy lau dùng hết rồi.

Cô ta mò mò hai lần xuống dưới: "Tự nhiên lại hết giấy rồi?"

"Tôi có."

Từ trong túi xách Tổng Nhiệm lấy khăn tay ra, không cần thận kéo theo sợi dây roi trên bồn rửa tay.

Thẩm Bội nhặt lên đưa cho cô, thuận miệng nói: "Sợi dây này của cô rất giống sợi dây của bạn trai tôi."

Trong lòng Tống Nhiễm lập bộp nảy lên một cái, mơ hồ hoảng hốt, nhưng lại thấy sẽ không phải trùng hợp như thế được.

Quay lại phòng, nồi lẩu nhỏ cùng các đồ ăn đều được đặt lên bàn hết rồi, chỉ đợi mỗi bạn trai Thẩm Bội đến.

Tống Nhiễm ngồi yên ở chỗ ngồi, trong lòng càng ngày càng bất an.

Nồi lẩu còn chưa bật bếp, Thẩm Bội đột nhiên vươn cổ, mắt sáng lên, cô ta ngồi thẳng dậy, hướng chỗ dây ghế dài nơi cửa ra vào vẫy tay: "Ồ đây!"

Tống Nhiễm theo mọi người quay đầu, trong chớp mắt nhìn thấy anh, trái tim cô buốt lạnh, giống bị người ta cầm đội cả một thùng nước đá lên đầu.

Lý Toàn bước đến, miệng anh hơi cong cong mỉm cười lễ độ, vừa hướng mọi người gật đầu, vừa nói: "Thật xin lỗi, tôi đến hơi trễ."

Anh bước đến bên chỗ Thẩm Bội ngồi xuống.

Thẩm Bội cười nói: "Không muộn. Vừa đúng thời gian." Nói xong đem khăn tay đưa cho anh.

Lý Toàn tiếp nhận chiếc khăn lau lau tay, môi hơi mím lại, bởi không có thói quen ngồi chung bàn với người xa lạ mà trở nên có chút trầm mặc yên tĩnh. Anh lau ngón tay, liếc nhìn một vòng những người trên bàn, bây giờ mới nhìn thấy Tống Nhiễm ngồi đối diện.

Anh hướng cô nhẹ cong môi, hơi cúi đầu xuống một chút chào hỏi, chỉ vậy rồi di dời tầm mắt.

Hết chương 9.

Bạn đang đọc truyện *Cây Ô Liu Mâu Trắng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Chuyển ngữ: ChenLuan

Tống Nhiễm cúi thấp đầu, lấy khăn lau ngón tay từng chút từng chút một, rất chăm chú, rất dùng sức, giống như trên ngón tay bị dính thứ gì đó thật bẩn thìu cần lau ngay tức thì.

Thẩm Bội đem bảng thực đơn đưa cho Lý Toàn: "Anh có muốn gọi thêm chút đồ ăn không, xem xem còn muốn ăn cái gì nữa?"

Anh nhìn lướt qua, lại có chút thờ ơ không để ý, nói: "Như hiện tại được rồi, không đủ thì gọi thêm."

"Được."

Từ đầu tới cuối Tống Nhiễm luôn buông mí mắt xuống, lau tay hết lần này tới lần khác.

Trên bàn không bắt kể nam hay nữ đều rất có hứng thú với Lý Toàn, quân nhân như anh rất khó để không trở thành tiêu điểm.

Tiểu Xuân dẫn đầu hỏi: "Nghe Thẩm Bội nói, anh là quân nhân?"

"Ừ."

"Lúc nào bắt đầu làm lính vậy?" Tiểu Thu hỏi.

Lý Toàn nói: "Mười tám tuổi."

"Anh làm lính bao nhiêu năm rồi?" Một đồng nghiệp nam hỏi.

"Gần năm năm."

Tiểu Hạ truy vấn: "Trong đội bọn anh còn có ai giống như anh, còn độc thân..."

"Aì yaa!" Thẩm Bội cười chen mồn vào nói: "Mọi người làm sao thế, người hiểu còn biết mấy người bệnh nghề nghiệp nổi lên, người không hiểu lại nghĩ mấy người đang tra tra khẩu đấy."

Xuân Hạ Thu Đông đồng thanh hướng cô ta xuyt một tiếng: "Chắc chắc chắc, bảo vệ kỹ quá đấy nhé."

Lý Toàn nhất thời không trả lời, hơi trầm mặc quay đầu nhìn Thẩm Bội, biểu cảm không quá rõ ràng.

Thẩm Bội chỉ hướng nhìn anh cười cười.

Tổng Nhiệm nghe một bàn ồn ào cười đùa âm ỉ, trái tim lạnh buốt, khăn tay nóng trong tay cũng sớm nguội lạnh. Cô nghĩ, chắc là ngồi cách mấy điều hoà quá gần rồi, cho nên mới cảm thấy trong lòng gió thổi lạnh vù vù.

Lý Toàn không nói chuyện, trên bàn cũng yên lặng mấy giây. Sau đấy anh đứng dậy, nói đi nhà vệ sinh.

Đợi anh đi rồi, Thẩm Bội mới hướng mọi người quở trách: "Mọi người đừng có mà nhiều chuyện như vậy chứ."

Tuy nói như thế, nhưng độ nóng trên bàn lại nổi lên, Tiểu Hạ hỏi: "Hey, hai người làm sao quen nhau thế?"

Thẩm Bội cười cười mấy cái, rồi nói: "Có lần ba tôi đi dự họp, một hội nghị có cấp bậc rất cao. Đúng lúc anh ấy phụ trách phòng chống bạo động sắp xếp kiểm tra, thư kí của ba tôi lúc ấy có chút lời kéo không hợp tác, không chịu đưa thùng cho anh ấy kiểm tra, còn lấy quan hàm của ba tôi ra áp chế anh, dù sao cũng có chút kiêu căng."

"Sau đó thì sao?" Cả đám người đều rất hiếu kì.

"Anh ấy nói, 'Có thể áp chế tôi chỉ có quân lệnh, ngài còn chưa đủ tư cách ấy.' Thư kí tức đến muốn đánh nhau với anh ấy, kết quả anh ấy 'không cần thận' đem tay thư kí vụn trật khớp. Ba tôi đặc biệt có ấn tượng sâu sắc về anh ấy, liếc mắt liền nhìn trúng, muốn giới thiệu cho tôi. Dò hỏi rất lâu, cuối cùng cũng khiến chỉ đạo viên của anh ấy an bài lên. Ngẫu nhiên không?"

"Thật lãng mạn nha." Tiểu Xuân nói, "Ba cô đã nhìn trúng, chắc chắn rất ưu tú."

"Đúng vậy. Nghe chỉ đạo viên của anh ấy nói, anh từng lập được mấy chiến công rồi. Lúc đó, thư kí ba tôi muốn đi quân khu kiện anh ấy, kết quả nhận về một mũi thất vọng. Anh ấy rất được coi trọng."

Một đồng nghiệp nam chen vào nói: "Nhân tài phá bom rất khó bồi dưỡng, cần có thiên phú, trong quân đội khẳng định xem như bảo bối mà che chở. Lại nói, quân đội và chính phủ là hai hệ thống, thư kí kia dựa vào chút quyền thế để tạo áp lực, là đâm đầu vào sai cửa rồi."

"Có điều cảm thấy bạn trai cô rất yên tĩnh, dù thế nào cũng không nói chuyện."

"Còn không phải tại mấy người, một đồng câu hỏi. Anh ấy nhìn thì tính tình ôn hoà, thật ra rất cao ngạo, không thích người khác lấy anh ấy ra trêu đùa, lát nữa mọi người ít hỏi mấy câu dạo bới ngọn nguồn gốc rễ, coi như tôi cầu xin đấy."

"Chắc chắc chắc..." Mọi người chưa xót "Bảo vệ đến mức này, cô cũng có ngày hôm nay nhé."

Thẩm Bội khanh khách cười không ngừng.

Người kia trong miệng cô ta, Tổng Nhiệm có chút xa lạ, dường như chưa từng gặp qua.

Mũi Tổng Nhiệm chưa xót đến kinh khủng, sắp chóng đỡ không nổi nữa, cô quay đầu, đứng dậy ra bên ngoài lấy tương.

Cô bước nhanh qua dãy hành lang, rẽ qua chỗ ngoặt, đột nhiên vừa ngược đầu lên liền trông thấy Lý Toàn, bị dọa tới nỗi sưng mù nơi khóe mắt cô trong chớp nhoáng hơi nóng bốc lên.

Lý Toàn ở trên hành lang dựa lưng vào vách tường gửi tin nhắn, hơi nhíu mày, nét mặt không mấy tốt; Cô đột nhiên xuất hiện cũng khiến anh lấy làm kinh hãi, sắc mặt anh dịu xuống bớt một nửa, con mắt đen mà sáng im lặng nhìn cô, nhưng cũng không có ý nói chuyện với cô.

Tổng Nhiệm cũng không có chuyện gì để mà nói cùng anh, cúi đầu đi lướt qua mặt anh.

Cô đi tới bên bàn gia vị nhỏ, phát giác một lát mới giật mình, cầm chiếc đĩa trộn thêm ít tương.

Cô bỏ thêm đậu phụ nhự, tỏi giã, ớt cay và dầu mè, muốn thêm chút dấm, nhưng dấm và xì dầu không dán tên, đang hết sức cố gắng phân biệt, bên cạnh truyền tới một giọng nói trầm thấp: "Đây là dấm, đây là xì dầu."

Bàn anh tay đưa qua chỉ qua vài lần.

"Oh, cảm ơn." Cô chỉ dám vội vàng liếc nhìn anh một cái, cũng không nhìn kĩ mặt anh.

Anh từ bên cạnh cô đi qua rồi, cô như có gai nhọn ở sau lưng, một giây cũng đợi không được, dự tính muốn rời đi, lại nhớ tới cái gì đó, lén lút như kẻ trộm liếc nhìn hướng căn phòng trong kia, lại quay đầu nhìn anh, nói: "Sợi dây trả lại anh."

Lý Toàn đang lấy đĩa để bỏ ớt cay, có chút ngoài ý muốn quay đầu lại.

Ánh sáng trong đại sảnh có chút tối, ánh sáng trên bàn để nguyên liệu phản chiếu lên mặt anh, khiến cho người ta ảo giác có một loại ôn hoà.

Anh phút chốc bỗng cười, nhận lấy sợi dây nhét vào trong túi quần, nói: "Hôm đó đi làm nhiệm vụ khẩn cấp, tờ giấy tôi lỡ làm mất rồi."

Tổng Nhiệm nói: "Tờ giấy kia của anh tôi cũng làm mất rồi, cho nên luôn không gọi điện thoại được. Thật ngại quá."

"Không sao." Anh nói, sau đấy tiếp tục cho thêm gia vị rồi đi.

Hôm nay anh mặc một thân sơ mi trắng, quần jean, khi cúi bỏ bộ quần trang uy nghiêm, nhìn sạch sẽ mà lại gần gũi.

Nhưng thế kia đại khái vẫn cho cô một loại ảo tưởng tự thôi miên bản thân mình. Từ trước tới nay luôn là như vậy.

Tổng Nhiệm không có nhìn nhiều, lúc đi trở về ghế ngồi, khoẻ miệng thiếu chút nữa sput đồ. Cô muốn về nhà rồi, một giây thôi cũng không ở lại nổi nữa.

Bữa cơm này cô ăn rất chán chú, toàn bộ quá trình chỉ lặng lẽ ăn lẩu, tựa như từ trước tới giờ chưa ăn bao giờ.

Thẩm Bội không nhắc đến chuyện Lý Toàn, mọi người cũng không có lắm nhiều xen vào. Chỉ là nói chuyện phiếm trên bàn thỉnh thoảng vẫn không tự giác được rơi trên người anh, đồng nghiệp nam Tiểu Triệu rất hiếu kì về nghề nghiệp của anh, hỏi: "Phá bom có phải rất khó học không?"

Lý Toàn nói: "Mới đầu học rất dễ, càng đi sâu vào càng khó."

Tiểu Xuân: "Nhưng tôi cảm thấy cuộc sống hiện tại rất ít chuyện phá bom mìn, các anh bình thường chủ yếu làm việc gì?"

Tiểu Triệu ngắt lời, nói: "Cái này cô không biết rồi. Trong cuộc sống còn có những chuyện như vậy chứ, chỉ có điều đa số đều giữ bí mật không công bố ra thôi."

Tổng Nhiệm không có tham gia vào cuộc trò chuyện, cúi đầu gấp miếng nướp đang nhanh bỏ vào miệng.

Thẩm Bội hỏi: "Ày, miếng bào ngư này là của ai? Ai chưa ăn vậy?"

Bào ngư là món đa số mọi người đều gọi, giờ phút này lại còn một miếng lẻ loi lơ lửng giữa đĩa. Mọi người đều ăn rồi.

Tiểu Thu nói: "Nhiệm Nhiệm, cô chưa ăn à?"

Thẩm Bội đem miếng bào ngư lớn quay đến trước mặt cô: "Nhiệm Nhiệm."

Tổng Nhiệm gấp lên bỏ vào trong nồi lẩu nhỏ của mình: "Cảm ơn." Cô hướng Thẩm Bội cười cười, nhìn thấy Lý Toàn ngồi cạnh cô ta, đang yên tĩnh ăn rau. Có thể vì cay, mặt anh có chút đỏ.

Sau một giây cô cũng không còn nhìn anh nhiều nữa, nó giống như một loại tội lỗi vậy.

Từ trước tới giờ cô chưa từng ăn bào ngư tươi ngon như vậy, nhưng khi đưa vào miệng một chút mùi vị cũng không có, suy cho cùng vẫn không phải là đồ mình tự trả tiền.

Rau trên bàn quay rất nhanh đã thấy cháy, Thẩm Bội lại cầm thực đơn đưa cho Lý Toàn, hỏi: "Có muốn gọi thêm chút đồ ăn không?"

Lý Toàn nói: "Không cần nữa đâu."

"Đừng khách sáo, hôm nay em mời khách."

"Vậy sao?"

"Đúng vậy, phóng viên ưu tú trên nửa năm của đài truyền hình Lương Thành thuộc về em, có thưởng một ít tiền thưởng, thấy em giỏi không?" Giọng Thẩm Bội ngọt ngào, nghiêng đầu mong được khen ngợi.

Anh "ừ" một tiếng.

Tổng Nhiệm nắm chặt chiếc đũa, móng tay bóp đến trắng bệch. Cô trước nay chưa từng nghĩ qua bốn chữ "phóng viên ưu tú" sẽ giống như giờ phút này làm đau cô, đau tới nỗi cô sắp rơi nước mắt.

May sau đấy không có ai gọi thêm gì, bữa cơm cuối cùng cũng kết thúc, tiệc tàn.

Mọi người tụ tập ở cửa chào tạm biệt, Lý Toàn cách mấy người nhìn thấy Tổng Nhiệm, ánh mắt hai người vô tình chạm nhau, anh lẳng lẳng nhìn cô một giây, đối với cô hơi hơi mỉm cười một cái.

Tổng Nhiệm đáp lại anh bằng nụ cười tiêu chuẩn, ánh mắt cô lấp lánh, trong mắt dịu dàng, có thiện ý, có vui vẻ, rất vui vì được gặp anh. Cô cười, một loại cảm giác chua xót từ cổ họng rơi thẳng vào tận tâm can.

A Toàn...

Đừng cười với em nữa, thật đấy!

Cô quay đầu đi, khoé mắt sắp chực trào.

Các đồng nghiệp phân nhau ngồi lên ba chiếc xe rồi đi.

Cùng xe với Tổng Nhiệm có Tiểu Thu và Tiểu Triệu, Tiểu Triệu rất đam mê quân sự, nói liên tục mấy lần không ngừng: "Vậy mà gặp được tình anh sống phá bom, haizz, tại sao hồi đó tôi lại không đi làm lính cơ chứ?"

Tiểu Thu nói: "Thôi đi, chỉ với cánh tay đỏ đỏ ngăn ngừn đấy của anh. Anh không nhìn thấy tay của người ta như thế nào sao, tựa như đánh đàn dương cầm vậy."

Tổng Nhiệm không tiếp lời. Nghĩ tới khoảnh khắc lúc anh đứng bên cạnh chỉ vào lọ giấm, ngón tay thon dài, cân xứng, khớp xương rõ ràng.

Đưa Tiểu Triệu về tới nhà, trong xe chỉ còn hai người, Tiểu Thu không nhịn được thở dài, nói: "Đòi người thật không công bằng. Có người thì... cái gì cũng thuộc về cô ta."

Cô ấy không nói rõ ràng ra. Trái tim Tổng Nhiệm thất lại, khó chịu đến không cách nào hít thở nổi, mở cửa sổ thông khí, gió đêm cuối tháng bảy thổi vào, vẫn là ngọt ngào oi bức.

Về đến ngõ Thanh Chi, cô mệt rũ rồi. Ngày hôm nay quá mệt mỏi rồi, có lẽ bởi vì ban ngày nhiệt độ quá cao, cô mệt tới nỗi cả người không còn chút sức sống nào.

Đẩy cửa đi vào sân, ánh trăng rơi xuống, cây đồng tiền trong đêm tỏa ra hương hoa.

Một chút gió cũng không có. Ánh trăng rơi lên đá cuội trên đường loang lổ, có một vệt ánh sáng màu bạc phản chiếu qua, chính là tờ giấy mà cô đã tìm rất lâu.

Số điện thoại của Lý Toàn viết ở trên mặt giấy.

Cô vừa buồn vừa đau, một dẫm lên tờ giấy đem nó vùi trong bùn đất. Cô dốc sức dẫm mạnh xuống, tờ giấy rất nhanh nhàu nát hoà vào bùn đất hợp thành một thể.

Cô cúi đầu đứng yên thật lâu, đột nhiên quay người đi, che mắt, mặc cho nước mắt tuôn rơi.

Cô từ từ khóc thành tiếng, vừa khóc vừa đi lên cầu thang lầu hai, bước vào phòng bật điện lên, lục tung những tác phẩm mà bản thân nhận được giải thưởng lúc đi học, giấy chứng nhận giải thưởng từng nhận từ toà soạn, tạp chí, tất cả đều lôi ra hết.

Cô lật từng tờ từng tờ, nhìn rồi nhìn, khóc không thành tiếng, "Rõ ràng cái gì so với cô ta tôi cũng tốt hơn..." Cô che mặt, khóc hu hu, "Rõ ràng cái gì so với cô ta tôi cũng tốt hơn! Tại vì sao giải thưởng kia không thuộc về tôi!"

...

Ngày thứ hai, Tổng Nhiệm trình thư xin đi Đông Quốc.

Cô cũng là người duy nhất trong đài - nữ phóng viên duy nhất trình đơn.

Lúc Tống Trì Thành biết được quyết định này, một mặt ủng hộ, một mặt lại lo lắng cho an toàn của con gái; Có chút nắm không chắc chủ ý của mình.

Tổng Nhiệm ngay sau đó liền nói chuyện với La Tuấn Phong. La Tuấn Phong nói có thể đem sách của cô xuất bản ở nhà xuất bản văn học tốt nhất, cái này đã đã động tới sự chờ đợi con gái của Tống Trì Thành có ngày trở nên nổi bật xuất sắc hơn.

Về phần Tống Nhiệm, bỏ qua chuyện làm sách, lấy tư cách là phóng viên, cô vẫn muốn đi Đông Quốc.

Trên nửa năm đi Đông Quốc công tác, loạn lạc trong Quốc gia kia khiến cô có ấn tượng rất sâu sắc.

Cô muốn ghi chép lại, càng muốn tận mắt chứng kiến.

Nhưng mà Nhiệm Vũ Vi kịch liệt phản đối, trong điện thoại bà không chỉ đem Tống Nhiệm răn dạy quả trách một trận, còn mang Tống Nhiệm Thành mắng tới máu ngập đầy đầu, nói ông vì giấc mộng cùng hư vinh chưa hoàn thành của bản thân mà bán đứng con gái.

Tổng Nhiệm cùng bà nói không đến nơi đến chốn, cũng không cùng bà âm ỉ. Đồng thời trầm mặc chịu đựng, một chút xíu cũng không lay động nổi quyết định của bản thân.

Nhiệm Vũ Vi vô cùng khổ tâm mời cậu mợ cùng em họ Nhiệm Trì tới khuyên ngăn, chàng trai trẻ Nhiệm Trì khuyên tới một nửa tung ra một câu: "Không

được, em phải nói lời thật lòng. Chị, nữ phóng viên chiến trường, chị cực ngầu luôn!" Liền bị ba mẹ cậu vỗ cho một cái phía sau đầu.

Tổng Ương cũng cùng bọn họ đứng về một chiến tuyến thống nhất, không muốn để Tổng Nhiệm đi Đông Quốc:

"Lần trước trong bản tin tức có nói một phóng viên người bị bị bắt cóc, còn bị giết hại, lỡ chị xảy ra chuyện thì phải làm sao đây? Không phải khiến em khóc chết sao?"

Dương Tuệ Luân phi phui trách móc Tổng Ương: "Chị con phúc lớn mạng lớn làm sao có thể xảy ra chuyện? Con bé đang cố gắng làm việc theo đuổi ước mơ của mình, nào đâu giống con, cả ngày từ sáng đến tối như một con cá muối. Bận tâm mấy chuyện này không bằng lo mà đi kiếm việc làm.

Trong một trận nhà gà bay chó sủa, nhưng bởi vì quyết tâm của Tổng Nhiệm không mấy may dao động mà dần dần quay về bình tĩnh.

Đầu tháng tám, Tổng Nhiệm ngồi lên máy bay đi Gia Mã.

Ngày ấy nhiệt độ rất cao, ánh mặt trời cực nóng.

Lúc máy bay cất cánh, ánh mặt trời phản chiếu vào, rực rỡ đến chói mắt. Cô hít mắt lại chóng cự, không thể tránh né, bỗng nhiên lại nhớ tới người kia.

Trôi qua hai tháng, trong lòng cô tự mình làm theo ý mình tưởng sẽ nở hoa. Thật ngốc nghếch.

Cô ngược nhìn màu xanh núi rừng cùng nước sông xanh ngắt, nhớ tới ngày ấy, ngày mừng ba tháng sáu, A Lặc Thành hanh khô mà bụi bặm, úa tàn.

Anh kéo cô chạy nhanh xuống giữa một con đường ánh nắng rực rỡ, sau một giây cuối cùng đem cô ôm vào lòng bỏ nhào xuống đất.

Giây phút ấy nhịp tim cô không cách nào không chế nổi.

Nhưng nhịp đập trái tim của giây phút ấy...

Có lẽ, cuối cùng chỉ là một hồi hư ảo hiểu lầm mà thôi.

Hết chương 10.

ChenLuan: Chương này đáng lí là hôm qua đã xong, cơ mà mình bấm máy tính linh ta linh tinh, dịch xong hơn nửa chương mà nó bị lộn tùm lum hết. Nên giờ mới sửa lại và đăng, gần đây các bạn cmt ủng hộ rất nhiệt tình, cảm ơn cảm bạn nhé. *Moa moa*

Bạn đang đọc truyện *Cây Ó Liu Mâu Trắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Chuyển ngữ: ChenLuan

Tháng chín, Trung Nam Bộ Đông Quốc, thành phố Gia La.

Mới bốn giờ trời đã sáng trưng, sương mù màu khói lộ ra tia phốt hồng, một tầng mỏng mỏng bao phủ lên cái thành phố đồ nát, hoang tàn tĩnh mịch mà chết chóc.

Trung tâm thành phố một đỉnh toà nhà cao bốn tầng, cửa sổ khép chặt, trên cửa sổ dán đầy báo. Trong phòng ánh sáng mờ mờ, mặt tường xi-măng và sàn nhà trơn trượt, bày ra một bàn, một ghế, một giường.

Chiếc quạt điện nhỏ trên đầu giường xoay xoay thối vù vù, bỗng nhiên, luồng điện rục một tiếng, cánh quạt yếu dần, càng quay càng chậm, lao đảo mấy vòng, cuối cùng dừng hẳn.

Lại mất điện rồi.

Không quá mấy phút, Tổng Nhiệm từ trên giường tỉnh ngủ, sờ sờ chiếc cổ, đồ một tầng mồ hôi.

Tháng chín rồi, thời tiết vẫn rất nóng nực.

Mấy ngày nay, nhiệt độ không khí thành phố Gia La luôn trên ba mươi lăm độ, nhiệt độ thân thể cao hơn bốn mươi độ. Tổng Nhiệm đóng giữ ở đây một tháng, ngày ấy lúc mới tới nhiệt độ gần năm mươi độ mới là đòi mạng.

Hơn một tháng trước, chiến sự Đông Quốc chuyển biến xấu, dân thường thương vong đếm không kể hết. Phóng viên chiến trường các nước, tổ chức từ

thiện, người tình nguyện, kể cả bác sĩ biên giới và lực lượng gìn giữ hoà bình Liên Hợp Quốc đều tiến đóng vào quốc gia này.

Truyền hình Lương Thành cũng cử phóng viên qua đây. Vài đồng nghiệp nam ra tuyến tuyến, Tổng Nhiệm ở lại Gia Mã nơi UN lực lượng gìn giữ hoà bình đóng quân, chịu trách nhiệm phụ giúp quân đội và nhân dân địa phương cùng hiệp hội gìn giữ hoà bình tiến hành đưa tin.

Phần lớn thời gian cô ở trong chỗ đóng quân Trung Quốc vì quân đội nước mình làm phục vụ ghi chép, thỉnh thoảng có đi theo đội ngũ khác công tác. Hôm nay lại đúng lúc có hành động đặc thù, phải cùng một đội lính nước ngoài đi thực thi nhiệm vụ cứu nguy

Cô đem đồng hồ báo thức đặt bốn giờ, bây giờ còn có một khoảng mười lăm phút. Tổng Nhiệm mở toang cửa sổ hít thở không khí, nhìn thấy thành phố Gia La một mảng tro tàn đổ nát. Cô dựa vào cửa sổ đón gió nhẹ buổi sáng một lát, dường như nghe tiếng thành phố này thở dốc.

Chỉ chốc lát sau, chuông báo thức reo lên. Cô thu dọn xong, bước ra cửa, ở hành lang cũ kỹ tình cờ gặp phóng viên Tát Tân, người địa phương Đông Quốc.

"Chào buổi sáng!" Cậu ta dùng Tiếng Anh chào hỏi.

"Buổi sáng tốt lành!" Tổng Nhiệm nói, "Điện ngắt rồi, cậu biết không?"

"Biết! Sau này điện ngắt càng ngày càng nhiều, quen là được."

"Như vậy xem ra, cục diện này đối với quân đội chính phủ rất bất lợi?"

Tát Tân nhún vai, nâng tay lên: "Cô biết đấy, hai bên đánh gọng kìm." Nửa tháng trước, tổ chức khủng bố cực đoan cũng nhảy vào tham gia rồi, khiến cho tình hình Đông Quốc càng thêm dầu thêm củi vào lửa.

"A Lặc sẽ bị chiếm không?" Thành phố A Lặc cách Gia Mã gần nhất, một chỗ ba vùng thị trấn quan trọng xung đột, cũng là đầu mối then chốt của thế lực mấy phương gắt gao tranh chiếm.

"Chỉ có chúa mới biết." Tát Tân ở trước ngực vẽ vẽ kí hiệu cầu nguyện, chỉ rồi buông tay xuống.

Tuổi của Tát Tân so với em họ Nhiệm Tri còn nhỏ hơn, mới hai mươi tuổi. Cậu ta là sinh viên năm hai của trường đại học Lý Công, thủ đô Gia Mã, sau khi chiến tranh bùng nổ liền ôm máy ảnh tiến ra tuyến tuyến, nói là muốn đem bộ mặt thật của Quốc gia mình ghi chép lại. Cậu ta vừa cao vừa gầy, hốc mắt sâu, xương mày cao, khuôn mặt có nét thâm thúy của người dân bản xứ. Nhưng dù sao cũng là sinh viên, còn quá non nớt, vì thế mình nhìn thành thực hơn chút, cậu ta cố ý để râu mép.

Hai người hôm nay phải đi theo một đội gìn giữ hoà bình Âu Mỹ, phân đội nhỏ đi thị trấn nhỏ ngoài 100 km giải cứu người dân.

Tát Tân không thích người Mi lắm, cậu ta muốn đi ngoài tuyến tuyến quay chụp hình tượng quân đội Đông Quốc chiến đấu. Nhưng suy cho cùng cậu ta cũng không phải phóng viên chuyên nghiệp, không có cái kinh nghiệm.

Mà cùng đường binh sĩ nước Mi cũng không chú ý hai người bọn họ mấy, một đường cùng mấy phóng viên chiến trường tán gẫu cực vui vẻ.

Tổng Nhiệm cùng một đội quân nhân còn có phóng viên chen chúc ngồi ở phía sau xe chở hàng quân dụng, cô đội mũ sắt mang áo chống đạn, híp mắt nhìn sau xe hất lên từng đợt cát bụi, hồi có hồi không nghe bọn nói nói chuyện bằng Tiếng Anh.

Nửa đường, một người tên Bàn Kiệt Minh binh sĩ nước Mi đột nhiên hỏi cô: "Hình như tôi từng gặp cô."

Tổng Nhiệm không có chút ấn tượng gì cả.

"Láng giềng cách vách chúng tôi là nơi quân đội Trung Quốc đóng quân, cô thường xuyên đi. Cô là người Trung Quốc sao?"

"Phải."

Vừa dứt lời, có một người Anh cười rộ lên: "Quân nhân của nước các cô trông rau như thế nào rồi?"

Bốn phía đột nhiên cười ồ lên.

Tát Tân xấu hổ nhìn nhìn Tổng Nhiệm, không biết nên giải vây như thế nào.

Nhân viên gìn giữ hoà bình đến từ trên mười Quốc gia đóng quân ở Gia La, thống nhất từ ban chỉ huy Liên Hợp điều phái. Trong ban chỉ huy, quân sĩ Âu Mỹ chiến phần lớn. Cho dù ở trên chiến trường, cũng có phân biệt đối xử. Bọn họ cho rằng người Châu Âu thân thể yếu ớt mà năng lực lại kém cỏi. Việc tác chiến thông thường cũng do quân đội Âu Mỹ phụ trách. Trung Quốc chủ yếu phụ trách xây dựng đường quốc lộ, vận chuyển vật tư, giúp đỡ chữa bệnh cứu trợ, ngoài ra còn bảo vệ thêm người tình nguyện, bác sĩ nhân viên trợ giúp Quốc tế.

Mà quân sĩ Trung Quốc rút thời gian lúc rảnh rỗi ở chỗ đóng quân khai phá mấy mảnh đất hoang đồng rau cải, còn nuôi gà, nghiêm nhiên trở thành một hiện tượng lạ.

Tổng Nhiệm nhìn bọn họ, đợi bọn họ cười đùa xong rồi nói: "Cảm ơn đã quan tâm, cái trắng mọc tươi tốt, gà cũng lớn nhanh như thổi. Hai ngày trước,

quân sĩ của chúng tôi còn đem gửi tặng một số ra bệnh viện chiến trường, cho binh lính nước Mi bị thương ăn bồi bổ thân thể."

Tiếng cười liền dừng hẳn.

Bản Kiệt Minh cùng bạn anh ta trao đổi ánh mắt một chút, nói: "Chúng tôi cũng muốn trồng rau nuôi gà, nhưng cần ra tuyến tuyến chiến đấu, nhiệm vụ nặng nề."

Tổng Nhiệm nói: "Trồng trọt cũng là môn học đòi hỏi tính kĩ thuật cao, bắn được một viên đạn, không nhất định gieo trồng hạt giống giỏi."

Bản Kiệt Minh nhún vai bừa bãi, không nói nữa.

Lúc đội ngũ đến nơi cần đến, là chín giờ sáng.

Thị trấn nhỏ ở phương Bắc Gia La, cách thành phố A Lạc không xa. Thị trấn hẻo lánh, mức độ tổn hại chiến tranh không nặng, nhưng vô cùng vắng vẻ.

Tổng Nhiệm cùng với đội ngũ ẩn nấp tiến vào trấn nhỏ.

Trên đường còn vang tiếng nói cười, vào đến trấn nhỏ tất cả mọi người đều đặc biệt cảnh giác.

Tổng Nhiệm cẩn thận ẩn nấp vào con đường vắng vẻ yên tĩnh, phía sau có người giẫm lên lọ chai bị vứt bỏ, phát ra tiếng động. Cô kinh sợ giật mình quay đầu ra sau, là Bản Kiệt Minh.

Anh ta cùng bạn thấy cô bị dọa sợ, đều nhếch mép cười khẩy. Tổng Nhiệm không thèm đếm xỉa tới việc bọn họ cười nhạo, kéo mặt nạ cùng mũ bảo hộ xong, tiếp tục cẩn thận đi về phía trước.

Ẩn náu vào một con đường gấp phải chuyện ngoài ý muốn, đội quân phía quân địch hình như bỏ chạy.

Rất nhanh, hiệp hội gìn giữ hoà bình phân đội nhỏ ở trong thành trung tâm của trường học, lớp học tìm thấy một tốp dân tị nạn, từ người già cho tới trẻ em, khoảng một trăm người.

Các quân nhân nhanh chóng hộ tống người dân rời đi từ cửa sau trường, đột nhiên, sân trường một tiếng súng một tiếng vang lên, một binh sĩ người Anh hô lên: "Có phản quân!"

Tổng Nhiệm trong tích tắc gấp rút mà chạy.

Trong nháy mắt, dân chúng điên cuồng từ cửa sau tuôn ra. Quân đội quả quyết chia thành hai tốp, một tốp hộ tống một tốp tiếp viện. Mà hiện trường thực tế của phòng viên chiến trường, toàn bộ hướng chỗ giao chiến phóng ra, ngoại trừ Tất Tần, cậu ta giang tay đem mấy người phụ nữ cùng trẻ em che chở phía trước nhanh chóng chạy ra ngoài.

Tổng Nhiệm trước tiên xông vào một phòng dạy học của tầng dưới cùng, vừa lúc đuổi kịp vào bên trong phòng, quân gìn giữ hoà bình cùng phản quân ở lầu dạy học đối diện nổ súng, mày tới tao đi, tiếng súng vang lên không ngừng.

Ra chiến trường liên có thể nhìn rõ ràng – mấy nhiệm vụ chấp hành kháng chiến trường kỳ đã quen với tình cảnh này, lên đạn, nổ súng, ngắm chuẩn, né tránh hết sức thuần thục; vài người mới tới thì có chút nhát gan, lúc tìm vật che chắn khắp người run lẩy bẩy.

Tổng Nhiệm trốn phía sau vách tường, ngắm chuẩn máy ảnh. Mấy viên đạn bắn vào trên vách tường bên này, tiếng súng đoàng đoàng vang dội, nhưng bức tường dày, đạn bắn không xuyên qua. Có một viên từ trong cửa sổ bắn ra, bay vèo qua trước mặt cô, đem cửa sổ thủy tinh đứng sau lớp học bắn tan tành tả tơi. Cô khẩn trương tập trung tinh thần cao độ, quên cả sợ hãi.

Người phía đối phương không nhiều, bắn nhau chưa tới mười lăm phút đã ngừng lại. Bọn phản quân chết hai mươi người, còn mấy tên còn sống nộp vũ khí đầu hàng. Thì ra, đội ngũ của bọn chúng vứt bỏ thị trấn nhỏ này tiến đến phía Bắc rồi.

Sau kết quả, Tổng Nhiệm mới "hậu tri hậu giác*" chân mình có chút nhũn ra.

Cô đến đây hơn một tháng, không phải là lần đầu tiên tiếp xúc với chiến đấu thực tế. Lần đầu mới bị dọa tới mức tim cũng muốn ngừng đập luôn.

Quay về sau cửa trường học, gặp Tất Tần đang giúp đỡ người lớn đưa trẻ nhỏ từng đứa từng đứa ôm lên xe.

Tổng Nhiệm hỏi: "Vừa rồi cậu không cùng đi qua à?"

"Không."

"Không phải cậu muốn đến gần tuyến tuyến sao? Cơ hội tốt như vậy mà."

Tất Tần vò vò đầu, cười nói: "Khi đó không phản ứng kịp."

Người được giải cứu rất nhanh bị đưa đến chỗ doanh trại nạn dân tị nạn, các phóng viên cũng nhân tiện liền quay chụp nạn dân.

Trên đường quay về Gia La, vài phóng viên thảo luận chuyện bắn nhau cùng nạn dân của ngày hôm nay, cùng với tư liệu thực tế của từng người quay chụp được. Chỉ có Tất Tần ngồi sau xe quân dụng, quay đầu phía sau nhìn cảnh đất đai tan hoang tiêu điều trước mắt.

Giây phút ấy, Tổng Nhiệm lơ mờ nhận ra được Tất Tần cùng đám phóng viên giúp đỡ chiến trường khác nhau.

Đây là đất nước cậu ta, không phải của bọn họ.

Tiến vào thành phố Gia La, Bản Kiệt Minh hỏi Tổng Nhiệm đi đâu.

Tổng Nhiệm thò đầu nhìn đường một chút, nói: "Tôi xuống xe ở chỗ rẽ phía trước."

"Đến chỗ đóng quân của quân đội Trung Quốc?"

"Ừ."

Bản Kiệt Minh đi ra phía trước gõ gõ cửa sổ xe, đối với chiến hữu lái xe nói: "Phía trước rẽ phải, đi khu đóng quân quân đội Trung Quốc."

Tổng Nhiệm không biết tại sao anh ta lại có lòng tốt tiễn cô. Bản Kiệt Minh chỉ cười cười, không nói gì.

Sau khi xuống xe, vài người quân Âu Mi lên xe anh nhiệt tình vẫy tay chào: "See you!"

Tổng Nhiệm một đầu mù mịt: "..."

Về đến khu đóng quân, Tổng Nhiệm đến thẳng văn phòng La Chiến, La Chiến là chính uỷ của doanh trại quân đội gìn giữ hoà bình. Tổng Nhiệm ở lại chỗ này hơn một tháng, sớm đã cùng bọn họ quen biết nhau hết.

Dọc đường đi, không ít quân sĩ đang tập luyện. Tổng Nhiệm sẵn tay chụp vài tấm hình.

Đi tới cuối đường, đàn rau xanh mơn mẫm cả một đám, mấy ngày không thấy, dưa chuột và cà chua nhỏ đều mọc ra rồi.

Tổng Nhiệm liếc mắt lướt nhìn qua, dưa chuột nhỏ mới lớn bằng ngón tay, phần đuôi treo bông hoa vàng thật lớn; cà chua nhỏ vừa xanh vừa cứng, còn chưa chín, tròn trịa tựa như đứa bé đang giận dỗi.

Cô nhìn không được đi sát lại gần ngửi ngửi, mùi vị trong lành tươi mát, là mùi của mùa hè.

Bước vào văn phòng, La Chiến đang phân tích bản đồ chiến sự.

Tổng Nhiệm cởi áo chống đạn cùng mũ sắt xuống, nói: "Dưa chuột và cà chua đều mọc ra rồi."

La Chiến ngược đầu nhìn qua, cười: "Lúc nào thu hoạch được gửi tặng cô một ít... Hôm nay cùng bọn họ ra ngoài, tình hình như thế nào?"

"Gặp phải một tiểu đội nhỏ quân phản chính phủ." Tổng Nhiệm nói, "Có một binh sĩ nước Pháp bị dọa tới mức thiếu chút nữa là tiểu cả quân."

La Chiến lấy làm thích thú quan sát nói: "Cô chụp lại rồi sao?"

Tổng Nhiệm đang uống nước ừng ực, gật nhẹ đầu.

"Quân phòng chống bạo động đội của chúng tôi điều động đến rồi, bộ chỉ huy Liên Hợp cũng giao cho chúng tôi nhiệm vụ mới tăng việc gỡ mìn phòng chống bạo động. Cô có hứng thú, có thể đi cùng."

"Thật sao? Vậy thì tốt quá rồi."

"Thế nào? Mỗi ngày cùng chúng tôi sửa đường, đi vận chuyển, nhám chán đấy?"

"...Đâu có?"

Hai người nói chưa được một lúc, bên ngoài có tiếng động, vài quân binh đang tưới nước trong vườn. Tổng Nhiệm sờ sờ bím tóc đuôi sam mà bản thân tết một tuần nay, muốn nói lại thôi.

La Chiến: "Làm sao thế?"

"Tôi có thể mượn anh chỗ nước rửa gội đầu được không? Chỉ dội một dội thôi." Tổng Nhiệm chột dạ, nhỏ giọng nói: "Gội xong vừa hay có thể tưới nước."

La Chiến cười ha ha ra tiếng: "Chỗ cô ở gần đây ngừng nước ngừng điện?"

Tổng Nhiệm xấu hổ gật gật đầu.

"Chúng tôi tưới nước là nước gạo."

"Tôi biết. Vừa hay, trong nước gạo có chất dinh dưỡng."

La Chiến nhìn không được bật cười: "Gọi đi gọi đi."

"Cảm ơn La chính uỷ, tôi sẽ cực tiết kiệm." Tổng Nhiệm đứng dậy chạy nhanh ra ngoài.

Cô vừa bước ra khỏi cửa liền gỡ sợi dây thắt bím tóc xuống, đầu tóc nóng hổi hổi, sắp chín đến nơi luôn rồi.

Cô băng qua sân nhỏ đi tới vườn rau, đúng lúc một đội quân binh xếp theo hàng chạy ngang qua, tất cả đều là những gương mặt mới.

Người mới tới rồi à?

Cô nghi hoặc quay đầu, bỗng nhiên trong tim thất lại, giống như nhìn thấy một thân hình quen thuộc. Lại tập trung nhìn thật kỹ lần nữa, không thấy. Đội quân sĩ chạy sát ngang qua bên người cô.

Cô lặng lẽ thở dài, có lẽ nhìn nhầm thôi.

Tổng Nhiệm đứng bên luống rau, cúi thấp đầu xuống, múc một gáo nước lã dội từ trên đầu dội xuống. Nhiệt nóng toàn thân ngay lập tức bị dập tắt, dội tới trái tim nguội lạnh.

Vài quân binh quen biết đứng một bên vây xem, cổ tình trêu đùa cô.

Quân sĩ A: "Một gáo nước mười đô la nhé!"

Tổng Nhiệm: "Mười đô la? Anh coi đây là sữa bò sao?"

Quân sĩ B: "Sữa bò cần một trăm mới được cô gái ời."

Quân sĩ C: "Bên cạnh tai vẫn còn khô kia?"

Quân sĩ D: "Có cần chút dầu gội đầu không?"

Liền có người mang một gói dầu gội đầu nhỏ tới.

Sau khi Tổng Nhiệm đem gói sạch bột xong, lại lưu luyến không nỡ dội thêm một gáo nước mát lạnh. Thực sự quá nóng rồi.

Quân sĩ A: "Dùng nước quá nhiều rồi đấy."

Quân sĩ B: "Dội dội chút, trên cổ vẫn còn bột xà phòng chưa rửa sạch kia."

Mọi người mồm năm miệng bảy cười thành một đoàn, vài con gà ở vườn rau đi đi lại lại, có nước bắn tung toé qua, gà liền vỗ cánh phành phạch bay đi, vấp phải thân dây leo của dưa chuột rí rào đong đưa.

Tổng Nhiệm quần tóc, hai tay vẩy nước trên tóc xuống, hai tay. Sau người có người cười khê, giọng nói trong veo như nước ôn tuyên: "Có cần lược chải đầu không?"

Tổng Nhiệm sững sờ, đột ngột đứng thẳng lưng đem một đầu tóc ẩm ướt hất ra phía sau. Cô ngẩn ngơ mất hai ba giây, mặc kệ đầu tóc nước còn vương lại chảy lách tách, quay đầu nhìn lại. Cách một luống rau, Lý Toàn một thân rắn rì, đứng nghiêng nghiêng, ôm cánh tay nhìn cô mỉm cười.

Bên cạnh còn có vài chiến hữu khoát cánh tay lên vai anh, đều đang nhìn cô cười.

Hết chương 11.

Bạn đang đọc truyện *Cây Ô Liu Mâu Tráng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Chuyển ngữ: ChenLuan

Kí túc xá của Lý Toàn không lớn, phòng bốn người ở, hai chiếc giường tầng trên dưới. Chiếc chăn màu xanh gấp ngay ngắn vuông vức như miếng đậu

phụ. Ngoài ra còn có hai chiếc bàn tủ và hai chiếc ghế, trên thành cửa sổ đặt hai cái chậu trắng men cùng đồ dùng rửa mặt. Những chỗ khác đặc biệt ngăn nắp gọn gàng một hạt bụi cũng không có, không nhìn thấy quần áo, đồ dùng tắm rửa hàng ngày, chắc là thu dọn cất vào trong tủ rồi.

Lúc Tống Nhiễm học đại học từng đi qua kí túc xá nam, bên trong đều lộn xộn xộn không gọn gàng. Bây giờ nhìn thấy, quân nhân quả nhiên là khác nhau một trời một vực, kỷ luật đã ngấm sâu vào mọi ngõ ngách của cuộc sống.

Trong phòng ngoài mùi mồ hôi nhàn nhạt ra, còn thoang thoảng chút mùi hương xà phòng.

Vết nắng chiều từ ngoài cửa sổ rọi vào, dịu dịu phủ lên nền đất.

Tống Nhiễm đứng ở đầu ánh mặt trời, biểu cảm hết sức bối rối ngượng ngùng, đầu tóc như tổ gà, còn đang lách tách lách tách nhỏ nước.

Lý Toàn mở ngăn kéo ra, cô nhân cơ hội liếc nhìn một cái, quần áo thay đổi quân trang của anh gấp ngay ngay ngăn ngăn, một nếp nhăn cũng không có. Phía trên đầu đặt chiếc kèn ác-mô-ni-ca, một chiếc bút máy và một cuốn sổ ghi chép nhỏ.

Anh lấy chiếc khăn ra đưa cho cô: "Lau đi."

Tống Nhiễm thoáng chần chừ do dự.

Lý Toàn cười nói: "Mới đây, không bẩn đâu."

"Không phải." Cô vội vàng xua tay, lời nói có phần cẩn trọng, "Tôi sợ khăn của anh bị bẩn. Anh cho tôi mượn chiếc lược được rồi, chải chải một tý sẽ rất nhanh khô."

Anh cũng không ép buộc, đem khăn khoát lên thân ghế tựa, bước đến thành cửa sổ, từ chiếc cốc sứ đánh răng lấy ra một chiếc lược nhựa nhỏ màu trắng đưa cho cô.

Chỗ Tống Nhiễm đứng đã sớm đọng từng giọt từng giọt nước nhũ xuống, cô cầm lược bước đến cửa, đưa lưng về phía anh hơi nghiêng đầu hướng ra ngoài cửa, cẩn thận lại mắt tự nhiên chải chải đầu, từng giọt nước chỉ chút chảy xuống đất.

Cô vắt nước từ trong tóc ra, lại chải đầu thêm một hai lần nữa, cố gắng đem nước chải xuống. Thành phố Gia La vừa nóng vừa khô, chưa đến một lúc đầu đã khô.

Anh nhìn đôi mắt cô, nghiêng người cầm chiếc khăn khoát trên lưng ghế lấy lên lại lần nữa bỏ lại vào ngăn tủ.

Cô chải đầu xong, đưa tóc nắm lại hất ra sau vai, lén lút cầm lược lau lau trên tay áo cho khô, mới quay người trả cho anh: "Cảm ơn."

"Không có gì." Anh cầm lấy, liếc nhìn chỗ chiếc lược khô một nửa, lần nữa đem bỏ vào trong chiếc cốc sứ. Anh từng bước bước về cạnh cái ghế, đảo con người nhìn cô.

Tầm mắt hai người nhìn nhau, yên lặng một giây.

"Anh tới lúc nào thế?"

"Cô tới lúc nào thế?"

Hai bên sững sờ, đồng thời lúng ta lúng túng bật cười.

"Tháng trước."

"Tuần trước."

Mặt Tống Nhiễm có chút nóng, mím chặt môi đảo mắt liếc nhìn luống rau ngoài phòng; anh cũng im lặng dừng lại chờ cô nói trước.

Hai người nhất thời đều không nói câu gì, cách một khoảng ánh nắng chiều sôi nổi.

Cuối cùng, anh sắp xếp lại vấn đề, nói: "Làm sao cô lại đến chỗ này? Tôi còn nghĩ đài truyền hình của các cô chỉ cử phóng viên nam tới."

"Phân biệt đối xử con gái sao?" Mi tâm cô nhú lại.

"Tôi không có ý này." Anh cười hoà hoãn, ánh mắt nhìn thẳng vào cô. Tuy có ý cười ôn hoà, nhưng ánh mắt của quân nhân ít nhiều có mang theo một tia sắc bén sáng ngời.

Cô không mở mắt ra, xoắn xoắn ngọn tóc ẩm ướt, nói: "Phóng viên mà, không tiến về phía trước mà xông lên, chẳng lẽ chạy từ đằng sau... Còn anh? Sao lại tới đây? Tôi nghe La chính uỷ nói nhiệm vụ giữ gìn hoà bình là tự nguyện xin đi."

"Quân nhân mà, không tiến về phía trước mà xông lên, chẳng lẽ chạy từ đằng sau." Anh thản nhiên lặp lại từng câu chữ như đúc.

"..." Tống Nhiễm mím mím môi, "Ừ. Được đấy."

Ánh nắng trên nền đất bị kéo thành một đường hình chữ nhật. Vũng nước ở cửa phòng đọng lại cũng hoàn toàn bốc hơi sạch sẽ.

Cô không muốn ở lại lâu, ngược ngược nhìn vài con gà chạy qua bên ngoài, nói: "Lát nữa các anh chắc còn phải tập hợp, tôi đi trước đây."

"Ừm."

"Cảm ơn nhé." Cô chỉ chỉ trên bệ cửa sổ, "Chiếc lược."

"Không cần khách sáo." Anh lại cười, lộ ra hàm răng xinh đẹp.

Tống Nhiễm quay đầu liền bước ra khỏi cửa, bóng dáng rất nhanh từ trên góc cửa sổ lướt qua, sau đấy bắt đầu chạy.

Lý Toàn đi sát đến bên cửa, thò đầu ra liếc nhìn, cô chạy nhanh như chớp so với thỏ nhỏ còn chạy nhanh hơn, trong chớp mắt đã chạy đến cuối doanh trại, biến mất không thấy đâu nữa.

Tống Nhiễm thở một hơi dài chạy nhanh qua chỗ ngoặt, vội dừng lại thở hổn hển.

Cô thả cước bộ chậm lại, điều chỉnh hơi thở, đi đi, đột nhiên dơ bàn tay vỗ vỗ lên ót mình.

Ba lô công tác của Tống Nhiễm còn đang ở trong văn phòng La Chiến, khi cô bước vào lấy đồ lại quên báo cáo cho hay, tâm sự ngón ngang chông chênh.

La Chiến vừa buông điện thoại xuống, nhìn cô như thế, gõ gõ bàn.

Cô hoàn hồn: "Chính uỷ!"

"Làm sao vậy? Lòng màu đều nhẵn lại thế kia?"

"Không có." Ngay lập tức lòng mảy cô dẫn ra, đôi mắt tròn tròn xoe.

"Tên nào không mở mớ mắt chọc cô tức giận, nói với tôi, tôi sẽ phạt cậu ta chạy 10km."

Tống Nhiễm bật cười: "Không có, tôi đang suy nghĩ chọn đề tài tư liệu thực tế."

"Oh... đúng rồi, đang muốn nói với cô. Ngày mai có một phân đội nhỏ đi thi hành nhiệm vụ tháo gỡ bom mìn, cô cùng đi đi."

"Được ạ."

Tống Nhiễm đeo ba lô lên lưng bước ra khỏi cửa, người vừa bước ra lại quay trở lại, đầu nhô ra: "La chính uỷ, thật sự có thể chạy 10km sao?"

La Chiến biết cô đùa, giả vờ ra vẻ nghiêm khắc nắm tay chắc chắn hướng cô chỉ vài lần.

Cô lè lưỡi cười cười, chuồn mất.

Rạng sáng ngày hôm sau lại mất điện.

Bên trong phòng nóng đến muốn đòi mạng người, Tống Nhiễm lật đi lật lại ngủ không ngon, đồng hồ báo thức thiếu chút nữa không đem cô đánh thức dậy.

Lúc cô đeo ba lô trên lưng đi đến khu đóng quân, phân đội nhỏ quân binh gỡ mìn sớm đã tụ tập trên xe chờ hành quân dụng.

Tống Nhiễm vội chạy tới nói xin lỗi đã để đội lâu.

Đội trưởng phân đội họ Dương trấn an cô nói không muộn, bọn họ cũng vừa chuẩn bị xong.

"Lê xe nào." Dương đội trưởng ngẩng đầu nhìn quân sĩ ngồi sau xe chờ hàng, nói: "Kéo lên một chút."

Tống Nhiễm đang muốn leo lên xe chờ hàng, một cánh tay liền chìa xuống, bao tay tác chiến nửa ngón màu đen, lộ ra một đoạn ngón tay thon dài.

Cô ngược đầu lên liếc nhìn, Lý Toàn mang chiếc mũ bảo hộ một nửa, để lộ đôi mắt cong cong cười nhìn cô.

Tống Nhiễm trầm mặc đưa tay qua, cánh tay kia nắm chặt lấy tay cô, dùng lực kéo một cái, cô dẫm lên đuôi xe nhảy lên, ngồi sát vị trí phía ngoài. Lý Toàn khom lưng chưa ngồi hẳn xuống, cầm hất vào bên trong chỉ chỉ, nói: "Cô ngồi bên trong đi."

Tống Nhiễm không hiểu vì sao, nhưng vẫn ôm ba lô dịch mông vào trong. Đúng lúc này, xe vận chuyển đột nhiên chuyển hướng rẽ ngoặt, Lý Toàn đứng không vững, lắc lư một chút, người nghiêng mạnh qua phía Tống Nhiễm.

Mắt thấy anh sắp gục lên người mình, hai tay anh chống lên thân xe, dùng sức chống giữ. Tổng Nhiễm quay mặt, bị cánh tay anh vây chặt, sợ tới mức thở không ra hơi.

Xe chạy ổn định lại, anh ngồi trở về, cùng chiến hữu đối diện cùng nhau đem bản chắn xe kéo lên.

Tổng Nhiễm mặt đỏ như quả cà chua, trong lòng cố gắng điều chỉnh, nhưng nhịp tim đập thành thịch không chế không nổi. Cô thoái chí đưa mũ bảo hộ kéo xuống, đem khuôn mặt che kín mít.

Cô không nhìn anh, nhưng thật ra anh đang ngồi sát ngay bên cạnh cô.

Đường quốc lộ lụp xụp, thân xe lắc lư nghiêng ngả, cánh tay và chân hai người tránh không được đụng chạm vào nhau. Cho dù cách lớp áo quần dài, cô cũng cảm thấy bút rút không yên.

Thật muốn đòi mạng mà.

Trong xe vài quân sĩ nhắm mắt ngủ gà ngủ gật, đoán chừng tối hôm qua ngủ không ngon. Trong xe rất yên tĩnh, không ai nói chuyện. Tổng Nhiễm cũng bị lắc lư tới mức con buồn ngủ ập đến, đem bao lô đeo lên vai, nặng nề nhắm mắt.

Lúc xe dừng, Tổng Nhiễm mới tỉnh ngủ.

Lý Toàn đem bản chắn xe gỡ ra, nhảy xuống xe. Một tốp quân sĩ sôi nổi nói đuôi nhau nhảy xuống, giống như đổ sùi cào vào nôi. Độ cao hơn nửa mét đối với bọn họ không thành vấn đề.

Tổng Nhiễm bước đến bên cạnh xe, Lý Toàn đứng phía dưới ngẩng đầu nhìn cô, nói: "Túi đưa cho tôi."

"Nặng lắm đấy." Cô nhỏ giọng nhắc nhở.

Anh ung dung tiếp lấy bỏ bên chân, hỏi: "Có thể tự xuống được không?"

"Được." Cô ngồi xổm xuống hạ thấp trọng tâm nhảy xuống, anh thấy thế vẫn cầm khuỷu tay cô, nâng đỡ.

"Cảm ơn." Cô nhảy chạm đất, đem ba lô mang lên.

Bọn họ tới ngoại ô của một thôn làng.

Một bộ phận thôn dân đã đi lánh nạn. Phần lớn người còn lại từ xưa đến nay đất tổ tiên đều sinh sống ở chỗ này, lại nghèo, đi không nổi.

Mùa này, lúa mì trong đồi chín cả rồi. Từng đám từng đám màu vàng óng ánh phủ kín đồi núi. Vài gốc cây ô liu điểm xuyên trong đó, giống như người canh giữ cho mảnh ruộng.

Khu vực bom mìn ở một chỗ ruộng trũng trong núi, vài ngày trước có hộ gia đình nông dân đi thu hoạch lúa mì dẫm phải mìn, chết một đôi vợ chồng. Là lúc mai phục đánh lui quân phản loạn, quân chính phủ bận đánh giặc, không ai dọn dẹp sạch sẽ.

Nhiệm vụ của phân đội nhỏ cũng không phải dọn dẹp sạch sẽ toàn bộ bom mìn trong núi, như thế chi phí công việc tổn thất quá lớn. Bọn họ cần làm chính là mở một con đường an toàn cho người lân cận, ngoài ra chỗ nào nguy hiểm có thể dựng biển đánh dấu lên.

Các quân sĩ cầm máy dò mìn lên, rất nhanh liền phân tán trên sườn núi, từng tắc từng tắc đất ruộng thăm dò kiểm tra.

Đội trưởng Dương dẫn dò Tổng Nhiễm, đừng có đi qua chỗ mà bọn họ chưa dò qua.

Tổng Nhiễm gật gật đầu chứng tỏ đã nhớ kĩ: "Tôi nhất định sẽ cẩn thận."

Lý Toàn từ bên cạnh đi ngang qua, nghe nói như thế quay đầu nhìn lướt qua, nhàn nhạt nói: "Chúng tôi lỡ gặp chuyện không may là lừng lẫy hi sinh. Phóng viên Tổng xảy ra chuyện là đội trưởng Dương không làm tròn trách nhiệm."

Đội trưởng Dương bật cười, nói: "Nghe thấy rồi chứ?"

Tổng Nhiễm nhỏ giọng: "Rõ rồi ạ."

Sắp xếp tra dò bom mìn là hạng mục tương đối rườm rà mà nhiệm vụ lại hết sức nhàm chán buồn tẻ. Mỗi một quân sĩ từng người phân vùng phía trong cẩn thận từng li từng tí lục lọi mọi góc ngách bụi cây ngọn cỏ trên mặt đất, để máy dò xét qua từng tắc đất, nửa tắc cũng không được bỏ sót, một tý cũng không được làm qua loa sơ sài.

Nhiệt độ nóng gần bốn mươi độ, hoạt động một tiếng nổi lại tiếp một tiếng trùng lặp, mức độ mệt mỏi có thể tưởng tượng ra.

Tổng Nhiễm dựng máy quay phía sau quay chụp đã có chút chịu không nổi, cũng may cô chỉ cần cầm chắc ống kính một chút, thời gian còn lại có thể đi dưới tán cây nghỉ ngơi.

Lúc chụp hình, cô cố gắng hết mức không quấy rầy bọn họ, lúc cầm bút ghi âm ghi chép lại cũng cố hết sức hạ nhỏ giọng.

Trời đất một mảng im lặng yên tĩnh.

Buổi sáng lúc tám giờ hai mươi phút, có một chỗ máy dò báo động vang lên, quân sĩ A kiểm tra đo lường mìn dưới đất.

Tổng Nhiệm cách anh ta rất gần, ngay lập tức tiến lại gần. Quân sĩ A hướng bên cạnh hô một tiếng: "A Toàn."

Lý Toàn ngay gần đây, rất nhanh đi tới.

Tổng Nhiệm điều chỉnh ống kính một chút, chỉ thấy một gốc lúa mì mọc hoang, gốc rễ gắn liền một đoạn kim loại ngắn, cách mặt đất mấy xen-ti-mét.

"Là bán lôi." Quân sĩ A bước lại nói với Lý Toàn.

Lý Toàn ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng gạt gạt bùn đất xung quanh, chưa lâu sau, vỏ ngoài kim loại của quả mìn lộ ra ngoài. Tròn tròn, đường kính khoảng hai mươi ba mươi xen-ti-mét.

Tổng Nhiệm tò mò hỏi: "Bán lôi là cái gì?"

Lý Toàn trả lời: "Chính là khi động vào mìn liền phát nổ."

Tổng Nhiệm "...Ồ."

Tổng Nhiệm còn muốn hỏi thêm, nhưng nhìn thấy anh sắp cắt dây, liền ngậm miệng lại. Lý Toàn lấy dao quân dụng ra cắt dây vướng víu, nhằm đảm bảo chắc chắn, lại cắt kịp nổ.

Quân sĩ A ở một bên giúp đỡ gạt đất ra, lấy dao quân dụng đem mìn cạy lên.

"Cẩn thận!" Lý Toàn đột nhiên ấn giữ tay cậu ta, trầm giọng nói, "Dưới cùng còn tay có lựu đạn."

"Vãi thật." Quân sĩ A bị dọa cho một cú sốc lớn, cánh tay cứng ngắc, động một cái cũng không dám động.

Tổng Nhiệm cũng căng thẳng cực kỳ, nhưng không hiểu sao lại không cảm thấy nguy hiểm, ngược lại tập trung tinh thần nhìn chăm chú.

Lý Toàn chậm rãi vừng vàng nâng để quả mìn, nói: "Cậu buông tay ra."

Chiến hữu chậm chậm buông tay ra, toàn bộ giao lại cho Lý Toàn xử lý.

Tổng Nhiệm vẫn luôn duy trì cảnh giác cao độ, nhẹ nhàng ngồi xổm xuống, đưa ống kính ngắm chuẩn phân dưới cùng quả bom, liền thấy bên trong đất còn cất giấu vật tròn tròn màu đen.

Còn muốn tới gần, ống kính chưa nắm vững khoảng cách, đã chạm chạm vào tay Lý Toàn.

Tổng Nhiệm "..."

Lý Toàn nâng con ngươi, môi cô mím chặt như hén, nét mặt hồi lỗi biết sai.

Anh nói: "Cô còn ở đây?"

"Không thì sao?"

"Còn tưởng cô bị dọa cho chạy mất dép rồi."

"..." Cô nói thầm, "Xem thường tôi."

"Không dám" Anh nói.

Tổng Nhiệm nghe nói vậy, trộm liếc nhìn anh, anh đã chuyển chú làm việc trong tay, mày nhíu lại, kiểm tra phía dưới vật tròn tròn.

Cô hơi kéo ống kính ra xa, hỏi: "Đó là lựu đạn à?"

"Ừ." Lý Toàn không để ý tới trả lời, cúi thấp đầu xuống nhìn, phán đoán tình hình. Có lẽ nhớ ra Tổng Nhiệm đang quay phim, tay anh chỉ vào lựu đạn, giải thích thêm một câu, "Chỗ này vốn dĩ có chốt an toàn mìn, bị rút ra rồi. Bây giờ chốt kích bị đất đè nặng lên. Một khi mìn được dòi lên mặt đất, sẽ phát nổ ngay."

"Nguy hiểm quá." Tổng Nhiệm than nhẹ, lo lắng hỏi: "Vậy phải xử lý như thế nào?"

Lời còn chưa dứt, đã thấy Lý Toàn luôn xuống dưới để quả mìn, nắm chắc chốt kích mìn đưa lên, mang tới trước mặt cô: "Này."

Tổng Nhiệm: "..."

Liên... như vậy à?

Cô lúng túng hỏi: "Sẽ không nổ đấy chứ?"

"Trừ khi tôi buông tay." Lý Toàn nói, buông bòng ngón trỏ nắm chốt nổ.

"Này!" Tổng Nhiệm sợ xanh mặt, sợ tới mức giật nảy mình ra phía sau.

Nhưng chốt nổ như bão bổi ngoan ngoãn im lặng nằm trong tay anh. Anh buông ngón trỏ, nhưng ngón giữa cùng ngón áp út còn nắm chặt chốt.

Lý Toàn nhìn chăm phần ứng liên tiếp vừa rời của cô, trong ánh mắt sáng rực hiện lên chút ý cười ẩn nhẫn; nhưng anh lập tức ho nhẹ một tiếng, đem ý cười khắc chế xuống.

"..." Tổng Nhiệm nghĩ, cô muốn quay về cáo trạng, khiến cho anh chạy 10km.

Cô cầm máy quay, tiếp tục đưa ra câu hỏi: "Sau đó thì sao? Dù sao cũng không thể cầm mãi được."

"Quần băng dán lên là được, có điều..." Lý Toàn nghĩ tới cái gì đó, vẻ mặt nghiêm túc một chút, đứng dậy, hướng đội trưởng Dương cách đó không xa báo cáo đầy đủ, "Một quả mìn phân bộ binh, còn có một quả lựu đạn, lựu đạn ném hay mang về?"

Đội trưởng Dương nói: "Ném đi!"

Lý Toàn quay đầu nhìn Tổng Nhiệm, vẻ mặt nghiêm túc, hỏi: "Cái này cần quay lại không?"

Tổng Nhiệm vội vàng gạt đầu: "Cần."

Lý Toàn mím môi dưới, dùng sức ở tay ném lựu đạn bay lên, trên không trung tạo ra một đường cong parabol. Anh xoay người cầm máy quay trong tay Tổng Nhiệm, đem cô đẩy ra phía sau lưng anh, nói: "Bịt kín tai lại."

Tổng Nhiệm nghe lời đem ngón trỏ nhét vào lỗ tai, đứng sau lưng anh. Cách đó không xa liền nghe thấy ầm một tiếng nổ mạnh, đất cát văng tung toé, giống như mưa đá văng qua, hất đóm đóp lên y phục tác chiến của anh.

Có vài viên đá nện lên chân Tổng Nhiệm, có chút đau. Nhưng phần lớn đều bị thân thể anh che chắn.

Đội vụ nổ ngừng lại, anh cúi đầu lắc lắc, vỗ vỗ cát bụi dính trên tóc, đem máy quay phim trả lại cô.

Cô nhỏ giọng: "Cảm ơn."

"Không có gì." Anh phui bụi trên quần áo, rồi đi tiếp tục làm nhiệm vụ.

Tổng Nhiệm cảm thấy không kì diệu lắm, lúc vừa mới nổ có viên đá nhỏ bay vào trong cổ áo cô, đáng ghét tới mức luống cuống. Cô cẩn thận đem đá vụn ném xuống.

Cô nhớ lúc này anh nhẹ nhàng đem cô đẩy ra phía sau anh..

Cảm giác an toàn khó hiểu.

Tổng Nhiệm hít sâu một hơi, dỗ dành trái tim, cái viên đá nhỏ kia đang ở trong ngực cô lăn qua lăn lại, dăm dăm, giãy vò chết người ý được.

Hết chương 12.

Bạn đang đọc truyện *Cây Ô Liu Mâu Tráng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13-1

Đến chiều, tiểu đội loại bỏ được mười quả bom mìn. Huy bỏ toàn bộ kíp nổ, một hàng ngay ngắn chỉnh tề soạn soạn xếp trên mặt đất.

Tổng Nhiệm ngồi xổm một bên chụp hình, thấy Lý Toàn đem mìn chia thành hai dãy để ném, hỏi: "Có cái gì không giống nhau sao?"

"Đây là bảy quả mìn bán phát, đây là bảy quả mìn áp phát."

Tổng Nhiệm nâng mi-cro thu âm, hỏi: "Áp phát là gì?"

"Dẫn mạnh liền phát nổ."

"Vậy như trong phim thuộc loại nào?"

"Phim?" Anh quay đầu nhìn cô.

"Cảnh quay trong phim đều là dẫn sau đó bùng ra mới phát nổ."

"Đây là từng phát." Lý Toàn nói, "Bình thường xuất hiện ở trong phim ảnh. Trong thực tế thường ít dùng tới, đều là dẫn mạnh một phát liền nổ, đâu có thời gian mà lằng vằng với chả mạn."

"Ồ." Cô bừng hiểu ra.

Trước kia xem phim cứ thấy khó hiểu vì sao quả mìn có lỗ hổng BUG lớn như vậy, mà mỗi lần có thể để nhân vật chính trốn thoát. Hoá ra là biên kịch sắp đặt.

Lúc hơn bốn giờ chiều, phân đội dọn dẹp mở ra một con đường an toàn. Cùng đội quân Đông Quốc trên đường, bên cạnh bố trí làm mốc kí hiệu, lại phải người vào trong thôn thông báo cho dân bản địa biết.

Mọi người thu thập dụng cụ máy móc xong liền trở về.

Cả một ngày công tác đã ngoại, ai cũng mệt rã rời, dọc đường trầm mặc không tiếng động, chỉ có gấp rút lên đường. Sự ung dung thoải mái lúc sáng đã bay đi hết, chỉ còn dư lại sự mệt mỏi.

Bầu trời ngàn dặm không mây, xanh ngắt như đại dương; ánh mặt trời vẫn cứ hùng hục, chiếu rọi khắp núi rừng.

Ngang qua một sườn núi, ruộng lúa mì tràn ngập núi đồi tựa như một biển vàng bạc. Tổng Nhiệm tinh mắt, nhìn thấy một túi, khăn tay, y phục dân tộc của người lớn tuổi, ông cụ khom lưng, chống túi vải ba bố ở trên bờ ruộng chậm rãi đi qua.

Ông gầy gò cả xương, chống túi vải ba bố phía trên nhưng hết sức khoẻ mạnh, giống một người vạm vỡ, đè ép lưng ông cong xuống.

Tổng Nhiệm mở máy quay kéo ống kính xuống, hướng mic-ro thu âm nhẹ nói: "Trên đường gặp được một ông cụ, cụ chống một chiếc túi ba bố lớn, có thể là... lương thực."

Lý Toàn nghe xong, ngẩng đầu nhìn ra xa, ông cụ mặc áo thô, quần vải bố, bước đi trên cánh đồng lúa mì giữa bầu trời trong xanh. Giống như một bức tranh sơn dầu.

Anh hí hóp mắt phân biệt một chút rồi nói: "Là lương thực. Mỗi lúc sáng sớm, ông ở đầu kia núi thu hoạch lúa mì trong ruộng."

Tổng Nhiệm nói: "Nhìn qua cảm thấy rất nặng."

Lý Toàn chợt hỏi: "Cô đoán thử xem, có bao nhiêu cân*?"

Tổng Nhiệm đoán không ra: "Không biết... Anh nhìn ra sao?"

Lý Toàn lại nhìn thoáng qua, suy tư: "Tám mươi cân."

(Ở Trung Quốc thì 1 cân bằng 0,5kg, 80 cân= 40kg)

Tổng Nhiệm đối với trọng lượng không có khái niệm, cô vuốt vuốt vành mũ, mồ hôi rơi xuống vờ tan, hỏi: "Tám mươi cân nặng khoảng bao nhiêu?"

Anh đem cô liếc nhìn một lượt từ đầu xuống chân, nói: "Xấp xỉ tầm như cô."

"..." Cô nhỏ giọng, "Tôi mới không nhẹ như thế. Lại nói, tôi cảm thấy cái túi kia cũng không nặng lắm."

Đội trưởng Dương ở bên cạnh chen vào nói: "Tôi thấy nặng hơn cô, sợ là hơn một trăm cân đấy."

Hoá ra hai người nói chuyện mọi người đều nghe thấy rồi. Đội trưởng Dương vừa phát biểu xong, các quân sĩ liền mở máy phát thanh lên, sôi nổi thảo luận:

"Nào có khoa trương như thế? Năm mươi cân thôi, phía trên đầu túi có lẽ bỏ cây bông."

"Nói xạo, ở đây lấy đâu ra bông?"

"Tôi thấy khoảng tầm sáu bảy mươi cân."

"Chín mươi cân, khẳng định được."

Mồm năm miệng bảy thảo luận tới tấp, vấn đề bỗng nhiên quay chuyển, "Ông cụ kia cũng vác được chín mươi cân? Tôi thấy cậu còn chưa chắc vác nổi ấy chứ."

"Ông đây chín mươi cân vác không nổi? Có tin bây giờ đem cậu khiêng nổi lên không?"

Tổng Nhiệm "..."

Lúc cả đám đang vui đùa âm ỉ, Lý Toàn nói: "Nếu không qua bên kia nâng lên thử xem."

Mọi người trao đổi ánh mắt, nóng lòng muốn tí thí.

Đội trưởng Dương: "Tôi cảm thấy được đấy."

Tổng Nhiệm "..."

Đây là một đám học sinh tiểu học sao?

Lý Toàn cùng bạn đồng hành binh sĩ Đông Quốc Y Tang bày tỏ quan điểm một chút, không nghĩ tới Y Tang cũng không dựa theo bài bản, khơi ra hứng thú thật lớn, cao giọng hướng trên sườn núi gọi bằng tiếng Đông Quốc, ông cụ dừng lại.

Một đám binh lính vui mừng hớn hở, sôi nổi nhảy lên sườn núi. Bọn họ vượt qua mảnh ruộng lúa mì đã thu hoạch xong, dẫm lên thân cây lúa mì cao tầm bắp chân, cười đùa hướng lên núi chạy.

Tổng Nhiệm mở rộng tầm mắt, giờ máy quay chạy theo bọn họ.

Ông cụ vì vu đứng bên bờ ruộng, nhìn một đám quân nhân trẻ tuổi chạy về phía mình, có chút hoang mang sợ hãi.

Y Tang cười cười nói rõ ý đồ, ông cụ lúc này mới thả lỏng ổn định lại, cầm túi vải ba bố trên lưng đặt xuống, tháo khăn trùm đầu xuống thở hắt hắt lau lau mồ hôi.

Túi vải kia cao bằng một đứa bé, to bằng miệng giếng.

Đội trưởng Dương thử xách lên một cái rồi thả xuống: "Á đù. Thật sự nặng. Chín mươi cân nhất định là cái chắc rồi."

Lý Toàn giữ chặt dây đeo, đem cái túi vác lên vai, ước chừng một chút, nói: "Xấp xỉ tầm đấy."

Những người còn lại nhao nhao thử mang lên lưng, giống như thấy một món đồ chơi hiếm lạ.

Lý Toàn nói với Y Tang: "Ông cụ trên tám mươi tuổi không?"

Sau khi Y Tang hỏi xong, nói: "Tám mươi ba."

Lý toàn nói: "Ông cụ thân thể cường tráng khoẻ mạnh nhờ, lương thực nặng như vậy cũng có thể chống lên nổi."

Y Tang trực tiếp trả lời: "Haiz, nông dân đều vậy hết. Đừng nói đến ông cụ, bà cụ còn có thể vác cả trên trăm cân, cả cuộc đời làm khuôn vác, đều quen cả rồi."

Bạn đang đọc truyện *Cây Ó Liu Mâu Trắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13-2

Chuyển ngữ: ChenLuan

Lý Toàn nhìn khuôn mặt đầy nếp nhăn của ông cụ, cười nhàn nhạt, lại hỏi: "Trong nhà có mấy người?"

Ông cụ nhấc cánh tay nhăn nheo thô ráp lên, một bên khoa tay múa chân, một bên nhỏ giọng nói liên miên.

Y Tang phiên dịch lại: "Có chín người. Nhưng mà cả nhà con trai lớn chạy trốn qua nước láng giềng. Con trai út đi lính, trong nhà còn có vợ, con dâu cùng hai đứa cháu."

"Bình thường có làm ruộng không?"

"Có chứ! Nhưng bởi vì chiến tranh loạn lạc, rất nhiều hoa màu đều bị huỷ hoại, chỉ thu hoạch được chút lúa mì. Không biết ăn hết rồi, sau này phải làm thế nào nữa."

Lý Toàn mím chặt môi không nói chuyện nữa. Anh đứng tại chỗ một lát, dư quang nhận ra cái gì đó, quay đầu nhìn nhìn, Tổng Nhiễm đang quay phim. Anh không quá quen với việc để lộ mặt trước ống kính, có hơi mất tự nhiên ngoảnh mặt ra chỗ khác, lùi ra sau một bước, tránh khỏi ống kính.

Cách đó không xa, mọi người vẫn còn đang vui vẻ vác túi lúa mì.

Lý Toàn đứng một bên, nhìn các chiến hữu của mình, lại không nhìn được khe khẽ cười.

Tổng Nhiễm nhìn sườn mặt anh nghiêng nghiêng mỉm cười, do dự không biết có nên chụp lại không, đúng lúc anh quay đầu lại, chạm phải ánh mắt cô.

Ý cười trên mặt anh còn chưa vui đi, nói: "Lúc này tôi đoán sai rồi, cái túi kia không vượt quá tám mươi cân."

Cô gật gật đầu: "Ừm."

Ông cụ biết được bọn họ tới gỡ bỏ mìn, cũng rất vui mừng, run run rẩy rẩy từ trong bọc lấy ra mấy ra mấy tàu thuốc lá mềm mềm nhả nhúm, ân cần niềm nở đưa cho mọi người. Nhìn điều thuốc kia chắc là nhặt được trên chiến trường, là đồ tốt, đoán chừng cất dấu rất lâu rồi.

Đội trưởng Dương lập tức xua tay nói không cần.

Ông cụ Tiếng Anh không am hiểu, nụ cười trên mặt xuất hiện toàn nếp nhăn, nhưng vẫn cất công chuyển từng mẩu thuốc.

Đội trưởng Dương nói với Y Tang: "Cậu nói với cụ chúng tôi không lấy đâu."

Y Tang lại nói: "Nhận đi mà. Các anh cầm lấy cụ càng vui vẻ hơn."

Ngay sau đó đội trưởng Dương cầm lấy một điều, hai ba chiến hữu khác cũng nhận lấy.

Một điều cuối cùng được đưa tới trước mặt Lý Toàn, Lý Toàn cười cười: "Cảm ơn, con không hút thuốc ạ."

Y Tang đứng một bên giải thích, lúc này ông cụ mới đem điều thuốc cuối cùng cẩn thận từng li từng tý cất vào trong bọc.

Mọi người náo loạn xong, chào tạm biệt ông cụ ra về.

Một đám thanh niên trẻ tuổi quần áo lính rần rí lại phát phối nổi gót nhau giống như cây đậu chạy vào giữa cánh đồng vàng rực rỡ, chạy xuống dốc núi.

Lý Toàn đi cuối cùng, anh vỗ vỗ túi bao bố trên lưng ông cụ, tay giấu giấu nhét mười đô la vào trong túi. Nhét xong chuẩn bị nhảy xuống ruộng lúa, lúc này mới chợt nhớ ra phía sau còn có cái đuôi nhỏ Tổng Nhiễm.

Biểu tình trên khuôn mặt cô có chút vi diệu, máy quay trong tay rõ ràng nhận ra đã quay lại một màn vừa rồi.

Bị bắt được "quả tang" Lý Toàn có chút không được tự nhiên, thấp giọng nói một câu: "Máy quay của cô không có lúc nào rảnh rỗi cả."

Tổng Nhiễm: "..."

Trách tôi chắc.

Anh nhảy vào giữa đám ruộng lúa mì, đám đồng nghiệp của anh đã chạy tới con đường nhỏ dưới dốc núi. Anh chạy đuổi theo, chạy được mấy bước lại dừng lại, đổi thành bước đi.

Tổng Nhiễm đoán hẳn là anh đang đợi cô, liền nhanh chân bước theo anh.

Khi ấy, gió trên sườn núi nổi lên. Thân cây lúa mì đã thu hoạch qua từng bụi từng bụi xệt qua bên chân cô, có chút đau, có chút ngứa.

Trên đường trở về nội thành, cả đám đều mệt, nhao nhao tựa sát vào vách xe nghỉ ngơi.

Lý Toàn cũng tựa lưng vào thành xe, nhắm mắt lại. Đầu thỉnh thoảng theo chiếc xe nhẹ lắc lư một chút, hình như là ngủ rồi.

Tổng Nhiễm ngồi bên cạnh anh, thân thể hư thoát*, nhưng ngủ không được. Trong đầu giống như cuộn phim nhớ lại một màn kia – Trời xanh, cảnh sắc tươi đẹp, anh cùng cô cách nhau một khoảng cách song song, đi xuống sườn núi vàng rực rỡ, ai cũng không nói chuyện, chỉ có bước đi.

Từ nhỏ nội tâm cô đã nhạy cảm, tinh tế tỉ mỉ, một chút việc nhỏ nhặt không đáng kể cũng có thể dễ dàng ở trong trái tim cô rạch ra dấu vết. Đây không

phải là chuyện tốt đẹp gì.

(*Hur thoát: hạ đường huyết do mất máu, mất nước."

Tổng Nhiệm có chút khó chịu, dùng sức nhũn chặt lông mày, đè nén tia chua xót cùng không có chút ý chí tiên thủ nổi lên ở trong lòng xuống.

Cô thật sự muốn nhanh chóng từ trên xe xuống, chạy trốn càng xa càng tốt.

Nửa giờ sau về tới trung tâm thành phố Gia La, xe tải theo vết xi măng rạn nứt trên đường chạy qua, một đám trẻ con da đen nhìn thấy, chạy lại đuổi theo phía sau xe, có đứa chìa tay ra xin đồ. Nhưng mọi người cái gì cũng không mang theo, chỉ có thể hướng lũ nhóc xua tay.

Lũ nhóc cũng không để bụng, lại tiếp tục đuổi theo xe quân nhân huyền ảo vui đùa, vừa nhảy vừa reo hò còn hát nữa. Mấy trò vui chơi của lũ nhóc quá ít, mãi cho đến công nơi đóng quân, mới như bầy ong vỡ tổ tản ra.

Xuống xe, đội trưởng Dương gọi các quân binh tới một chỗ xếp thành hàng tập hợp. Mọi người phân thành hai hàng đứng thẳng tắp.

"Nghiêm!"

"Nghĩ!"

"Nhiệm vụ hôm nay hoàn thành hết sức xuất sắc, nhất là Lý Toàn, Đồng Văn Bản, Trương Khải, những đồng chí này, can đảm mà thận trọng, xử lý công việc trầm ổn chín chắn. Đồng thời có vài đồng chí khác là Giang Lân, Vương Tư còn có chỗ sơ suất để sót, hi vọng lần sau trong công việc cần chú ý. Nhớ kỹ, đây không phải là diễn tập..."

Các quân binh về mặt nghiêm túc, dưới chiếc mũ quân dụng khuôn mặt bị phơi nắng đến ứng đỏ.

"Hôm nay nhiệt độ cao, cả nhà dưới tình hình trời nắng nóng vẫn kiên trì làm việc cả một ngày, vất vả rồi. Sau này tiếp tục cố gắng. Được rồi, nghiêm!... Giải tán!"

Các quân binh liền giải tán, Tổng Nhiệm đóng máy quay phim, tiến lên phía trước tìm đội trưởng Dương. Dựa theo việc đài truyền hình yêu cầu, còn cần phải tìm một quân sĩ tiến hành phỏng vấn đơn độc.

Đội trưởng Dương tháo mũ xuống, lau mồ hôi trên đầu, hỏi: "Cần phỏng vấn một mình trước ống kính?"

"Vâng ạ!"

Anh ta quay đầu nhìn đám quân sĩ đã giải tán đi hết rồi, con mắt hẹp lại, hô một tiếng: "A Toàn!"

Lý Toàn quay đầu lại.

Đội trưởng Dương hướng anh vẫy tay, ngoảnh lại nói với Tổng Nhiệm: "Chọn một người lớn lên rất đẹp trai đấy nhé."

"..." Tổng Nhiệm không hé môi, muốn nói có thể đổi người khác hay không, nhưng nhin ngậm miệng lại.

Lý Toàn bước tới, hỏi: "Đội trưởng Dương?"

Đội trưởng Dương chỉ chỉ Tổng Nhiệm, nói: "Cậu phối hợp cùng phóng viên tổng làm một cuộc phỏng vấn một mình."

"Được."

Đội trưởng Dương quay người bước được một bước, lại quay ngược trở lại chỉ chỉ: "Mặt và đầu tóc đều phải rửa sạch sẽ, đổi một bộ quần áo gọn gàng. Chau chuốt lại để nhìn một tý nhé."

Lý Toàn: "..."

...

Tổng Nhiệm đem giá ba chân của máy quay dựng lên xong, bút ghi âm, sổ ghi chép đều chuẩn bị đầy đủ, ngồi ở trên ghế chỉnh sắp xếp tài liệu.

Chẳng được bao lâu, có người gõ cửa.

Tổng Nhiệm quay đầu, Lý Toàn bước vào.

Anh dội qua nước lạnh, đầu tóc sạch sẽ, khuôn mặt tuấn tú, còn thay một bộ trang phục rằn ri tác chiến mới.

"Cảnh quan Lý," Tổng Nhiệm đứng dậy hướng chiếc ghế đối diện với máy quay, nói: "Anh ngồi đây đi."

Lý Toàn bước lại ngồi xuống. Đối với ống kính đen như mực trước mặt, anh có chút mất tự nhiên, giờ tay chỉnh chỉnh cổ áo.

Tổng Nhiệm nói: "Không sao đâu, nếu anh cảm thấy có chỗ nào thu hình không được tốt, có thể quay lại, có thể cắt ngang, anh đừng lo lắng."

Lý Toàn buồn cười, nói: "Tôi không lo lắng."

"Ồ." Tổng Nhiệm đưa cho anh một cuốn sổ nhỏ, nói: "Đây là những vấn đề tôi dự định muốn hỏi anh. Anh chuẩn bị trước chút đi."

"Ừ." Anh nhận lấy cuốn sổ nghiêm túc chăm chú xem.

Có lẽ dáng người tương đối cao, trông anh rất gầy. Nhưng dáng người rất chuẩn, bờ vai đem bộ trang phục rần rí kéo phẳng phiu. Chân cũng rất dài, ống quần tùy ý bỏ bên trong giày, cho dù ngồi đây cũng rất có tinh thần.

Tóc cắt đầu đinh, rất có mùi vị đàn ông tràn đầy nghị lực, cũng vô cùng hoàn mỹ trước ống kính.

Tổng Nhiệm không muốn xem nhiều, cúi đầu xuống ghi chép, thẳng đến lúc anh ngước đầu lên.

Cô mím môi: "Được rồi chứ?"

"Được rồi." Anh khom người đưa sổ trả lại cho cô, lần nữa ngồi trở lại, theo thói quen ngồi thẳng lưng lên.

Tổng Nhiệm mở dụng cụ thiết bị ra, trong máy quay, biểu cảm của anh trầm ổn mà chững chạc.

Trong phòng yên yên tĩnh tĩnh, cô nhẹ tay nhẹ chân ngồi xuống bên cạnh, tay trái đem mi-cro đưa tới trước mặt anh, nhỏ giọng đặt câu hỏi: "Nhiệm vụ hành động lần này của anh chủ yếu phụ trách cái gì?"

Lý Toàn hạ thấp giọng trả lời: "Gỡ mìn, phá bỏ mìn, phòng chống cháy nổ."

Tổng Nhiệm dừng lại một chút.

"Làm sao vậy?" Anh nghĩ mình nói sai cái gì đấy.

Cô liền giải thích: "Anh không cần hướng tôi trả lời nhỏ giọng đâu. Nói như bình thường là được rồi. Tôi là phóng viên, nhân vật phụ không quan trọng. Anh mới là nhân vật chính."

Lý Toàn sững sờ, không được tự nhiên cúi thấp đầu xuống sờ sờ chiếc mũ cười một cái, trên mặt có chút đỏ.

Anh nói: "Biết rồi."

"Vậy lặp lại lần nữa nhé?"

"Được." Anh gật gật đầu, liếc mắt nhìn camera, bỗng hạ tay xuống, "Đợi chút."

"Sao vậy?"

Lý Toàn chỉ chỉ máy quay, lại chỉ về hướng cô, "Tôi nhìn nó, hay nhìn cô?"

Tổng Nhiệm ngẩn người, nói: "Đều được."

Anh nhìn nhìn ống kính kia nửa giây, ánh mắt lại di chuyển ngắm thẳng ngay vào mắt cô, cong khoé môi cười: "Vẫn là nên nhìn cô thì tốt hơn."

Hết chương 13.

Bạn đang đọc truyện *Cây Ó Liu Màu Trắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14-1

Ánh mắt anh thần nhiên, chân thành, mang theo nguyên vẹn sự tôn trọng cùng chú trọng.

Nhịp tim Tổng Nhiệm không hiểu sao nhảy loạn lên một nhịp, trong chớp mắt đầu óc trở nên trống rỗng, thiếu chút nữa quên luôn cả muốn hỏi cái gì.

Cô vội vàng cúi đầu nhìn cuốn sổ ghi chép, gỡ chiếc bút trong tay áp lực giống như câu hỏi thứ nhất vạch ra hai đường ngang, lần nữa hỏi lại: "Trong hành động lần này của anh chủ yếu phụ trách nhiệm vụ gì?"

Lý Toàn trả lời: "Gỡ mìn, phá bỏ mìn, phòng chống bạo động."

"Gỡ mìn nói ra một cách cụ thể là gì?"

"Ở khu vực có bom mìn mở ra một con đường sạch sẽ."

"Theo người bình thường lý giải thì gỡ bỏ mìn có thể là đem khu vực có bom mìn loại bỏ sạch sẽ."

"Thực tế mức độ khó thao tác làm việc rất lớn, thông thường không làm như vậy. Chi phí lắp đặt mìn thấp, chi phí sắp xếp kiểm tra cao, cần đầu tư sức người sức của lớn. Bình thường mở ra một con đường an toàn sạch sẽ cách li khu vực nguy hiểm là được." Lúc anh trả lời câu hỏi, rất chăm chú nghiêm túc nhìn cô, ánh mắt một giây cũng không rời. So với lúc bình thường, một A Toàn ôn hoà thích mỉm cười nghiêm túc hơn nhiều.

Tổng Nhiệm nghênh đón cái nhìn chăm chăm của anh, cố gắng tập trung lực chú ý:

"Anh cảm thấy mức độ nguy hiểm của nhiệm vụ này là bao nhiêu?"

"Có thể nói là đơn giản, cũng có thể nói là nguy hiểm. Sau khi thao tác thuận thực, chỉ cần tiến hành tuần tự theo từng bước một. Nhưng quá trình tìm kiếm bom mìn dài đằng đẵng, khô khan nhàm chán, dễ buông thả lơ lửng không cẩn thận."

Cô gật gật đầu, cánh tay từ đầu tới cuối bởi vì giờ mi-cro lên nên có chút mỏi: "Ngoài những cái này ra, các anh ở Đông Quốc trong thời gian chấp hành nhiệm vụ gìn giữ hoà bình, còn có loại nhiệm vụ nào khác, nhân tiện có thể tiết lộ một chút được không?"

"Chủ yếu vẫn là bảo vệ dân thường, bác sĩ không biên giới, hội Chữ Thập Đỏ..." Lý Toàn trả lời được nửa chừng, liếc nhìn mic trong tay cô; anh thoáng điều chỉnh lại tư thế ngồi một chút, tiện tay cầm mic từ trong tay cô rút ra đưa tới bên cạnh mình, "Sắp xếp kiểm tra an toàn, tai hoạ ngầm bên trong thành phố, như đánh bom, nghi thức tự sát đánh úp bất ngờ...."

Một loạt động tác nhỏ của anh làm hết sức tự nhiên, hai mắt vẫn chăm chú nhìn cô, bình tĩnh giảng giải.

Trái tim cô tựa như gió nhẹ lướt qua mặt hồ yên ả, gợn lên tia sóng nhẹ lăn tăn. Cô lại cúi đầu nhìn cuốn sổ, trong thời gian ngắn nhất điều chỉnh lại lần nữa ngược đầu nhìn về phía anh, tiếp tục câu hỏi kế tiếp.

Phòng vẫn không dài, bảy tám phút là sắp kết thúc.

Chỉ còn một câu hỏi cuối cùng, "Sẽ tham gia chiến tranh không?"

"Trước mắt chưa đưa ra kết luận, xem tình hình thay đổi. Nếu tham gia, cần được chính phủ Đông Quốc giao quyền."

Sau khi anh trả lời xong, bình tĩnh đối diện với cô hai giây, tiếp theo chậm rãi cười một cái, thả lỏng người chỉ chỉ cuốn sổ trong tay cô, nói: "Nếu nhớ không nhầm thì đây là câu hỏi cuối cùng?"

"Trí nhớ anh thật tốt, đã kết thúc rồi." Tổng Nhiệm thả lỏng bả vai, "Cảm ơn đã phối hợp."

"Khách sáo rồi." Anh đem mi-cro đưa cho cô. Cô nhận lấy, đóng nút tắt máy lại.

"Không còn việc gì nữa. Anh có thể đi rồi." Cô nói xong, xoay người đóng nắp bút, gấp cuốn sổ, cuộn dây mi-cro lại.

Lý Toàn chưa đi, chỉ chỉ chiếc giá ba chân cùng máy quay, nói: "Cái này cần thu dọn không?"

Tổng Nhiệm có chút ngại ngùng, vội nói ngay: "Để đấy tự tôi thu dọn được rồi."

Lý Toàn chỉ vào một cái nút: "Đóng đây à?"

"...Ừ." Cô gật gật đầu.

Anh đóng máy quay, gấp cái nắp lại, một tay ôm máy quay lên, một tay nắm lấy giá ba chân. Cô thấy vậy, liền tiến lên phía trước hỗ trợ: "Thuận theo chiều kim đồng hồ chạy..."

Cô không cẩn thận chạm lên tay anh, ngay lập tức giống như bị điện giật rút tay về.

Dường như anh không chú ý, rất nhanh đem dụng cụ cùng cái giá tách rời ra.

Tổng Nhiệm nhận lấy máy quay rồi cất vào trong túi, Lý Toàn gấp giá ba chân lại, thuận miệng hỏi: "Có thể phỏng vấn cô một chút không?"

Cô liền bị câu hỏi này làm cho giật mình: "Cái gì?"

"Trong đài truyền hình các cô, chỉ có mình cô ở Gia La à?"

"Đúng vậy!"

Lý Toàn nghĩ nghĩ rồi nói: "Tôi thấy trong tivi, trường quay cắt đổi ngoại cảnh, phát sóng trực tiếp liên tuyến.* Bên ngoài cần phải có thêm hai người. Một người phụ trách chụp, một người phụ trách giảng giải."

(*Liên tuyến: phát sóng trực tiếp liên tục ngay trên sóng truyền hình.)

"Một người cũng được vậy," Tống Nhiễm cười nói, "Điều chỉnh tốt ống kính là được, so với tự chụp không khác nhau lắm."

"Cho nên mở máy ra, đạo diễn, cũng chính là cô."

"Ừm" Tống Nhiễm đem micro, bút ghi âm cùng những thứ đồ linh tinh thu dọn xong, nói: "Quay, biên tập, truyền phát vệ tinh... tất cả đều do tôi đảm nhận."

Anh gấp gác ba chân xong rồi đưa cho cô, bỗng nhiên cười lên, nói: "Nhìn cô so với trước kia có chút không giống nhau."

Cô ngẩn người: "Cái gì không giống nhau?"

Anh không nói gì, chỉ cười cười.

Cô thu dọn xong một ba lô lớn, anh mang ghế sắp xếp lại nguyên chỗ cũ, ở cửa ra vào nói lời tạm biệt:

"Hẹn gặp lại."

Hai người mỗi người một ngã.

Cô bước tới một khoảng cách nhất định mới vô ý quay đầu lại liếc nhìn một cái, bóng dáng anh giữa ánh tà dương càng bước càng xa.

Bầu không khí vẫn oi bức như cũ, ánh nắng chiếu lên da dẻ còn nóng rất.

Tống Nhiễm đội mũ cùng đeo khẩu trang, trùm mặc đeo chiếc ba lô thật lớn hướng khách sạn mà đi.

Trên phố xe tới người đi. Gia La thành chừng chạng vạng tối rất náo nhiệt, cửa tiệm cũng mở cửa chào đón khách khứa.

Người ngoại quốc như Tống Nhiễm đặt ở nửa năm trước rất dễ khiến cho người ta chú ý, nhưng giờ đây phóng viên, người tình nguyện ở các nơi trên thế giới đều tập trung ở quốc gia này, người địa phương cũng quen hết rồi.

Ngang qua một tiệm tạp hoá, cô vô ý nhìn thấy có táo. Rất lâu rồi cô không thấy hoa quả, liền đi vào hỏi, cư nhiên một quả cần hai mươi đô la.

Quả táo kia là một quả táo hết sức bình thường, thậm chí không phải là loại ngon lành đặc biệt gì.

"Có thể bán rẻ một chút được không?"

"Không được. Cái này nếu mà ở A Lặc thành, phải tới một trăm đô la đấy."

Tống Nhiễm đứng trước cửa hàng xoắn xuýt nửa ngày, cuối cùng cũng mua một quả.

Về khách sạn tình cờ gặp Tất Tân, Tất Tân nhìn thấy táo, khoa trương nói: "Woa! Người có tiền của Trung Quốc."

Tống Nhiễm vừa vào phòng liền bắt đầu chỉnh lí tài liệu, từ việc gỡ mìn ở vùng thôn quê tới tổng kết..., Trong ống kính Lý Toàn luôn là đáng vẻ kiên trì cùng nghiêm túc, cho dù buổi trưa nắng tới mức mồ hôi chảy đầu đầu, cũng không mấy may có chút nồm nóng lợ là nào.

Cắt tới phần phỏng vấn, sau khi Lý Toàn cầm mi-cro qua cúi cúi người đặt ngay bên chân, không để cho mic lọt vào ống kính.

Cẩn thận tỉ mỉ như thế.

Cô cảm thấy bản thân mình tẩu hoả nhập ma rồi, một chút chi tiết nhỏ cũng điểm tô vẻ đẹp cho anh.

Trong đêm hôm đó cô liền cắt sửa xong video, trước khi gửi về nước trước tiên cô đưa cho La Chiến kiểm tra.

Bạn đang đọc truyện *Cây Ó Liu Mâu Trắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 177

Chuyển ngữ: ChenLuan

Sáng sớm hôm sau cô đi trụ sở đóng quân, đặc biệt ngang qua thao trường, dọc đường cúi thấp đầu giống như không mong muốn gặp qua bất cứ một ai.

La Chiến xem xong video vô cùng hài lòng, không yêu cầu sửa chữa hay cắt đoạn nào, ngoại trừ một số chi tiết nhỏ: "Chỗ này xưng hô là sĩ quan, không phải cảnh quan. Cần nói tí mỉa mai một chút, là thượng úy Lý."

"Thật ngại quá." Tổng Nhiệm xấu hổ nói, không nghĩ tới bản thân lại phạm vào sai lầm nhỏ không đáng nhắc tới như thế.

La Chiến không chút để ý, sau khi xem xong đoạn phỏng vấn Lý Toàn, mới đùa giỡn: "Đoạn phim này mà truyền ra ngoài, sợ rằng có một đồng các cô gái nhỏ tới hỏi thăm cậu ta."

Nửa tháng trước, trong video theo kì của Tổng Nhiệm có một vị sĩ quan bộ dạng cũng không tồi, sau khi đăng tải lên đài truyền hình nhận được không ít các cuộc gọi. Nhất thời liền trở thành chuyện cười.

Giờ phút này Lý Toàn trong video, nghiêm chỉnh anh tuấn, ôn hoà gần gũi. Điện thoại của đài truyền hình sợ là muốn nổ tung, nhưng nổ tung cũng vô dụng. Tổng Nhiệm nghĩ, người ta đã có bạn gái rồi.

Rất nhanh cô liền mang tài liệu video gửi về nước. Không bao lâu liền nhận được hồi âm từ chủ biên, nói nội dung cực kì tốt.

Nhiệm vụ cố định của tuần hoàn thành, cô có mấy ngày rảnh rỗi nghỉ xả hơi.

Một mạch ba ngày liền, Tổng Nhiệm một lần cũng không đi trụ sở đóng quân, ngay cả con đường lân cận đều tránh xa.

Cuối tuần hôm ấy, cô bước đi trên phố, thả lỏng tâm tình, cũng thuận tiện vì 《Đồng Quốc Phù Thế Kì》 tìm tư liệu thực tế.

Bởi vì cuối tuần, người đi trên phố không ít. Các cửa hàng lớn nhỏ đều mở cửa, bên trong rạp chật đầy vải vóc, hương liệu, phấn son, vật phẩm thủ công nữ nghệ, màu sắc sặc sỡ đập vào thị giác người đi đường.

Tổng Nhiệm ở cạnh quầy hàng chân chày lưỡng lự, phát hiện giá cả so với một tháng trước tăng gấp đôi. Các chủ bán hàng nhìn thấy người ngoại quốc gương mặt đều nở niềm nở nhiệt tình mời chào – Bây giờ, vật dụng sử dụng hàng ngày người địa phương hầu như mua không nổi.

Nhưng mà Tổng Nhiệm điển hình là người ngoại quốc nghèo rất mừng toi, chỉ có thể chụp chụp hình. Những người bán hàng rong cũng không để ý, lại còn đối với ông kính nháy mắt, thoải mái cười to.

Tổng Nhiệm ra khỏi chỗ bán hàng, ngang qua một ngôi chùa. Trong chùa không thiếu người quỳ bái cầu nguyện, có người niệm kinh. Cô nghe không hiểu, nhưng cũng cõng giày bước vào, chống cằm ôm má ngồi trên sàn đá ngũ sắc trơn bóng, nhũ nhũ mảy may suy tư.

Đại sảnh rộng lớn, cột nhà được các đường vẽ điểm tô kín mít, người dân thành tâm cầu nguyện... Ngoài mái vòm cao cao là toà nhà cũ nát của dân cư.

Tổng Nhiệm phát hiện bản thân là một người đứng ở ngoài quan sát, có thể cảm nhận được sự trang nghiêm cùng bi thương cô tịch của giờ khắc này, nhưng không cách nào cho bọn họ cuộc sống yên bình trong sự mòn mỏi chờ đợi và cảm giác tuyệt vọng.

Hoặc có thể theo như lời Tát Tân nói, cô và những người ngoại quốc kia giống nhau, trải nghiệm được bước đường cùng của bọn họ, quan sát bọn họ cực khổ, thương hại cùng đồng cảm, sau đấy trở về nước lại tiếp tục cuộc sống vui vui về về, chỉ thế thôi.

Cảm giác mát lạnh trên sàn đá thấm tới tận chân cô, cô đứng dậy rời đi.

Bước tới chùa, ánh nắng chói chang chiếu lên da mặt cô, tựa như kim đâm. Cô dùng sức chà chà hai má, ngẩng đầu trông thấy đằng trước giữa một đám bụi bặm ủa tàn xuất hiện một đường quân phục nguy trang màu lục.

Vài người tuần tra cảnh giới Trung Quốc và quân binh đứng ở chỗ bóng râm uống nước nói chuyện, nghỉ ngơi chút xíu.

Tổng Nhiệm liếc mắt liền nhận ra bóng dáng của Lý Toàn trong đám người.

Anh cực kì buông lỏng nghiêng đứng đấy, có vẻ chân rất dài. Trong tay cầm bình nước khoáng uống một nửa, tay còn lại cầm chiếc nắp chơi đùa, nhẹ nhàng tung lên rồi tiếp lại. Cô nhìn đồng nghiệp mình đăm đăm, nghe bọn họ nói chuyện, nghe tới khúc nào thú vị, anh liền cười rộ lên, cười tới mức lộ ra cả hàm răng trắng tinh.

Cười tới nửa chừng, lúc vô tình anh hướng trên đường trông ra xa, bắt gặp Tổng Nhiệm. Anh hơi nghiêng đầu một cái nhìn cô rõ ràng hơn, thừa nhận tâm tình thật không tồi, anh cười hất hất cảm hưởng cô chào hỏi, ngón tay cái vẫy về nắp chai nước nhỏ hướng cô vẫy vẫy tay.

Ánh mặt trời gay gắt như thế, một toà thành bức bách mà ngọt ngào đến vậy, nụ cười của anh tựa như là duy nhất – xóa bỏ màu sắc trong trong thế giới đen trắng thiện ác.

Tổng Nhiệm không hề phòng bị, trái tim dường như bị một vật gì đó ám áp mà có sức mạnh đụng phải, đụng tới mức chặt chẽ kín mít, trốn cũng trốn

không nói.

Nhưng cô muốn trốn chạy, muốn giả vờ không nhìn thấy, muốn quay người bước đi, nhưng tất cả bọn họ đều thấy cô rồi, nhao nhao vẫy tay: "Phóng viên Tổng!"

Tổng Nhiệm đành phải mỉm cười bước qua.

"Phóng viên Tổng, trùng hợp vậy?" Lý Toàn cười hỏi.

Tổng Nhiệm cũng cười, tầm mắt lướt nhanh một vòng nhìn tất cả mọi người: "Ra ngoài đi dạo thôi."

"Đi dạo mà đeo một túi nặng thế sao?" Lý Toàn chỉ ra sau lưng cô nói.

Cô ngẩng đầu ngênh đón ánh nhìn của anh, mỉm môi: "Sợ vạ nhất cần tới thôi... Các anh sao lại ở đây?"

"Tuần tra tới chỗ này. Nghỉ ngơi một chút." Quân sĩ Giang Lâm nói, "Phóng viên Tổng, tại sao mấy ngày nay không nhìn thấy cô, cô đi đâu vậy?"

"Có nhiệm vụ phỏng vấn khác,... Còn có rất nhiều bản thảo cần viết."

"Thật không? Mấy ngày không gặp, đã nhớ cô lắm rồi đây này." Giang Lâm cười đùa nói giỡn.

Tổng Nhiệm bị chọc cho cười khúc khích: "Nói bậy nói bạ không à."

"Thật mà." Các vị quân sĩ trẻ tuổi đều ồ ồ lên, "Rảnh rồi nhớ tới tìm chúng tôi chơi nhé."

Lý Toàn đứng một bên chậm rãi uống nước, không nói chuyện.

Nói được mấy câu, quân sĩ tập hợp lại, tiếp tục đi tuần tra.

Mọi người nhao nhao cùng Tổng Nhiệm nói tạm biệt, Lý Toàn lùi lại ở sau cùng, ngang qua bên người cô, chào một câu:

"Đi nhé."

Anh đưa cho cô một chai nước chưa mở, Tổng Nhiệm theo phản xạ có điều kiện nhận lấy, không kịp nói lời cảm ơn, anh đã sát bên người bước qua, lại quay đầu nhún nhủ một câu: "Đừng chạy tới mấy chỗ không quen thuộc đường."

Tổng Nhiệm cầm chai nước, "Ồ" một tiếng.

Cô thực sự khát nước rồi, vặn mở nắp chai, uống vào bụng hơn phân nửa bình nước.

Quay đầu nhìn, Lý Toàn còn chưa đi xa.

Anh mang theo một chai nước khoáng hướng về phía chùa, trước mặt một đứa bé ăn mày ngang qua, ngẩng đầu nói câu gì đó với anh. Thằng nhóc kia còn chưa cao tới bắp đùi anh.

Lý Toàn dừng một chút, quay người hỏi nó cần cái gì.

Đứa trẻ đi chân đất, đầu tóc một đồng như ổ gà, ăn mặc rách rưới, bàn tay nhỏ bé bẩn thỉu, chỉ chỉ chai nước trong tay anh.

Lý Toàn đem chai nước cho nó, liền bước đi.

Bước được mấy bước anh quay đầu lại nhìn, đứa trẻ đứng nguyên chỗ cũ ra sức vặn vặn nắp chai.

Anh lại bước trở về, vặn nắp chai giúp nó.

Hai bàn tay nhỏ bé của nó cầm chai nước, ngược đầu ừng ực ừng ực uống nước.

Tổng Nhiệm từ trong máy quay ngược đầu lên, chỉ thấy bóng hình Lý Toàn bước xa dần.

Trong lòng cô yên tĩnh, quay người liền đi; bỗng nhiên một người đàn ông từ trước mặt cô lướt qua, thiếu chút nữa đâm sầm vào.

Cô bị dọa cho một trận, người đàn ông kia cũng không nói xin lỗi, ngược lại còn quay đầu hung hăng trừng mắt liếc cô một cái, gấp rút vội vã bước lên xe con đậu bên lề đường.

Tổng Nhiệm bị ánh mắt kia dọa sợ, trực giác thấy bất thường.

Nhưng xe đã hướng bên kia chùa chạy đi. Cửa chùa có bậc thềm đá rất cao, còn có quân tuần tra Gia La thành của Đông Quốc. Nhưng.. ngang còn hướng qua chùa lại bên kia đi, là chợ phiên lớn, toàn là người.

Tổng Nhiễm sợ bản thân quá nhạy cảm, nhưng nếu như...

Cô nhìn chiếc xe kia đi xa, dưới tình thế cấp bách, bên đường hồ lớn: "Cảnh quan Lý! Xe!"

Hết chương 14.

Bạn đang đọc truyện *Cây Ô Liu Mâu Trắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Chuyển ngữ: ChenLuan

Lý Toàn quay đầu, chỉ nhìn thấy dòng xe tấp nập trên đường xe tới xe đi, vài chiếc xe xe phía trước chạy tới, tốc độ xe bình thường, cũng không có gì khác thường.

"Chiếc xe kia!" Tổng Nhiễm lại hô lên một tiếng, ra sức chạy tới.

Lý Toàn nhanh chóng quét nhìn tất cả các tài xế trong xe một lượt, từng chiếc từng chiếc một, anh thần tốc phân biệt.

Tựa như khứu giác xuất phát từ sự nhạy bén trời sinh, lúc ánh mắt anh từ chiếc xe con lướt nhìn nhanh qua người tài xế phía trước, phát giác ra điều khác thường.

Trong xe người đàn ông mặc áo quần màu đen cùng anh chống chọi lại ánh mắt, ánh điện xẹt qua, hai người đều thận trọng cảnh giác.

Lý Toàn nâng tay ra hiệu cho hắn ta dừng xe, tay còn lại mò tới bên hông. Người đàn ông mặc áo quần đen kia trong nháy mắt khởi động chân ga, mà Lý Toàn trong máy mắt rút súng ra, ngắm chuẩn, lên cò nỏ súng "Đoàng", lớp phải phía trước chiếc xe con kia bị bắn nổ!

Xe đột nhiên mạnh mẽ xiêu vẹo thay đổi phương hướng, dừng về bên đường chỗ Lý Toàn đang đứng. Người đàn ông mặc đồ đen buông chân ga, kiểm soát phương hướng, lại nhấn ga muốn chạy trốn vào giữa đường lớn. Một chốc lát kia lúc chiếc xe xoay chuyển, Lý Toàn xông lên trước hai ba bước, nhún người nhảy lên trên mui xe, nỏ súng "Đoàng" một tiếng, kính chắn gió vỡ tan một nửa, Lý Toàn lặn vào chỗ tay lái. Quay đầu liếc nhìn, trên ghế sau xe chứa đầy pháo đạn.

Kẻ tập kích công kích bất ngờ rút súng ngắm hướng Lý Toàn, Lý Toàn chế trụ cổ tay hắn ta muốn bắt lấy súng của hắn ta. Nhưng đối phương cũng không phải ngồi không, sức lực mạnh kinh người, hai người tóm lấy nhau đọ sức đầu thành một đồng.

"Đoàng!"

Còn lại phân nửa kính chắn gió nổ tung ra, mảnh kính vỡ bắn tung toé, cắt xước tới mặt hai người.

Mùi máu tươi kích thích ý chí chiến đấu của đàn ông, mắt hai bên đều đỏ lựng, trên tay càng sức sôi phân cao thấp, chân ga một dẫm tới tận cùng, ở trên đường đầu đá lung tung.

Các quân lính Đông Quốc trước cửa chùa xông lên ngăn cản, Lý Toàn rống lên: "Bom!"

Quân sĩ không dám nổ súng hướng trên xe, chỉ có thể bắn vào lớp xe.

Chiếc xe điên cuồng nghiêng ngã, không mấy may giảm tốc độ, một đường đâm vào xe buýt.

Thương nhân, người bán hàng rong, khách khứa hét chói tai khắp bốn phía chạy thực mạng; vài vóc, hương liệu, bánh nướng vụn vỡ khắp thân xe.

Mục tiêu của kẻ công kích chính là phiên chợ cuối tuần đông đúc tấp nập, vọt thẳng vào trung tâm đám đông bỗng nhiên phanh xe, theo quán tính hai người quay tay vung đánh trên xe không chế phía trên bệ.

Kẻ tập kích đánh thốc đi nhấn nút quả bom; Lý Toàn bắt lấy chế trụ cánh tay cầm súng của hắn ta, một cước mạnh nện thẳng vào mặt hắn ta, tên đàn ông mặc đồ màu đen bật ngửa ra phía sau, điều khiển từ xa trong tay bay lên kiểm soát đài, hai tay dứt khoát cầm súng đi đánh bom. Lý Toàn gắt gao chế trụ vịn ngược tay hắn lên trên, "Đoàng!", viên đạn phá tan nóc xe. Lý Toàn không chế tay hắn ta, một cước giẫm tới không chế trên đài, điều khiển từ xa theo kính chắn gió vỡ nát bay ra ngoài. Anh lại một cước dồn sức giẫm lên đầu gối kẻ tập kích, tên đó thảm thiết kêu lên một tiếng. Lý Toàn thừa cơ giẫm hướng chân ga, chiếc xe ô tô lại lặn nữa tăng tốc, ở trong chiếc xe buýt tiếp tục va chạm xông về phía trước.

Tổng Nhiễm đuổi tới bên trong rạp phiên chợ, chỉ nhìn thấy ô tô chen lấn thoát ra đường từ trong một đám hỗn loạn, chạy ra khỏi chiếc xe buýt. Mà mọi người co rúm tụ lại hai bên con "đường" kia, kinh hồn bạt vía.

Tổng Nhiễm giẫm lên hàng hoá, giá gỗ, hương liệu vài vốc, chạy như điên ra ngoài.

Cô nghe thấy tiếng súng nổ liên tiếp, từng tiếng từng tiếng một xuyên thủng trái tim cô.

Con đường này quá dài, cửa ra cuối chợ một mảnh trắng xoá, đó là ánh nắng bên ngoài xán lạn rực rỡ. Cô tận lực chạy ra ngoài, nhưng ở trong phút chốc ấy chạy dưới ánh mắt trời chói chang, từ xa nghe thấy tiếng nổ mặng ầm ầm vang lên.

Con đường trước mắt cô bình yên vô sự, mọi người hoảng sợ nhìn lên bầu trời.

Xe đã chạy khắp mấy con đường rồi, nhìn không rõ địa điểm phát nổ.

Trái tim Tổng Nhiễm bỗng nhiên trùng xuống, liều thực mạng hướng chỗ kia mà chạy tới.

Không biết cô chạy bao xa, thở không ra hơi đuổi tới - đó là một cửa hàng nhỏ, quân chính phủ đuổi tới đã kéo dây ngăn cách chặn lại. Tổng Nhiễm muốn bước vào xem, nhưng không được. Mà xung quanh phóng viên các quốc gia ào tới nhắc nhở cô: Cần bắt đầu công việc rồi!

Cô cố gắng nhắm nhắm mắt, để bản thân ổn định tâm tình cảm xúc lại trước.

Cô và những phóng viên khác như nhau cùng trình ra giấy tờ chứng nhận phóng viên, nhưng chỉ có thể ở bên ngoài vòng đưa tin. Cảnh tượng bên trong quá mức đẫm máu. Ngoại trừ vài phóng viên nước nhà, những người khác không được bước lại gần.

Tổng Nhiễm ở giữa một đám phóng viên nước ngoài chiếm được một vị trí bất chấp dây ngăn cách, nhanh chóng lôi các dụng cụ ra, cùng trong nước tiến hành liên tuyến.

Trong quá trình tín hiệu kết nối, cô liếc nhìn hoàn cảnh xung quanh một lượt.

Đường bị nổ tới mức nát bét, đốt cháy rác rưởi và quần áo đầy đất bay tứ tung. Chiếc xe kia đã nổ thành đồng đồ nát, hai cửa hàng cách vụ nổ gần nhất bị nổ thành lỗ thủng đen ngòm, trên cánh cửa, trên vách tường ngọn lửa bay múa, quân sĩ cầm bình cứu hoả đang dập tắt lửa.

Giữa trung tâm đường, mấy cỗ thi thể nằm ngổn ngang lộn xộn, có cỗ thi thể đã phân tách ra, mùi máu tươi bay lượn ngập đường phố. Quân nhân cùng bác sĩ trong đồng người tìm kiếm những người còn có thể cứu được. Chết rồi thì quăng lại, không rảnh mà đi quân.

Tổng Nhiễm lần đầu tiên nhìn thấy tình cảnh như vậy, chán ghét, bi thương, bất lực... Trong lồng ngực đủ loại cảm xúc cuộn trào. Đôi mắt cô đỏ ngầu, vài lần muốn nôn mửa.

Nhưng tai nghe trong tai truyền tới tín hiệu tiền phương: "Tổng Nhiễm? Nghe thấy không? Tổng Nhiễm?"

Cô nhanh chóng quay đầu lại, trong nháy mắt cần răng điều chỉnh lại trạng thái, đối với ống kính kết nối hoàn tất, bắt đầu thuật lại rõ ràng:

"Theo giờ địa phương ngày mừng mười tháng chín, mười giờ ba mươi hai phút trưa, ở Trung Nam bộ Gia La thành Đông Quốc xảy ra vụ công kích bắt ngờ nổ bom tự sát, xác thực con số thương vong đang cần chờ chính phủ công bố, trước mắt chưa thể kết luận kẻ tự sát đến từ thế lực nào..."

Bên cạnh cô một loạt phóng viên nước ngoài, nhao nhao đang cùng đài phát thanh nhà mình thông báo tin tức. Mọi người không ai liên quan làm phiền tới ai.

Tổng Nhiễm truyền phát hoàn thành, lại truyền gửi hình ảnh hiện trường xong, trong tai nghe truyền tới âm thanh tín hiệu bị ngắt.

Cô chuẩn bị thu dọn dụng cụ, nhưng vừa đứng lúc nhìn thấy binh sĩ dọn dẹp thi thể ôm lấy một đứa trẻ đặt bên đường. Đứa trẻ kia nhỏ bé đang trong lòng binh sĩ, ngửa đầu, bàn tay bàn chân nhỏ bé buông rũ xuống, giống như một con búp bê vải rách nát.

Binh sĩ mang nó đặt bên đường, sờ sờ đầu nó, rồi quay người đi nhặt thi thể khác.

Tổng Nhiễm hít một hơi, vịn giá ba chân chống đỡ chính mình, nặng nề quay người.

Cô gắng gượng chống đỡ đứng thẳng dậy, lúc này, vài quân sĩ Trung Quốc quen thuộc xuất hiện, đang giúp đỡ khuôn vác thi thể. Lần thứ hai tia sợ hãi nặng nề kia lại nhảy lên trong lòng cô.

Đột nhiên Tổng Nhiễm hướng trong đường dây ngăn cách phóng tới, lập tức bị quân sĩ Đông Quốc ngăn cản lại. Cô liếc nhìn thấy các quân sĩ còn đang dập tắt lửa cho chiếc xe chiếc bốc cháy kia, gấp đến độ không chịu nổi, vừa lúc có một quân sĩ Trung Quốc ngang qua, cô đem anh ta giữ lại, hỏi: "Cảnh quan Lý đâu? Anh ấy không ở trong xe?!"

"Ài?"

"Thiếu úy Lý. Lý Toàn!"

"Được đưa đi bệnh viện rồi."

Tổng Nhiễm đầu óc mơ màng, quay người liền chạy.

Nhiệt độ ba mươi tám độ, một kilomet đường dài. Cô mang một ba lô dụng cụ nặng trĩu một đường chạy tới cuối, chạy vào bệnh viện.

Thứ năm một mảnh hỗn loạn, khắp nơi đều là người bị thương, máu thịt lẫn lộn, da tróc thịt bong, gãy chân đứt chân.

Tiếng gào khóc của trẻ nhỏ, tiếng kêu của người lớn thảm thiết không dứt bên tai. Các bác sĩ, y tá nhân lực không đủ, khắp nơi xé băng vải gọi to tìm người giúp một tay.

Trên mặt Tổng Nhiễm sớm đã nhuộm đầy nước mắt và mồ hôi, cô tìm khắp bệnh viện, tìm một người Trung Quốc, cho dù là tùy tiện một người Trung Quốc.

Tầm mắt lướt tới chỗ, miệng viết thương những người gặp nạn phảng phất như từng vị trí ở trên người cô cất xuống. Cô sắp đau đớn tới sắp chết mất thôi.

Cô ngang qua một người trùm vải trắng, run rẩy xốc lên xem, lại sợ tới nỗi nhanh chóng trùm lại.

"Tôi xin lỗi!"

Khắp mọi nơi đều là tiếng khóc, cô cũng khóc theo, một bên khóc, một bên xô đẩy bóng người trùng điệp ra tìm kiếm.

Rốt cục, ở cuối hành lang xuất hiện quân phục rằn ri cùng giấy quân nhân quen thuộc, còn có kí hiệu quốc gia đỏ thắm trên trang phục.

Quân sĩ kia nằm trên giường bệnh, cả người đang run rẩy, hai bác sĩ ấn xuống lồng ngực anh ta, cầm máu cho anh ta.

Tổng Nhiễm tiến tới, là Giang Lâm. Trước ngực cậu ta máu thịt lẫn lộn, nhưng người vẫn còn tỉnh táo, đau tới nỗi cả khuôn mặt đều vặn vẹo.

Cả trái tim Tổng Nhiễm bị xé rách một đường, không dám nhìn lâu, che miệng quay người lại, nước mắt rơi không ngừng.

Hai mắt nhắm lệ hết sức mơ hồ, lại thấy Lý Toàn mang theo một túi băng vải đứng ngoài cách mấy mét.

Trên mặt anh có vài chỗ bị thương, trên quần áo cũng dính máu, nhưng người xem qua không có xảy ra chuyện gì lớn. Anh có chút giật mình khi nhìn thấy cô: "Làm sao vậy?"

Tổng Nhiễm ngược mắt nhìn phía anh, mở mở miệng, nhưng một câu cũng nói không nên lời, nghiêng đầu đi, nước mắt liên ào ào rơi xuống.

Lý Toàn đứng tại chỗ hai giây, bước về phía trước, nhìn nhìn Giang Lâm đang tiếp nhận chữa trị, lại nhìn Tổng Nhiễm khóc tới không còn hình dạng gì, sững sờ nửa ngày, lại thấp giọng hỏi lần nữa: "Làm sao lại khóc rồi."

Tổng Nhiễm gục đầu xuống không trả lời, qua quýt lau nước mắt, quay người liền chạy ra ngoài.

...

Tổng Nhiễm ngồi trên bậc thang ở cửa sau bệnh viện, nước mắt trên mặt đã khô, dính đầy tàn thuốc bụi bặm.

Con đường sau cửa bệnh viện xe tới xe đi, nhìn qua một chút đều tắt tằm thương.

Một người đàn ông vắt ngang ngồi trên xe mô tô, cùng ông chủ trong cửa hàng hương liệu bên đường nói chuyện; một người phụ nữ dắt một đôi trai gái ngang qua, đứa nhỏ vui vẻ hát một bài, xe công cộng dừng lại bên cạnh, hai ba người nam nữ đứng chờ xe, về mặt thần nhiên.

Mọi người sớm đã có chuẩn bị. Ngày hôm nay sớm hay muộn cũng tới.

Phản quân cùng thế phản tử khủng bố đã xâm nhập vào phương Nam.

Có thể trốn thì sớm đã trốn rồi, những người còn ở lại đều là trốn không nổi thôi; không tiền không thế, không có đường lui, chỉ có thể thần nhiên hờ hững đứng tại chỗ, chờ đợi số kiếp tới.

Sau người truyền tới tiếng bước chân.

Lý Toàn đi xuống bậc thang, ngồi xuống cạnh cô, đưa cho cô một miếng băng vải thấm nước.

Cô vội vàng liếc nhìn anh.

"Lau mặt." Anh nói.

Tổng Nhiễm lau lau nước mắt còn đọng lại trên mặt, lại đem lau hai má một lần, băng vải màu trắng rất nhanh dính đầy bụi đất. Cô cúi thấp đầu không nói chuyện, bộ dạng cực khó coi.

Lý Toàn nhìn cô một lúc lâu, lại nhìn về phía xa xa, nhẹ giọng nói: "Giang Lâm không sao rồi, cô đừng lo lắng."

Tổng Nhiễm xé rác băng vải trong tay, trong lòng quay đi quay lại trăm ngàn lần, nhưng không có lời nào để nói.

Trong lòng tràn đầy ai oán, xoắn xuýt thành một câu: "Tôi khóc vì mỗi người hôm nay bị thương." Cô cuộn băng vải ướt vào trong tay, từng tí từng tý dùng lực lau ngón tay bẩn, nói: "Hôm nay... quá thảm rồi."

"Trước kia chưa từng nhìn thấy qua."

"Chưa. Còn anh?"

"Lần trước rút lui kiều dân có thấy quá. Cho nên..."

"Cái gì?"

"Nghĩ có thể làm được cái gì đó, khiến mọi thứ sớm kết thúc một chút. Có điều..." Anh cực nhật cong nhẹ khoé môi, nụ cười kia lại không có lấy nửa điểm ý cười, trái lại có chút chua xót chất đắng. Những lời phía sau cũng chưa nói xong, bỏ dở lại đó.

Tổng Nhiễm an ủi: "Mặc dù hôm nay người bị thương nhiều, nhưng người chết ít. Nếu như bom nổ ở trong chợ, chỉ sợ kết quả sau đây không lường hết được... Anh cứu được rất nhiều người."

Lý Toàn nhè nhẹ lắc đầu.

Anh không thể gỡ bỏ được quả bom kia. Sau khi anh bắn chết kẻ tập kích, nhảy ra ghế ngồi phía sau dự tính gỡ bom. Nhưng người kia có đồng bọn, bọn hắn lái xe đuổi theo hướng trong nổ súng. Lý Toàn không còn cách nào, chỉ có thể bỏ lại xe lăn ra. Cuối cùng, viên đạn làm nổ quả bom.

Trong lòng anh cũng không yên bình, muốn nói chút gì đó. Nhưng cửa sau bệnh viện bị đẩy ra, đầu quân sĩ A lộ ra: "Giang Lâm băng bó xong rồi, không có việc gì rồi."

"Tốt."

Lý Toàn đứng dậy, Tổng Nhiễm bên cạnh cũng đứng dậy, cô có chút tê chân, lúc đứng dậy không cẩn thận lung lay một chút.

Lý Toàn theo bản năng đưa tay đỡ cô, nhưng tay cô rút lại, làm bộ như vô tình tránh thoát.

Tay anh đang ở giữa không trung nửa giây, chậm chậm thu hồi hồi lại. Mà cô đã đi vào bệnh viện xem Giang Lâm rồi.

Một đầu chỗ ngoặt hành lang, các chiến hữu vây quanh bên cạnh Giang Lâm ân cần hỏi thăm sức khoẻ, Tổng Nhiễm cũng nhỏ giọng an ủi cậu ta.

Đầu chỗ ngoặt này, Lý Toàn dựa sát vào vách tường, cúi đầu, cảm miếng bông từng chút từng chút lau miêng vết thương trên tay.

Lau một lúc, anh day day ấn đường ngược đầu lên, đem đầu tựa lên trên tường, lặng lẽ nhìn trời. Ngược nhìn nhìn, nặng nề thở ra một hơi.

Hết chương 15.

ChenLuan: Chúc cả nhà Trung Thu vui vẻ nhé :) 中秋节快了呢

Bạn đang đọc truyện *Cây Ô Liu Mâu Trắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16-1

Chuyển ngữ: ChenLuan

"Nói cái gì?" La chiến đứng ở trên bậc thang cửa sau bệnh viện, đối với lời nói của Lý Toàn vừa thốt ra sững sốt không thôi.

Lý Toàn đóng cửa sau bệnh viện lại, nhìn thẳng về phía anh ta: "Tôi nói, tôi muốn gia nhập đội quân bộ đội Liên Hợp tác chiến đặc biệt."

Bộ đội Liên Hợp tác chiến đặc biệt là bộ chỉ huy liên hợp gìn giữ hoà bình được chính phủ Đông Quốc trao quyền, tùy tình hình chiến tranh thiết lập ra một đội quân chiến đấu đặc biệt, trên chiến trường chính mình và đội đội nước nhà Đông Quốc quyền lợi tác chiến tiền tuyến như nhau.

La Chiến nhún mạnh: "Đó là đánh giấc thật sự đấy!"

Lý Toàn nở nụ cười: "Tôi cũng không có ý định nói cho vui."

Ánh mắt La Chiến hơi nghiêm túc, lờ mờ anh một cái, nói: "Chuyện này cần phải có sự đồng ý của chỉ đạo viên! Cậu là lính phá gỡ bom mìn do quân khu Giang Thành trọng điểm bồi dưỡng, nếu có nguy cấp gì, cấp trên tìm tôi cần người, tôi biết đi tìm ai."

Lý Toàn thu lại nụ cười, nói: "Bồi dưỡng tôi không phải chính là vì chiến đấu thực tế sao? Cả ngày chỉ biết núp ở phía sau, có tác dụng gì không?"

La Chiến cau chặt mày, rút điều thuốc ra, suy xét trong chốc lát, nói: "Chuyện này tôi nói không tính. Đợi trong nội bộ bộ đội bàn bạc xong, tôi sẽ thông báo kết quả cho cậu."

"Được." Lý Toàn quay người liền đi.

"Lý Toàn" La chiến gọi anh lại, "Ý của Trần Phong là để cậu tới đây là làm phong phú thêm lí lịch, lập vài chiến công, lúc quay về sẽ dễ thăng quân hàm."

"Nếu đối mặt với tàn sát, có thể thờ ơ không chút động lòng, người cũng làm không nên, còn nói cái gì mà làm quân nhân."

...

Lúc Tổng Nhiệm trở lại hiện trường vụ nổ, dây ngăn cách đã tháo dỡ, con đường dọn dẹp qua loa, nhưng có thể nhìn ra vết tích màu đen của vũng máu còn sót lại.

Cô quay chụp xong mấy đoạn phim chuẩn bị rời đi, nhìn thấy một cậu nhóc bản thủ ngồi bên ven đường, ôm lấy chính mình, tốp miệng, quật cường nhìn khu vực bom nổ, một bên nhìn một bên lau nước mắt.

Tổng Nhiệm cảm quả táo mà cô vẫn luôn không nỡ ăn đưa cho nó. Con người đen nhánh phát sáng của nó nhìn về phía cô, lại nhìn nhìn quả táo, nhận lấy, một câu cũng không nói, cánh tay nhỏ bé gặt gao nắm chặt quả táo trong lòng bàn tay.

Tổng Nhiệm vốn định sờ sờ đầu nó, nhưng thôi, cô quay người liền bước đi.

Đêm đó Tổng Nhiệm ở khách sạn sắp xếp ảnh chụp, trong đó có một tấm tác động rất đối với cô – binh sĩ từ trong đồng đồ nát và thi thể ôm lấy đứa trẻ đã chết. Đối với tấm hình cô không hề xử lí bất cứ cái gì, trực tiếp đăng trên Twitter, tiêu đề CARRY.

Vừa đăng lên, một tin nhắn liền tới, là phóng viên toà XX Anh Quốc, hỏi có thể đăng lại không. Tổng Nhiệm trả lời lại đồng ý, lại có tin nhắn mới gửi tới, liền tiếp có người xin đăng lại, cô dứt khoát đề chế độ công khai giao quyền.

Lúc này truyền tới tiếng đập cửa, là Tát Tân.

Cả ngày Tổng Nhiệm không hề nhìn thấy cậu ta, rất lo lắng: "Hôm nay cậu không sao chứ?"

"Chỉ ít còn sống." Tát Tân nhún nhún vai, nụ cười bất đắc dĩ mà chua xót.

"Vụ nổ bom, tôi thực sự rất xin lỗi."

"Không cần. Tai nạn như thế này, ở cái quốc gia này đã nhận được quá nhiều rồi. Chỉ có điều, tôi còn tưởng rằng ít nhất thành phố Gia La an toàn, xem ra cũng không xong rồi."

Tổng Nhiệm không biết nên an ủi cậu ta như thế nào.

"Tổng, tôi tới là để nói lời tạm biệt với cô."

Tổng Nhiệm giật mình: "Cậu muốn đi đâu?"

"Chỗ cách rất gần chiến trường." Đây là câu nói của cậu thanh niên vừa tròn hai mươi tuổi thốt ra, "Tôi không muốn đứng một chỗ từ phía sau. Tôi muốn đi Cáp Pha."

Cáp Pha ở vùng sát biên giới, là thế lực chính-tà, thế lực cực đoan, địa điểm của ba phe giao chiến.

Con đường phía trước nguy hiểm rình rập, trong lòng Tổng Nhiệm vô cùng buồn phiền: "Tát Tân, xin cậu nhất định phải giữ bình an."

"Hi vọng cô cũng bình an, Tổng. Tôi sẽ luôn cầu nguyện cho cô."

Đêm đó Tổng Nhiệm ngủ không hề ngon giấc.

Tàn nhẫn hung bạo của nhân loại, sinh mệnh nhỏ bé, những thứ này đều khiến cô bất lực. Người đang ở Đông Quốc cô lại tựa như bị bỏ rơi trên đảo hoang, ở chốn hoang dã, rời xa nền văn minh. Cô thậm chí cảm không nổi cây bút đem cảm xúc tâm tình dạt dào viết xuống.

Trần trực suốt cả đêm mới chớp mắt được, vừa sáng ngày hôm sau bị điện thoại của Lưu Vũ Phi gọi tỉnh dậy, mới biết có chuyện lớn xảy ra.

Lưu Vũ Phi nói tấm hình CARRY truyền khắp toàn thế giới rồi, bảo cô phải ngay lập tức chuẩn bị cùng trong nước liên tuyến, là tin tức phỏng vấn trực tiếp. Trước khi cúp máy ông ta nói thêm: "Tổng Nhiệm, theo đuổi tìm kiếm thật tốt. Trong đài sẽ nâng đỡ cô."

Tổng Nhiệm chẳng hiểu ra sao, không biết nên trả lời lại thế nào. Cô chải đầu rửa mặt xong xuôi, dựng thiết bị dụng cụ lên liên tuyến trực tiếp. Lần này thời gian kết nối liên tuyến rất dài, gần năm phút. Tổng Nhiệm trong lòng có nghi ngờ, nhưng cũng thông dong trả lời câu hỏi của người chủ trì.

Liên tuyến kết thúc, cô tranh thủ chút thời gian lên mạng, bây giờ mới phát hiện ra tấm hình HOT rồi.

Đầu trang, đầu đề các quốc gia Âu Mỹ đều đăng tin về tấm hình, cũng sử dụng tiếp tiêu đề cô đăng CARRY. Mà bức hình gốc của cô lướt like, chia sẻ tới mấy trăm vạn, khung bình luận cũng bị các con chữ nước ngoài bùng nổ.

Đám người làm việc trong nước cũng như thủy triều rầm rầm quét tới.

Tiểu Thư: "Cô có biết báo Anh Quốc XX đánh giá như thế nào không hả, nói đây là tấm hình thay đổi lịch sử."

Tổng Nhiệm: "Nào có khoa trương như vậy chứ... báo XX viết tin tức luôn là cái loại giọng điệu này."

Tiểu Đông: "Nhưng tấm hình chụp cực tốt, lúc tôi nhìn thấy nước mắt đã rơi đầy mặt! Rất muốn khóc!"

Tiểu Xuân: "Vốn dĩ trong đoạn thời gian này độ sốt dẻo của truyền thông Quốc tế đối với chiến tranh Đông Quốc đã lắng xuống, nhưng bây giờ lại tăng lên, cô không thể bỏ qua công lao này được!"

Tổng Nhiệm cũng không ý thức sự việc có bao nhiêu ghê gớm, chuẩn bị bỏ điện thoại xuống đi làm công việc.

Lúc này, Thẩm Bội gửi tin nhắn riêng qua cho cô, hỏi chuyện phỏng vấn quân lính gìn giữ hoà bình gờ mìn.

Tiết mục theo kì kia chưa đăng lên, nhưng Thẩm Bội sớm xem cắt nối biên tập lại. Tổng Nhiệm quay phim tài liệu rất tốt, gờ mìn, chạy lên dốc núi, vác lúa mì, phát biểu, có hồi hộp khẩn trương cũng có thoải mái hài lòng. Cấp trên khen ngợi nói phô bày ra bộ mặt cuộc sống, công việc của quân lính gìn giữ hoà bình vô cùng chân thực.

Thẩm Bội hỏi: "Ồ bên kia công việc có thuận lợi không?"

"Vô cùng thuận lợi."

"Cùng lúc chụp hình có vất vả không?"

"Cũng tạm tạm. Chỉ là thời tiết rất nóng." Tổng Nhiệm một bên gõ chữ, một bên suy đoán mục đích của cô ta.

"Bọn họ có dễ sống chung không?"

"Đều rất tốt."

Tổng Nhiệm đợi một lúc, nhưng Thẩm Bội không tiếp tục trò chuyện nữa.

Cô tự nhiên cảm thấy bất an. Cô quay hình Lý Toàn là công việc, Thẩm Bội không đến mức miễn cảm như vậy chứ?

Cô có chút chột dạ, nhưng nghĩ nghĩ lại, cái gì cô cũng không làm, không thẹn với lương tâm

Bạn đang đọc truyện *Cây Ô Liu Mâu Trắng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16-2

Chuyển ngữ: ChenLuan

Ba ngày tiếp theo, Tổng Nhiệm lại lần nữa không đi khu đóng quân nữa.

Thăng đến ngày thứ tư, trước sảnh khách sạn chuyển lời nói La Chiến có việc tìm cô, bảo cô đi một chuyến.

Vụ nổ qua đã được mấy ngày, quân sĩ bị thương sớm đã xuất viện trở về đơn vị. Bầu không khí lo lắng trong thành phố cũng dần dần tản bớt.

Tầm xé chiều, ánh nắng chiều tà tà nghiêng, giống như chiếc kim nhỏ đâm vào da thịt.

Cái chỗ quỷ quái này không biết đến bao giờ mới có thể lạnh lên một chút. Tống Nhiễm trầm nghĩ, chợt nghe thấy phía trước một hồi huyền ảo ồn ào. Hoá ra, vài quân nhân đang bên trong vườn rau vui đùa.

Lý Toàn cũng ở đây, áo sơ mi quân nhân màu xanh, quần rằn ri, đang cùng mấy chiến hữu bắt gà.

"Á đù! Lại đề chạy mất rồi!"

"Chặn đấy! Cậu chặn ở chỗ nào vậy hả?"

Các chàng trai ngày thường cầm súng phá bom đều không thành vấn đề, giờ phút này đối với một con gà mái lại bó tay đầu hàng. Mọi người cùng vây đuổi chặn đường, nhưng con gà mái kia vô cùng nhanh nhẹn, lúc thì chui vào đám dưa leo non kia, lúc thì bay tán loạn lên dàn mướp, vừa bay vừa chạy, vỗ cánh phành phạch, lông gà bay khắp nơi.

Tống Nhiễm không nhịn được cười, mở máy ảnh ra quay lại khoảnh khắc nhàn nhã thoải mái này.

Đang quay phim, gà mái tìm đường chạy trốn, vỗ cánh hướng vào ống kính lao vào. Tống Nhiễm lùi ra phía sau bảo vệ ống kính, mắt thấy con gà kia hướng đầu cô đâm vào, lần này Lý Toàn ngắm chuẩn rồi, một phát liền giữ được cánh của nó.

Gà mái ra sức vỗ cánh phành phạch, vỗ lên đầu Tống Nhiễm một đồng lông gà.

Lý Toàn bắt lấy hai bên cánh con gà, lần này nó hoàn toàn buông bỏ giấy dựa, ngoan ngoãn gục đầu xuống.

"Không sao chứ?" Anh hỏi.

"Không sao." Tống Nhiễm vội vàng ngẩng đầu liếc nhìn anh một cái, lại cúi đầu nhặt lông gà trên đầu.

Lý Toàn giơ tay giúp cô nhặt; ánh mắt cô thoáng nhìn thấy, giả vờ như không biết quay đầu đi.

Đúng lúc, La Chiến đứng ở cửa văn phòng cười hỏi: "Phóng viên Tống, chụp được tài liệu thực tế nào hay chưa?"

"Chỉ bắt gà thôi." Cô nhân cơ hội từ bên người Lý Toàn tránh ra.

Lý Toàn đem con gà trong tay giao cho chiến hữu, ánh mắt thoáng qua đuôi nhìn theo Tống Nhiễm.

La Chiến nói: "Tiết mục gỡ mìn theo ki kia chưa đăng lên à?"

"Vẫn chưa. Phải tới thứ bảy."

"Được. Giúp đỡ đám tiểu tử này tuyên truyền nhiều vào." Anh ta cười đùa nói, "Thuận tiện tìm luôn bạn đời."

Tống Nhiễm cũng a dua đùa theo, đòi phần thưởng: "Vậy tôi giúp một tay, trong đội có lợi ích gì cho tôi hả?"

La Chiến nghĩ nghĩ rồi nói: "Như vậy đi. Trong doanh trại này cô nhìn trúng ai. Mặc kệ là ai, chỉ cần chưa kết hôn, cô cứ mở miệng, tổ chức sẽ sắp xếp an bài cho cô."

"Woa!" Một đám lính lớn tiếng ồn ào đùa giỡn.

Mặt Tống Nhiễm thoáng chốc đỏ bừng.

Lý Toàn ngồi kế bên đám ruộng, lẳng lặng nhìn thoáng qua Tống Nhiễm, mặt cô đỏ bừng tựa như quả cà chua nhỏ.

La Chiến cười: "Cô đỏ mặt cái gì chứ? Chẳng lẽ thật sự nhìn trúng ai? Nói nhanh, tôi làm chủ giúp cô."

Tống Nhiễm nhũn mỳ: "Chính uỷ, anh có chính sự gì không? Nếu không có tôi đi trước đây!"

"Được rồi được rồi... không đùa cô nữa, vào phòng làm việc thôi."

La Chiến quay người bước vào phòng, một đám quân sĩ quen biết Tống Nhiễm còn chưa chịu buông tha, ngồi trên đất huyết sáo treu đùa. Tống Nhiễm quay đầu liếc mắt lườm bọn họ, nắm một cục đất lên hướng quân sĩ A ném tới.

"Mẹ ơi!" Quân sĩ A nhanh mắt nhanh tay, giơ tay lên chặn, cục đất vỡ vụn tanh tành, một cục lớn vỡ vụn rơi xuống một bên đầu Lý Toàn.

"..." Lý Toàn một mặt đầy vẻ vô tội vạ, hướng Tống Nhiễm có chút tròn trợn mắt.

Tống Nhiễm: "..."

Cô một câu cũng không thốt ra, quay đầu bước vào văn phòng.

Lý Toàn cúi thấp đầu, chằm rãi gảy đất trên tóc xuống, phúi phúi, khoé môi cong cong.

Bên cạnh, các chiến hữu vui sướng vô cùng, thì thầm trò chuyện riêng tư.

Quân sĩ A: "Này, các cậu có cảm thấy phóng viên Tổng vô cùng dễ thương không?"

Quân sĩ B: "Sớm đã phát hiện ra rồi, cực dễ thương cực dễ thương; đặc biệt không nhin nổi mà đùa, đùa một chút liền đỏ mặt."

Quân sĩ C: "Tôi lại cảm thấy cô ấy cực kì dịu dàng, hắc hắc." quay đầu, "A Toàn, đúng không?"

"..." Lý Toàn nói, "Tiếp xúc không nhiều, không biết."

Cách vài giây, lặng lẽ thêm một câu, "Làm việc rất nghiêm túc dựa sát bài bản."

Quân sĩ B chen lời vào nói: "Ồi chào! Để Tôi nói mấy cậu nghe, cô ấy lúc nào cũng cực kì dễ thương. Lúc cô ấy đang chăm chú quay phim chụp ảnh, cậu bỗng nhiên tiến lên, gọi một tiếng "Phóng viên Tổng!" khi đó cô ấy bị dọa tới nỗi quay đầu lại, cái vẻ mặt ấy đặc biệt dễ thương, thật muốn véo vào mặt cô ấy một cái."

Lời còn chưa dứt, đã bị mọi người vây quanh lại đánh: "Cho cậu đùa giỡn lưu manh này!"

Quân sĩ D che đầu: "Nghĩ thôi cũng không được sao?"

"Không được!"

Cả đám náo loạn thành một đoàn, chiếc lá rau trong tay Lý Toàn xoắn lại xoay xoay.

Anh nghĩ một chút, cảnh tượng bọn họ miêu tả, tưởng tượng không ra nổi.

....

Trong phòng làm việc, La Chiến giải thích dụng ý mời Tổng Nhiệm tới.

Bọn họ muốn phái một vị quân nhân đi chiến đội Liên Hợp đặc biệt, bởi vì là quân nhân hạng một Trung Quốc tham gia đội ngũ, cho nên hi vọng lúc vào đội tập huấn, Tổng Nhiệm cùng đi đưa tin một lượt luôn.

La Chiến nói: "Chỗ đóng quân của bọn tôi cũng có phóng viên của đài khác, hơn hết là nội dung của cô làm tương đối ăn khớp, hàm ý truyền giải cũng không có đậm đặc, bất kể là cấp trên hay người xem, đều rất thích. Cho nên lần này cũng mong cô giúp đỡ."

Tổng Nhiệm được ưu ái mà lo sợ: "Sao lại nói là giúp đỡ chứ? Dem cơ hội này cho tôi, tôi rất vinh hạnh."

La Chiến cười: "Vậy thì tốt. Hai ngày nay làm phiền cô cùng Lý Toàn phỏng vấn rồi."

Tổng Nhiệm giật mình: "Lý... thượng ury?"

"Đúng vậy. Thượng ury Lý là một quân nhân rất ưu tú, cấp trên rất coi trọng cậu ấy. Lần này tham gia đội cũng là thay mặt cho Quốc gia. Tổng Nhiệm, nhất định phải quay chụp lại thật tốt nhé."

Tổng Nhiệm chậm chạp gật đầu: "Ừ."

...

Sáng sớm ngày hôm sau, Tổng Nhiệm vội tới cổng khu đóng quân, Lý Toàn cũng vừa khéo bước tới.

Khu tập huấn ở chỗ đóng quân của quân đội Mỹ, nhưng mà cách một con đường, đi bộ rất nhanh là tới nơi.

Bây giờ rười sáng, ánh mặt trời rực rỡ, nhưng thành phố chưa thức tỉnh, trên đường không có những người đi đường khác.

Hai người sóng vai mà đi, yên yên tĩnh tĩnh, chỉ có âm thanh sột soạt của bước chân đạp lên lá rụng. Tổng Nhiệm luôn cúi đầu nghịch vớ vẩn máy ảnh trong tay, làm giảm bớt sự lúng túng xấu hổ trong lòng.

Lý Toàn đột nhiên hỏi: "Chỗ cô ở cách nơi này xa không?"

"Hả?" Cô ngẩng đầu nhìn anh, lại di dời tầm mắt, "Không xa. Phía trước rẽ trái, đi qua hai con đường liền tới nơi."

"Trước mắt quân chính phủ thất bại liên tiếp, tình hình Gia La cũng không tốt. Không có việc gì thì cố gắng hết mức đừng đi lại trên đường."

Tổng Nhiễm gật đầu: "Ồ. Biết rồi."

Qua vài giây, Lý Toàn bỗng nhiên bật cười, nói: "Cô vẫn hay chạy khắp nơi đúng không?"

"..." Tổng Nhiễm sờ sờ tai, "Tôi là phóng viên mà... sao có thể ngày ngày đều ngồi không trong khách sạn."

"Cũng đúng. Mấy hôm nay không thấy cô, đoán là cô đi "dạo phố" rồi."

"..." Cô quy củ trả lời, "Muốn ghi chép nhiều thứ này nọ, cũng không nên mỗi ngày đợi ở bên trong quân doanh."

"Thế cũng đúng."

Bước qua giao lộ, Tổng Nhiễm trong lúc vô ý ngược đầu nhìn anh, ánh nắng mặt trời chiếu lên mặt anh, gương mặt anh nhìn càng thanh tú. Đang nhìn, anh chợt quay đầu qua, cùng cô mặt đối mặt.

Trong lòng cô căng thẳng, chỉ xuống vẩy vết thương kết lại trên mặt, trên cổ anh, nói: "Vẫn ổn chứ?"

Anh thuận tay sờ một cái, không hề để ý: "Không sao."

"Có bị để lại sẹo không?"

Anh buồn cười: "Đàn ông không quan tâm tới mấy cái này đâu."

Tới cổng đóng quân quân đội Mỹ, lúc Lý Toàn chờ nghiệm chứng tư liệu, Tổng Nhiễm ở một bên quay ghi chép lại – Trước đây cô chưa từng tới qua.

Lính canh gác của nước Mỹ nói có thể đi vào rồi, Lý Toàn quay đầu gọi Tổng Nhiễm, thấy cô vẫn còn chăm chỉ quay phim.

Anh nhìn cô nửa ngày, trong chốc lát cũng không biết nghĩ cái gì, chậm chậm bước tới, đứng cách cô mấy bước chân ở chỗ phía trên, bỗng nhiên dùng sức gọi một tiếng: "Phóng viên Tổng!"

"Hả?" Cô bị hù cho nhảy dựng lên, cuống quýt quay đầu lại, biểu cảm lơ mơ mà kinh ngạc, "Cái gì?"

Lý Toàn nhìn cô chăm chăm, chợt cười, cảm hất chỉ chỉ bên trong, nói: "Có thể vào được rồi."

"Ồ."

Anh đi theo phía sau cô, nhớ tới vẻ mặt kia, lại không nhịn được bật cười nhẹ một cái.

...

Tổng Nhiễm tiến vào trước sân đóng máy quay lại, chỗ này không cho phép quay phim.

Doanh trại nơi này và chỗ đóng quân Trung Quốc khác nhau không nhiều lắm, nhưng quân nhân qua lại khiến cho người ta cảm giác sự khác biệt rõ rệt - --- người da trắng trời sinh có hình thể chiếm ưu thế, tham gia quân ngũ lại càng biểu lộ vóc người cao to vạm vỡ*.

*Nguyên gốc câu này là: Nhân cao mã lớn – ý chỉ người cao to khoẻ mạnh, vóc người khôi ngô, vạm vỡ.

Quân sĩ tập hợp trên sân huấn luyện đến từ bảy Quốc gia. Ngoại trừ Lý Toàn, còn lại đều là người Âu Mỹ da trắng và người Âu Mỹ da đen. Lý Toàn đầu cao không thua bọn họ, nhưng đáng người cường tráng không bằng bọn họ.

Lấy tư cách là người Châu Á duy nhất trong đội, Lý Toàn tự nhiên nhận được không ít đối đãi đặc biệt ____ lúc nằm rạp xuống tiến về phía trước bị người ta ác ý đá bụi đất lên trên mặt, lúc leo tường bị giẫm lên vai, lúc bắt chước thực chiến người trong đội cũng không đưa vật che chắn cho, còn liên tục bị "ngộ sát"...

Nhất là người tên Bản Kiệt Minh lính Mỹ, đủ thể loại chuyện mờ ám cùng chế nhạo chưa hề dừng lại.

Tổng Nhiễm ở một bên thấy hết những màn này, trong lòng ghen ghét, nhưng không phát biểu một câu quân điểm nào. Đây là quân doanh, nơi đàn ông đo sức đánh giá. Nếu cô chen miệng vào khiếu nại, chỉ làm cục diện càng thêm rối rắm khó xử.

Huấn luyện viên là người Anh, đối với việc này nhắm một mắt mở một mắt cho qua, không can thiệp tới.

Cũng may Lý Toàn không biểu hiện ra nửa điểm căm phẫn nào, rất có tính nhẫn nại, kiên trì cả ngày, thành tích cư nhiên không rớt lại phía sau quá xa, đứng trước hàng thứ ba.

Chạng vạng lúc đội giải tán, "Đối đãi đặc biệt" còn chưa kết thúc.

Huấn luyện viên vừa mới giải tán đội ngũ xong, Bản Kiệt Minh liền cùng một tên lính Pháp cười nhạo nói: "Nước bọn chúng thú vị lắm, phóng viên chiến trường, phải đàn bà tới; tham gia quân ngũ trên chiến trường, cũng phải đàn bà tới."

Tổng Nhiễm đang muốn tắt máy, nghe thấy mấy lời này, cau mày.

Tới giờ phút này, về mặt Lý Toàn cũng có chút thay đổi, anh cắn chặt răng, hướng nhìn tên Bản Kiệt Minh ánh mắt trong phút chốc có chút hận ý, nhưng chỉ trong khoảnh khắc liền tàn đi.

Lý Toàn một lời cũng không nói, yên lặng từ trước mặt Bản Kiệt Minh bước qua.

Nhưng tên Bản Kiệt Minh chú ý tới ánh mắt của anh, cười đem tay chụp lấy bả vai anh: "Đồ đàn bà, mày đối với lời nói của tao có bất đồng ý kiến à?"

Lời còn chưa dứt, Lý Toàn đột nhiên nắm trụ lấy tay hắn ta quật xoay một cái, Bản Kiệt Minh lật người lên, nhưng không ngã sấp xuống, ngược lại trong phút chốc đứng vững phản công đánh lại Lý Toàn. Lý Toàn sớm đã có chuẩn bị, nhanh chóng xoay chuyển tránh thoát, lắc người tránh ra phía sau người hắn ta, siết vòng qua cổ hắn ta, Bản Kiệt Minh ngay lập tức hạ người ngồi xuống chuẩn đi.

Hai người đều không cách nào một cú khống chế, đồng thời nhanh chóng buông bỏ đối phương ra, kéo xa khoảng cách tầm hai ba mét.

Trên sân huấn luyện bụi đất bay mù mịt.

"Wao!!!" Các quân sĩ xung quanh trong chốc lát bốn phía tản ra, vây lại tạo thành một vòng tròn.

Ánh mắt Lý Toàn nhìn thẳng Bản Kiệt Minh, đem áo chống đạn trên người, móc cài, súng tay một nắm giật ra, toàn bộ ném xuống đất.

"Ồ!!!" Quân sĩ vây xem cao giọng ồn ào.

Bản Kiệt Minh cười đùa một chút, cũng bắt đầu cởi áo.

Tổng Nhiễm sợ sự việc ồn ào lớn chuyện: "Thượng úy Lý... chuyện này..."

Lý Toàn quay đầu, nâng tay chỉ chỉ cô một chút: "Không cho phép quay!"

Tổng Nhiễm cứng nhắc đứng nguyên tại chỗ, không dám tiến lên phía trước.

Lý Toàn cảm móc cài trên cánh tay, trên đùi, dao găm, súng ống tất cả đều tháo xuống ném dưới đất; cả người tháo gỡ xuống hết chỉ còn một bộ quần trang, giày cùng bao tay tác chiến.

Đối diện Bản Kiệt Minh cũng tháo gỡ một thân trang bị, anh xiết chặt hai nắm đấm, bộ trí xong bất cứ lúc nào cũng bày ra tư thế xuất kích.

Bản Kiệt Minh cũng chuẩn bị xong tư thế nghênh địch, ngay cả huấn luyện viên cũng đứng một bên xem tỉ thí.

Bản Kiệt Minh dẫn đầu công kích, hắn ta cực nhanh tiến lên phía trước vùng một quyền hướng bên má phải Lý Toàn, Lý Toàn xoay người một cái né tránh, một cước đá về phía chân trái Bản Kiệt Minh, người sau cũng dễ dàng tránh thoát.

Các quân sĩ vây quanh ồ ồ kêu to, lên tiếng ủng hộ ra oai.

Tổng Nhiễm nhìn chằm chằm Lý Toàn, thờ mạnh cũng không dám thờ.

Trải qua quá trình thăm dò lẫn nhau ngắn ngủi, hai người nhanh chóng tiến vào trạng thái chiến đấu.

Bản Kiệt Minh thật sự bước tới, người cực nhanh tiến lên hai bước, một đấm phóng ra đánh thẳng huyệt thái dương của Lý Toàn, Lý Toàn khó khăn lắm mới tránh thoát, một đấm khác liên tục đánh úp tới, sượt qua cằm anh. Lý Toàn chế trụ cánh tay hắn ta, quăng một cái về phía trước, đem hắn ta trở mình ngã lăn mấy vòng trên mặt đất. Cát vàng cuồn bay, ai cũng muốn đứng lên trước bắt lấy cơ hội, nhưng hai bên đều kiềm chế đối phương, liên tiếp đem đối phương lôi kéo trên mặt đất.

Xung quanh tiếng người ồn ào huyên náo, quân lính người Mi ở gần huấn luyện viên đều chạy tới xem.

Hai người tóm đánh, bỗng nhiên, Bản Kiệt Minh một đạp giẫm lên bụng Lý Toàn, từ trên đất đứng lên, tiếp sau đó một đạp giẫm lên ngực anh.

Lý Toàn nhanh nhẹn trở người lăn tránh ra, gạt chân đá một phát hướng vào chân trụ của Bản Kiệt Minh, đem hắn ta quật ngã xuống đất. Bản Kiệt Minh vừa định đứng lên, Lý Toàn xoay người nhảy lên, cả người mang khuỷu tay lên, đè ép lồng ngực hắn ta; cánh tay khác của anh thần tốc từ trên giày của Bản Kiệt Minh nắm một nắm, từ trong giày rút ra chiếc "dao găm" được nhét thêm vào, trong chớp mắt "đâm" về phía yết hầu của Bản Kiệt Minh.

Một "dao" hạ xuống, Bản Kiệt Minh hoàn toàn bất động, gơ hai tay.

Nắm tay của Lý Toàn nhẹ nhàng hạ xuống, trên yết hầu hắn ta tìm một đường --- "Cắt yết hầu".

Bốn phía đồng loạt chết lặng.

Lý Toàn thở nhẹ một hơi, đẩy Bản Kiệt Minh ra, đứng dậy.

Sau vài giây chết lặng, đám người vây xem tiếng vỗ tay chợt vang lên.

Lý Toàn qua quýt lau bụi đất trên đầu, trên mặt, đi tới bên cạnh, mang áo, súng tay, đồ bảo hộ trang bị các loại từng cái nhặt lên, liếc nhìn Tổng Nhiệm còn đang phát ngốc ở một bên, nói: "Đi thôi."

Hết chương 16.

Bạn đang đọc truyện *Cây Ô Liu Mâu Tráng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17-1

Chuyển ngữ: ChenLuan

Thành phố Gia La chàng vạng tối rất náo nhiệt. Nhất là khu đóng quân quân đội ở gần đây cách mấy con phố, các cửa hàng cứ theo lẽ thường buôn bán, người tới người đi tập nập như dật vãi. Những đứa trẻ đá bóng bên lề đường, cũng không lo sợ một giây sau gặp phải chuyện ngoài ý muốn.

Tổng Nhiệm cùng Lý Toàn quay về, trên đường tiếng người ồn ào huyền ảo, cả dọc đường hai người không nói câu nào.

Anh không nói chuyện, cô đoán không ra tâm tư anh đang nghĩ gì, cũng dứt khoát im miệng không nói.

Thực ra tâm tình Lý Toàn không phải không vui, mà tiêu tốn sức lực cả một ngày trời, thật sự mệt mỏi rồi.

Trên đường ngang qua một quán ăn bản xứ, mùi thịt nướng phiêu bồng thơm ngát toả ra bốn phía.

Lý Toàn quay đầu hỏi cô: "Đói chưa?"

Tổng Nhiệm vốn dự định quay về chỗ ở rồi ăn cơm, hỏi ngược lại: "Anh đói rồi sao?"

"Ừ."

"...Vậy thì ăn ở đây đi."

Khách trong quán ăn không ít, nhưng phần lớn là quân Duy Hoà* đóng quân ở gần đây, đột nhiên bước vào một cô gái người nước ngoài, ánh mắt các quân sĩ đều cố tình, vô tình hướng trên người Tổng Nhiệm liếc nhìn.

(*Duy Hoà: Quân Liên Hợp Quốc gìn giữ hoà bình.)

Một màn này Lý Toàn đều nhận ra, nhẹ giọng nói: "Cô mà cảm thấy không thoải mái, chúng ta đổi chỗ khác."

Tổng Nhiệm không muốn phiền phức thêm, nói: "Không cần. Tôi cũng không phải người đẹp, không có cái gì hay ho mà nhìn. Lại nói, quán thịt nướng này người rất thơm"

Lý Toàn sợ cô không được tự nhiên, chọn cái bàn ngồi sát ở bên ngoài đường. Hai người chọn phần thịt nướng đặt biệt, bánh mì nướng và đậu phụ. Thời gian chờ thức ăn mang lên, Lý toàn bỗng nở nụ cười, nói: "Sao có thể không phải là người đẹp chứ?"

"Tôi tự biết bản thân mình đến đâu." Tổng Nhiệm nhỏ giọng nói, nhìn anh cười, biết tâm trạng của anh cũng không quá kém, lúc này mới đặt câu hỏi: "Bên kia sẽ không có vấn đề gì đâu nhớ?"

"Bên kia?"

Ngón tay cái Tổng Nhiệm chỉ chỉ ra phía sau - hướng về phía khu đóng quân quân Mĩ.

"Không vấn đề gì." Lý Toàn nói, "Loại người này, đánh phục xong liền thôi."

Tổng Nhiệm không nghĩ tới anh sẽ nói loại chuyện này, liền không nhịn được cười.

"Cô cười cái gì?"

"Không." Cô lắc đầu.

Trong lúc nói chuyện, ông chủ bê thịt nướng, bánh nướng và đậu phụ đã cắt xong lên, còn thêm một chậu nước sạch, dùng để rửa tay.

Lý Toàn hất cằm chỉ chiếc chậu nhôm nhỏ, nói: "Cô rửa trước đi." Anh giờ giờ bàn tay mình lên, "Tay tôi mà nhúng xuống, nước liền đem ngòm."

"Ồ." Tổng Nhiệm đem tay ngâm trong nước, nhẹ nhàng chà xát hai tay.

Lý Toàn nhìn nhìn, lần đầu tiên chú ý tới bàn tay của con gái, không ngờ lại mịn màng tinh tế như thế, trắng nõn mềm mại, nho nhão; anh nhìn một lúc lâu, im lặng di dời ánh mắt.

Rất nhanh, Tổng Nhiệm mang chậu nhôm đẩy qua cho anh, anh rửa tay xong, lại tùy ý lau mặt một chút.

Bánh nướng cuộn lên thịt, cuộn thêm đậu phụ, kẹp lại có một loại mùi vị không nói nên lời. Tổng Nhiệm ăn một hơi hết bốn cái bánh cuộn, một bát đậu phụ, rất nhanh liền no bụng.

Không biết có phải là thói quen từ trong quân đội mang tới, lúc Lý Toàn ăn cơm hết sức nghiêm túc im lặng, cũng không nói chuyện phiếm. Lúc cuộn thịt, từng miếng từng miếng thịt nướng sắp xếp lên bánh nướng từng hàng vô cùng đều đặn chỉnh tề, sau đó đem lớp vỏ bên ngoài bánh nướng xếp hoàn chỉnh lại tựa như gấp chăn. Lúc này mới đưa tới bên miệng.

Tổng Nhiệm có chút buồn cười, nhưng cũng không mở miệng quấy rầy anh.

Bên đường có một người lính quân Duy Hoà ngang qua, tung quả táo cầm trong tay. Tổng Nhiệm thấy thế, thuận miệng nói: "Ồ đây táo cực kì đất."

Lý Toàn đang cắn miếng bánh nướng, mím môi ngẩng đầu lên nhìn, người tung quả táo kia đã đi xa rồi. Anh hỏi: "Cô thích ăn táo?"

"Cũng bình thường." Tổng Nhiệm nói, "Nhưng ở Gia La không có loại hoa quả nào khác."

Ăn xong cơm thanh toán, Lý Toàn chỉ tiền.

Tổng Nhiệm thấy không được hay cho lắm, nói: "Chúng ta chia AA nhé?"

(AA: Cách nói kiểu thanh toán 50/50, mỗi người một nửa.)

Lý Toàn nhìn cô: "Phóng viên Tổng, không cần quá khách sáo."

Vì vậy Tổng Nhiệm cũng không khăng khăng giữ ý kiến nữa.

Trên đường trở về, cô xác nhận lại nói: "Lần sau Bản Kiệt Minh sẽ không tới tìm phiền phức cho anh nữa chứ?"

"Sẽ không."

Mấy ngày tiếp theo, như lời Lý Toàn nói, các quân lính trong đội tác chiến Liên Hợp ai cũng không gây rắc rối phiền phức cho anh nữa, thậm chí còn thay đổi thái độ với anh. Nhất là sau khi mở mang tầm mắt trông thấy năng lực gỡ bom mìn của anh, Bản Kiệt Minh có thời gian rảnh rỗi liền tìm đến anh nói chuyện phiếm đùa giỡn.

Tổng Nhiệm nhớ tới lần đầu tiên gặp Bản Kiệt Minh, hẳn ta chế giễu cùng câu nói see you kia, sau này cô mới nhận ra, phản ứng tới, cái tên Bản Kiệt Minh này chính là thiếu ngược.

Sau khi tập huấn kết thúc, Tổng Nhiệm theo thường lệ mạng video cắt xong gửi cho La Chiến xét duyệt. đoạn phim tài liệu này sẽ không để truyền hình Lương Thành phát, mà trực tiếp ở kênh tin tức thời sự và kênh quân sự phát ra.

Video từ trước giai đoạn Lý Toàn tham gia huấn luyện bị "Đổi đãi đặc biệt", bước tới giai đoạn sau cùng quân binh các nước khác dung hoà thành một khối. Đoạn đánh lộn kia Tổng Nhiệm không quay vào, nhưng cùng Bản Kiệt Minh hát vai xung đột hai lần bị quay lại. Giải thích tình tiết đến cuối cùng, một cái bởi lính gỡ mìn, tay súng bắn tia, binh phòng thủ trên không, pháo binh đường dài, quân y, đám người bộ đội Liên Hợp tác chiến đặc biệt chính thức thành lập. Mà sự tồn tại của Lý Toàn trong đội ngũ là khâu quan trọng then chốt nhất.

Sau khi La Chiến xem xong vô cùng hài lòng, liên tục khen cô làm rất tốt: "Tổng Nhiệm, cô đối với tình tiết cùng tổng thể nắm chắc quá tuyệt vời. Tôi thấy cô trời sinh là để làm phóng viên tài liệu."

"Đâu có chứ. Là... Lý thượng uỷ biểu hiện quá ưu tú."

"Tiểu từ này xác thực chỉ có một."

Tổng Nhiệm nói: "Tôi cảm thấy, anh ấy đặc biệt hiểu rõ bản thân mình phải kiên trì giữ vững thứ mình cần."

"Đúng vậy. Người trẻ tuổi như vậy, rất hiếm thấy. Phải rồi, tiết mục gỡ mìn của kì kia đã đăng lên chưa?"

"Tuần trước đăng lên rồi."

La Chiến cười nói: "Đoạn quay A Toàn kia sau khi phát ra ngoài, có phải có một đám các cô gái nhỏ tới hỏi thăm?"

"Vâng... Đài truyền hình nhận được một đồng cuộc gọi."

"Cũng đúng, phát phát quảng cáo, lúc trở về cho chàng trai này chọn một cô bạn gái tốt."

Tổng Nhiệm chần chừ một chút, cuối cùng nói: "Thượng úy Lý hình như có bạn gái rồi, còn ở trong trong đài của bọn tôi."

"Đâu ra chứ." La Chiết khoát tay, "Chỉ đạo viên của cậu ta cho sắp xếp, gặp mặt xong, cậu ta không thích. Không thành rồi."

Tổng Nhiệm sững sờ.

....

Trong vườn rau, mấy quân sĩ đang tưới nước cho rau. Trên mảnh ruộng, cà chua chín đỏ rồi, dưa chuột cũng lớn rất nhiều.

Tổng Nhiệm ngồi một bên quan sát, thường nhìn khắp nơi tứ phía. Đã qua giờ cơm tối, anh về kí túc nhất định sẽ từ chỗ này ngang qua. Nhưng đợi hơn hai mươi phút, cũng không thấy bóng dáng anh đâu.

Tổng Nhiệm phì cười, đứng dậy bước ra ngoài, bỗng nghe thấy một đoạn kèn ác-mô-ni-ca thổi khúc 《Thiên Không Chi Thành》, giai điệu du dương trầm bổng từ bên kia thao trường vọng tới.

Cô ngang qua doanh trại, liền thấy một đội quân sĩ vừa kết thúc một ngày công việc, có người ngồi trên đất nghỉ ngơi thả lỏng, có người lại đi về phía doanh trại. Còn Lý Toàn lại đang ngồi trên bậc thang thổi kèn ác-mô-ni-ca.

Tổng Nhiệm nhớ tới lần trước lúc tới kí túc anh mượn lược, trong ngăn kéo của anh có bỏ một chiếc kèn ác-mô-ni-ca.

Cô theo giai điệu ung dung kia đi tới, ở hai bậc thang phía sau anh ngồi xuống, ôm má chống cằm yên lặng lắng nghe. Trên thao trường, cát vàng mênh mông, ánh tà dương đọng lại cuối chân trời, giống như lòng đỏ trứng muối.

Lý Toàn thổi xong, chiếc kèn ở giữa ngón tay xoay chuyển một vòng, ngẩng đầu nhìn về hướng xa xăm. Anh mắt anh nhận ra cái gì đó, quay đầu lại, nhìn thấy cô, vô cùng bất ngờ, một nụ cười nơi khóe môi chậm rãi tràn ra: "Tới lúc nào vậy?"

"Vừa mới ngang qua, nghe thấy anh thổi kèn, liền ngồi xuống nghe một lát." Cô nói, "Cũng chuẩn bị đi rồi."

"Ừ."

Vài chiến hữu phải về, gọi anh cùng đi.

Lý Toàn nhìn Tổng Nhiệm, cúi đầu: "Đi trước nhé."

Cô gật gật đầu, nhìn anh sát qua bên người, "Cảnh quan Lý..." Cô lại gọi sai rồi.

"Hử?" Anh quay đầu.

"Ngày đó anh nói tình hình Gia La thành không ổn định, không được đi lung tung. Nhưng ngày mai tôi cần phải quay phim chụp hình trên đường, đi những con đường nào sẽ an toàn hơn một chút?"

"Đường lớn số năm, số..." Lý Toàn dừng lại suy nghĩ, nói: "Ngày mai chúng tôi đi tuần tra, cô có muốn đi cùng không?"

Cô mím môi: "Sẽ không tăng thêm phiền phức cho anh chứ?"

Anh khẽ cười lộ lên: "Cô có thể tăng thêm phiền phức gì cho tôi?"

Trái tim cô đập roi một nhịp, nhẹ nhẹ gật đầu: "Được."

"Được. Đến lúc đó cùng đi."

"Vậy..." Cô còn chưa nói lời khách sáo ra khỏi miệng, anh liền nói: "Chín giờ sáng?"

"Được."

"Gặp ở cửa khu đóng quân?"

"Ừ."

...

Bạn đang đọc truyện *Cây Ô Liu Mâu Tráng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 17-2

Chuyển ngữ: ChenLuan

Tổng Nhiễm khẽ ngậm nga giai điệu Thiên Không Chi Thành, về tới khách sạn, vừa bước vào cửa liền đem vali lục tung một hồi, lấy ra một chiếc áo khoác màu hồng nhạt dự định ngày mai sẽ mặc. Nhân lúc còn chưa bị ngắt nước cô tranh thủ thời gian gội đầu tắm rửa. Lúc tóc khô được phân nửa liền đem tết lại quần lên đầu, ngày mai sẽ có mái tóc xoăn xoăn.

Buổi tối chín giờ, ánh nắng dần dần tàn ra tứ phía. Bên ngoài trời vẫn còn sáng. Mấy ngày nay Tổng Nhiễm quá mệt mỏi, có chút buồn ngủ nên còn sớm đã lên giường đi ngủ.

Sáu giờ sáng, một cuộc gọi đem cô đánh thức, là điện thoại của đài. Tình thế Đông Quốc đột ngột thay đổi, cô có nhiệm vụ mới – đi thành phố Cáp Pha vùng giáp biên giới Đông Quốc và Ai Quốc, đưa tin nạn dân vùng biên giới. Lập tức xuất phát.

Tổng Nhiễm nói xong.

Cô ngồi dậy bước xuống giường thu dọn hành lý, nhìn tới chiếc áo khoác màu hồng nhạt kia mới nhớ đem mái tóc thắt bím gỡ ra. Cô mang một đầu tóc xoăn tùy ý buộc thành tóc đuôi ngựa, khác khoác hồng nhạt nhét vào trong túi, thay bộ quần áo màu xám. Cô nhanh chóng thu dọn xong vali, trước sảnh khách sạn thuê một chiếc xe.

Bây giờ sáng, Tổng Nhiễm đem va li mang lên xe, xuất phát. Cô ngang qua khu đóng quân, nói với lính đứng gác, nếu nhìn thấy Lý Toàn, thì nói với anh cô có nhiệm vụ, rời khỏi Gia La rồi.

Anh lính đáp ứng.

Sáng sớm trên đường vẫn hết sức yên tĩnh, ánh nắng rực rỡ bao phủ khắp mái hiên chùa chiền. Tổng Nhiễm lái xe, mặc cho cảnh vật quen thuộc trên đường lướt qua. Cô biết, có thể cô sẽ không bao giờ quay lại toà thành này nữa.

Hoặc có thể trong tương lai một ngày nào đó lúc cô quay lại nơi đây, toà thành này đã ở trong ngọn lửa chiến tranh hoàn toàn thay đổi. Ai biết được chứ.

Cô có chút phiền muộn cùng chút không nổi, nhưng nhiều hơn chính là sự khẩn trương cùng mãnh liệt mơ hồ -- Cô đang từng tí một đi về phía vết sẹo thực sự của quốc gia này.

Ra khỏi thành phố Gia La, cô một mạch chạy về hướng Tây, cát vàng trời xanh, xa xa rừng cây ô liu kéo dài vô tận; cô hướng tuyến đường biên giới Đông Quốc và Ai Quốc dài đằng đẵng tuyệt trần mà đi.

...

Chín giờ sáng, Tổng Nhiễm để ý chút thời gian. Lúc này hẳn là Lý Toàn đang ở công khu đóng quân chờ cô, sau đó biết được tin cô rời khỏi. Không biết anh sẽ có thái độ gì nữa. Nghĩ đến đây, trong lòng có chút tiếc nuối, có chút chua xót.

Mà cô đã lái xe chạy được hơn một trăm ki-lô-mét, cách phía Tây biên giới khoảng một hai trăm ki-lô-mét.

Tổng Nhiễm đội mũ sắt, mặc áo chống đạn, để tiết kiệm dầu mỡ nên không mở điều hoà, sớm đã nóng tới mức khắp người toàn là mồ hôi.

Lại chạy khoảng nửa giờ, cô tới một thành nhỏ không có tên trên bản đồ. Khoảnh khắc tiến vào thành trấn*, cảm giác bất an khó hiểu ập tới trong lòng.

(*Thành trấn: Thành phố và thị trấn.)

Chín giờ rưỡi sáng, trên đường vắng không một bóng người. Kiến trúc thấp bằng cũ nát, toà nhà u tối mờ mịt, tựa như đất trên bầu trời rơi xuống mây ngày mây đêm.

Tổng Nhiễm thả chậm tốc độ, bánh xe lăn nghiền qua những thứ đồ linh tinh hỗn tạp khắp nơi trên mặt đất __ xi măng, kính vỡ, vụn gỗ, vỏ đạn __ phát ra một chuỗi âm thanh vụn vỡ.

Sự im lặng quỷ dị này khiến cô rút điện thoại ra liếc mắt nhìn, no service.

Bỗng nhiên, nổ "ầm" một tiếng, Tổng Nhiễm sợ tới mức co rụt cổ lại.

Một phát đạn rơi xuống ở mấy con đường ngoài quảng trường, ngoài bức tường của toà nhà ven đường nước sơn đã chả rơi xuống. Từng khối xi măng nện lên đỉnh thân xe vang lên loảng xoảng.

Chỉ sợ nơi này là chỗ hai bên quân xung đột. Tổng Nhiệm cẩn rằng dồn sức nhân ga, ô tô tăng tốc ở trên đường chạy như bay. Bên ngoài quảng trường súng đạn chọc trời, Tổng Nhiệm chỉ để ý lái xe lao vun vút, một mạch lao ra khỏi thị trấn.

Tiếng ồn ào náo động dần dần nhỏ, mắt thấy sắp rời khỏi, phía trước chợt hiện ra một trạm kiểm soát. Tổng Nhiệm kinh hãi, tập trung nhìn thật kỹ, là quân chính phủ.

Giảm tốc độ xe lại, dừng ở cửa trạm kiểm soát. Một quân nhân mang súng bước về phía trước, khom lưng cúi nhìn, ý bảo Tổng Nhiệm xuống xe. Những người khác bắt đầu tiến hành kiểm tra toàn bộ chiếc xe.

Về mặt vị quân nhân nghiêm túc đem cô dẫn qua một bên, dùng khẩu âm Tiếng Anh đặc sệt hỏi:

"RROM?" Người nước nào.

"CHINA." Trung Quốc.

"DESTINATION?" Đi đâu.

"Hapo." Cáp Pha.

"OCCUPATION?" Nghề nghiệp.

"Correspondent." Phóng viên.

Quân nhân kiểm tra xong giấy tờ chứng nhận, cần kiểm tra máy ảnh. Tổng Nhiệm mở máy ảnh ra cho anh ta xem.

Vị quân nhân vừa xem vừa tự độc thoại lâu bầu một mình: "Đám phóng viên máy cô, chỉ thích chạy tới mấy chỗ nguy hiểm. Không biết an toàn là cái gì sao?"

Tổng Nhiệm hỏi: "Nhưng bây giờ ở đâu an toàn thế, tiên sinh?"

Quân nhân dừng lại một chút, từ màn hình máy ảnh ngẩng đầu lên nhìn cô.

"Chúng tôi nhận được tin tức tin cậy, phản quân và tổ chức khủng bố kế hoạch trong đêm hôm nay tấn công từ khắp nơi mọi nẻo đường tới Cáp Pha. Cô phải tăng tốc chạy xe nhanh vào. Có điều," Anh ta liếc mắt nhìn đồng hồ, "Bây giờ thời gian còn sớm, trước lúc trời tối có thể chạy tới Cáp pha. Ban đêm cũng đừng ra khỏi cửa."

"Cảm ơn, tôi nhớ rõ rồi."

Xem ra tối nay sẽ có đại chiến.

Nếu như tuyến giao thông bị cắt đứt, Tây Bộ rất nhiều toà thành phố bị bao vây càn quét.

Tổng Nhiệm hỏi: "Tuyến giao thông sẽ bị chặt cắt đứt không?"

"Tất nhiên không rồi." Về mặt vị quân nhân chắc như đinh đóng cột, "Quân đội chúng tôi có thể bảo vệ."

"Tôi cũng cho rằng như vậy, tiên sinh."

Quân nhân đem giấy tờ trả lại cho cô, nói: "Chúc cô may mắn." Lúc trả máy ảnh cho cô, vị quân nhân bỗng nhiên cười lớn, kêu chiến hữu của mình qua xem.

Hoá ra Tổng Nhiệm ở đường Gia La chụp phải một tấm hình, một cụ già ngồi trên đống đồ nát của vụ nổ kéo đàn Cầm, thiếu nữ xoay tròn nhảy điệu nhảy.

"Tấm ảnh này rất tuyệt."

Lúc phát tay cho phép qua, vị quân nhân lại hướng cô cười hỏi: "Isn't this country great?" (Đất nước này tuyệt chứ?)

"Yes." Tổng Nhiệm nói.

...

Tiếp tục tiến về phía Tây, Tổng Nhiệm cảm nhận được mùi thể cục chuyển biến xấu. Dọc trên đường đi, cô hầu như không nhìn thấy người sống nào. Cách thôn xóm thị trấn nhỏ đều là cảnh tượng đồ nát, bao phủ ngập tràn dấu vết chiến tranh gặm nhấm ăn mòn qua.

Sắp tới buổi trưa, cô ngang qua một thị trấn nhỏ không người, so với thị trấn nhỏ ngang qua lần trước còn điêu tàn hoang vắng hơn.

Dọc đường vắng vẻ, tai hoạ ngầm ẩn náu.

Trong khoảnh khắc ấy, sự yên tĩnh đột ngột bị phá tan, nguy hiểm từ trên trời giáng xuống. Đây chính là khu vực chiến tranh, viên đạn sẽ không chào hỏi nhắc nhở trước.

Lúc phát đạn ngang qua sau chỗ ngồi, Tống Nhiễm hoàn toàn không ý thức được trong xe bay qua thứ đồ gì.

"Pằng!" Trên cây cột điện ngoài cửa sổ đánh ra một lỗ hồng, bụi đá bắn ra tung toé, bây giờ Tống Nhiễm mới biết viên đạn từ hai cánh quạt gió xe bay qua.

Cô ngay lập tức đè thấp người xuống, dùng sức nhấn mạnh ga. Biết không ổn rồi, lần này lỡ bước vào khu trực tiếp giao chiến.

Đường phố thoáng đãng, đạn bay lia lịa, từng phát từng phát tiến đánh bắn xuống giữa đất và trên mặt tường.

Nếu bắn tới, chỉ có một hướng là tốt. Cô là người dân nước ngoài bình thường, quân chính phủ nhất định sẽ cứu cô.

Một bên não bộ tăng tốc chuyển động, tay lại máy móc mà chuẩn xác mở nắp máy ảnh ra, điều chỉnh trình tự, bắt đầu thu hình lại.

Xung quanh toàn tiếng súng, phía trước mũi xe đã trúng mấy vết đạn. Nếu không cho thấy thân phận trung lập chỉ một mình, liền chết cả đường đi.

Tống Nhiễm lớn tiếng hô: "HELP!"

Trong chớp mắt ngừng bắn, hai bên đều phán đoán nhận định.

Vài giây sau bỗng nhiên bùng nổ, hoả lực toàn bộ lên ngôi công kích, lần này đều tránh khỏi chiếc xe của Tống Nhiễm, nhóm tay súng dồn dập từ cửa sổ nhà lầu, ngõ nhỏ, sau tấm công sự che chắn chạy ra.

Hai bên đều tới cướp người! Muốn sống!

Khoảnh khắc ấy Tống Nhiễm thấy rõ ràng, không hề có quân chính phủ. Là phản quân và tổ chức khủng bố! Bọn chúng đều tới cướp người làm con tin!

Xong đời rồi.

Cô lăn xuống xe, nhắm về phía con ngõ trống bên đường. Hai tên phản quân từ cửa sổ lầu hai nhảy xuống, một tên giờ súng ngắm bắn, ra lệnh cho cô đầu hàng.

"Pằng." Một tiếng sung vang lên, Tống Nhiễm che đầu thét chói tai, tên phản quân lại ngã nhào ra trước mặt cô, máu tươi từ huyết thái dương tuôn ra. Tên còn lại lập tức hạ thấp xuống hướng Tống Nhiễm đánh tới.

"Pằng!" Tên phản quân thứ hai toi mạng, không biết hai phát súng này từ đâu tới.

Mà con đường đối diện xuất hiện một đám đàn ông mũm mĩu cao, hốc mắt sâu, trong đó một người hướng qua đây, nhảy một nhảy lên trên xe Tống Nhiễm, nhảy qua nóc xe, lại hướng phía cô nhảy xuống. Thân thể cường tráng che khuất ánh sáng đầy trời chói mắt.

Tống Nhiễm nhìn rõ kí hiệu bức vẽ trên người hắn ta: Tổ chức khủng bố!

Cô cảm lấy mấy ánh bò lên chạy, trong nháy mắt quay người kia chỉ nhìn thấy trên khuôn mặt vạm vỡ cùng một đôi mắt khát máu.

Cô điên cuồng chạy tiến vào con ngõ nhỏ, đầu tóc rối bù, bụi đất khắp người hoà cùng máu và mồ hôi.

Phía sau người, giọng nói tên thành viên khủng bố trầm thấp ngoan độc, từ từ đè thấp xuống rồi vút cao lên, hung hăng kiêu ngạo hô lên một chuỗi tiếng ngoại ngữ; lời còn chưa dứt, nhà lầu, công sự che chắn, góc đường, cửa hàng, từng địa điểm truyền tới tiếng tà tứ hướng ứng từ một đám đàn ông.

Tống Nhiễm giống như bị rơi phạm vi săn bắn nai, lang sói từ bốn phương tám hướng ùn ùn kéo tới.

Cô lao vào con hẻm nhỏ, điên cuồng trốn chạy. Phía cười tiếng người cười lớn, la hét bằng tiếng địa phương, hướng bầu trời nổ súng. Lá cây, cành cây, cát đá, rào rào đổ xuống.

Cô liều mạng chạy, không ngừng chạy hướng bảy phương tám quanh co hướng vòng vèo trong con hẻm nhỏ. Bỗng nhiên một bàn tay giơ ra kéo cô vào trong ngực. Tống Nhiễm thét lên, nhắm vào cầm người đàn ông kia đánh lung tung, ra sức giãy dựa đẩy anh ta ra. Cô một chân dẫm vào trong hồ, dưới chân dựa dựa liền ngã ngối trên mặt đất, đồng thời tay chân liều mạng lùi về phía sau.

Người đàn ông nhanh chóng tiến tới gần cô, thân hình trong phút chốc che khuất một góc ánh mặt trời nghiêng nghiêng.

Một đôi giày quân dụng màu đen tiến vào tầm mắt Tống Nhiễm, ống quần màu xanh xám nhét vào trong giày, thắt chặt ngay ngắn.

Nhưng cô rãnh rồi mà ngắm nhìn kĩ, té ngã xoay người bỏ chạy. Người đàn ông một bước dài về phía trước, đem cô lôi lên kéo vào trong lồng ngực, một tay gắt gao che kín miệng cô.

Tổng Nhiễm sợ hãi nức nở, liều mạng đâm đá.

Anh ta xốc mũi sắt của cô lên, thấp giọng quát: "Đừng động!"

Tổng Nhiễm cả kinh, nâng đôi mắt lên.

Đôi mắt màu đen của anh ta loé lên sáng ngời, một tay cầm lấy mũi bảo hộ che mặt loi xướng, thanh âm cực thấp: "Là tôi."

....

Hết chương 17.

Bạn đang đọc truyện *Cây Ô Liu Mâu Trắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Dịch: ChenLuan

Tổng Nhiễm nhìn rõ mặt anh ta, sợi thần kinh căng thẳng trong chớp mắt tháo dỡ xuống. Ngay tức khắc động tác của cô liền mềm nhũn, nước mắt cũng không tiếng động tuôn ra. Anh một tay dùng lực ôm cô chống đỡ, cô cố gắng đứng vững.

Trong con ngõ tiếng súng vang lên không ngừng, bám đuôi theo sau mà tới.

Lý Toàn một tay đem che mặt nâng lên, rồi lại lần nữa kéo xuống che mặt lại, một tay lôi cô lên nhanh chóng đi vào một con ngõ khác.

Con ngõ chật hẹp, hai bên chật ních cư dân.

Lý Toàn bên chạy bên liếc nhìn dãy nhà, nhìn thấy cửa sổ một hộ gia đình khép lại, ngay lập tức kéo mở cửa sổ ra, không thanh minh phân trần ôm Tổng Nhiễm đặt lên trên.

Tổng Nhiễm hiểu rõ, vội vàng nhảy vào phòng. Tay Lý Toàn chống lên thành cửa sổ, nhún người nhảy vào trong phòng, một tý bụi ở trên thành cửa sổ cũng không dính qua.

Tổng Nhiễm ngay tức khắc đóng cửa sổ lại.

Căn phòng này điển hình là nhà dân cư sa mạc Đông Quốc, cửa sổ nhỏ, vách tường dày, trần nhà bằng gỗ giống như lô cốt mờ tối lại thoáng mát. Vật dụng trang trí có giá trị trong nhà sớm đã chuyển đi hết rồi.

Hai người vừa tiến vào phòng, ngoài cửa sổ liền truyền tới tiếng bước chân lục soát truy tìm người.

Tổng Nhiễm sợ hãi, muốn leo lên cầu thang trốn. Cô mới chạy được một bước, Lý Toàn lùi ngược cô lại ấn lên vách tường, bàn tay lớn nhanh chóng bịt miệng cô, người cũng tiến lên phía trước một bước áp sát gần, đem cô ép chặt trên tường.

Một giây sau, một tốp bóng người từ trước cửa sổ sát ngay bên cạnh hai người ẩn nấp qua. Một đường bóng người đen tối hẹp dài nghiêng nghiêng tiến vào trong căn phòng, trên mặt đất góc cửa sổ phác họa bóng hình người từ từ trườn qua.

Lý Toàn cắn chặt răng, vô tình đem Tổng Nhiễm ép chặt hơn.

Trái tim Tổng Nhiễm dữ dội đập như trống đánh, cố gắng nín thở. Giờ phút này, ngay cả tiếng hít thở của mình cô cũng cảm thấy sợ hãi.

Chỉ còn lại mấy bóng người từ trước cửa sổ xẹt qua, tới tới lui lui.

Đám người kia đánh bỏ mất mục tiêu, ở bên cánh cửa sổ gần đây tụ tập lại, dùng ngôn ngữ Đông Quốc mở miệng mắng câu gì đó. Mặc dù nghe không hiểu nội dung, nhưng có thể phân biệt được bên trong điên cuồng tụ tập lại mà giận dữ.

Cách một bức tường, ngay cả thở Tổng Nhiễm cũng không dám, mồ hôi nóng cùng mồ hôi lạnh khắp người dày đặc chảy xuống. Cô nâng mắt nhìn Lý Toàn, anh cách cô cực gần, cảm gần như đặt sát lên trán cô.

Huyết thái dương của anh kéo tới mức chặt chẽ; mặt nạ bảo hộ phía trên, chỉ lộ ra dung mạo nổi bật, trong phút chốc không hề chớp mắt nhìn chăm chăm cánh cửa sổ kia, ánh mắt sắc bén như chim ưng. Tay phải cùng cánh tay trái hai điểm một đường kim bước sừng, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên.

Người ngoài cửa sổ sau khi mắng chửi một hồi. Đột nhiên, có người hướng về phía cửa sổ bên này nói câu gì đó. Một đạo bóng người hướng cửa sổ tiến tới gần, giờ tay muốn mở cửa sổ.

Tổng Nhiễm trừng lớn mắt nhìn Lý Toàn; nhưng anh lại siết chặt cánh tay kia, tay phải nắm súng từ từ đưa lên; Khắp người anh toả ra một cỗ khí thế tàn nhẫn, cảm giác áp bách tới cao bức ra.

Chính trong khoảnh khắc người kia muốn đẩy cửa sổ ra, có người nói câu gì đó. Người kia dùng tay sờ sờ bụi trên thành cửa sổ, trả lời lại một câu. Bây giờ Tổng Nhiễm mới nhớ ra Lý Toàn lúc bước vào phòng không hề chạm vào bụi trên thành cửa sổ.

Người ở bên ngoài phán đoán bên trong phòng không có người, quay người bước đi. Lúc này, bỗng nhiên một phát súng vang lên, trên góc cửa sổ một bóng người theo tiếng súng ngã xuống đất.

Phản quân chính phủ truy đuổi tới rồi, lại lần nữa cùng tổ chức khủng bố đánh nhau.

Người bên ngoài lập tức giờ súng đối đầu nhau, hai bên rơi vào cuộc chiến dữ dội, súng đạn không mất bay vùn vụt tứ phía. Trong đó, có mấy phát bắn lên trên cửa sổ, kính thủy tinh nứt toạc bắn tung toé.

Trong chớp mắt Lý Toàn cúi thấp đầu xuống hõm vai cô, lấy thân thể che chắn cô, ngăn chặn vụn kính thủy tinh cực nhanh bay tới.

Khuôn mặt đàn ông dính sát vào sườn mặt cô, mặt nạ bảo hộ cách cũng không tính là dày, hơi thở dồn dập mà ẩm ướt từ trong vải bông thấm thấu ra, tựa như lông vũ ve vẩy từ sườn mặt cô tới bên trong tai.

Nhưng chỉ một giây, anh liền nghiêng đầu đi. Mặc dù tư thế vẫn duy trì tư thế cúi thấp đầu, ánh mắt lại bắn ra phía người cửa sổ, tỉ mỉ thấu đáo nhìn chăm chú động tĩnh bên ngoài, không dám có nửa điểm lơ là.

Tổng Nhiễm ngăn người mở cửa sổ, tiết tấu nhịp tim đã không thể khống chế nổi. Cả người cô đã bị anh siết chặt trong lồng ngực, có thể nghe thấy được nhịp tim nơi lồng ngực anh mãnh liệt dao động, có thể ngửi thấy mồ hôi hơi thở anh bên trong chiếc áo nóng hầm hập. Cả người cô không hiểu sao phát ra một trận run rẩy, không biết là bị dọa tới mức đầy hay là cái gì đó khác.

Mà tay anh vẫn bịt miệng cô, mang theo mùi mồ hôi của đàn ông hoà quyện cùng mùi khói đạn đã bắn qua.

Bây giờ cô mới nhớ ra, hai phát đạn lúc nãy từ vị trí cao bắn tới là anh bắn.

Anh lại cứu cô.

Bọn họ vẫn duy trì tư thế chặt chẽ dán sát vào nhau, ở nơi góc phòng thoáng mát mờ tối đứng hơn mười phút.

Chiến loạn bên ngoài rốt cục cũng ngừng nghỉ, người của hai bên dường như đều tổn thất nặng nề, đều tự rút lui.

Thẳng đến lúc đất trời đều yên tĩnh, lặng tới mức không nghe thấy một tia âm thanh nào, Tổng Nhiễm mới cảm nhận được rõ ràng lồng ngực anh anh một lần phập phồng lên xuống chậm rãi -- Cuối cùng anh cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Anh từ từ ngước đầu lên, buông bàn tay đang bịt miệng cô ra, người cũng lùi ra phía sau một hai bước kéo giãn cách với cô.

Mặt Tổng Nhiễm sớm đã đỏ hồng như máu, vệt vàng hấp tấp liếc nhìn anh một cái lại không dám nhìn lâu, cô dời mắt liếc nhìn vụn thủy tinh trên mặt đất.

Lý Toàn thả lỏng một chút, tay phải có phản ứng nhắc không linh hoạt, nhìn cô ngăn người ra không hề môi, nhẹ giọng hỏi: "Bị dọa sợ rồi sao?"

"Hả?" Cô ngước đầu lên, lắc lắc, "Bình thường."

Anh nhìn cô một hai giây, không nói chuyện, hơi hơi nghiêng đầu, đem mặt nạ bảo hộ lôi xuống.

Tổng Nhiễm thấy thế, cũng đem khẩu trang lôi xuống.

Bên trong ánh sáng mờ tối, con ngươi của hai người sáng ngời, bốn mắt nhìn nhau, không hề ngăn cản nhìn chăm chú vào mặt đối phương, yên tĩnh, không tiếng động.

Ngay cả anh cũng có thể sau này mới biết mới cảm giác được chuyện tình vừa rồi có một tia vi diệu cùng xấu hổ, di dời ánh mắt cảm mặt nạ bảo hộ lau mặt một chút, thấp giọng nói một câu: "Chỗ này nóng hơn so với Gia La."

"Đúng vậy." Cô nhẹ nhàng vẩy gió quạt cho khuôn mặt, "Lúc này chạy một mạch, lại quá căng thẳng, khắp mặt đều sưng huyết cả rồi."

Hình như anh cảm thấy lời nói của cô buồn cười, liền thân nhiên cười một cái.

Lại đợi khoảng mười phút, Lý Toàn bước lại mở cửa ra.

Tầng đá trên đường từng vệt từng vệt máu kéo dài qua, hỗn độn thấy mà rợn cả người, đây chính là vết tích của cuộc loạn chiến lưu lại-hai bên đều lùi kéo đi hết rồi, không ít người bị thương vong.

Anh lần nữa mang mặt nạ bảo hộ lại, quay đầu thoáng nhìn Tống Nhiễm. Cô hiểu ý, cũng đội lên. Hai người thận trọng từng li từng tý từ trong con ngõ bước ra.

Anh ở phía trước, cô ở phía sau.

Anh đi rất chậm, thường quay đầu lại nhìn, nhất quyết phải để cô kề sát phía sau mình.

Số lần anh quay đầu cực nhiều, cô cũng khần trương theo, nhỏ giọng nói: "Anh đừng có mãi quay đầu lại, tôi sợ phía trước đột nhiên có người nhảy ra."

Lý Toàn gật gật đầu, bước đi được mấy bước, dứt khoát đem dây đai trên túi hành quân của mình kéo dài một đoạn, đưa cho cô. Cô chặt chẽ nắm lấy, lại cuốn hai vòng trên cổ tay, giống như cái đuôi buộc phía sau anh.

Buổi trưa mặt trời nắng gay gắt, quý thành hoang tàn vắng vẻ.

Cô lồi sợ dây, chậm chậm theo anh mà cảnh giác mỗi một con đường đi qua không một bóng người trong con hẻm, từng toà từng toà nhà che kín đầy hố bom, từng tấm từng tấm cửa sổ sâu thẳm quỳ dị.

Phản quân chính phủ và tổ chức khủng bố sớm đã di tản rồi.

Lý Toàn ngang vào một con hẻm, đẩy ra một chiếc mô tô quân dụng. Tống Nhiễm vốn định hỏi gì đó, nhưng người lại ở toà thành nhỏ chỗ của bọn khủng bố, cô vẫn còn hoảng sợ, không hiểu không dám thốt ra, tựa như sợ sẽ phát sinh ra chuyện gì đó.

Hai người trở lại trên đường, xe ô tô của Tống Nhiễm còn dừng ở kia.

Cô cuộn cuộn buông sợi dây trên cổ tay ra, trước khi lên xe chằm chằm nhìn Lý toàn: "Có thể đi lên không?"

Lý Toàn đem trong xe, dưới xe khắp mọi nơi đều kiểm tra một lượt, chắc chắn không có vấn đề gì mới để cô lên xe. Anh nhảy lên trước mui xe, mang mô tô cột trên đỉnh thân xe.

Lại lần nữa xuất phát, hai người đều không nói chuyện, sau khi cảnh giác mấy con đường đi qua, Tống Nhiễm bắt đầu nhấn mạnh ga, tốc độ càng ngày càng nhanh, tốc độ biểu thị số một trăm năm mươi của toà quý thành này.

Ra khỏi thành, đường xá trống vắng, trời đất tĩnh lặng. Đồng nội mênh mông bát ngát. Bây giờ Tống Nhiễm mới thoáng thả lỏng xuống, hỏi Lý Toàn: "Làm sao anh lại ở đây?"

Lý Toàn trả lời rất ngắn gọn: "Đội tác chiến của chúng tôi được phái đi Cáp Pha."

...

Lý Toàn không nói với cô, lúc bọn anh ngang qua trấn nhỏ không tên nào đó, chỗ trạm kiểm soát quân chính phủ kiểm tra giấy tờ của Lý Toàn, nhìn thấy anh là người Trung Quốc, thuận miệng nói: "Vừa rồi có một nữ phóng viên người Trung Quốc vừa đi qua. Tôi nói với cô ấy trước trời tối tới Cáp Pha thì sẽ an toàn, nhưng bây giờ chiến sự đột nhiên thay đổi, điểm đóng quân kế tiếp của quân chính phủ tạm thời thu lại đi Phương Bắc tiếp viện rồi, dẫn đến phản quân chính phủ và tổ chức cực đoan giành giật, trước thời hạn ở kia đánh nhau rồi. Hi vọng cô ấy có vận may tốt, không đụng phải bọn chúng."

Lý Toàn hỏi: "Phóng viên kia tên là gì?"

"Tên của người Trung Quốc, tôi thường không nhớ nổi." Vị quân nhân nói, "Nhưng họ của cô ấy rất kì cục, có nghĩa là "bản nhạc". Tên càng kì cục hơn, là kiểu "chạy" qua."

SONG RAN.

"Điểm đóng quân kế tiếp cách chỗ này bao xa?"

"Ba mươi ba ki-lô-mét."

Ngay lập tức Lý Toàn hướng trong đội nhờ chiếc xe quân dụng đuổi theo, nói chang vạng tối sẽ tập hợp ở Cáp Pha.

Bản Kiệt Minh cười nói một câu: "Nghĩ không tới, người Trung Quốc cũng lằng mằng phết."

...

Lý Toàn hỏi: "Còn cô?"

Tống Nhiễm nói: "Tạm thời bị phái tới. Buổi sáng trước khi xuất phát có đi khu đóng quân rồi, nhờ cảnh binh nói với anh một tiếng."

Anh cười nhạt một chút, nói: "Tôi sớm đã rời khỏi khu đóng quân đi tập kết rồi."

"Làm sao lại đột nhiên cũng tới Cáp Pha?"

"Đêm nay sẽ có sóng lớn ập tới công kích, quân chính phủ sợ phòng thủ không vững, mời chúng tôi tới chi viện. Cũng chỉ có một vài tiểu phân đội. Có điều tiếp sau đó vẫn sẽ tăng thêm quân..." Anh đang nói, bỗng nhiên nhú mày, cúi thấp đầu xuống, tay đặt ở phía sau cổ sờ sờ, lấy ra mấy mảnh vụn kính thủy tinh.

Anh tùy ý phúi vụn vỡ trên tay xuống.

Tổng Nhiễm tinh mắt, nhìn thấy mấy tia màu đỏ, thả chậm tốc độ dừng xe lại bên đường.

"Làm sao vậy?"

"Cổ anh... hình như bị kính thủy tinh đâm bị thương rồi."

"Hình như không có."

"..."

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ.

Tổng Nhiễm thăm dò thử chỉ chỉ: "Tôi... nhìn xem xem?"

Lý Toàn không lên tiếng quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, hơi hơi nghiêng người, cho cô nhìn.

Cô quỳ gối lên trên chỗ ngồi lái xe, ngược cổ lên: "Chảy máu thật rồi."

Anh lại lần nữa ngồi xuống, lại sờ phía sau cổ, nói: "Tôi không có cảm..." Lời còn chưa dứt, "Đừng lấy tay sờ, tay anh bẩn đấy." Cô đập vào tay anh nói.

"..." Lý Toàn cúi đầu xuống, không lên tiếng.

P phía sau cổ anh bị thương không nặng, nhưng ở da có nhiều vết cắt, có vài chỗ còn bị kính thủy tinh đâm mấy lỗ li ti.

Tổng Nhiễm nghĩ, vừa rồi không phải là anh che chắn giúp, chỉ sợ bây giờ những vụn kính thủy tinh này đều đâm trên mặt cô rồi.

"Tôi có Hồng Mai Tố." Tổng Nhiễm xoay người với tay ra sau ghế lấy túi, từ trong túi lục ra lọ thuốc Hồng Mai Tố và một mảnh khăn ướt.

Lý Toàn buồn cười: "Hồng Mai Tố không phải là chữa đau mắt à?"

"Cái anh nói là cao Hồng Mai Tố. Dù sao cũng là thuốc kháng sinh, có thể sát trùng." Cô nói thầm, cầm khăn ướt lau nhẹ nhẹ sau cổ anh. Có lẽ sợ anh đau, cô lau cực kì nhẹ nhàng.

Lý Toàn cúi thấp đầu, chỉ cảm thấy tay cô cách một tấm khăn ướt ở trên cổ anh quét qua, lạnh lạnh, có chút ngứa. Cô lau sạch sẽ khô ráo, vì để làm cho nước nhanh khô một chút, vô ý thổi nhẹ nhẹ hai cái.

Càng thêm ngứa ngáy. Ngón tay anh gãi gãi đầu gối, thiếu chút nữa phát run lên.

Cô cầm khăn giấy ướt đem lau khô tay mình, nặn cao Hồng Mai Tố, bôi lên vết thương của anh. Đoán chừng vì để đạt hiệu quả, cô đem bôi xung quanh miệng vết thương một lần.

Lý Toàn mặc cô tùy ý cô.

"Đau sao?" Cô hỏi.

Anh cúi đầu cười: "Cái này có gì đau sao?"

Cô nghĩ nghĩ cũng thấy đúng.

"Xong rồi." Cô vịn nắp lại, ngồi trở lại trên chỗ ngồi, lại dặn dò nói, "Anh nên chú ý một chút, đừng để cổ áo chà hết thuốc."

"Ừ." Anh trả lời, hàm ý không rõ cong cong khoe môi.

"Anh cười cái gì?"

Anh lau mặt, lắc đầu: "Không có gì."

Tổng Nhiễm không tin, thoáng nghi hoặc nhìn anh.

Anh nói: "Cô cũng nói đồng dài phết. Trước đây nhìn không ra."

"..." Cô tự lầu bầu nói một mình, "Chỉ với anh thì nhìn ra được cái gì chứ?"

"Cũng đúng." Anh khẽ mỉm cười, nhìn ra cánh đồng hoang vắng phía ngoài cửa sổ.

Tổng Nhiễm đang định nỏ máy, Lý Toàn chợt nói: "Tổng Nhiễm."

Đây là lần đầu tiên anh gọi thẳng tên cô. Cô ngẩn người.

"Ừ?"

Lý Toàn hướng ngoài cửa sổ: "Cô xem, kia là cái gì?"

Tổng Nhiễm đề cúi thấp đầu xuống nhìn cửa sổ phía bên anh, cát bên ngoài cửa sổ, nơi đường chân trời xa xói phắc hoạ ra một mảng lớn rừng cây ô liu nối liền nhau không dứt.

"Kia là... không đúng..." Tổng Nhiễm ngạc nhiên không thôi.

Lý Toàn đã không tự chủ được đẩy cửa xe bước xuống, Tổng Nhiễm cũng theo xuống xe nhìn ra xa.

Những nơi anh từng ở từng trải qua, từ trước tới nay cô chưa từng nhìn thấy nhìn thấy như giờ khắc này một loại trắng lẹ kinh ngạc tuyệt vời rồi cảnh tượng hoang đường không chân thật.

Cát vàng óng ánh dày dài nhấp nhô lên xuống, bầu trời xanh thẳm mênh mông bát ngát, mà nơi đường chân trời hai màu vàng - xanh đục nhau, lừng lờ một mảng màu trắng rừng cây ô liu.

Đúng, là màu trắng.

Từ lá cây đến nhánh cây, đều trắng tinh không tì vết.

Giống như hoa tuyết thuần khiết, lại giống như cánh chim bồ câu hoà bình. Nhưng kia rõ ràng chính là cây ô liu, từng nhánh cây từng nhánh cây dày đặc, lá cây ươm tùm tười tốt, đứng giữa đồng nội mênh mông.

"Cái này..." Tổng Nhiễm không dám tin vào mắt mình, "Tại sao lại có cây ô liu màu trắng?"

Lý Toàn nhìn về phía nơi chân trời xa xa, híp mắt phân biệt thật lâu, bỗng nói: "Là ảo ảnh."

"Phải không?" Tổng Nhiễm không biết cách nhìn nhận phân biệt. Bởi vì mảng rừng cây kia cùng mảnh đất kia nối liền nhau không một khe hở, cũng không có nổi lờ lững trên không trung. Nhưng nếu không phải là ảo ảnh, thì làm sao giải thích được kì cảnh phía trước.

"Cô cảm thấy là thật?" Lý Toàn quay đầu nhìn cô.

"Rừng cây Ô liu này so với cây ô liu tôi nhìn trên đường rất giống nhau như đúc, ngoại trừ màu sắc ra." Tổng Nhiễm nói.

Ngay sau đó Lý Toàn nhảy lên mui xe, lại đi tới trước thân xe, ngồi khoanh chân xuống, nhìn đường chân trời: "Vậy chúng ta ngồi đợi xem xem"

Tổng Nhiễm có chút bất ngờ, nhưng cũng cảm thấy đây là một ý kiến hay. Cô cũng leo lên xe trước mui xe, đưa chân ngồi xuống, trông về phía chân trời xa xa.

Buổi trưa ánh nắng chói chang chiếu rọi xuống đầu, không có một chút gió.

Hai người một cao một thấp ngồi trên xe, trong lòng lại hết sức an bình yên ả.

Trời đất tĩnh lặng mà bát ngát. Bọn họ ngồi đợi đấy.

Ngồi được một lúc lâu, Tổng Nhiễm bỗng nói: "Bây giờ ngẫm lại, thật kì diệu. Nếu đặt vào mấy năm trước, tôi dám chắc tượng tượng không tới, bản thân lại lái xe ở một quốc gia chiến loạn trên đường xi măng lụp xụp rách nát. Lánh nạn tới nửa đường, còn dừng xe, ngồi trên xe nhìn ảo ảnh."

Lý Toàn ôm một bên đầu gối, cúi đầu nhìn cô: "Lúc đó cô chưa từng nghĩ mình sẽ làm phóng viên?"

"Không có. Tôi nghĩ tôi sẽ tới nhà bảo tàng lịch sử làm việc. Có điều, bây giờ tôi cảm thấy làm phóng viên cũng rất tốt, có thể ghi chép lại rất nhiều rất nhiều chuyện. Có lẽ một ngày nào đó, không chú ý tới ghi chép lại lịch sử đấy."

"Tôi lại nghĩ không cần thiết phải đợi tới một ngày nào đó, mỗi một người tồn tại trên đời này đều là một phần của lịch sử." Lý Toàn nói, "Tôi, cô, mỗi một người ở đây đều phải. Cho dù giấy hoặc bút không ghi chép lại, mảnh đất này cũng sẽ lưu giữ lại."

Tổng Nhiễm nghe tin, nghiêng đầu nhìn cô. Anh ngồi trên đỉnh thân xe cao cao, Ngược nhìn nơi trời và đất xa xa. Lúc nói những lời này, dường như anh

hướng tới cái gì đó, trong ánh mắt ôn nhu thâm tình nói không ra.

Cô bỗng nhiên cũng cảm nhận được rõ ràng rồi, cảm nhận được một loại nào đó đối với sinh mệnh, hoặc có thể nói đối với mọi sinh linh vạn vật nhiệt tình yêu thương tha thiết.

Đáy lòng cô bỗng nhiên không tiếng động mềm mại dịu dàng.

Cô lại ngược nhìn hướng xa xăm, nói: "Còn anh? Từ nhỏ đã muốn làm lính sao?"

"Ừ." Anh gật đầu.

"Tại sao?"

Nhớ năm 98 xảy ra hồng thủy* không?"

(*Hồng thủy: Lũ lụt, thác lũ cực lớn.)

Tổng Nhiệm nói: "Người tình chúng tôi có đứa trẻ nào lại không nhớ? Có người lính nào đã cứu anh sao?"

Anh cười lắc đầu: "Nhà tôi ở bên trong Giang Thành, không có chuyện gì. Nhưng tôi thấy rất nhiều."

Tổng Nhiệm gật gật đầu, chứng tỏ đã hiểu rõ.

"Cô xem!" Lý Toàn giơ tay chỉ chỉ chân trời, nhắc nhở cô.

Mảng rừng cây ô liu kia, quả nhiên bắt đầu chậm chậm tiêu tán rồi. Tựa như bị giọt nước thấm vào trang giấy, sau khi hơi nước bốc lên, từng chút từng chút một từ từ hướng giữa trung tâm thu thập.

Hai người lại không nói chuyện, bọn họ trầm mặc mà yên tĩnh, trong phút chốc không nháy mắt nhìn chăm chăm rừng cây ô liu màu trắng chậm rãi tiêu tan, phảng phất muốn mang cảnh sắc cùng tâm tình giờ khắc này khắc sâu vào đáy lòng.

Rừng cây kia càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng nhỏ, dần dần chỉ còn lại một gốc cây ô liu, cô độc mà lại quật cường đứng im lặng trên đồng nội. Giống như đối với mảnh đất này cực trầm mặc canh gác.

Tổng Nhiệm chợt nói: "Áo anh có thể cầu nguyện không?"

"Lý Toàn cười khề đứng dậy: "Cái này không phải là sao băng."

Tổng Nhiệm: "Nhưng tôi cảm thấy, thiên nhiên ban tặng tất cả đều có thể cầu nguyện."

Lời còn chưa dứt, hai người đồng thời im lặng trong chốc lát, bỗng nhiên trầm miêng một lời:

"Tôi hi vọng thế giới luôn hoà bình."

"Lòng tôi cầu nguyện là thế giới hoà bình."

Bọn họ ngược nhìn đường chân trời, nghe thấy tiếng và lời bộc bạch hoà hợp y chang mình của đối phương, không tự chủ được bật cười khe khẽ. Bọn họ không nhìn nhau, mà chân thành tha thiết nhìn về phía gốc cây ô liu màu trắng kia, thẳng tới lúc nó từng chút từng chút một hoà tan trong không khí, rốt cục không còn một chút tung tích.

Sau cùng, chỉ còn lại sa mạc cát hoang tàn vắng vẻ, cùng bầu trời xanh thẳm kia không có một chút tạp chất.

Tựa như, lúc này anh và cô nhìn thấy cảnh dựng lên, giống như chưa bao giờ từng tồn tại qua. ____

Hết chương 18.

Bạn đang đọc truyện *Cây Ô Liu Màu Trắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19-1

Dịch: ChenLuan

Lý Toàn cùng Tổng Nhiễm tiếp tục gấp rút lên đường.

Đoạn đường sau, tình hình giao thực cực kém. Rất nhiều đoạn đường đều bị chiến tranh tàn hại phá hủy, tốc độ tiến về phía trước cũng nhanh chóng giảm dần.

Nhiệt độ cao đã hạ, dọc đường chông chênh lắc lư, mùa hè nóng bức và con mệt mỏi thử thách sức chịu đựng của con người.

Đi được mấy tiếng đồng hồ, trên cánh đồng hoang vắng nơi xa mới dần dần xuất hiện một vài kiến trúc lẻ tẻ. Tất cả đều là lô cốt nhà cát vàng, bên ngoài tường trát đầy không hoàn chỉnh, có chỗ nóc nhà còn bị phá tung. Tiếp tục lái về phía trước, hình dáng thành phố lớn nơi chân trời phác họa ra, kèm tiếng pháo thấp thoáng.

Hai người liếc nhìn nhau, biết phía trước chính là Cáp Pha.

Lý Toàn nhặt mũ sắt lên, đội lên đầu Tổng Nhiễm, tay cũng theo bản năng nắm chặt súng, nói: "Đi về hướng Nam."

"Ừ."

Thành Bắc và Thành Đông khói lửa chiến tranh bay tán loạn, phương xa đều có thể nghe thấy tiếng pháo đạn cách một tý liền có thể nhìn thấy nơi đường chân trời nổ mạnh, khói mù mịt dâng lên.

Tổng Nhiễm không dám hơi hốt buồng lái, cẩn thận lái xe ngang qua Thành Nam. Dọc đường, dần dần xuất hiện mảnh lớn phần mộ mới đào, thậm chí có người chết không có chỗ chôn thân, phơi thây nơi ven đường.

Một đường hướng về phía Nam, tiếng lửa đạn không thấy nữa. Tổng Nhiễm lại không cách nào thả lỏng được một chút.

Dọc đường đều không nhìn thấy người sống, nhưng lúc ô tô chạy vào đường phố ngoại thành phía Nam, bóng người hiện ra rồi.

Tổng Nhiễm cảm thấy một tia không ổn, tay không tự chủ được mở máy quay, đem nó đặt xuống chỗ kính chắn gió.

Nhóm người nhặt lượm rác quần áo rách rưới, đầu tóc bù xù, giống như hồn ma nơi quỷ thành lắc lư du đãng trên đường. Người già, đàn ông, phụ nữ, trẻ em, không một ai không nghèo túng bần thiêu, hoặc đi lại khắp nơi không mục đích, hoặc ở trong góc cuộn tròn người.

Khi chiếc xe chạy qua, con mắt những người này cũng từ từ chuyển động theo, nhưng không mấy may có chút màu sắc.

Một cổ hơi thở bị thương mà sồn gai ốc trên đường tĩnh mịch dày đặc bao phủ.

Trong đáy lòng Tổng Nhiễm bị dày vò hành hạ, nắm chặt vô lăng chậm chậm lái về phía trước.

Ven đường phía trước xuất hiện một người phụ nữ ôm đứa trẻ, đói khát kéo dài khiến đôi tay cô ta gầy như que củi. Đứa bé trong ngực hơn ba tuổi, tròn mắt đói lòi cả ra, ngồi trong lòng mẹ khó khăn thở hổn hển.

Tổng Nhiễm bỗng nhiên đạp phanh xe, không nói một lời nào, từ chỗ ngồi sau xe cầm lên một túi ba lô.

Ngay lập tức Lý Toàn ngăn cản cô lại: "Đợi một chút!" Nhưng không kịp nữa, cô đã ôm túi mở cửa xe bước xuống.

Từ trong túi Tổng Nhiễm lôi ra một túi bánh mì và sữa bò, đưa cho người phụ nữ kia.

Người phụ nữ ôm chặt con mình, đôi mắt tràn đầy cảnh giác.

Tổng Nhiễm cố gắng nặn ra một nụ cười, xé túi bóng ra, lại đem ống hút chọc vào, lại lần nữa đưa cho cô ấy.

Người phụ nữ chần chừ do dự tiếp nhận, đem sữa bò cho đứa con nhỏ trong ngực. Đứa trẻ nâng lên liền hút, người phụ nữ đem bánh mì xé ra một nửa cho đứa trẻ, bản thân cũng ngấu nga ngấu nghiến ăn.

Tổng Nhiễm không đành lòng, lại từ ba lô lôi ra một túi bánh mì.

"Phóng viên Tổng!" Lý Toàn xuống xe, hướng Tổng Nhiễm gọi một tiếng.

Tổng Nhiễm quay đầu, liền nhìn thấy xung quanh người nhặt lượm rác không biết từ lúc nào đã vây tới. Nam nữ già trẻ, hình dáng tiêu tụy. Bọn họ trời sinh học mất đã sâu thẳm vì đói mà càng thêm lõm sâu, bọn họ nhìn chăm chăm đồ ăn trong tay Tổng Nhiễm, đôi bàn tay gầy trơ xương, dần dần tới gần. Giống như món ăn ngon trong ổ thấy ma hành tẩu.

Trong lòng Tổng Nhiễm nổi lên cảm giác lạnh lạnh, đứng nguyên tại chỗ không dám động đậy, cúi thấp đầu đáng thương gọi một tiếng: "Cảnh quan Lý..."

Lý Toàn hai ba bước nhanh chóng bước tới bên cạnh cô, không có bên nào là an toàn hết. Lý Toàn sợ gây ra hỗn loạn, nên không mang theo súng trường, chỉ có sau thắt lưng cài một khẩu súng lục, anh cẩn thận đề trụ báng súng, chuẩn bị sẵn sàng bất cứ lúc nào.

Tổng Nhiễm cũng đem lưng sau tựa vào Lý Toàn, phòng bị nhìn đám người chậm chậm xung quanh tiến tới.

Bước tới gần nhất là một người đàn ông trung niên, gần bằng tuổi của ba Tống Nhiễm. Ông ta chỉ chỉ ba lô trong tay Tống Nhiễm, khuôn mặt già nua thoáng hiện ra một tia xin xỏ khẩn cầu, đôi bàn tay chấp trước ngực hướng cô khẩn cầu.

Tống Nhiễm thấp thỏm lo sợ liếc nhìn Lý Toàn, trung cầu ý kiến của anh. Lý Toàn nhấp môi gật đầu. Tống Nhiễm đưa cho ông ta một túi bánh mì. Người kia nắm lấy bánh mì, sâu sắc khom cúi người một cái, rồi chậm chậm bước đi.

Mà đám người xung quanh đang ở phía sau cô xếp thành một hàng dài.

Lý Toàn nói mở cốp tay Tống Nhiễm ra. Cô lập tức đem ba lô lõi khoá kéo ra to hết cỡ, đem tất cả bánh mì bên trong lấy ra hết từng cái từng cái phát cho bọn họ. Người nhận được bánh mì cúi mình thật thấp, một đứa trẻ không hiểu chuyện gì cũng bị mẹ của nó ấn đầu xuống.

Tống Nhiễm không cách nào tiếp nhận nỗi chuyện bọn họ hèn mọn bày tỏ sự cảm kích, lòng biết ơn, hoàn toàn không dám cùng bọn họ đối mặt.

Mà trong túi cô dữ trữ không nhiều, cũng chỉ bảy tám túi. Một tý liền hết tron.

Lý Toàn nói: "Tôi còn có một ít lương khô."

Anh bước nhanh về phía xe, trong xe có súng đạn, lúc này anh vì đề phòng bắt trộm, đem xe khoá lại. Anh mở chốt, từ trong túi hành quân của mình lục tìm.

Tống Nhiễm cũng mở cốp sau, lục ra một túi đồ ăn vặt lấy từ chỗ khu đóng quân.

Nhưng mà như một cốc nước không dập nổi xe cùi đang cháy, chẳng thấm đâu vào đâu.

Lúc Tống Nhiễm ôm bánh kẹo, đồ ăn vặt phân phát cho mọi người, trái tim từng đợt từng đợt phát run cả người. cô không dám đối mặt với đám người đang xếp thành một đội ngũ phía sau.

"Mọi người đợi đợi chút nữa." Cô chạy ra phía ghế sau tìm, tìm được mấy thanh chocolate đã chảy nước, một túi đậu phộng, một túi kẹo và ô mai, tất cả đều mang ra cho hết.

Có người cầm đồ ăn rồi đi. Lại càng thêm nhiều người đói khát vẫn đang ôm hi vọng, đứng nguyên tại chỗ, yên yên lặng lặng hướng nhìn bọn cô, đầu đầu cũng thấy cảnh tượng thê lương.

Lý Toàn hạ giọng thật thấp, gần như không ngược đầu lên nổi, nói: "Thật xin lỗi, hết rồi."

"Hay là để tôi tìm lần nữa xem sao." Tống Nhiễm lại chạy tới bên xe, từ túi hành lí sau chỗ ngồi tìm tới ba lô nhỏ sau cốp xe, tất cả đều va li, túi ba lô đều lật bày tung ra giữa trời.

"Hết rồi. Thật xin lỗi." Cô không dám nhìn bọn họ, chỉ cúi đầu cố chấp lục túi, nước mắt ào ào chảy xuống.

Những người nhặt lượm rác biết không còn hi vọng gì nữa, trầm mặc kéo đôi chân vô lực chậm chậm rời đi.

Tống Nhiễm không nhìn họ, vẫn lục tìm trong túi, tựa như dây gót dừng lại không nổi.

"Dừng tìm nữa." Lý Toàn bước tới phía trước, mang cô từ trước cốp xe lôi ra. Đầu cô gục xuống cực thấp, rầu rĩ phiền muộn không hé môi. Anh lại mang cô kéo tới trước xe, nhét vào ghế lái phụ.

Lý Toàn quay lại trước cốp xe, mắt của chính mình cũng đỏ ửng. Anh cúi thấp đầu dùng lực chà xát mũi, đem đồ trong túi thu dọn xong, đẩy cốp xe lại, rồi bước lên ngồi vào ghế lái.

Anh ngồi nửa phút, quay đầu nhìn; Tống Nhiễm nín khóc rồi, vẻ mặt trống rỗng nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

Lý Toàn trầm mặc khởi động xe.

Lái qua được mấy con đường, Tống Nhiễm bỗng nhiên hỏi: "Anh còn nhớ vụ nổ ngày ấy ở Gia La không?"

Lý Toàn nói: "Nhớ."

"Lúc ấy ở bệnh viện, anh hỏi tôi vì sao khóc?" Tống Nhiễm nói, "Bởi vì tôi cảm thấy rất đau."

Lý Toàn rất yên lặng, đợi cô nói tiếp.

"Tôi nhìn thấy tay một cô gái bị đứt, lộ ra cả xương, liền cảm thấy vị trí ấy nơi tay tôi giống như cũng đứt theo, xương cốt dường như rét lạnh. Tôi nhìn thấy có một người ngực bị nổ thủng một lỗ, cảm thấy ngực của bản thân mình cũng quặn thắt, còn đang thều thào. Anh có hiểu loại cảm giác ấy không?"

"Tôi hiểu." Lý Toàn nói, "Thứ tôi không hiểu là... vì sao có những người lại không biết đau."

...

Trong thành Phố Cáp Pha lên kế hoạch tương đối tốt, đường phố rộng rãi bằng phẳng, hơi thờ kiến trúc lớn mạnh. Chỉ có điều qua thời thời gian có kiến trúc bị mài mòn tổn hại, xi măng đất cát cùng các loại phế liệu giăng khắp vỉa hè.

Đâu đâu cũng có vật niêm phong đường. Lý Toàn rào ngang qua trên đường, bỏ ra một hồi công sức mới mới đạt được mục đích.

Văn phòng làm việc và chỗ ở của Tổng Nhiệm là ở trong một khách sạn giữa trung tâm thành Cáp Pha. Đây vốn dĩ là một chuỗi thương hiệu khách sạn quốc tế bốn sao. Sau khi chiến tranh bùng nổ, khách sạn bán lại với mức giá thấp cho người dân địa phương. Ông chủ cũng không kinh doanh, công nhân viên di tản rồi đi, đồ vật có giá trị gồm có thảm trải sàn đều bán lấy tiền mặt, phòng thì cho phóng viên nước ngoài và cơ cấu tổ chức những người không biên giới thuê.

Lý Toàn cho xe dừng ở trong bãi đỗ xe của khách sạn, mang mô tô từ trên đỉnh thân xe dỡ xuống.

Tổng Nhiệm từ phía sau cốp xe lôi túi lớn túi nhỏ hành lý ra, đồ của bản thân cô không nhiều, nhưng trang thiết bị dụng cụ lại một đống lớn.

Lý Toàn nhớ ra cái gì đó, đột nhiên hỏi: "Lúc này cô đem đồ cho hết rồi, vậy bản thân cô ăn cái gì?"

Tổng Nhiệm nói: "Chỗ này có phụ trách lo ăn uống."

"Vậy thì tốt."

Lý Toàn giúp Tổng Nhiệm xách đồ lên. Lúc vào đại sảnh đăng ký, anh đánh giá chu vi, nhìn thấy mấy dân binh mang súng đi tuần, nên có chút yên tâm.

Bước vào trong cầu thang, dọc đường không có tinh thần gì, ánh mắt Tổng Nhiệm thoáng sáng lên một chút: "Đây là thang máy?"

Khách sạn cao nhất có năm tầng, mà chỉ có một cái thang máy cũ kỹ, hình như là sản phẩm của Thế kỷ trước -- bên ngoài một đường cửa sắt lưới ngang kéo dài, bên trong cabin thang máy ép gỗ màu vàng nhạt.

Tổng Nhiệm hiếu kì ngược cổ nhìn bên trong, xuyên qua cánh cửa nhìn thấy bên ngoài thang máy có mấy sợi dây cáp rủ xuống. Cô nói: "Lần đầu tiên tôi nhìn thấy loại thang máy này."

Bạn đang đọc truyện *Cây Ô Liu Mâu Tráng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19-2

Edit: Onion2109

Beta: Eimi.103

...

Thành phố Cáp Pha được quy hoạch tương đối tốt, đường xá rộng lớn bằng phẳng, kiến trúc to lớn hùng vĩ. Có điều một số công trình đã bị hư hại, xi măng đất cát và phế liệu chất đầy vỉa hè.

Đường đi khắp nơi đã bị phong tỏa. Lý Toàn đi đường vòng, mất công một lúc mới đến nơi.

Phòng làm việc cùng nơi ở của Tổng Nhiệm là trong một khách sạn ở trung tâm thành phố Cáp Pha. Nơi này vốn là một khách sạn bốn sao nổi tiếng quốc tế. Sau khi chiến tranh nổ ra, khách sạn đã cho người dân bản xứ thuê phòng với mức giá thấp. Ông chủ cũng không kinh doanh, nhân viên thì di tản, các vật dụng đáng giá bao gồm cả thảm trải đều bị bán sạch, các gian phòng đều được thuê cho các phóng viên ngoại quốc và các tổ chức không biên giới.

Lý Toàn dừng xe ở bãi đỗ bên trong khách sạn, tháo xe gắn máy từ trên xe xuống.

Tổng Nhiệm lấy ra túi lớn túi nhỏ hành lý, đồ vật của bản thân không nhiều nhưng thiết bị lại là một đống lớn.

Lý Toàn nhớ ra cái gì, chợt hỏi: "Cô đem đồ ăn cho họ, bây giờ thì ăn gì?"

Tổng Nhiệm nói: "Ở đây có phụ trách ăn uống mà."

"Vậy thì tốt."

Lý Toàn giúp Tổng Nhiệm xách đồ lên. Lúc đến sảnh đăng ký, anh nhìn quanh bốn phía, thấy tầng dưới có mấy dân binh cầm súng tuần tra mới hơi yên tâm một chút.

Đi vào trong cầu thang, cả đoạn đường Tổng Nhiệm không có tinh thần bỗng mất sáng lên: “Đây là thang máy?”

Khách sạn có năm tầng chỉ có một thang máy kiểu cũ, chắc là sản phẩm của thế kỷ trước. Bên ngoài là một cánh cửa sắt kéo ngang, bên trong là thang máy màu vàng bằng gỗ.

Tổng Nhiệm tò mò thò cổ nhìn vào bên trong, xuyên qua sàn có thể nhìn thấy bên dưới thang máy rủ xuống mấy dây cáp to. Cô nói: “Lần đầu tiên tôi thấy kiểu thang máy như này đây.”

“Cái thứ này tuổi có khi còn lớn hơn hai ta cộng lại.” Lý Toàn nói, đẩy lưới sắt bên ngoài ra, đẩy được một nửa chợt nhớ ra cái gì đó, quay đầu nhìn cô: “Cô muốn chụp ảnh không?”

Tổng Nhiệm chần chừ một lúc: “... Hay là thôi vậy.”

Lý Toàn lắc đầu cười yếu ớt: “Tôi có nhiều thời gian.”

“Vậy tôi muốn chụp.” Tổng Nhiệm ngượng ngùng mím môi cười, lấy máy ảnh từ trong túi ra, khởi động máy.

“Ui chết, quên không chụp cây olive màu trắng rồi.” Cô chán nản lắc đầu.

Lý Toàn nói: “Không sao, cô nhớ kỹ là được. Ảnh chụp không phải lúc nào cũng có thể bỏ ra xem, để trong ký ức bất cứ lúc nào cũng có thể nhớ lại.”

Tổng Nhiệm ngay lập tức được an ủi, còn nói: “Nhưng thực sự rất thần kỳ, ảo ảnh thường hiện ra dựa theo màu sắc vốn có của cảnh vật. Chẳng lẽ chỗ đó thật sự có rừng olive trắng xóa như vậy sao?”

“Có lẽ có thật, ai biết được?” Lý Toàn kéo túi lớn túi nhỏ dịch qua một bên nhường chỗ cho cô.

Đợi cô chụp xong, anh đẩy cửa ra, mở cửa gỗ bên trong. Không gian nhỏ hẹp, đồ đạc đã chiếm hơn nửa chỗ trống. Anh đóng cửa sắt và khép cửa gỗ lại, lúc này mới nhấn nút: “Tầng mấy?”

“Tầng bốn.”

Anh nghiêng đầu nhìn cô: “Lúc cô đi thang máy phải nhớ kỹ, cửa lưới sắt bên ngoài nhất định phải đóng lại, nếu không thang máy sẽ không hoạt động.”

“Ừ.” Cô gật đầu, hồi lâu mới nói khẽ, “Sao cái gì anh cũng biết hết vậy?”

Lý Toàn sững sốt, lúng túng, cười nói: “Loại này thang máy tôi đã thấy rồi.”

“Thật sao? Ở đâu?”

“Có một năm đi Volgograd huấn luyện, sống trong tòa nhà của chiến tranh thế giới thứ hai.” Bên trong thang máy chật hẹp, hai người đứng chen một chỗ, anh cúi đầu nhìn cô, “Thang máy trong đó phải gọi bằng cụ rồi.”

“À.” Cô cảm thấy bọn họ đứng gần nhau nhưng tâm trạng cũng không quá khẩn trương. Bình tĩnh ngắm nhìn bốn phía, nói, “Thang máy này cũng thật đáng thương. Là một ông già tuổi đã cao còn chờ hai thanh niên chúng ta.”

Lý Toàn nghe thấy, cong khóe môi.

Thang máy chậm rãi đi lên, cửa sổ trên vách chạm rỗng được mở ra, có thể nhìn thấy ống dẫn của chiếc thang máy già cỗi, cáp chuyển động lên xuống.

Bỗng nhiên “Uỳnh” một cái, toàn bộ thang máy rung lên. Tổng Nhiệm bị dọa sợ, ngay lập tức túm lấy Lý Toàn bên cạnh.

Nhưng một giây sau, thang máy lại vững vàng đi lên.

Tổng Nhiệm xấu hổ đỏ mặt, lập tức buông cánh tay anh ra, phía sau không thể lùi được nữa, chỉ có thể kẹt ngay trước mặt anh, cố chịu gương mặt mình dần dần đỏ bừng.

Cô cúi đầu vuốt tóc, ánh mắt đảo khắp nơi, tự mình cười hòa giải: “Tôi cứ tưởng có bom.”

Ánh mắt Lý Toàn cũng chậm rãi dời sang nơi khác, giải thích: “Loại thang máy này đều như vậy. Mỗi lần đến một tầng nó sẽ nảy lên một cái.”

“À.” Cô gật đầu, cúi nhìn ủng chiến của anh. Thang máy lại “Uỳnh” một tiếng. Lần này tay cô bám vào bức tường gỗ đứng vững, không bị nhào về phía anh nữa.

Sau mấy giây yên tĩnh, Tổng Nhiệm chuyển chủ đề: “Volgograd là địa danh trong lịch sử Stalingrad?”

“Đúng. Cuộc chiến tranh thế giới thứ hai diễn ra rất thảm khốc, cả tòa thành đều bị phá hủy.”

“Lúc tôi đọc sách rất mê lịch sử về chiến tranh thế giới thứ hai.” Tống Nhiễm nói, “Thành phố đó giờ vẫn ổn chứ?”

“Đó là một thành phố rất yên bình, trời xanh thăm thẳm, đường đi thẳng tắp rộng lớn, khắp nơi đều là bia tưởng niệm và nghĩa trang công cộng. Có điều rất nhiều côn trùng. Chiến hữu của tôi nói rằng vì trước kia có quá nhiều thi thể, người chết quá nhiều. Nhưng tôi thấy có khi là bởi vì thành phố xây dựng bên sông Volga, cây cối quá tươi tốt.”

“Ồ.” Cô nghe anh miêu tả, tưởng tượng đến dáng vẻ của thành phố đó, gật đầu một cái.

Đang nói, thang máy lại “Uỳnh” một cái, đến lầu bốn.

Đội thang máy dừng hẳn, Lý Toàn kéo cửa gỗ rồi kéo lưới sắt bên ngoài, quay đầu nhìn cô: “Cô đi ra ngoài trước đi.”

Tống Nhiễm cúi đầu từ bên cạnh anh đi sát qua.

Anh đem hành lý bên trong chuyển ra từng cái một, đóng cửa bên trong, lại kéo cửa lưới, nói: “Cô có mà ra vào, nếu đồ đạc không nhiều cố gắng đừng đi thang máy.”

“Được. Tôi biết rồi.” Tống Nhiễm hiểu ý anh.

Khu vực chiến tranh, không nói đến mất điện, việc ngoài ý muốn lúc nào cũng có thể xảy ra.

Phòng Tống Nhiễm ở cuối hành lang. Trong phòng bố trí đơn giản, một giường đơn, vị trí một cái giường khác được thay thế bằng bàn và ghế. TV và điều hòa trên tường đã bị dỡ đi đổi thành một cái quạt.

Lý Toàn mang đồ đạc của cô vào phòng, vali thiết bị đặt cạnh nhau, ba lô đặt trên bàn. Tống Nhiễm hỏi: “Anh có muốn rửa mặt không?”

Lý Toàn lắc đầu, mỉm cười nói: “Tôi phải đi.”

Tống Nhiễm trong lòng khẽ xao động, biết rõ anh sẽ không ở thêm, nhưng giờ khắc này lại có chút quyến luyến, và thêm một chút chua xót không nỡ.

Ở thành phố xa lạ này, cô chỉ có một mình.

Cô nhìn anh; anh cũng đang nhìn cô, ánh mắt yên tĩnh mà ôn hòa.

Cô sợ mình thất thố, vội dời ánh mắt, tìm một chai nước cho anh: “Vậy anh cầm nước uống đi.”

Lý Toàn không muốn: “Cô uống đi.”

“Anh phải cầm!” Cô hơi nóng nảy, vừa nói vừa nhét chai nước vào trong tay anh.

Anh cầm lấy, lần này không buông chai nước nữa, khẽ cười nhìn cô.

Hai người im ắng nhìn nhau. Từ biệt tại đây, ai làm nhiệm vụ người này, cũng không biết lần sau gặp lại là lúc nào.

Tống Nhiễm đi theo anh tới cửa, khẳng khái nói: “Để tôi tiễn anh tới cầu thang.”

“Ừ.”

Hành lang khách sạn không có thảm, ủng chiến của anh đập trên đất, tiếng bước chân rõ ràng.

Hai người đều không nói gì, im lặng đi về phía cầu thang.

Còn cách mấy bước chân, Tống Nhiễm rút cục nhỏ giọng hỏi: “Anh ở chỗ nào?”

“Doanh trại quân đội.”

“Ồ đâu?”

Lý Toàn cười cười, không đáp.

Tống Nhiễm biết đây là cơ mật.

Anh đến bên cầu thang, dừng lại, nói: “Cô không cần đi xuống.”

“Ừ.” Cô gật đầu. Muốn nói với anh hãy chú ý an toàn nhưng không nói ra miệng được, chỉ mỉm cười vẫy tay với anh: “Tạm biệt.”

“Hẹn gặp lại.” Lý Toàn nhìn cô rồi nhanh chóng đi xuống cầu thang. Đi đến góc rẽ, anh ngẩng đầu thấy cô còn đứng ở tại chỗ, cất tiếng gọi, “Tổng phóng viên.”

“Hà?”

“Tự bảo vệ tốt bản thân.” Anh nói, “Không được chết.”

Bạn đang đọc truyện *Cây Ô Liu Mâu Trắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20-1

Đông Quốc trở nên mờ đi trong ánh sáng dần tắt.

Lúc trở lại bên cạnh xe, trời bắt đầu tối.

Rất nhiều dân bản xứ vẫn đang xếp hàng, bọn họ bọc mình trong áo khoác, nằm ngủ trên đất; trong ngực những người mẹ thì ôm những đứa con ngây thơ.

Mọi người lên xe quay về.

Mặt trời vừa lặn, bầu trời trong nháy mắt tối đen.

Trên đường đi không có đèn, khung cảnh u ám mật mù, từng cửa sổ như những con mắt quỷ quái.

Mọi người thuận lợi về tới nơi ở, quản lý là một người phụ nữ Đông Quốc nói với họ rằng bắt đầu từ ngày mai thành phố Cáp Pha cấm đi lại ban đêm, người dân sau tám giờ tối không được ra ngoài.

Tổng Nhiệm hỏi: “Lại khai chiến ư?”

Người phụ nữ nhún vai: “Đúng thế.”

Đêm đó Tổng Nhiệm ngủ không ngon, bên ngoài cứ vang lên tiếng hỏa lực với tiếng súng, không biết là ai đang đánh với ai.

Cô nhớ tới Lý Toàn, không biết anh đang ở nơi nào trong thành phố này, đã ngủ chưa, có an toàn hay không.

Bạn đang đọc truyện *Cây Ô Liu Mâu Trắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20-2

Edit: Eimi.103

Beta: Onion2109

Mặc dù ngủ không ngon, nhưng sáng sớm hôm sau Tổng Nhiệm đã thức dậy rồi. Cô biên tập sơ video tối hôm qua rồi gửi về nước.

Tiểu Thu nhận được video, dặn cô chú ý an toàn, còn nói rằng mình đã xem chương trình của đội chiến đấu đặc biệt trên kênh tin tức quốc gia và kênh quân sự rồi.

Tiểu Thu nói: “Ái chà, bạn trai của Thẩm Bội ưu tú ghê.”

“...” Tổng Nhiệm không có lời nào để nói.

Tiểu Thu còn nói: “Nhưng mà gần đây hai người họ kỳ lạ lắm.”

Tổng Nhiệm: “Sao vậy?”

Tiểu Thu: “Thẩm Bội là người thích khoe khoang, nhưng khi mọi người khen chương trình đó hay thì cô ấy lại không hề nói gì.”

“...” Tống Nhiễm không nói nhiều nữa, cô còn có việc, nói phải đi làm việc trước.

Bây giờ sáng, Tống Nhiễm đi xuống lầu, Sasin cũng vừa mới đến.

Hai người chỉ đơn giản ăn miếng bánh mì rồi xuất phát. Tống Nhiễm mặc áo chống đạn có in chữ PRESS và đội mũ bảo hiểm, phòng ngừa trong giao chiến bị thương.

Đường đi trống trải mà yên tĩnh, khu giao chiến thì đạn pháo ầm ầm.

Trên mặt đất rải rác xi măng và cát rơi từ vách tường. Bức tường ven đường đã sớm bị bắn thành tổ ong màu đen. Nhưng ánh nắng lại rất tươi đẹp, bầu trời vừa cao vừa trong xanh.

Tống Nhiễm cùng Sasin trò chuyện về vụ năm mươi nghìn đô la, bỗng nhiên phía trước vang lên tiếng pháo, tòa nhà hai bên rung động hai cái rồi rơi xuống một đồng khối xinăng, đập trúng mũ bảo hiểm của Tống Nhiễm và Sasin.

Tống Nhiễm phui bụi trên vai, hỏi: “Cậu vừa nói cái gì? Tôi không nghe rõ.”

“Em nói nên xử bắn các quan chức tham nhũng bán giấy phép xuất cảnh vào thời gian này.”

Hai người vừa tán gẫu vừa đi vào một tòa nhà bị nứt vỡ. Âm thanh pháo súng bên ngoài đã chấn động đến đỉnh tai nhức óc, nói gì cũng không nghe được. Hai người lấp xong thiết bị, tìm xong vật che chắn, ghé vào bức tường đổ ở giữa quay chụp chiến trường bên ngoài tòa nhà.

Lựu đạn, lựu đạn hơi cay, súng máy... các loại vũ khí đạn được thay nhau ra trận, hai bên đều không ngừng có người thương vong.

Đánh được giữa chừng, song phương dùng thêm súng cối và tên lửa bắn phá. Đạn, đạn pháo nối đuôi nhau tạo ra những đường vòng cung trên trời xanh, ầm ầm luân phiên. Cả khu vực đều chấn động.

Tống Nhiễm ôm đầu bịt tai, những khối bùn từ tầng trên không ngừng rơi xuống đập vào mũ bảo hiểm và áo chống đạn của cô.

Cô nằm rạp trên mặt đất, che chặt mặt nạ mũ bảo hiểm, nhét nút bịt tai, hít thật điều chỉnh tiêu cự và phương hướng.

Đôi bên chiến đấu rất lâu mới được yên tĩnh một lúc, trong lỗ tai cô giờ toàn là tiếng kêu, như có mấy vạn con ong mật vo ve.

Ở tầng dưới đã chuyển thành đấu súng, Tống Nhiễm vùi đầu nằm một lát, từ từ duy trì thể lực.

Cô quay đầu nhìn Sasin, cậu một tay vịn máy ảnh, một tay cố sức xoa trán.

“Cậu có sao không?”

“Không sao ạ.” Sasin ngẩng đầu lên, nói, “Em cứ tưởng rằng cuộc chiến tranh này sẽ kết thúc sau hai tuần. Nhưng... sắp batháng rồi, quân đội chính phủ cũng đã làm hết sức. Có thể sau lưng quân phản chính phủ có quốc gia mạnh hỗ trợ. Bây giờ tổ chức khủng bố cũng tham gia khuấy rối. Em rất lo lắng, chị Tống...”

“Lo lắng về cái gì?”

“Lo rằng đất nước của bọn em sẽ tiêu đời. Chị biết không, vùng đất này có lịch sử ba ngàn năm đấy.”

“Tôi biết.” Tống Nhiễm nói, phí công an ủi, “Sẽ ổn thôi Sasin à.”

Tuy nói vậy, nhưng cô không biết sẽ ổn hay không.

Bên ngoài vẫn là mưa bom bão đạn, hỏa lực bay tán loạn, dưới tầng truyền đến tiếng bước chân.

Sasin nhìn xuyên qua nền nhà nổ tung, là mấy phóng viên ngoại quốc.

Sasin cười một tiếng, chợt nói: “Sự đau khổ của chúng em đã giúp rất nhiều người kiếm sống, cũng giúp rất nhiều người giành được vinh dự. Mảnh đất này giống như một cái cây khổng lồ mọc đầy bi kịch vậy, mỗi con người từ phương xa đến đều có thể vơontay bứt một nắm lá, thu hoạch một ít quả, sau đó lại rời đi không trở về, lãng quên cái cây này.”

Trên mặt Tống Nhiễm như đầy gai, nóng rát.

Cô bỗng nhiên nhớ lại cảnh mấy tuần trước. Trong khi bọn họ lao tới hiện trường chiến tranh thì Sasin lại quay người bảo vệ đồng bào của cậu. Mà cô thì sao, vì bức hình CARRY kia nên được một số phương tiện truyền thông trong nước, thậm chí cả truyền thông tin tức quốc tế đặc biệt mời mọc.

Tống Nhiễm nhẹ giọng: “Xin lỗi.”

“Xin lỗi chị Tống, không phải là em chỉ trích mọi người, càng không phải chỉ trích chị. Chứa biết em thích chị biết bao nhiêu mà. Lời nói vừa rồi của em,

chẳng qua là cảm thấy thế giới này hơi vô lý mà thôi.”

“Tôi hiểu.”

Đang nói thì một hướng phía sau nào đó đột nhiên vang lên tiếng nổ. Hai người đồng thời quay đầu, đó là hai quảng trường nơi cư dân thường tụ tập —— không phải chiến khu. Bây giờ là chín giờ sáng, là giờ đỉnh điểm dân cư ra ngoài.

Tổng Nhiệm và Sasin liếc nhau, cùng lúc đeo ba lô, thu hồi máy ảnh và thiết bị nhanh chóng xuống lầu.

Hai người điên cuồng chạy tới con phố đang xảy ra chuyện, nhưng chưa thấy bất kỳ người chết nào.

Con đường lớn như vậy giờ trống rỗng, bên đường là một chiếc ô tô đang bốc cháy, mảnh thủy tinh vỡ rơi đầy đất, trong xe không có người. Rất nhiều bao cát được xếp thành bức tường để chống cháy nổ quanh một chiếc xe đang bốc cháy.

Vài người lính chiến đấu của lực lượng gìn giữ hòa bình đang đi lại trên đường kiểm tra từng chiếc xe dân cư.

Benjamin cũng có mặt, đang ra hiệu với người trong khu dân cư đứng gần cửa sổ, còn quát lớn: “Lui ra phía sau! Tránh xa cửa sổ!”

Đám người trong nhà hai bên đường rồi rút đóng cửa sổ và trốn.

Mà con đường trung tâm rộng rãi không người bị chặn bởi một bức tường cát cao nửa mét. Bên trong có một người đàn ông đang khom người làm việc. Cách quá xa nên nhìn không rõ lắm, thế là Tổng Nhiệm lập tức cầm máy ảnh điều chỉnh tiêu cự phóng to hình ảnh, chỉ nhìn vai và gáy của người đàn ông mà nội tâm cô đã lập tức mềm nhũn.

Cô biết đó là anh.

Bên trong bức tường chống cháy nổ có một đứa bé đang ngồi trên ghế trẻ em, cơ thể bị trói bom, đứa bé ngửa đầu khóc thét, mắt mũi đều xoắn xuýt thành một cục rồi. Cha mẹ cậu bé thì ở bên cạnh trông coi len lén gạt lệ.

Phạm vi mười mét xung quanh bức tường cát không ai tới gần. Lính gìn giữ hòa bình cầm súng cảnh giác quan sát hoàn cảnh chung quanh; hai bên đường có bốn năm chỗ là cứ điểm của súng máy cao xạ và súng máy hạng nặng, phòng ngừa không kích và đột kích; mà trên nhà cao tầng hai bên đường cũng có vài tay bắn tỉa ẩn nấp, đề phòng quân địch đánh lên.

Tất cả mọi người đều sẵn sàng chờ đón quân địch, chú ý bốn phía phòng ngừa địch xuất hiện.

Đúng lúc này, bên trong bức tường bao cát bỗng nhiên vang lên tiếng huýt sáo bài “Lâu đài trên không”, tiếng khóc của đứa bé rất nhanh biến mất. Đứa bé mở đôi mắt vừa to vừa đen, tò mò nhìn người binh sĩ đang phá bom cho mình.

Tổng Nhiệm lấy thẻ phóng viên ra, cộng thêm biết Benjamin nên thuận lợi vào được tuyến phong tỏa.

Benjamin rất vui khi gặp được người quen, hỏi: “Cô mới tới hôm qua đúng không?”

Tổng Nhiệm khó hiểu: “Sao anh biết?”

Benjamin ra vẻ thần bí cười: “Bởi vì tôi cảm nhận được hơi thở của cô.”

Tổng Nhiệm “. . .”

Cô nhìn đôi mắt anh ta đỏ, hỏi: “Cả đêm không ngủ ư?”

“Bom nhiều lắm.” Benjamin nói, mắng một câu, “Đám chó chết.”

Tổng Nhiệm quay đầu nhìn giữa đường, thỉnh thoảng có thể trông thấy hai ba cái đầu nhô trong đống bao cát che chắn, là đôi vợ chồng và Lý Toàn.

Cô chỉ chỉ, hỏi: “Tôi có thể đi tới đó xem một chút được không?”

Benjamin nói: “Không sợ chết thì cứ tới. Nhưng tốt nhất là không nên.” Anh ta nhìn đồng hồ đeo tay, nói: “Không có thời gian rồi.”

Tổng Nhiệm nhúm mày: “Nếu như sắp tới giờ thì làm sao đây?”

“Chỉ có thể từ bỏ thôi. Chúng ta không phải Thượng Đế, không cứu được tất cả mọi người.” Benjamin nói, bỗng nhiên hét lên, “Lee, are you OK?” (Cậu ổn chứ?)

Đầu kia Lý Toàn không đáp, nhưng lại vang lên tiếng đứa bé khóc.

Benjamin trừng mắt nhún vai với Tổng Nhiệm: “Giọng tôi giống ma quỷ lắm à? Sao đứa bé kia lại khóc?”

Tổng Nhiệm “. . .”

Benjamin lại kêu lên: “You need to give up?” (Muốn từ bỏ không?)

Lần này, trong đồng bao cát nhô ra một bàn tay, lòng bàn tay xoay ngang hướng xuống, bàn tay ngang lắc lắc hai lần, ra hiệu chữ NO.

Benjamin: “I bet you gonna die!” (Tôi cá là cậu muốn ngỏm củ tỏi rồi.)

Ngay sau đó bàn tay kia giờ ngón giữa.

Tổng Nhiệm “. . .”

Cô bỗng nhiên nhin không được vuốt mũi nở nụ cười.

Benjamin cười ha hả quay đầu nhìn Tổng Nhiệm, lắc đầu bất đắc dĩ nói: “Haizz, cái tên đáng ghét này.”

Bạn đang đọc truyện *Cây Ô Liu Mâu Trắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21-1

Edit: Eimi.103

Beta: Onion2109

Tổng Nhiệm ôm máy ảnh đi đến đồng bao cát giữa con phố, có một chiếc xe đang đậu trong đó, dây an toàn ở chỗ ngồi của đứa bé đã được tháo ra.

Sau khi đến gần cô mới thấy rõ Lý Toàn.

Anh mặc trang phục phòng hộ rất dày, chắc đã duy trì liên tục một khoảng thời gian nên trên mặt chảy đầy mồ hôi.

Có lẽ không muốn gây áp lực cho đứa bé nên mặt nạ của anh đã kéo xuống cằm.

Lúc này đây anh đang ngồi xổm trên mặt đất, tháo dây an toàn và bom trên người đứa bé. Về mặt anh nhìn qua vô cùng bình tĩnh, khi anh cắt từng sợi dây còn tặc lưỡi, vừa cười vừa hơi chớp mắt với cậu bé.

Bé con trước đó còn bĩu môi, trên mặt toàn là nước mắt, nhưng ngay lập tức bị anh chọc cho nín khóc mỉm cười.

Tổng Nhiệm không quấy rầy anh, trông thấy cái bóng của mình tới gần bao cát thì nhanh chóng di chuyển.

Cô là người ngoài nghề, nhưng vẫn nhìn ra được tình huống lần này thật ra rất khó giải quyết.

Sau lưng ghế của đứa bé đều là bom, mà trước người nó quấn đầy dây cao su đủ màu sắc, xoắn bện vào cả dây an toàn xe như một mớ hỗn độn.

Nhưng đồng rối tung này đã được Lý Toàn tháo gỡ rõ ràng, cắt bỏ một bộ phận.

Con số màu đỏ đang đếm ngược sau lưng ghế biểu thị thời gian của bọn họ còn mười phút.

Trong lòng Lý Toàn biết tình huống lúc này rất nguy cấp, thậm chí không có thời gian nhìn bộ đếm giờ phía sau, hỏi đôi vợ chồng: “Còn bao lâu nữa?”

“Chín phút ba mươi giây, thưa ngài.” Người chồng nói.

Lý Toàn khẽ nín môi, không nói chuyện, về mặt không biểu lộ một chút cảm xúc, thấy đứa bé không chớp mắt nhìn mình chăm chăm, anh dịu dàng cười với nó, nói: “It’s OK.”

Anh nói xong, lại nhìn những đoạn dây trong tay, ánh mắt chăm chú và cẩn thận đánh giá. Thời gian không đủ, không thể phá bom khiến nó ngừng nổ, thế là anh đành cắt những đoạn dây tập trung ở bên trái cơ thể đứa bé. Chỉ cần cắt ra đủ không gian để kéo đứa bé ra là được. Dần dần, chân trái và phần eo của đứa bé càng ngày càng ít đoạn dây hơn, cũng chỉ ra rằng độ nguy hiểm càng ngày càng cao.

Mỗi lần trước khi anh xuống tay đều phải xác nhận rất lâu.

Động tác dần chậm lại của anh khiến cha mẹ đứa bé ngày càng khẩn trương, cả hai đều nín thở tập trung.

Lúc này, Lý Toàn bỗng nói với đôi vợ chồng: “Mời hai vị rời đi.”

Người vợ lập tức ghen ngào: “Tình huống nghiêm trọng lắm ư, thưa ngài?”

Lý Toàn không đáp, chỉ nói câu: “Cô yên tâm, tôi sẽ không vứt bỏ cậu bé. Mời hai vị rời đi.”

Người vợ trẻ còn muốn nói gì nữa, nhưng người chồng đã giữ chặt cô lắc đầu, ý bảo không nên quấy rầy lãng phí thời gian.

Người vợ lau nước mắt, khẩn cầu: “Con của tôi, xin ngài nhất định phải mau cứu nó.”

Lý Toàn chăm chú vào đường dây, không ngẩng đầu, nói: “Tôi còn sống thì cậu bé cũng vậy.”

Hai vợ chồng thối lui ra vòng ngoài, vừa lui ra sau vừa trấn an con của mình, để nó thêm kiên cường.

Đứa bé thấy thế, cũng biết tình hình rất nguy hiểm, miệng méo xuống, trong đôi mắt to đong đầy nước mắt, lại bắt đầu rơi lách tách.

Nước mắt rơi trên dây an toàn, Lý Toàn ngược mắt nhìn đứa bé, mỉm cười: “Này nhóc, giúp chú một chuyện, được không?”

Đứa nhỏ hiểu kỳ, ngừng khóc, yếu ớt hỏi: “Cháu có thể làm gì cho chú đây?”

“Tin tưởng chú.” Lý Toàn nói, “Cháu làm được không?”

“Được ạ. Cháu tin tưởng chú.” Đứa bé không khóc nữa, vươn bàn tay nhỏ lau nước mắt, nói thắm, “Cháu có thể làm được.”

Lý Toàn cúi đầu, tiếp tục phân tích dây điện trong tay.

Từ đầu đến cuối anh đều tập trung cao độ, không phát hiện ra Tổng Nhiệm vẫn luôn ở bên cạnh mình, cô và anh cách nhau vèn vèn một đồng cát đắp lên thành bức tường phòng ngừa nổ.

Thời gian trên bộ đếm giờ từng phút từng giây trôi qua, cuối cùng Lý Toàn đã giải cứu được phần chân bên trái và eo của đứa nhỏ, chỉ còn lại ngực.

Anh lắc lắc dây điện đã được cắt ra trước mặt đứa bé, nó lập tức toét miệng cười.

Đột nhiên “Pằng” một tiếng. Một viên đạn xuyên qua tầng cao nhất của bức tường bao cát, cát vàng bắn tung tóe.

Lý Toàn trong nháy mắt ôm đứa bé, mang nó chạy theo hướng viên đạn bay, trốn vào góc chết trong đồng cát.

Tổng Nhiệm cũng nhanh chóng nằm rạp trên mặt đất, trốn phía sau bức tường cát, giờ máy ảnh lên.

Người mẹ của đứa nhỏ ở ven đường khóc lớn lên, bị một sĩ binh kéo vào một ngôi nhà ở ven đường.

Tất cả lính gìn giữ hòa bình ở trên đường lập tức tìm chỗ che chắn gần mình để ẩn nấp, đáp trả lại bằng nhiều phát đạn theo hướng viên đạn vừa bay tới; trên nhà cao tầng, tay bắn tỉa khẩn cấp tìm nơi vừa rồi đạn bắn ra.

Mấy phát súng qua đi, bên địch vẫn hoàn toàn yên tĩnh.

Tổng Nhiệm từ từ lộ đầu nhìn, thẳng cuối con đường là một giao lộ chữ T. Đối diện giao lộ là một tòa nhà sáu tầng, trên tầng đều là cửa sổ, không biết đạn phát ra từ cửa sổ nào.

Tất cả mọi người chờ đợi phát súng tiếp theo để lộ vị trí, vì vậy mà trên đường yên tĩnh như chết.

Đột nhiên, Benjamin hét lên với đồng đội trước: “Rời khỏi ô tô ngay!”

Một giây sau, một viên đạn bắn trúng chiếc xe chứa bom vẫn chưa tháo dỡ chất nổ. Ô tô ngay lập tức nổ tung, thân xe bốc cháy vọt lên cao nửa mét, lại rơi “Ầm” xuống đất.

Người lính gìn giữ hòa bình Anh trốn ở sau xe phản ứng kịp thời, lúc chiếc xe nổ đã nhanh chóng nhào cách xa mấy mét, lăn qua tám đường trốn đến bên Tổng Nhiệm.

Tổng Nhiệm ôm lấy đầu, những mảnh sắt vụn và bụi đất như mưa rơi đập trên chiếc mũ bảo hiểm của cô.

Đạn của địch không ngừng bắn tới, lại một chiếc ô tô chứa bom bị bắn nổ, tiếng vang rung trời. Đội chiến đấu cũng không chút nào yếu thế, những tay súng máy hạng nặng mạnh mẽ lao về phía tòa nhà sáu tầng, toàn bộ cửa sổ thủy tinh trên tầng vỡ vụn, đất cát trên tường toé ra. Các binh sĩ nhanh chóng bắt đầu phản kích bắn yểm trợ, từng bước di chuyển về phía trước tới gần tòa nhà.

Mặt mũi Tổng Nhiệm tràn đầy cát bụi, híp mắt che chở máy ảnh, lại nhìn đồng hồ đeo tay, chỉ còn ba phút.

Lúc này, cách bao cát dựng thành tường, cô bỗng nhiên nghe thấy Lý Toàn đang nói gì đó với đứa bé. Một giây sau, đứa bé khe khẽ hát lên, là bài hát dân gian của Đông Quốc, Tổng Nhiệm nghe kỹ đứa bé hát, là giai điệu tươi mát mang theo một chút đau thương.

Xung quanh là tiếng đạn, tiếng nổ vang đầy trời; mà tiếng ca của đứa bé lại trong trẻo du dương.

Thời gian tích tắc trôi, Lý Toàn dùng tiếng Anh kêu lên: “Có ai không? Giúp tôi nhìn thời gian!”

Tổng Nhiệm che mũi nằm rạp trên mặt đất, nhìn đồng hồ đeo tay, dùng tiếng Trung hô: “Hai phút tám giây!”

Bên trong không đáp lại.

Chỉ có tiếng ca non nớt của trẻ con, khe khẽ hát trong pháo lửa bay tán loạn.

Tổng Nhiệm nằm rạp trên mặt đất, một mặt gắng sức bò ra bên ngoài quay chụp tình hình chiến đấu, một mặt nhìn đồng hồ đeo tay.

Toàn thân cô đều là mồ hôi chảy ròng ròng, lại kêu lên: “Một phút ba giây!”

Bên trong vẫn không đáp lại.

Tổng Nhiệm hơi sợ, cô nhìn chằm chằm màn hình máy ảnh muốn sao lãng sự chú ý. Đột nhiên có một lực sau lưng cô, là người lính Anh vừa rồi lần qua đây, anh ta nhắc cô lên, bảo vệ cô chạy sang ven đường.

Tổng Nhiệm vội vàng quay đầu, nhìn thấy bên trong bức tường cát là Lý Toàn đang cúi đầu, ánh mắt vô cùng chuyên chú, giành giật từng giây giải quyết mạch điện trước ngực đứa bé. Nhìn sườn mặt anh rất bình tĩnh, chỉ có những giọt mồ hôi lớn như hạt đậu trên cánh mũi trên môi chứng tỏ anh đang căng thẳng và vội vàng.

Mắt Tổng Nhiệm ẩm ướt, há miệng muốn gọi “A Toàn”, nhưng cô không làm vậy. Không nhìn thấy sườn mặt Lý Toàn nữa, vì cô đã bị người lính Anh kéo qua ven đường, trốn sau một chiếc ô tô đã được tháo chốt nổ.

Người lính kia cũng ý thức được nguy cơ, nhìn chằm chằm đồng hồ đeo tay, muốn kêu lại không dám. Mắt thấy chỉ còn lại mười mấy giây, rốt cuộc anh ta hét lên: “LEE!”

Vẫn không đáp lại.

“Give up! It’s OK! It’s not your fault!” (Từ bỏ đi! Không sao đâu! Không phải lỗi của anh!)

Tổng Nhiệm nhìn đồng hồ đeo tay, 13, 12, 11, 10...

“9 giây!” Cô hét lên!

Lý Toàn vẫn chưa ra, mà đứa bé đã sớm hát xong.

Bên trong tường cát yên lặng, bên ngoài mưa bom bão đạn.

Trái tim Tổng Nhiệm như bị một bàn tay gắt gao bóp chặt, gần như không thể thở nổi. Cô bất giác cắn ngón tay mình, nhìn kim giây nhích từng bước, 5,

4,

3...

Cô sắp điên rồi.

2,

1 ——

“A Toàn!”

Bạn đang đọc truyện *Cây Ô Liu Mâu Trắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21-2

Tiếng kêu chưa dứt đã thấy Lý Toàn một tay ôm đứa bé, một tay chống tường cát nhảy ngang qua, lăn mình từ trên đồng cát, rơi xuống bên ngoài bức tường. Khoảnh khắc đó tia lửa “Xẹt” một tiếng, bom nổ rồi, đồng cát vây xung quanh đều nổ tung, cát vàng dâng lên thành sóng lớn, như quả ngư lôi rơi vào trong nước.

Tổng Nhiễm bịt chặt tai, mím môi nhắm mắt, ngũ quan nhắm lại, cô phúi cát vàng nơi mắt, tập trung nhìn vào —— toàn bộ đồng bao cát nổ tung, Lý Toàn bị chôn dưới cát vàng, không động đậy. Anh cứ duy trì tư thế cuộn mình, bảo vệ đứa bé trong ngực.

“Lý cảnh quan!” Tổng Nhiễm lao tới, nhanh chóng hất hết đất cát trên đầu anh.

Anh dần dần trở lại bình thường, một tay chống đất ngồi xuống, tay kia còn ôm đứa bé, bàn tay che chở gầy nó. Hai tay đứa bé ôm chặt cổ Lý Toàn, không hề hấn gì.

“Anh không sao chứ?” Tổng Nhiễm cuống quýt lấy tay áo lau cát vàng trên mặt anh. Anh cau mày giữ đầu, bản thân cũng chà xát theo cô, lúc này mới miễn cưỡng mở hai mắt ra.

“Ôm cậu bé về đi.” Lý Toàn nói.

Tổng Nhiễm đón nhưng đứa bé cứ siết chặt lấy cổ Lý Toàn, không chịu buông tay, không cho người khác ôm.

Tổng Nhiễm bèn hỏi: “Anh đứng lên được không?”

Anh hít một hơi rồi gật đầu, nhưng nét mặt lại có chút đau khổ.

Người lính Anh diu anh đứng lên, Tổng Nhiễm đi theo bên cạnh bế mông đứa bé đi đến ven đường.

Mãi đến khi cha mẹ cậu bé tới, nó mới bằng lòng buông Lý Toàn, nhào vào lòng người mẹ. Hai vợ chồng ôm đứa con vừa hôn vừa khóc, không ngừng nói lời cảm ơn với Lý Toàn. Anh chỉ khoát khoát tay, nở nụ cười.

Đội gia đình bọn họ đi rồi, Lý Toàn mới ngồi nghỉ ngơi trên mái hiên của một gia đình. Lúc Tổng Nhiễm trèo lên thì thấy anh mặt đầy mồ hôi, đang ngửa đầu nhắm mắt tựa vào tường.

Nghe được động tĩnh của cô, anh mở mắt ra, hỏi: “Ngủ rồi à?”

Tổng Nhiễm ló đầu nhìn nơi xa: “Vẫn chưa. Nhưng cũng nhanh thôi. Vừa rồi lính bắn tia bắn rớt ba cú điểm.”

Anh nhàn nhạt cong môi, lại nhắm mắt lại, đúng là mệt quá. Trên mặt trên tóc anh vẫn còn dính một chút cát vàng, trên cổ trên quần áo thì càng không cần nói.

Tổng Nhiễm có chút bận tâm: “Anh bị thương rồi ư?”

“Không có.” Lý Toàn cố gắng mở mắt ra, cúi đầu dụi dụi mắt, mỉm cười, “Từ hôm qua đến giờ tôi không ngủ nên có hơi mệt.”

Tổng Nhiễm im lặng.

Đâu chỉ không ngủ, còn làm việc với cường độ cao dưới nhiệt độ cao, liên tục hao tổn tinh thần và thể lực.

Cô lấy một chai nước từ trong ba lô đưa cho anh: “Này.”

“Cảm ơn.” Anh nhận lấy vặn nắp ra, ngửa đầu uống ừng ực hết cả chai nước.

“Bận rộn tới mức không có thời gian uống nước ăn gì luôn à?”

Anh cười một cái, tỏ ý ngầm thừa nhận, đôi môi khô mà hơi trắng.

Cuối đường tiếng súng thưa dần, chắc là không chế được tình hình rồi.

Giữa đường, vụ nổ qua đi, đồng bao cát ở xung quanh vẫn bốc cháy.

Tổng Nhiễm nhìn ngọn lửa nhún nhảy trên đường, bỗng nhiên nói: “Lúc này tôi nghĩ rằng anh sẽ chết mất.”

“Thật à?”

“Ừm.” Tổng Nhiễm nói, “Ông kính của tôi sẽ chứng kiến sự ra đời của một liệt sĩ.”

Lý Toàn lập tức khẽ cười ra tiếng, lộ ra răng trắng chính tề: “Tiếc quá. Đề cô mất đi cơ hội tốt rồi.”

Tổng Nhiễm rất muốn nguyệt anh một cái, nhưng cô nhìn được.

Cô đeo dây máy ảnh, hỏi: “Ở giây cuối anh đã cứu được cậu bé. Nhưng nếu như giây cuối cùng đó anh không cứu được, anh sẽ từ bỏ cậu bé ư?”

“Tôi không biết.” Đầu Lý Toàn tựa vào tường, nắp chai nước suối trong tay cứ bị mở ra rồi đóng lại, “Không đến khoảnh khắc ấy thì không ai biết được. Có thể sẽ từ bỏ, xem như là làm hết sức mình rồi.”

“Nhưng tôi nghĩ rằng, cho dù từ bỏ vào giây phút cuối cùng cũng đã rất giỏi rồi. Giống như lần trước ở thành phố Gia La, anh nhảy lên chiếc ô tô chứa bom kia. Khi đó tôi nghĩ...” Cô nhẹ nắn ngón tay, ngược mắt nhìn thẳng vào đôi mắt anh, nói, “Rất hiếm gặp được một người vô tư đến như vậy.”

Lý Toàn vốn yên tĩnh nghe, nghe được câu cuối cùng, lúng túng nở nụ cười: “Không phải, đó là chức trách của tôi mà. Hơn nữa, dù không phải xuất phát từ nhiệm vụ, nhưng nếu là người bình thường thì mọi người cũng đều như vậy.”

Tổng Nhiễm thấy anh quá khiêm tốn, sau đó lại nghe anh nói: “Tôi cảm thấy sự thiện lương là bản năng từ trong xương của mỗi con người. Gặp phải tình huống nguy cấp sẽ luôn có người hiện ra sự tốt bụng này. Cô là phóng viên kênh xã hội, trong cuộc sống chuyện như vậy hẳn là từng thấy rất nhiều.”

Tổng Nhiễm suy tư một lát: “Đúng là có rất nhiều. Làm tin tức này, thường xuyên chứng kiến được khoảnh khắc người bình thường trở thành anh hùng, nhưng cũng có lúc có rất nhiều người có ý xấu.”

“Giống như một số người nói, thế giới này thiện và ác luôn song hành.” Anh tựa vào tường, bởi vì mệt mỏi mà giọng nói khàn khàn, nét mặt lại bình thản, “Nhưng vẫn còn tốt, chỉ ít vẫn có một nửa là thiện.”

Tổng Nhiễm nhìn anh, trong nháy mắt dường như xuyên thấu qua đồng tử sáng ngời thấy được nội tâm của anh, rất thanh tịnh. Cô không chút phòng bị bị một sức mạnh âm ập tốt đẹp nào đó đánh trúng.

Vào lúc đó, cô rất chắc chắn, cô nghe được một giọng nói trong lòng mình: A Toàn, anh...

Nhưng cô không nói ra khỏi miệng, như giấu đi một bí mật.

Cũng giống như hình ảnh vào thời khắc này sẽ là bí mật chỉ thuộc về anh và cô: trên đường khói lửa bom đạn bay tán loạn, anh và cô toàn thân bụi bặm ngồi trên mái hiên một ngôi nhà trò chuyện.

Anh nhắm mắt một lát, bỗng hỏi: “Cô chụp ảnh ở đó có an toàn không?”

“An toàn.”

“Hôm nay bắt đầu cấm đi lại ban đêm, đừng ra ngoài vào buổi tối nhé.”

“Ừm.” Cô gật đầu.

“Có điều...” Anh cân nhắc một chút, vẫn nói, “Nếu cô muốn biết cuộc sống của những người trẻ tuổi ở thành phố này thì có thể đi đến một quán bar gọi là Dreaming.”

Tổng Nhiễm kinh ngạc: “Hiện tại quán bar còn kinh doanh ư?”

“Ừm.” Lý Toàn liếc nhìn Sasin cách đó không xa, nói, “Phải tìm phóng viên bản xứ đi cùng, đừng đi một mình. Chú ý an toàn nữa.”

“Tôi biết rồi.”

Tiếng súng nơi cuối đường đã ngừng rất lâu rồi, Lý Toàn ló đầu khỏi mái hiên nhìn một lát, trận chiến đầu súng nhỏ đã kết thúc. Bên Benjamin giết được mười phần tư khủng bố, đang kiểm kê nhân số. Anh khẽ động, kéo theo tay áo.

Tổng Nhiễm nhìn chằm chằm ống tay áo của anh, chỉ xuống: “... Vòng dây của anh.”

Lý Toàn cúi đầu nhìn, vòng dây đỏ trên cổ tay bị đứt, kẹp trong tay áo nửa muốn rơi.

“Đứt mất rồi.” Anh lấy sợi dây, nói.

Tổng Nhiễm suy tư chốc lát, hỏi: “Anh đeo rất lâu rồi à?”

“Hai năm rồi.”

Đây là của người thân tặng. Tổng Nhiễm không hỏi nhiều, chỉ nói: “Tôi thấy có lẽ nó quá thật ngăn cản tai họa giúp anh đấy.”

Lý Toàn suy nghĩ một chút: “Có thể là vậy.”

Tổng Nhiễm nói: “Cho nên anh hãy kiểm một sợi dây bình an mới để đeo đi.”

Lý Toàn chơi đùa sợi dây kia, nói: “Tôi thực sự không biết loại dây này làm ở đâu.”

Tổng Nhiệm thuận miệng nói: “Tôi biết. Đến lúc đó tôi mua cho anh một cái nhé.”

Lý Toàn nhìn cô.

Cô cũng nhìn anh, vẻ mặt bình tĩnh nhưng nhịp tim đã đập bình bịch.

Một giây sau, anh nói: “Được.”

Cô mỉm cười: “Anh mang cỡ bao nhiêu. Cổ tay to chừng nào nhỉ?”

Lý Toàn vén tay áo lên, tháo bao tay tác chiến cho cô xem.

Tổng Nhiệm nhìn chăm chú cổ tay anh, rất nghiêm túc dùng mắt đo vài giây nhưng không được.

Lý Toàn buồn cười, nói: “Cô muốn đo thử không?”

Trong lòng Tổng Nhiệm nóng lên, cũng không biết nghĩ thế nào mà dám vươn tay ra, ngón cái và ngón trỏ vòng trên cổ tay anh.

Lý Toàn bị cô nhẹ vòng qua cổ tay, cũng không lên tiếng.

Lúc này Tổng Nhiệm mới nhìn thấy tay phải anh cầm sợi dây đỏ kia, ý anh là để cô cầm dây đo. Thế là mặt cô nóng lên, đành kiên trì giả vờ không biết.

Cô thu tay lại, chụm hai ngón tay, ước lượng chiều dài bằng đốt tay rồi cho anh xem, nói: “Ừ, to vậy ư.”

Lý Toàn nhìn tay mình, rồi lại nhìn tay cô, nói: “Tôi thấy cổ tay cô rất nhỏ, một tay là có thể vòng đủ, còn thừa ra nữa.”

Tổng Nhiệm kéo tay áo nhìn: “Sao có thể...”

Lý Toàn dùng hai ngón tay vòng chặt cổ tay cô, ngón cái chạm vào đốt thứ hai của ngón trỏ.

Tổng Nhiệm trong lòng “Ồ ~” một tiếng.

Anh đã buông tay ra, hai ngón tay vòng cho cô xem: “Ày, một tí thế này.” Nói xong còn tự mình nhìn lại, có vẻ không tin lắm: “Thế mà nhỏ vậy à?”

“Chắc là do ngón tay anh dài.” Tổng Nhiệm hơi đỏ mặt, giọng bình tĩnh nói. Tim lại như đập tới cổ họng rồi, cô nhin rất vất vả.

Lúc này, đám Benjamin từ đầu kia đi về tới đây, như là muốn tập hợp.

Tổng Nhiệm trông thấy, hỏi: “Phải đi rồi ư?”

“Ừ.” Lý Toàn đứng lên, vỗ vỗ cát vàng trên tóc trên người, quay đầu nhìn cô, căn dặn: “Chú ý an toàn nhé.”

Tổng Nhiệm gật đầu: “Anh cũng thế.”

Lý Toàn đi xuống bậc thang hội họp với đồng đội của anh.

Đám người Benjamin vác súng đứng cách đó không xa, nháy mắt ra hiệu cười với Lý Toàn.

Sasin cũng gọi Tổng Nhiệm rồi, cô cất mọi thứ xong xuôi chuẩn bị đi.

Lý Toàn đi xuống đường nhật ba lô quân sự mà anh để lại, anh chợt nhớ ra gì đó, quay đầu gọi: “Tổng phóng viên!”

“Hả?” Tổng Nhiệm dừng lại, quay đầu nhìn anh.

Anh khom người lấy thứ gì đó bên trong túi ở ống quần, chậm chậm đi tới phía cô. Anh cầm một cục tròn được bao bọc bởi khăn giấy đưa cho cô, nụ cười có chút ngại ngùng thấp giọng nói: “Cho cô.”

Lúc anh nói lời này, đôi mắt lóe sáng.

Tổng Nhiệm nhận lấy, “A” một tiếng.

Anh cười cười, xoay người chạy xuống bậc thang.

Đám người Benjamin ở đằng xa huyýt sáo.

Tổng Nhiệm không hiểu lắm, mở khăn giấy ra, là một quả táo đỏ tươi, có vẻ là loại táo đỏ của Mỹ. Trên quả táo có một chỗ nhỏ bởi vì va đập mà

đập mềm ra. Cũng không biết... nhét trong túi bao lâu rồi.

Cô sững sờ, ngẩng đầu nhìn —— con phố trống trải, bầu trời xanh thăm thẳm, sau vụ nổ, trên phố lớn dần dần xuất hiện người đến người đi, mà Lý Toàn cùng đám Benjamin đã sớm đi xa.

“Đúng là người Trung Quốc có tiền.” Sasin nhìn quả táo đỏ, thờ dài.

Bạn đang đọc truyện *Cây Ô Liu Mâu Trắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22-1

Edit: Eimi.103

Beta: Onion2109

Hai ngày nay Tổng Nhiệm ngủ không ngon, bởi vì luôn có tiếng bom đạn không ngừng nghỉ vào đêm khiến thần kinh cô suy nhược. Mà công việc ban ngày thì không thể lười biếng, khi đi trên đường lúc nào cũng phải tập trung tinh thần, không thể thả lỏng dù một lát. Nếu không cẩn thận đụng phải bom thì cô về nước không cần mua vé máy bay luôn.

Tình hình ở thành phố Cáp Pha đã trở nên gay gắt với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường. Ngày hôm qua, một viên đạn pháo rơi vào quảng trường, Tổng Nhiệm tỉnh dậy, phát hiện vách tường bị rạn nứt. Quản lý lên kiểm tra, nói không có việc gì, vẫn ở được, sẽ không sập đâu.

Khu vực của bọn họ xem như tương đối an toàn, các khu vực khác thì không may mắn như vậy.

Quân đội chính phủ và quân phản chính phủ đã mở rộng chiến trường, tổ chức khủng bố cũng gia nhập quấy rối. Số lượng người dân thương vong càng ngày càng tăng. Một số trại tị nạn ở biên giới đã kín người hết chỗ, nghe nói hiện tại phí xuất cảnh ban đầu giờ đã tăng lên 5000 đô la.

Sáng sớm hôm đó, sau khi Tổng Nhiệm chuyển tài liệu công việc về nước, cô chịu không nổi nữa, rút cuộc ngủ cả một ngày.

Cô ngủ một giấc từ mười giờ sáng đến năm giờ chiều, lúc tỉnh lại thì tiếng súng pháo bên ngoài đã không còn. Tổng Nhiệm thừa dịp tín hiệu còn tốt, gọi video cho mẹ ruột báo bình an. Lúc này trong nước đã là nửa đêm, Nhiệm Vũ Vi vẫn đang đọc sách. Bà không ủng hộ Tổng Nhiệm đến Đông Quốc, vì vậy mỗi lần gọi video bà đều phản ứng tẻ nhạt, cũng chưa bao giờ hỏi về công việc của Tổng Nhiệm. Ngay cả lần trước vụ CARRY chấn động toàn cầu, bà cũng chẳng hỏi thăm.

Có lúc Tổng Nhiệm thật không chịu nổi tính cách người mẹ còn cứng rắn hơn tảng đá của mình.

Mà người cha Tổng Trí Thành cứ cách mấy ngày là khen cô. Chỉ vì tấm hình CARRY mà ông đã gửi một vài đoạn cảm nghĩ sâu sắc, từ đại quốc đánh cờ, thảo luận tình hình chiến tranh đến chủ nghĩa tinh thần nhân đạo, dào dạt sợ phải tới một nghìn chữ.

Sau khi Nhiệm Vũ Vi cúp máy, Tổng Nhiệm lại gọi video cho cha. Tổng Trí Thành vẫn chưa ngủ, còn tràn đầy phấn khởi trò chuyện với cô về tình hình Đông Quốc cùng tổ chức cực đoan, trò chuyện chưa tới vài câu, đầu video lại truyền đến tiếng Dương Tuệ Luân và Tổng Ương cãi nhau.

Tổng Nhiệm hỏi: “Sao lại cãi nhau thế ạ?”

Tổng Trí Thành tháo mắt kiếng xuống, thờ dài: “Ương Ương muốn kết hôn, muốn lấy hộ khẩu từ chỗ mẹ con bé.”

Tổng Ương và bạn trai Lư Thao đã yêu nhau từ cấp hai, Tổng Nhiệm cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, có điều: “Vừa tốt nghiệp liền kết hôn? Sao không để một thời gian nữa ạ?”

“Con bé này, nói gì nó cũng không nghe.”

Đầu kia, Tổng Ương thét lên: “Con và anh ấy yêu nhau được tám năm rồi, dù sao sau này cũng sống chung, kết hôn thì sao?!”

“Muốn kết hôn phải chờ đến lúc mua được nhà, ngay cả bản thân cũng không nuôi sống nổi thì nói gì đến cưới xin!”

Hai mẹ con ằm ỉ không thôi, Tổng Trí Thành cũng không còn tâm tư trò chuyện, dặn dò cô chú ý an toàn rồi cúp máy.

Tổng Nhiệm để điện thoại di động xuống, đi đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài, thành phố Cáp Pha hoang tàn bụi bặm, những ngôi nhà và chùa chiền vốn đầy màu sắc giờ đây đều bị bao phủ bởi khói bụi.

Mới rời khỏi điện thoại phải đối diện với thế giới này, nhìn khoảnh khắc trước mắt khiến cô có chút rối loạn.

Vàng thái dương vẫn chưa lặn.

Mười giờ tối, bầu trời cuối cùng cũngมืด mờ, chỉ có nơi đường chân trời lóe lên ánh sáng nhạt.

Tổng Nhiễm đeo giấy chứng nhận đi xuống lầu, Sasin đang chờ ở dưới lầu. Hai người đã hẹn đi đến quán bar Dreaming trải nghiệm cuộc sống.

Quán bar cách chỗ này không xa, nhưng trên đường đi vẫn gặp hai trạm kiểm soát kiểm tra giấy thông hành. Cũng may là họ đã sớm chuẩn bị, thuận lợi đi qua.

Quán bar nằm trên con phố thương mại ở phía bắc đại học Cáp Pha. Về đêm, những cửa hàng đều đóng cửa, đèn đường cũng không có. Dựa vào ánh trăng mờ, Sasin chở cô vòng vào một con hẻm nhỏ yên tĩnh. Đường càng đi càng hẹp, cuối cùng đi tới một tòa nhà pháo đài đặc trưng của địa phương.

Nhìn từ vẻ ngoài thì không có gì khác biệt.

Sasin gõ vài cái lên cửa, nói một câu bằng ngôn ngữ Đông Quốc, cửa rất nhanh mở ra, là người giữ cửa mang theo súng. Sasin dùng ngôn ngữ địa phương nói mấy câu, người giữ cửa để bọn họ tiến vào.

Đi qua một hành lang ánh đèn mờ lung và tràn ngập hương vị nước ngoài, tiến vào bên trong rộng rãi sáng sủa.

Đó là một quán bar thanh lịch theo phong cách phương Tây, đèn sàn, đèn chùm, đèn trang trí trên bàn đều phát ra ánh sáng mập mờ. Trong quán bar rất náo nhiệt, náo loạn của nữ trẻ tuổi của Đông Quốc, náo là người ngoại quốc hoặc ngồi hoặc đứng, dựa vào quầy bar, ghé xô pha, bên cửa sổ sắt đất, thưởng thức đồ uống và vui chơi tán gẫu.

Thanh niên bản xứ cùng các vị khách từ khắp nơi trên thế giới đều nhiệt tình lắc lư, vui thích nhảy nhót theo điệu nhạc dân gian Đông Quốc giữa trung tâm quán bar.

Tổng Nhiễm ngắm nhìn xung quanh, lại có một chút cảm động không giải thích được. Ánh mắt cô không ngừng liếc tới những khuôn mặt tươi cười và điệu nhảy tình tứ của những thanh niên Đông Quốc.

Có lẽ Sasin nhìn ra tâm tư của cô, đôi mắt to sâu thẳm của cậu chớp chớp, nói: “Chị Tổng, tuy là sinh ra ở đất nước này, nhưng chúng em không phải luôn sống trong đau khổ, cũng phải thỉnh thoảng hưởng thụ cuộc sống chứ. Mặc dù, mộng đẹp cuối cùng sẽ tỉnh.”

Tổng Nhiễm bị cậu nói trúng, cũng không tranh cãi, nói: “Xin lỗi. Tôi xin lỗi. Tôi cứ nghĩ rằng công dân của đất nước này hẳn là đau thương buồn bã khổ cực lắm, là tôi sai rồi. Đề xin lỗi, tôi mời cậu ba ly rượu nhé, nếu như nó rẻ.”

Sasin cười ha ha.

Hai người ngồi xuống quầy bar, nhìn giá rượu, một ly có giá khác nhau từ 4 đô la đến 8 đô la.

“May quá.” Tổng Nhiễm nói, “Giá rượu không tăng cao.”

“Vật chất có thể tăng giá nhưng tinh thần thì không. Rượu chính là tinh thần!” Sasin nâng ly rượu, lý luận không đứng đắn.

“Đúng, rượu chính là tinh thần!” Tổng Nhiễm cười khúc khích, “Sasin, tôi rất thích dáng vẻ bây giờ của cậu.”

Dáng vẻ sinh viên không buồn không lo.

Thức uống của Tổng Nhiễm là cocktail đặc trưng của địa phương với hương vị ô liu xanh và quế, ngây ngô mà đặc biệt.

DJ thay đổi âm nhạc thành chậm chậm du dương, những con người xinh đẹp nâng ly rượu theo tiết tấu rung động, khiến người nhất thời rơi vào mộng đẹp, quên đi thế giới chân thật bên ngoài, quên đi con phố đối diện cách mười mét tràn ngập hố bom và vách tường đen đầy tro bụi.

Tổng Nhiễm đang đưa ly rượu, nói: “Trong ngôn ngữ của chúng tôi có một thành ngữ, đó là ‘Túy sinh mộng tử’(*). Trên sách nói đây là thành ngữ không tốt, nhưng tôi lại cảm thấy thành ngữ này rất có mục lực.”

(*) *Túy sinh mộng tử* – 醉生梦死 – zuì shēng mèng sǐ (nghĩa đen: sống trong cơn say, chết trong cơn mơ, chỉ trạng thái như uống say rượu hoặc nằm mộng, cứ tối tăm mê muội không có tri giác, hồ đồ mà sống qua ngày).

“Túy sinh mộng tử.” Sasin nói, “Nếu đêm nay có rượu ngon, giờ phút này là mộng đẹp, em hi vọng mình không tỉnh lại, em bằng lòng vĩnh viễn không muốn tỉnh lại.”

“Trong tiếng Trung của chúng tôi còn có một câu nói,” Tổng Nhiễm giơ ly rượu lên, “Chim muốn say hoài, không muốn tỉnh.”

Lời còn chưa dứt, vài nam nữ gần đó cũng cùng nâng ly: “Mong vĩnh viễn không tỉnh.”

Những con người xa lạ nhìn nhau cười, uống một hơi cạn sạch rượu trong ly. Người pha chế rượu cũng cười, bình lắc trong tay anh ta bay lên bay xuống.

Sasin nhìn thấy một cô sinh viên xinh đẹp nước mình trong đám người, sau khi hai người nhìn nhau, cuối cùng Sasin nhảy khỏi chiếc ghế cao và đi về phía cô gái cùng lứa.

“Chúc cậu may mắn.” Tổng Nhiệm đưa mắt tiễn cậu, lại đúng lúc trông thấy một vài người mặc quần áo nguy trang đi đến, là nhóm lính gìn giữ hòa bình đặc biệt.

Cô nhìn họ chăm chú, thấy được Lý Toàn.

Anh cùng bọn Benjamin ngồi vào một chiếc bàn bên cạnh cửa sổ. Vì bọn họ mặc quân trang nên dễ dàng thu hút sự chú ý của mọi người. Benjamin như con bướm hoa, thoắt thích hưởng thụ ánh mắt ưu ái của các mỹ nữ xung quanh.

Lý Toàn lại khá yên lặng. Anh ngồi xuống chưa đầy mấy giây thì nhận ra gì đó, chính xác nhìn qua hướng quầy bar, thấy ánh mắt Tổng Nhiệm.

Cách bóng người và ánh đèn xoay tròn, anh ở xa xa cười với cô, mặt mày cong cong.

Nội tâm Tổng Nhiệm dờ dẩn trong chớp mắt. Cô không có sức đề kháng với nụ cười của anh. Thế là cô nhếch môi cười xem như đáp lại.

Mặt của cô rất nóng, có lẽ còn rất đỏ. Chắc chắn là do rượu.

Lúc này, Benjamin cũng trông thấy cô. Anh ta cười vươn tay khoát vai Lý Toàn, một bên nhìn Tổng Nhiệm, một bên nói nhỏ gì đó bên tai Lý Toàn. Lý Toàn đẩy đầu anh ta ra.

Lý Toàn lần nữa nhìn về phía Tổng Nhiệm, lại chậm rãi cười; Tổng Nhiệm vẫn không chớp mắt nhìn anh, nhưng một giây sau, bóng người qua lại che mất tầm mắt cả hai, không thấy được nữa.

Người pha chế đưa tới một ly mặt trời mọc màu cam. Tổng Nhiệm nhận lấy, yên lặng nhấp ổng hút, lại vụng trộm quay đầu nhìn, chỗ anh vừa ngồi giờ đã trống không.

Biểu cảm của cô trống rỗng, đuổi cổ tìm. Bóng người dời đi, trông thấy anh đang đi tới phía cô.

Mất mặt quá!

Không biết anh có nhìn thấy đáng vẻ trông mong tìm kiếm của cô hay không.

Cô nhanh chóng thay đổi bằng một nụ cười: “Thật là đúng dịp. Sao anh cũng tới đây?”

Lý Toàn không trả lời ngay, đứng dịp chỗ nào nhi, chẳng qua là mỗi đêm bọn họ đều sẽ tới đây uống rượu thư giãn mà thôi.

“Tôi không nghĩ là cô sẽ tới bây giờ.” Anh nói, ngồi lên chiếc ghế cao bên cạnh cô, nghiêng đầu cách cô chào Sasin và cô sinh viên kia.

“Hai ngày trước bận quá, vừa mệt, lại không có thời gian tới. Hôm nay đúng lúc nghỉ ngơi đủ rồi.” Cô hỏi, “Anh uống gì? Tôi mời anh nhé.”

Lý Toàn buồn cười: “Không cần...”

“Không được. Lần trước anh tặng tôi một quả táo, hôm nay để tôi mời anh đi.”

Ngón tay anh sờ sờ mũi, nói: “Vây cũng được.”

“Anh uống gì?”

“Vodka.”

Người pha chế rót một ly cho anh.

Tổng Nhiệm hỏi: “Bình thường anh cũng uống loại này ư?”

“Không có. Có điều trong đội có một người Nga,” Lý Toàn nói, cầm chỉ về chỗ người đồng đội, “Hay mang theo Vodka bên người. Khi mệt thì uống vài hớp nâng cao tinh thần.”

Thừa dịp anh nâng ly uống rượu, cô nhanh chóng quan sát anh tỉ mỉ. Hôm nay có vẻ như tinh thần anh cũng không tệ lắm, không mỏi mệt như ngày đó.

“Mấy ngày nay anh ngủ có ngon không?”

“Cũng tạm. Ngủ đủ bảy tiếng.”

“Hôm nay tôi ngủ từ mười giờ sáng đến năm giờ chiều. Pháo súng bên ngoài cũng không đánh thức tôi dậy được.”

Lý Toàn vừa đưa ly tới bên miệng, nghe lời này, không kìm được bật cười, khẽ cúi đầu rồi nghiêng nhìn cô: “Cô buồn ngủ lắm à?”

Ánh đèn chùm màu vàng phía trên quầy bar chiếu vào trên mặt anh, trong mắt anh là ý cười như sóng nước mênh mông.

Đầu óc Tống Nhiễm thoáng cái như bị kẹt lại, quên mất muốn nói gì.

Mà anh vẫn mỉm cười nhìn cô, đợi cô trả lời.

Cô nói: “Vừa rồi quá ồn, tôi không nghe rõ.”

Thế là anh thoáng xích lại gần, nói bên tai cô: “Tôi hỏi, sao cô có thể ngủ được như vậy?”

Hơi thở của anh phả vào tai cô, mang theo cảm giác nóng ấm truyền đến gương mặt, cô đỏ mặt nói: “Tôi cũng không biết. Dù sao khi tôi tỉnh dậy thì trận chiến cũng kết thúc rồi. À đúng rồi, chỗ tôi ở ấy, vách tường bị đạn pháo bắn nứt ra một đường nhỏ rồi.”

Lời còn chưa dứt, Lý Toàn lại không kìm được phì cười, cười đến mức dựa trán lên mu bàn tay, chiếc ly thủy tinh trong tay anh nhẹ nhàng rung lên.

Khối đá trong ly khúc xạ lóe sáng.

Cô cũng ngu ngơ cười theo, hỏi: “Rượu của anh uống ngon không?”

Lý Toàn để ly xuống, đẩy đến trước mặt cô, hỏi: “Muốn uống thử không?”

“... A, được.” Chắc là nhờ hai ly rượu cô đã uống nên mới to gan như vậy, cô nâng ly của anh lên, cẩn thận nhấp một miếng, lửa cháy vào cổ họng, lỏng mảy cô nhũn chặt: “Tại sao lại là vị khói? Giống như uống phải đạn ấy.”

Anh chống huyệt thái dương nghiêng đầu nhìn cô, lần nữa bị chọc cười, cười đến bả vai khê rung, khóe môi vẽ lên đường cong không hề xuống nổi nữa.

Có gì là buồn cười nhỉ, hình như là không có.

Bạn đang đọc truyện *Cây Ô Liu Mâu Trắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22-2

Edit: Eini.103

Beta: Onion2109

Có lẽ do âm nhạc của đêm đó quá thoải mái, mùi rượu quá phóng đảng. Ngay cả ánh đèn cũng mờ mịt như sương, như mộng dẫn người cách xa chiến trường.

Đêm đã khuya, rượu chớm say. Những người trẻ tuổi tùy tiện nhảy múa.

Tống Nhiễm quay đầu nhìn bọn họ, lại nghiêng đầu vói về mặt hướng về đó.

Lý Toàn nhìn thấy, nhất thời không biết phải chăng là rượu làm loạn, hỏi cô: “Muốn khiêu vũ không?”

Tống Nhiễm lập tức lắc đầu: “Tôi nhảy không tốt. Không giống người ngoại quốc trời sinh biết khiêu vũ đâu. Tôi mà chạy nhảy chắc chắn rất xấu hổ.”

Rượu xông lên đầu, khuôn mặt cô ửng đỏ. Lý Toàn nhìn thời gian, nói: “Muốn về chưa?”

Cô gạt cái đầu bắt đầu trở nên nặng nề, nói: “Ừm, muốn về rồi.”

Sasin đang trò chuyện vui vẻ cùng cô sinh viên kia. Mà các người bạn của Lý Toàn đã sớm bị bao quanh bởi những cô gái trẻ.

Tống Nhiễm và Lý Toàn nhìn nhau.

Lý Toàn nói: “Tôi đưa cô về nhé!”

Tống Nhiễm “Ừm” một tiếng. Người từ trên ghế chân cao trượt xuống, chân có chút bủn rủn. Thế mà cô đã vô tình uống bốn ly rồi.

Lý Toàn cúi đầu nhìn chân cô, ánh mắt lại dời lên mặt cô, cười hỏi: “Uống nhiều rồi à?”

“Không có.” Cô mím môi cười, hai gò má ửng đỏ, đôi mắt ngậm nước, nhìn thẳng vào anh.

Ánh mắt anh chậm rãi dời đi, chỉ hướng cửa quán bar: “Đi thôi.”

Hai người một trước một sau ra khỏi quán bar. Cửa lớn đóng lại, tiếng hát và rượu ngon đều bị bỏ lại phía sau, trước mặt là con hẻm nhỏ hẹp mờ tối. Gió đêm lướt qua tiền sảnh hơi lạnh.

“Lạnh à?” Anh hỏi.

“Không có.” Cô giống như một con vẹt con xoa xoa cánh tay mình, “Tôi đang mặc áo khoác mà. Lúc này ở trong quán bar rất nóng, như bây giờ mát mẻ lắm nè.”

Anh bị động tác của cô chọc cười, khoe môi cong lên trong đêm tối như có như không.

Tổng Nhiệm còn đang xác định phương hướng, Lý Toàn chợt hỏi: “Muốn khiêu vũ không?”

Cô sững sốt: “Khiêu vũ?”

“Ừ.” Anh nói, “Bây giờ chỉ có hai chúng ta, nhảy sai cũng không có ai cười cô.”

Đêm khuya, trong con hẻm nhỏ yên tĩnh, ánh trăng êm ái, như trải xuống từng thước lụa trắng.

Anh nhẹ nhàng ôm eo cô, cô khoát vào vai anh, bàn tay hai người nắm lấy nhau. Anh lùi lại một bước, cô bị dẫn dắt tiến lên; anh xoay tròn một cái, cô cũng theo đó nhẹ nhàng lượn vòng.

Anh và cô đều chẳng biết khiêu vũ nhiều, rượu càng làm nhịp chân thêm mập mờ lay động, thỉnh thoảng va nhẹ vào nhau, lại thỉnh thoảng va chạm mũi chân, hơi thở quấn quýt như có như không.

Đây nào phải khiêu vũ, rõ ràng là cẩn thận mà bí ẩn dò xét mua vui.

Tổng Nhiệm nhẹ nhàng cười, Lý Toàn giờ cổ tay cô lên, cô xoay tròn dưới cánh tay anh rồi xa rồi lại xoay vòng trở về trước mặt anh.

Ánh trăng dịu dàng là âm nhạc im lặng, bước chân gỗ trên phiến đá xanh là nhịp điệu của trái tim. Giữa trời đất tĩnh mịch, chỉ có bức tường nát đầy vết đạn cùng khói bụi chứng kiến hết thảy.

Một khúc hoàn tất, Lý Toàn buông cô ra, lùi lại một bước, làm như thật mà cúi chào lịch thiệp.

Tổng Nhiệm cũng giả vờ kéo váy, đáp trả bằng động tác khẽ nhún đầu gối không chuẩn.

Lúc đứng lại bình thường, đầu cô hơi lung lay, đúng là có chút choáng.

Anh vừa chuẩn bị đưa tay đỡ thì cô đã đứng vững vàng, đành thu tay về. Bởi vì đã khiêu vũ xong.

Hai người trở về, dần dần rời xa không khí quán quanh mùi rượu.

Tổng Nhiệm hỏi: “Bạn của anh đều ở lại đó à?”

“Chóc nữ, tôi lại đến tìm họ.”

“Ồ.”

Con đường lát đá gập ghềnh, Tổng Nhiệm xoa xoa mắt, nhìn không rõ lắm, đi bộ bước cao bước thấp.

Lý Toàn đi bên cạnh, cúi đầu nhìn bước chân của cô.

Đêm đen như mực, hai người chú tâm vào con đường dưới chân, chỉ có tiếng hít thở yên ổn hòa cùng tiếng gió thổi mảnh giấy xẹt qua.

Đi đến đường lớn, tầm nhìn rộng hơn. Thành lâu cổ kính ở hai bên đường phác họa ra đường nét năm tháng tang thương.

“Mấy ngày nay cô vẫn ổn chứ?” Lý Toàn cúi đầu, nhẹ giọng hỏi cô. Như là sợ đánh thức trở lại thành nhiệm khi yên ả này, ngay cả nói chuyện cũng nói nhỏ.

“Ổn lắm.” Cô ngẩng đầu lên, đôi đồng tử đen lay chứa đầy ánh sao, như nước trong màn đêm, chân thành nhìn anh, “Đến vùng biên giới, đến trung tâm thành phố, đến khu giao chiến, còn đi đến khu sinh hoạt nữa. Anh thì sao?”

Anh bước chậm rãi theo cô, nói: “Hầu như mỗi ngày đều phá bom.”

“Ồ.” Cô gõ gõ cái đầu ngày càng nặng nề, không chú ý dưới chân, giẫm phải một phiến đá nghiêng. Cô thể cô hơi lắc lư, bả vai đụng vào cánh tay anh rồi nhẹ nhàng sụt qua.

Trong lòng giật mình gọn sóng, rồi lại tự nhiên như chưa từng xảy ra gì.

Cô hỏi: “Có nguy hiểm hơn lần trước không?”

Anh mỉm cười lắc đầu.

“Vây lát tốt rồi.” Cô thở nhẹ, nói, “Tôi xem rồi, nơi này hình như không có bả vòng dây đó bình an, chắc là khi về nước mới có thể mua cho anh.”

Anh liếc nhìn cô một cái, trong mắt vẫn là ý cười: “Không cần vội.” Lại hỏi, “Cô đi hai tháng rồi, chừng nào về nước?”

“Tôi sẽ ở Cáp Phathêm vài ngày nữa, nếu vẫn không xác định tiếp theo đi đâu thì chắc sẽ về nước. Anh sẽ ở Cáp Phabao lâu?”

“Không nói chính xác được. Ngày nào đó cấp trên có mệnh lệnh thì phải lập tức đi.”

Như lần trước rời khỏi Gia La, ngay cả cơ hội chào hỏi cũng không có.

Hai người đều yên lặng chốc lát, theo đuổi tâm tư của mình mà bước đi. Thỉnh thoảng không cẩn thận bả vai nhẹ nhàng cọ xát rồi lặng yên tách ra.

Đang muốn rẽ qua một con đường, Lý Toàn nhận ra gì đó, chợt kéo Tống Nhiễm dừng lại. Ngón trỏ anh đặt trên môi làm động tác im lặng, chăm chú lắng nghe.

Bên kia chỗ ngoặt có tiếng bước chân, là một đám người đang bước nhanh tới gần đây.

Lý Toàn xem xét tình hình xung quanh rồi lập tức ôm Tống Nhiễm lách vào con hẻm nhỏ gần đó.

Một tay kéo cô ra sau lưng mình, một tay rút súng từ trong bao súng ra.

Tống Nhiễm bị kẹp giữa anh và bức tường, không thấy được tình huống bên ngoài. Tiếng bước chân ngày càng gần, cô hơi sợ hãi, nhưng không hiểu sao lại có cảm giác an tâm.

Tiếng bước chân càng gần hơn, cô căng thẳng đến mức tay chạm khắp nơi, không cẩn thận đụng vào lòng bàn tay anh. Cô giật mình muốn di chuyển tay, nhưng lại đánh bạo không rời nữa. Không biết anh có cảm nhận được hay không, nhưng không nắm tay cô, cũng không tránh né. Lòng bàn tay anh và năm ngón của cô cứ thế chạm vào nhau.

Cô cắn môi, tim đập loạn xạ; anh cảnh giác nghiêng đầu nhìn ra ngoài.

Đám người kia ngày càng gần, đi lướt qua đầu con hẻm, Lý Toàn vô thức nghiêng về phía sau ẩn nấp.

Sau lưng Tống Nhiễm không còn chỗ lui, mặc cho lưng anh va nhẹ vào mặt cô. Mùi cơ thể của đàn ông xen lẫn mùi thuốc súng ập vào mặt.

Cô nhắm mắt lại, tay phải không kìm được nhẹ nhàng nắm áo ở eo anh.

Tiếng bước chân dần dần đi xa, Lý Toàn vẫn im lặng chờ đợi.

Mãi cho đến khi âm thanh cuối cùng biến mất, con đường lại khôi phục sự yên tĩnh.

Tống Nhiễm thả lỏng tay, đầu lơ mơ, nhỏ giọng hỏi: “Lý Toàn... xong chưa?”

Anh cất khẩu súng, bước một bước, quay đầu nhìn cô, ánh mắt như muốn nói rồi lại thôi.

“Sao vậy?”

“Lý Toàn?” Anh cười khẽ, “Trước đó không phải luôn gọi A Toàn A Toàn à?”

Khuôn mặt Tống Nhiễm thoáng chốc nóng như lửa đốt.

Mà lúc anh thốt ra lời này, lòng anh cũng hơi rối loạn, dời ánh mắt cũng dời đi chủ đề, nói: “Đi thôi.”

“Ừm.”

Vòng qua chỗ ngoặt, đi qua một con đường nữa là tới khách sạn.

Tống Nhiễm hỏi: “Đám người vừa rồi là ai?”

“Chắc là quân đội chính phủ.” Lý Toàn nói, “Có điều gần đây cấm đi lại ban đêm, bắt gặp sẽ kiểm tra cả buổi, phiền phức lắm.”

“Ừm.”

Hai người không nói gì nữa, yên lặng bước đi.

Ban đêm, gió thổi mát mẻ.

Đã đi đến cuối của con đường cuối cùng rồi, Tống Nhiễm chậm rãi đi đến bậc thang khách sạn, quay đầu nhìn Lý Toàn: “Tôi vào đây. Trên đường về anh nhớ chú ý an toàn nhé.”

“Ừ.”

Hai người cứ đứng đấy, im lặng đối mặt.

Cô đang chờ anh đi, anh cũng đang chờ cô vào.

Một giây sau, Lý Toàn cười ra tiếng, cúi đầu sờ lên mũi, nói: “Tôi đi đây.”

“Ừm.”

Anh mới đi vài mấy bước, lại ngoảnh đầu lại: “Tống Nhiễm.”

“Hả?” Cô vẫn đứng trên bậc thang, đôi mắt lóe sáng nhìn anh.

Anh bị cô nhìn nhắt thời ngắn, nghẹn lời, nhưng ngẫm lại cũng không có gì nói nên dùng câu kia: “Cô chú ý an toàn nhé.”

Cô thật thà gạt đầu: “Tôi biết rồi.”

Anh cười cười, vẫy tay chào, chạy chậm qua con phố.

Rất nhanh bộ đồ ngủ trang biến mất trong màn đêm.

Tống Nhiễm mỉm cười nhìn anh rời đi, không khỏi hít sâu một hơi ngược lên, thành phố Cáp Pha về đêm, bầu trời là màu xanh đen, rất sâu lắng.

Lòng cô tràn đầy ngọt ngào không nói nên lời, chạy chậm vào khách sạn, khó khăn kéo cánh cửa lưới sắt ra, đi vào thang máy cũ.

Thang máy đi lên. Cô tựa vào tường thang máy, ngửa đầu cười khanh khách.

Từng chi tiết của đêm nay có thể lưu trữ trong đầu cô rất lâu, rất rất lâu.

Cô cứ nhớ đi nhớ lại khiến khuôn mặt cũng nóng hổi luôn rồi, không khỏi chà chà hai má.

Cô ra khỏi thang máy, đóng cửa lưới sắt lại, vẫn cười đi qua hành lang. Vừa mở cửa, cánh cửa của căn phòng phía sau cũng mở, người bên trong dùng tiếng Trung gọi: “Tống Nhiễm.”

Đầu Tống Nhiễm vẫn còn choáng, phải mất mấy giây mới từ từ quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Cây Ô Liu Mâu Trắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23-1

Edit: Onion2109

Beta: Eimi.103

Là Thảm Bội.

Tống Nhiễm lập tức tỉnh rượu.

Thảm Bội kinh ngạc cười lên: “Tống Nhiễm, cô đi ra ngoài uống rượu à? Nhìn không ra đấy, ở cái chỗ này mà lá gan của cô vẫn lớn nhỉ.”

“Có bạn tôi ở đó nữa.”

Tống Nhiễm trước đó không biết Thảm Bội tới, có chút mơ hồ. Thảm Bội nói theo thường lệ các phóng viên tiền tuyến trong đài sẽ thay phiên nhau, cô

đã ghi danh.

Hôm nay là ngày 25 tháng 9, Tống Nhiễm đã ở Đông Quốc gần hai tháng, cũng nên thay người rồi.

“Cô đến mà không ai nói với tôi một tiếng.”

“Kế hoạch trong đài là tuần sau nhưng tôi nghĩ nên đến sớm để thích ứng với hoàn cảnh. Lúc xuất phát tôi kích động quá nên quên nói với cô. Đến Già Mã có gọi điện cho cô lại không có tín hiệu.”

“Trên đường đi có mệt không?”

“Chẳng khác nào tra tấn người ta cả.” Thẩm Bội đắp cái lưng đau nhức, Tống Nhiễm lúc này mới để ý tới cô ấy đang mặc một bộ đồ ngủ bằng lụa rất tinh xảo.

“Cô đi nghỉ sớm đi.”

“Ừ.”

Tống Nhiễm trở về phòng, tựa trên ván cửa ngăn người một lúc, đầu óc trống rỗng không nghĩ được gì, đành sửa soạn sớm rồi đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau tỉnh lại trông thấy tin nhắn của Tiểu Thu: “Thẩm tiểu thư tới chỗ cậu rồi à?”

Tống Nhiễm nằm ở trên giường tỉnh ngủ: “Ừ.”

“Cũng đúng. Chả lẽ không đi để danh tiếng bị cậu cướp hết.”

Tống Nhiễm không biết nói gì cho phải, khuôn mặt ngơ ngác.

Tiểu Thu: “Xoa đầu. Cậu yên tâm, chất lượng tám hình CARRY kia, cô ấy không đạt đến được đâu.”

Đang nhắn tin thì Tống Nhiễm nghe thấy bên ngoài có tiếng mở cửa, đứng dậy đi xem Thẩm Bội mặc áo phông ngắn quần jean bó, đeo túi xách muốn ra ngoài.

Tống Nhiễm kỳ lạ: “Sao cô dậy sớm thế?”

“Bị lệch múi giờ.”

“Ừm, cô định đi đâu?” Hôm nay Tống Nhiễm định cùng Sasin đi tìm hiểu về dân tị nạn tụt tập ở vùng ngoại ô, cô tính đưa Thẩm Bội đi cùng.

Thẩm Bội mỉm cười: “À. Tôi định đi theo mấy người bên quân đội chính phủ, còn có lính gìn giữ hòa bình.”

“... À.” Tống Nhiễm đáp lời, “Nhưng cô vừa tới chỗ này một mình, vẫn chưa thích ứng được hoàn cảnh đâu.”

“Cô yên tâm. Có phóng viên truyền hình vệ tinh Thâm Thành ở đây mà, họ là bạn tôi, tôi sẽ đi cùng họ.”

“... Ừ.” Tống Nhiễm thấy Thẩm Bội muốn đi, lại nói thêm, “Mặc áo khoác đi, ở đây là khí hậu sa mạc. Cô mặc như vậy sẽ bị mất nước.... Với lại tốt nhất đổi quần jean rộng một chút, nếu không sẽ rất khó chịu.”

“À, cảm ơn.” Thẩm Bội quay ngược về phòng thay quần áo.

Tống Nhiễm đóng cửa lại, ngẩng đầu lên, cái ót đập vào cánh cửa.

Chín giờ sáng, Tống Nhiễm cùng Sasin lái xe đến trụ sở quân chính phủ ở phía đông bắc ngoại ô thành phố Cáp Pha. Càng đến gần, nạn dân tị nạn tập ở khu vực phụ cận càng nhiều.

Sasin lái xe, Tống Nhiễm ngồi ở ghế phụ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đi được nửa đường, Sasin hỏi: “Tâm trạng của chị không tốt à?”

“Há? Không có.” Tống Nhiễm quay đầu, “Sao cậu lại nói vậy?”

“Hôm nay chị ít nói hơn hẳn. Mặc dù chị không phải là một người nhiệt tình nhưng bình thường kiểu gì cũng nói mấy câu.”

“Chắc là vì ngủ không ngon.” Cô xoa xoa mắt.

“Thật không?” Sasin bỗng nhiên cười, “Có phải là vì anh lính giữ gìn hòa bình trong quán bar hôm nọ không?”

Tống Nhiễm không nói.

“Anh lính đó rất anh tuấn.” Sasin nói, “Em đoán anh ấy thích chị đó.”

Tổng Nhiễm kinh ngạc: “Đừng nói lung tung.”

“Chị Tổng, em là đàn ông.” Sasin vỗ ngực mình, đôi mắt to đặc trưng của người Đông Quốc khẽ chớp, nói, “Tin tưởng em. Mặc dù em không hiểu tiếng Trung, nhưng em thấy mỗi câu chị nói đều khiến anh ấy cười, cười không ngừng lại được. Nhưng chị thân mến à, chị thật sự không phải là người hài hước đâu. Xin lỗi nha, chị đúng là một cô gái tốt, nhưng hãy tin em, chị và cái từ ‘Hài hước’ cách xa nhau giống như từ Cáp Pha đến Gia La vậy đó.”

“...”

Tổng Nhiễm nửa tin nửa ngờ nói, “Chắc là vì uống rượu đấy. Hôm qua cậu với cô gái đó mập mờ không phải cũng nhờ rượu cả sao?”

Lần này Sasin im lặng. Cậu suy tư một lát, nhún nhún vai: “Nhưng mà em vẫn cảm thấy ánh mắt anh ấy nhìn chị nhất định có điều gì. Bằng không, đó là do hôm qua em uống say.”

“Coi như cậu uống say vậy.” Tổng Nhiễm nhìn ra ngoài cửa sổ, một lần nữa đeo mặt nạ vạm vỡ bảo hiểm, nói, “Không nói những chuyện này nữa, chuyên tâm làm việc nào.”

Sasin không cãi với cô nữa, đội nón an toàn lên.

...

Doanh trại quân đội của đội liên hợp đặc chiến nằm trong trụ sở quân chính phủ ở ngoại ô phía đông bắc thành phố Cáp Pha. Đêm trước Benjamin hẹn hò với một cô gái nào đó mà ba giờ sáng mới về, vậy mà vẫn theo lệ tỉnh dậy vào lúc bảy giờ sáng, rất sáng láng hoạt bát.

Người lính Anh nói đùa: “Một đêm tiêu hao vậy mà giờ vẫn có tinh lực nhỉ.”

Benjamin nói: “Cậu có tin bây giờ tôi vẫn còn sức fuck you không?”

Đám người cười đùa thành một đồng.

Benjamin quay đầu lại hỏi Lý Toàn: “Hôm qua cậu về mấy giờ?”

Lý Toàn không đáp, người lính Anh nói tiếp: “Thời gian như thường, về cùng chúng tôi.”

Benjamin tặc lưỡi: “Tối hôm qua ở quán bar tôi đã nói với cậu rồi, chỉ cần cậu chủ động hôn cô ấy một cái, cô ấy sẽ tuyệt đối ngoan ngoãn về theo cậu. Tôi thấy á... À!”

Lý Toàn cầm bàn chải và kem đánh răng đi qua, đá vào đầu gối Benjamin; chân Benjamin bị đá cong lại, khụy xuống.

“LEE, tôi đang vì hạnh phúc của cậu đó!” Benjamin oan ức nói.

Bây giờ rười rượi, các đội viên chính đồn ngay ngắn, tập kết tại phòng tác chiến của quân đội chính phủ, phân tích bản đồ chiến sự mới nhất, phân chia khu vực hành động trong một ngày.

Mười lăm phút sau hoàn tất bố trí chiến lược. Mọi người tan họp, bên ngoài phòng tác chiến một đồng phóng viên vây quanh.

Bọn Lý Toàn nhìn đã thành quen. Quân đội chính phủ có thỏa thuận hợp tác với nhiều phương tiện truyền thông quốc tế, mỗi ngày sẽ cho một nhóm phóng viên vào phỏng vấn, không liên quan gì đến đội chiến đấu bọn họ.

Nhóm Lý Toàn còn mười lăm phút chuẩn bị các loại trang bị đạn dược, đúng tám giờ xuất phát.

Từ phòng tác chiến ra, anh cùng các đội viên rời đi ngay, không nghĩ bên trong đám phóng viên có một người chạy tới: “Lý Toàn!”

Là Thẩm Bội.

Cô chạy tới bên anh, khuôn mặt tươi cười rạng rỡ. Quân đội chính phủ bên cạnh chuẩn bị cản cô, nhưng bọn họ thấy người quen thế là coi như thôi.

Lý Toàn hơi kinh ngạc, hỏi: “Sao cô lại tới đây?”

“Em là phóng viên, đương nhiên sẽ đến tiền tuyến.” Thẩm Bội quan sát trên dưới anh, cười nói, “Anh mặc quân trang rất đẹp.”

Lý Toàn không phản ứng gì, hỏi có lệ: “Không phải cô nói đài truyền hình cô không phải phóng viên nữ ra tiền tuyến ư?”

Thẩm Bội cười: “Là cha không cho em tới mới khiến mọi người lừa em. Nhưng sau đó em thuyết phục được ông ấy, cũng kiên trì tham gia huấn luyện.”

“À.” Lý Toàn nói, “Vậy cô làm việc cẩn thận. Tôi còn có việc bận, đi trước.”

“Ồ!” Thẩm Bội gọi anh lại, “Bọn em có thể đi theo phỏng vấn các anh không? Em muốn đưa tin về đội đặc chiến giữ gìn hòa bình.”

“Đội đặc chiến không chấp nhận các cuộc phỏng vấn từ các phương tiện truyền thông ngoài nhà nước, hơn nữa cần có công văn chỉ thị của Tổng chỉ huy của đội Tác chiến liên hợp.”

Thẩm Bội sững sờ: “Nghiêm khắc vậy ư?... Không thể dàn xếp một chút sao?”

“Phóng viên không có năng lực tự vệ hoặc chuyên gia bảo vệ sẽ tạo thành gánh nặng rất lớn với chúng tôi.”

Thẩm Bội không lên tiếng, cắn môi nhìn anh.

Nhưng Lý Toàn chỉ gật đầu một cái xem như tạm biệt, rồi xoay người rời đi.

Nói thêm một câu cũng không có.

Lý Toàn kiểm kê xong trang bị trên xe, đi đến bên cạnh ghế phụ lái, mở cửa lên xe. Lúc này mới thấy Thẩm Bội còn đứng ở cách đó không xa nhìn qua đây.

Một bên, Benjamin cười lên: “Cậu thật quý hiếm.”

Lý Toàn thờ ơ: “Đừng nói lung tung.”

“ZIP!” Ngón tay Benjamin ở bên mép miệng vạch một cái, làm động tác kéo khóa im lặng, mấy giây sau mới nói, “Nhưng tôi chọn Song Song cơ.” (Song là phiên âm của Tống đó)

...

Tống Nhiễm lái xe với Sasin, dần dần rời xa trung tâm thành phố.

Ngoài cửa sổ thành phố bắt đầu hiện ra phế tích chiến tranh, khắp nơi là tường đổ, những di tích cổ bị tàn phá lùi dần trong kính chiếu hậu. Người lưu lạc chỗ nào cũng có.

Đến vùng ngoại ô, thi thể người dân ngã ở ven đường, vẫn chưa có người nào thu dọn. Có người chết bởi chiến loạn, có người không có vết thương, là do tật bệnh hoặc nạn đói.

Xuyên qua địa ngục trần gian, cuối cùng bọn họ cũng tới đích. Đó là khu tụ tập nạn dân cách trụ sở quân đội chính phủ không đến 1km. Bởi vì gần quân đội chính phủ, tương đối an toàn nên rất nhiều người tới tị nạn.

Mà đại đa số nhà ở vùng ngoại ô đều bỏ không, không khó để giải quyết vấn đề an trí người tị nạn, có thể tu hú chiếm tổ chim khách là được; chẳng qua cơm canh cần dựa vào cứu tế.

Trong vùng có một nơi là nhà của trẻ con, thu nhận toàn là những đứa trẻ bố mẹ chết trong chiến tranh. Mục đích của Sasin và Tống Nhiễm hôm nay là ở đây.

Hai người dừng xe ở ven đường, trên đường bọn trẻ lớn nhỏ đang chơi đùa, có đứa đuối theo lon nước rỗng làm cầu đề đá, có đứa ngồi ở ven đường chơi với đất đá từ trên tường rơi xuống, còn có đứa khoét vỏ đạn trong lỗ đạn ghim trên tường.

Bọn nhỏ phần lớn vừa đen vừa gầy, áo rách quần mỏng.

Tống Nhiễm xuống xe chụp mấy bức ảnh.

Nhìn thấy có người đến, là một lũ nhỏ đen sì gần đó đi đến nhưng lại hơi nhút nhát. Bọn chúng tụ tập một chỗ, vừa thì thầm nói chuyện, vừa ngượng ngùng cười với Tống Nhiễm.

Cuối cùng, một bé trai tóc xoắn đến gần, cách vài mét, nhút nhát hỏi: “Madam, do you have candy?” (Chị ơi, chị có kẹo không?)

Tống Nhiễm biết, cô không phải phóng viên đầu tiên tới đây.

Có điều cô với Sasin đã có chuẩn bị, mang theo rất nhiều kẹo sữa và sôcôla. Bọn nhỏ lập tức vây quanh, từng con mắt sáng chờ đợi nhìn cô.

Hai người chia đều kẹo, bọn nhỏ nhận lấy, vui vẻ chạy đi.

Sasin nói chuyện với bọn nhỏ một lúc rồi cùng Tống Nhiễm đến tòa nhà dân cư, đi gặp “mẹ” tị nạn.

Đó là hai người phụ nữ Đông Quốc hiền lành, ba bốn mươi tuổi, đều đã mất thân nhân trong chiến tranh. Hai người phụ nữ chăm nom cho trên bảy tám chục đứa trẻ trên con đường này. Có điều nạn dân cũng chiếu cố giúp họ.

“Người mẹ” nói bọn nhỏ đều rất nghe lời và hiểu chuyện, không bao giờ gây rắc rối cho họ; còn nói những đứa trẻ thất lạc cha mẹ trước đó sau được nhận lại rồi, nhưng gần đây không có nữa.

Mọi người trong lòng hiểu rõ, chậm chạp không đến, nghĩa là vĩnh viễn sẽ không đến.

Phòng vẫn được một nửa, hai “người mẹ” muốn đi nấu cháo cho bọn nhỏ, Sasin đi qua giúp đỡ, còn Tổng Nhiệm một mình ở lại trong phòng.

Gần tám giờ sáng, nhưng mặt trời rất lớn, nhiệt độ cũng tăng lên.

Ngôi nhà là kiểu đặc trưng của dân cư Đông quốc, vách tường dày, cửa sổ nhỏ, rất râm mát.

Tổng Nhiệm nghe thấy tiếng cười của trẻ con bên ngoài, đi đến bên cửa sổ xem.

Thì ra là có đứa tìm được một quả bóng cao su xẹp một nửa, bọn nhỏ không có đồ chơi, vui vẻ đá bóng trên đường. Mà một đám bé gái ngồi ở ven đường, vỗ tay hát một bài hát.

Tiếng hát kia non nớt du dương, nghe có chút quen thuộc, đúng là bài mà cậu bé được Lý Toàn phá bom hát ngày hôm đó.

Tổng Nhiệm xúc động, dựng giá ba chân đỡ máy quay phim, lại nâng máy ảnh lên chụp.

Trong ống kính, bé trai đá bóng bỗng nhiên chạy tới một hướng —— nơi đó có một người đàn ông, không biết là phóng viên bản địa hay là nước láng giềng.

Trong tay người đàn ông cầm một cái túi lớn, đang phát kẹo. Bọn nhỏ vây quanh người đó, ngẩng cái đầu nhỏ nhỏ lên, như đang chờ cha chúng nó phát kẹo.

Tổng Nhiệm mỉm cười giờ máy ảnh lên, ngay lúc chuẩn bị nhấn nút thì con ác mộng ập đến ——

Bạn đang đọc truyện *Cây Ô Liu Mầu Trắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23-2

Edit: Onion2109

Beta: Eimi.103

“Bùm!”

Một âm thanh vang dội đến cả đường chân trời, Tổng Nhiệm hoảng sợ cả người co rụt lại, giật nảy.

Thời khắc này, cô hy vọng mắt mình bị mù. Bởi vì ——

Cô ngơ ngác nhìn người kia tự phát nổ, máu thịt bắn thành pháo hoa. Mà lũ trẻ xung quanh hẳn ta, từng cơ thể nhỏ nhỏ như tờ giấy nát vụn bay tứ tung, máu tươi tung tóe.

Tổng Nhiệm đứng lặng, trong đôi mắt trũng lên là sự hoảng sợ và mất trí trước nay chưa từng có. Cô nhìn chăm chăm làn khói màu nâu xanh, miệng há to, tay vẫn còn giữ nguyên tư thế chụp ảnh, đứng mười giây, cô cứng ngắc như tượng gỗ, không nhúc nhích.

Mãi đến khi một con đau dữ dội bị xé rách từ sâu trong nội tâm dâng lên, Tổng Nhiệm xoay người chạy về hướng cửa; hai người mẹ vì nghe thấy tiếng đã gào khóc chạy rang ngoài.

“Pằng” “Pằng” mấy tiếng súng vang lên, tiếng gào khóc của người mẹ ngay lập tức tắt lịm.

Tổng Nhiệm chạy đến cạnh cửa lập tức run chân quỵ xuống đất, lộn nhào lui về bên cửa sổ.

Sự yên tĩnh trên đường bỗng nhiên sôi trào.

Tiếng hô khẩu hiệu kinh khủng, tiếng kêu gào cuồng dại.

Tiếng mở cửa của dân cư gần đó, tiếng đóng cửa, tiếng la khóc, tiếng kêu thảm thiết, tiếng súng vang vọng khắp cả thế giới.

Mà ngoài cửa sổ, thi thể vỡ nát của bọn nhỏ lẳng lặng nằm đó. Có đứa bé còn động đậy, viên đạn bay tới lập tức lại lặng thinh.

Tổng Nhiễm cúi đầu, che lỗ tai, nước mắt điên cuồng tuôn ra. Nỗi sợ hãi của cả đời này như bộc phát ra hết trong lúc này.

Chúng điên rồi! Trụ sở quân đội chính phủ cách nơi này không đến 1km!

Mau đến đi quân nhân, cầu xin các anh! Làm ơn đến mau đi! Mau cứu lấy những đứa trẻ!

Hai mắt cô đầm lệ trong lòng, thấy Sasin hai mắt vằn máu, cầm một khẩu súng xông ra ngoài.

Tổng Nhiễm nhào tới ôm chặt lấy chân cậu, thấp giọng kêu rên: “Please!”

Nước mắt cô chảy ròng ròng, sợ hãi đến sắp sụp đổ: “Làm ơn! Cậu sẽ chết! Cầu xin cậu!”

Bên ngoài tiếng trẻ con khóc thét, những người phụ nữ khóc lóc van xin, mấy tiếng súng vang lên tiêu diệt hết thảy. Sasin đã khóc đến cả khuôn mặt méo mó, cậu vùng khỏi Tổng Nhiễm xông ra ngoài.

Một loạt tiếng súng vang lên, phía Sasin bỗng nhiên yên tĩnh hẳn.

Tổng Nhiễm bịt chặt miệng của mình, tiếng khóc cố hết sức kìm trong cổ họng.

Cô bò đến bên cửa sổ, thấy rõ quần áo của đám người ngoài kia, là tổ chức khủng bố.

Bọn chúng quá phách lối, vốn dĩ không để trụ sở quân chính phủ gần đây vào mắt!

Bọn chúng ghim súng, che mặt, đi trên đường, đá vào từng thi thể trên mặt đất, gặp người còn sống liền nổ súng. Còn có nhiều tên trực tiếp xông vào khu dân cư cản quét, tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai.

Tổng Nhiễm sợ hãi, cô bò qua cửa chính, xuyên qua khe cửa trông thấy Sasin nghiêng ngã tựa vào tường, bụng trúng một phát đạn nhưng vẫn còn sống.

Cô nhẹ nhàng mở cửa ra, kéo tay cậu. Sasin chậm rãi mở mắt ra, đau đớn lắc đầu, ra hiệu đừng để ý tới cậu.

Tổng Nhiễm không khóc nữa, chạy tới cửa sổ nhìn, phần tử khủng bố trên đường đều tiến đến khu dân cư.

Cô lập tức lao về cửa ôm lấy bả vai Sasin, kéo cậu vào trong phòng, nhanh chóng đóng cửa lại.

Gần đó toàn là tiếng khóc, tiếng súng, tiếng kêu thảm thiết.

Tổng Nhiễm ôm Sasin núp ở góc nhà mờ tối, hai tay hết sức che lấy miệng vết thương trên bụng cậu. Máu của cậu không ngừng chảy ra, ảm áp, sền sệt, mang theo sức lực còn sót lại, giống như từng sinh mạng đang thống khổ giãy giụa trên vùng đất này.

Cậu chỉ mới hai mươi tuổi, chỉ là sinh viên năm thứ hai.

Cậu đẩy tay Tổng Nhiễm ra, sắc mặt trắng bệch: “Mau trốn...”

Tổng Nhiễm khóc không ra tiếng, nước mắt chảy xuống như điên, chỉ lắc đầu.

Cô có thể đi đâu? Cô đã không còn chỗ để trốn.

Ngoài cửa sổ tiếng súng càng ngày càng gần, càng ngày càng gần.

Tổng Nhiễm tuyệt vọng ngẩng đầu lên, lặng lẽ mở miệng khóc, khóc đến nước mắt đầy mặt.

Quân nhân mau đến đi! Cầu xin các anh, mau đến đi!

Cửa lớn đột nhiên bị đá vỡ, ánh nắng chiếu vào, những kẻ kia cao lớn như đến từ cõi chết. Tổng Nhiễm sợ đến nỗi ngay cả thở cũng ngưng, co rúm vào góc chết bên ghế sofa.

Cô ôm chặt Sasin, nhìn chăm chăm bóng người trên đất, thấy bọn chúng bước qua cánh cửa.

Cách đó không xa vang lên tiếng súng liên hoàn, bên ngoài có người la hét kêu to. Những bóng người này lập tức quay lại chiến đấu.

Trong chớp mắt, tiếng súng, tiếng mìn, tiếng pháo không ngừng.

Quân đội chính phủ đã đến.

Nơi đây cách trụ sở quá gần, phần tử khủng bố sợ tiếp viện phía sau, cũng không dám đánh lâu, rút lui rất nhanh.

Tổng Nhiễm rốt cuộc khóc lớn lên: “Help! Help!”

Rất nhanh có binh sĩ quân đội chính phủ chạy vào, thấy cảnh này lập tức gọi quân y đến khiêng đi. Tổng Nhiệm giao Sasin cho bọn họ, mình thì như bị rút hết sức lực, xụi lơ trên mặt đất.

Bên ngoài tràn ngập đủ tiếng hô hoán, âm thanh cứu viện, cô tựa vào tường, không nhúc nhích.

Không biết qua bao lâu, từ trong ánh nắng rọi vào cửa xuất hiện một cái bóng, có người đi đến.

Đôi giày quen thuộc, Tổng Nhiệm từ từ ngược mắt, là Lý Toàn.

Án đường anh nhìn lại rất sâu, không nói gì, cũng không hỏi cô có sao không. Anh biết rồi cô đã trải qua điều gì.

Lý Toàn chậm rãi đi tới, ngồi xuống trước mặt cô.

Sắc trời ngoài cửa sổ chiếu lên làn da tái nhợt của cô, đôi mắt dại đi.

Anh quỳ một gối trước mặt cô, đưa tay sờ đầu cô, khẽ nói: “Sẽ ổn thôi.”

Đôi mắt trống rỗng của cô dần thêm ngoan cố, nhìn chăm chăm anh, khoe miệng rú xuống, giống như là đứa trẻ chịu hết bao uất ức, hai mắt đầm lệ trào tuôn như mưa rơi.

Ánh mắt anh đỏ lên, hít sâu một hơi kìm chế cảm xúc, ngón tay lau nước mắt trên mặt cô, định nói gì đó.

“A Toàn!” Thẩm Bội ôm lấy anh từ bên ngoài chạy vào.

Tổng Nhiệm nhanh chóng cúi đầu xuống, quay mặt qua chỗ khác, tự mình lau nước mắt.

“Nhiệm Nhiệm cũng ở đây à? Không sao chứ?” Thẩm Bội chạy tới kéo cô, “Trên người sao lại nhiều máu thế này?”

“Không phải của tôi. Là của người khác.”

“À, vậy là tốt rồi. Làm tôi sợ muốn chết.” Thẩm Bội nói, rồi nhìn Lý Toàn, “Benjamin đang tìm anh, có việc gấp.”

“Ừ.” Lý Toàn nhìn Tổng Nhiệm, có chút không yên lòng, nhưng bây giờ đang có nhiệm vụ, chỉ nói, “Tôi đi trước nhé.”

Tổng Nhiệm không nhìn anh, gật đầu.

Lý Toàn đi rất nhanh.

Thẩm Bội nhìn hai người, im lặng. Vừa rồi ở bên ngoài, Lý Toàn bởi vì thấy một phóng viên Đông Quốc tên là Sasin bị thương nặng đã lập tức tiến lên hỏi được khiêng ra từ tòa nhà nào.

Cô thấy Lý Toàn nhanh chóng xông vào căn nhà này, cho là có chuyện gì khẩn cấp, kết quả...

Tổng Nhiệm yên lặng thu lại giá ba chân bên cửa sổ cùng máy ảnh và máy quay phim.

Thẩm Bội thấy cả phòng toàn vết máu, nói: “Phóng viên chiến trường thật đúng không phải cho người làm, quá nguy hiểm. Hôm nay mới ngày đầu tiên thôi mà suýt chút nữa là tôi bị bắn chết rồi. Cũng may vừa rồi có A Toàn bảo vệ tôi.”

Tổng Nhiệm như không nghe thấy, khom lưng nhét thiết bị vào trong ba lô, không nói lời nào đeo ba lô đi ra ngoài.

Lũ trẻ được xếp chỉnh tề ở ven đường, phía dưới vài trắng lộ ra từng hình dáng của những đứa bé; một binh sĩ trẻ tuổi ngồi bên vệ đường, che mắt, khóc đến cả vai run lên.

Thẩm Bội lập tức chụp lại cảnh này.

Tổng Nhiệm không có chút phản ứng nào. Về mặt cô vô hồn đứng ở ven đường, nhìn qua con phố đầm máu, không biết nên đi đường nào.

Một nhóm quân nhân đang dọn dẹp thi thể, giải cứu người bị thương, sơ tán người sống sót.

Lúc này, bên trong một khu dân cư truyền đến tiếng kêu, một nhóm binh sĩ nhanh chóng lui ra ngoài, mấy giây sau, một người phụ nữ nước mắt đầy mặt chậm rãi đi tới.

Các binh sĩ giờ sùng lên, hét lên với cô ta: “Lui lại!”

Người phụ nữ kia giơ hai tay, kêu khóc: “Mau cứu tôi!”

Trên người cô ta buộc đầy bom.

Mặc dù là người bình thường, nhưng những quân nhân vẫn duy trì cảnh giác, đứng cách cô ta hơn mười mét, hét to: “Lui lại! Trước tiên lui lại đã!”

Người phụ nữ khóc ròng nói: “Mau cứu tôi! Mau cứu tôi!”

Cô ta đứng ở ven đường, toàn thân run rẩy, sắc mặt thê thảm. Mọi người lúc này mới thấy rõ, đó là một phụ nữ mang thai!

Điên mất thôi! Vài quân nhân mắng, mắng mấy con chó tổ chức cực đoan.

Một tiểu đội trưởng quân đội chính phủ qua thương lượng với đội giữ gìn hòa bình. Đám người Benjamin, Lý Toàn sau khi bàn bạc, quyết định trước cứ qua xem thử.

Lý Toàn mang đầy đủ mũ giáp, mặc trang phục phòng hộ thật dày, mang theo thùng dụng cụ đi đến chỗ người phụ nữ kia.

Tổng Nhiệm hít mũi, dùng tay áo lau mắt, gắng gượng điều chỉnh tốt máy ảnh.

Lý Toàn mới đi đến trước mặt người phụ nữ nọ, cô ta đáng thương vì bị dọa dẫm sợ hãi mà hai chân xụi lơ, quỳ xuống thờ dõc.

Lý Toàn ngồi xuống, hỏi: “Có thể nói tiếng Anh được không?”

“Một chút.” Thở lực người phụ nữ mang thai đã có chút không chống đỡ nổi.

“Hãy phối hợp với tôi.” Lý Toàn nói, “Nâng cánh tay lên.”

Người phụ nữ run rẩy nâng tay.

Lý Toàn tiến hành kiểm tra sơ bộ, trên người cô ta buộc đầy từng dây bom kích nổ, đồng hồ đếm ngược còn có mười phút.

“Kẻ nào buộc bom vào cô?”

“Vừa rồi đám phần tử khủng bố kia xông vào nhà của tôi, buộc vào người tôi. Bọn chúng còn giết chồng và con tôi.”

Lý Toàn đang tháo sợi dây trên vai cô ta, nghe thấy dừng lại một giây, chậm rãi ngược mắt nhìn cô ta. Người phụ nữ có khuôn mặt điển hình của Đông Quốc, làn da hơi nâu, tóc đen cứng, xương gò má cao, hốc mắt sâu.

Lý Toàn lặng lẽ nhìn.

Ánh nắng buổi trưa chiều làm động mồ hôi giữa trán.

Biểu cảm người phụ nữ cứng đờ, hỏi: “Sao vậy?”

Lý Toàn mỉm cười: “Không có gì.”

Anh rử mắt xuống, con ngươi hơi chuyển động, liếc nhìn tay phải người phụ nữ, trông thấy một vết chai mỏng ở lòng bàn tay gần ngón cái của cô ta —— là do cầm súng.

Hai người đối mặt với nhau trong không gian nhỏ hẹp, yên tĩnh như chết.

Xung quanh là những quân nhân vẫn đang dọn dẹp hiện trường, còn có đủ loại tiếng kêu la. Tình huống bên này, bọn họ đều không để ý.

Lý Toàn rử mắt, tiếp tục phá sợi dây trước ngực người phụ nữ, ánh mắt liếc đến cái nút trên kíp nổ.

Mà cô ta cũng đang quan sát anh.

Đột nhiên, tay người phụ nữ hạ xuống, chạm đến kíp nổ; mà Lý Toàn trong chớp mắt rút súng từ ống quần ra, nhắm chuẩn đầu cô ta, “Pằng” nổ súng!

Người phụ nữ kinh ngạc hai mắt tròn trũng, đầu phun máu, ngón tay đặt trên nút kíp nổ chưa ấn xuống.

Cô ta chết không nhắm mắt, người đổ về phía sau.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Những quân nhân xung quanh nhao nhao chạy tới.

Lý Toàn nhét khẩu súng và đứng lên, nhưng khoảnh khắc trông thấy người phụ nữ đã chết ngã xuống, kíp nổ được kích hoạt, thời gian đếm ngược biến thành năm giây.

Anh lập tức quay đầu, hét: “Chạy mau!”

Những quân nhân được huấn luyện nghiêm chỉnh xoay người chạy.

Tổng Nhiễm thấy cảnh đó, lại nhìn những quân nhân chạy về phía mình, sững sờ đứng nguyên tại chỗ không có bất kỳ phản ứng nào, chỉ thấy tất cả mọi người chạy tản ra như pháo hoa. Mà Lý Toàn đang lao về phía cô.

Sau lưng cô, Thẩm Bội kêu lên: “A Toàn!”

Tổng Nhiễm biết quả bom kia sẽ phát nổ lan ra tới chín mét, cô lạnh cả người, muốn chạy nhưng không cất bước nổi. Giống như tư duy vào thời điểm này đã ngừng lại.

Mà Lý Toàn lại lướt qua người cô, nhào về phía sau.

Một giây đó như bị kéo dài đến vô tận, cô thậm chí còn cảm nhận được lúc anh phóng về phía sau còn mang theo một con gió, thổi vào nội tâm cô vừa đau xót vừa lạnh lẽo.

Mà một giây cũng thật ngắn, khiến con người ta không kịp làm ra bất kỳ cử động nào, trong chớp mắt, quả bom kia nổ tung.

Sóng xung kích mạnh mẽ như một bức tường vô hình dội thẳng vào người Tổng Nhiễm, xen lẫn những mảnh bom sắc bén đâm vào người cô.

Cô chỉ cảm thấy ngũ tạng lục phủ đều bị đánh nát, đôi mắt như bị kim châm đau đến muốn hét lên, nhưng cô không hét được, lập tức ngã xuống, ót đập vào mặt đất, nháy mắt đã mất đi tri giác.

Tác giả có lời muốn nói: Tình tiết kẹo trong chương này được cải biên từ chuyện có thật.

Bạn đang đọc truyện *Cây Ó Liu Mâu Trắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24-1

Edit: Onion2109

Beta: Eimi.103

Hậu quả của vụ nổ đó rất lâu sau Tổng Nhiễm mới biết được.

Trong chớp mắt bom nổ, cô bị ảnh hưởng trực tiếp của sóng xung kích, vỡ lá lách, giác mạc bị tổn thương, nhiều chỗ trên người bị chấn thương.

Cô được đưa khẩn cấp đến bệnh viện không biên giới, sau đó được chuyển đến thủ đô Già Mã, rất nhanh lại được dời về nước.

Trên đoạn đường này, Tổng Nhiễm phần lớn thời gian đều hôn mê bất tỉnh, đôi khi có chút ý thức, nhưng lại quá đau đớn mà không thể động đậy. Thế giới là một vùng tăm tối, bên tai đầy rẫy những ngôn ngữ cô không hiểu.

Cô nhớ mang máng mình bị đặt lên cáng cứu thương, nhớ tiếng cánh quạt của máy bay trực thăng khua lên luồng gió rất lớn, nhớ lại các bác sĩ tranh luận, còn nhớ ở trên máy bay nghe thấy tiếng Trung quen thuộc.

Nhưng trong những mảnh vỡ ký ức mơ hồ đó, không có Lý Toàn. Anh từ đầu đến cuối chưa từng đến bên cô.

Nhiều hơn đó là khoảng thời gian cô chìm trong ác mộng. Trong mơ, phần tử cực đoan mặc đồ đen giơ khẩu súng, mặt vô cảm quét sạch đường đi, đập xuyên qua lồng ngực những người phụ nữ, lưỡi lê chặt đứt đầu những đứa trẻ.

Ở con ác mộng cuối cùng, cô nghe có người kêu “A Toàn”, mà Lý Toàn lại nhào về phía sau cô, lướt qua cô trong khoảnh khắc.

Cô không kịp phản ứng, tro mắt hứng chịu quả bom phát nổ.

...

Lúc Tổng Nhiễm tỉnh táo lại thì đang nằm trong phòng bệnh của bệnh viện Lương Thành. Mắt bị quần băng gạc rất dày, không cảm nhận được chút ánh sáng nào.

Bên ngoài phòng bệnh truyền tới tiếng thấp giọng cãi nhau, là Tổng Trí Thành và Nhiễm Vũ Vi:

“Lúc trước tôi không đồng ý cho nó đi Đông Quốc, nhưng do ông không ngừng ủng hộ nó. Ông ở trước mặt nó lúc nào cũng ra vẻ thánh nhân, còn tôi là kẻ xấu! Bây giờ nó thành cái bộ dạng này ông nói phải làm sao hả?”

“Bà đừng kích động, bác sĩ nói không quá nghiêm trọng, làm phẫu thuật là ổn thôi. Đây là chuyện ngoài ý muốn không ai lường được, chẳng lẽ tôi không đau lòng? Đây là công việc mà nó lựa chọn, thành công của nó bà cũng thấy...”

“Coi như là tôi nhìn rõ ông. Đồ hư vinh! Dối trá! Bản thân chẳng làm nên trò trống gì, trông cậy vào đứa con mình dùng tính mạng đổi lấy thanh danh cho ông!”

“Bà càng nói càng không thể chấp nhận được!”

“Con gái của ông nhiều, tôi chỉ có một đứa, mất nó đúng là có vấn đề, tôi sẽ không để yên cho ông đâu!”

Tổng Nhiễm hoảng sợ, trong bóng đêm đưa tay túm một lúc chỉ bắt được ga giường.

“Chị, chị tỉnh rồi?” Tổng Ương bắt lấy tay cô.

“Chị!”

“Nhiễm Nhiễm?”

“Nhiễm Nhiễm tỉnh rồi!”

Nhất thời trong phòng bệnh đều là giọng của Dương Tuệ Luân, Tổng Ương, Nhiễm Trì, cậu, mẹ...

Nhiễm Vũ Vi nhanh chóng đi vào: “Nhiễm Nhiễm? Có chỗ nào không thoải mái không?”

Tổng Nhiễm chỗ nào cũng khó chịu, chỗ nào cũng đau, giống như trong người có vô số vết thương bị rách toạc ra. Cô muốn khóc nhưng không khóc được, khó khăn lên tiếng, âm thanh khàn khàn: “Mất của con... sao vậy?”

“Không có chuyện gì.” Nhiễm Vũ Vi xoa mặt cô, nói, “Có một vết thương nhỏ, qua mấy ngày làm tiểu phẫu là ổn thôi.”

Nhiễm Trì cũng lại gần: “Chị, chị đừng sợ. Không sao đâu.”

Tổng Nhiễm không có bất kỳ phản ứng nào, giống như tất cả bi thương và sợ hãi đều không tồn tại.

Cô ngăn người hỏi lâu, chợt nói: “Con người được mùi hương, là hoa sao?”

Mẹ nói: “Rất nhiều người tới thăm con, trong phòng bệnh bày đầy hoa, chờ ít bữa nữa mất con khỏi là thấy. Chỗ này còn được chuyển bớt ra rồi đó.”

Cô lại ngậy người hỏi lâu, hỏi: “Ai đến thăm con rồi?”

“Lãnh đạo của đài truyền hình và các đồng nghiệp.”

“... Vâng.” Cô không nói thêm nữa.

Dường như trong phòng bệnh còn có ai đang nói chuyện với cô nhưng cô không nghe, tâm tư tựa như sương mù phiêu tán đâu mất.

Vài ngày sau, Tổng Nhiễm tiếp nhận cuộc phẫu thuật giác mạc, cuộc phẫu thuật rất thành công. Nằm viện mấy ngày nay, ngoài bọn Tiểu Thu đến thăm cô mấy lần thì không có ai khác.

Người kia ở Đông Quốc xa xôi, sẽ không có chuyện đến thăm cô đâu.

Ngày gỡ băng gạc, người nhà đều đến, ngoại trừ Dương Tuệ Luân. Nhiễm Vũ Vi rất khó chịu khi ở chung một phòng với bà ấy.

Bác sĩ kiểm tra mắt cho Tổng Nhiễm, các phương diện đều không có vấn đề gì lớn, ở lại quan sát mấy ngày là có thể xuất viện, sinh hoạt làm việc bình thường. Nhưng phải chú ý không được vận động mạnh và va chạm ở vùng đầu.

Tổng Nhiễm hí hửng lại thích ứng với ánh sáng, cô nhìn ra ngoài cửa sổ. Đầu tháng mười, Lương Thành vào thu. Cửa sổ mở hé, làn gió thổi tới có chút hiu quạnh.

Chạng vạng hôm đó Tiểu Thu đến thăm cô, biết cô sẽ nhanh chóng trở lại làm việc, vui vẻ nói: “Tớ chỉ sợ cậu xảy ra chuyện gì, không thể đi làm nữa, tớ lo muốn chết rồi. Cũng may được ông trời phù hộ!”

Tiểu Xuân cũng kiêu ngạo nói: “Nhiễm Nhiễm, cậu bây giờ là át chủ bài của đài truyền hình chúng ta đó.”

Tổng Nhiễm không rõ: “Sao vậy?”

Tiểu Hạ vừa định nói cái gì, thấy vẻ mặt kích động của mình trông không ổn lắm, hơi nghiêm túc lại, thở dài nói: “Cậu biết không, cuộc thảm sát ở ngoại ô thành phố Cấp Pha làm chết 187 người dân, trong đó có 68 người là... trẻ nhỏ. Mặt khác, còn có 13 quân nhân bị thương.”

Tổng Nhiễm nghe thấy hai chữ “trẻ nhỏ”, đầu óc như bị đánh một phát, câu sau nói gì đều nghe không rõ. Những ngày này cô gắng sức khắc chế bản thân không hồi tưởng lại. Nhưng trong một chốc này, những thi thể đầy đường và máu tươi lại hiển hiện rõ ràng trước mắt cô.

Tiểu Thu không chú ý tới sắc mặt trắng bệch của Tổng Nhiễm, nói: “Những video và bức ảnh cậu chụp được trở thành vật chứng duy nhất. Cả thế giới đều sục sôi. Cũng vì cuộc thảm sát lớn lần này, truyền thông phương tây chỉ trích mãnh liệt chủ nghĩa khủng bố. Hôm nay xem tin tức có nói, đã có mấy quốc gia hứa hẹn phái binh viện trợ chính phủ Đông Quốc, chiến sự có lẽ sẽ có những chuyển biến căn bản. Nhiễm Nhiễm, đây đều là công lao của cậu.”

Tiểu Đông cũng nói: “Lúc tớ đọc tin tức, thầy của chúng ta hay nói, phóng viên giỏi sẽ xoay chuyển được thế giới. Khi đó tớ cảm thấy rất khoa trương. Nhiễm Nhiễm, lần này cậu có thể đã góp phần vào thay đổi tình hình Đông Quốc. Cậu giỏi lắm đó. Truyền thông toàn thế giới đều đang khen ngợi cậu.”

Tổng Nhiễm không phản ứng chút nào, nhớ tới lời Sasin: Mảnh đất này giống như một cái cây khổng lồ mọc đầy bi kịch vậy, mỗi con người từ phương xa đến đều có thể vươn tay bứt một nắm lá, thu hoạch một ít quả.

Cô không biết Sasin giờ ra sao, còn sống hay không.

Đầu óc cô mê man, suy nghĩ thật lâu, hỏi: “... Tớ trở về, công việc tiền tuyến hiện tại là...”

“Cậu đang hỏi Thẩm Bội sao?” Tiểu Thu hừ một tiếng, “Cô ta về nước rồi.”

“Vì sao?”

“Tớ đoán là sợ hãi nhất gan quá ấy mà, vừa phái đi đã chạy về. Mặt mũi chắc cũng mất hết, giờ được điều đến tầng mười sáu rồi.” Tầng mười sáu của tòa cao ốc đài truyền hình Lương Thành là bộ phận giải trí tổng hợp, không chỉ thuộc truyền hình Lương Thành mà còn là thương hiệu giải trí hàng đầu cả nước, “Làm việc thành ra thế này mà còn có thể ngon ăn ở bộ giải trí, gia cảnh tốt đúng là khác biệt.”

Những người khác cũng cảm thán, chỉ mỉm cười không nói.

Tiểu Thu nói: “Có điều cho cô ta ở lại cũng vô dụng thôi, lần này dù có làm thế nào cũng không vượt qua được cậu đâu.”

Tiểu Đông hoà giải: “Tiểu Thu, cậu cũng nhanh nhẹn nhanh miệng quá, đều là đồng nghiệp, đừng như vậy.”

Tiểu Thu liếc mắt: “Thì sao, các cậu muốn méc lại à?”

“Càng nói càng lệch, có ai méc đâu. Chuyện này nói riêng một chút là được rồi.”

Tổng Nhiễm không hỏi nhiều nữa, vài ngày sau thuận lợi ra viện.

Nhiễm Vũ Vi chăm sóc cô một hai tuần, trong lúc đó nhiều lần thể hiện bất mãn với Tổng Trí Thành. Tổng Nhiễm làm như không nghe thấy. Hạ tuần tháng mười, Nhiễm Vũ Vi về Đế Thành, Tổng Nhiễm cũng đi làm lại.

Bạn đang đọc truyện *Cây Ó Liu Màu Trắng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24-2

Edit: Onion2109

Beta: Eimi.103

Không biết có phải do nằm trên giường bệnh quá lâu mà chức năng cơ thể này sinh thoái hóa, Tổng Nhiễm thấy năng lượng không nhiều như trước nữa, chưa đến giờ tan tâm đã cảm thấy hết sức mệt mỏi. Bản thân dù cố gắng suy nghĩ ít đi nhưng vẫn nặng nề tâm sự, ban đêm thường xuyên mất ngủ.

Trong công việc cũng bởi vì không chú ý tập trung mà phạm phải mấy lỗi nhỏ, nhưng cũng may có các đồng nghiệp thông cảm chiếu cố.

Ngày ấy, Tiểu Xuân hỏi cô: “Nhiễm Nhiễm, cậu có muốn xin cấp trên nghỉ ngơi mấy ngày không?”

“Sao vậy?”

“Bản thảo cậu viết ấy, cấp trên soi ra lỗi chính tả. Mà tớ thấy gần đây tinh thần cậu có vẻ rất kém.”

Cô mở tài liệu ra soát lại lỗi, nói: “Gần đây tiết trời có hơi lạnh, ngủ không ngon lắm.”

“Tớ cũng thế.” Tiểu Đông xen vào, “Chết rét mất thôi. Ở phương nam thời tiết lạnh ảm đùng là không muốn sống. Tớ cũng nghĩ quần, muốn chạy tới nơi có khí hậu ấm áp một chút làm việc.”

Tiểu Thu nói: “Nhiệm Nhiệm, lúc cậu không có ở đây, tư liệu của cậu tớ đều đang xử lý giúp, bây giờ bàn giao lại cho cậu nhé?”

“Được.”

“Lúc cậu nằm trên giường bệnh bỏ qua nhiều thứ lắm nha.” Tiểu Hạ hâm mộ nói, “Cậu không được nhìn những video và ảnh chụp lúc trước cậu ghi lại tạo nên sóng gió lớn ở giới truyền thông thế nào đâu, sức ảnh hưởng còn lớn hơn CARRY lần trước.”

Tổng Nhiệm vừa mở thư mục nén Tiểu Thu gửi tới, một bức hình hiện ra, chính là ngày vụ nổ cô nhấn nút chụp, kẻ đánh bom liều chết trên mặt đầy nét cười, mang theo một túi kẹo. Sáu mươi bảy mươi em bé vây quanh hắn, ngẩng cái đầu nhỏ xíu trông mong được chia kẹo. Mà bên trong quần áo của kẻ đó có khối xanh bốc lên —— chỉ trước một chút với lúc bom nổ.

Cả bức ảnh nhìn qua là sự ấm áp vui vẻ nhưng ẩn sau đó mang ý nghĩa đến đáng sợ.

Cứ như một người đeo lên chiếc mặt nạ thiên sứ, nhưng phía sau lại là tử thần nở nụ cười lạnh giá với lưỡi hái trong tay.

“Đặc sắc nhất ở đây chính là kíp nổ đốt lên khối xanh. Chụp được đến mức độ này chính là thời cơ trời ban đó.” Tiểu Xuân đánh giá.

“Tấm hình này có thể tranh cử giải thưởng tin tức quốc tế năm nay ở Hà Lan, thậm chí cả đề cử giải Pulitzer.”

Tổng Nhiệm trong một giây đồng hồ cầm con chuột tắt bức ảnh đó.

Trong thư mục còn có rất nhiều ảnh chụp và video, cô không dám nhấn mở, một mạch lướt qua hết.

Tiểu Hạ nói: “Tấm hình Thảm Bội chụp, tài liệu thực tế rất tốt, nhưng chắc do quá vội vàng mà kết cấu quá kém”

Đó là tấm hình chụp một hàng mấy chục thi thể trẻ con được xếp bên đường, một sĩ quan ngồi bên cạnh ôm đầu khóc lớn.

Tiểu Xuân nói: “Đừng nói nữa, vì tình trạng bi thảm của những đứa bé không có đánh mã số, khi tấm hình của cô ấy phát ra ngoài suýt bị chửi chết...”

Tiểu Thu nháy mắt ra hiệu cho Tiểu Xuân, Tiểu Xuân lập tức ngậm miệng.

Tổng Nhiệm nhận ra có gì đó không đúng, cô lặng yên lên mạng tìm kiếm ảnh chụp của mình, thấy những bình luận bên dưới đều là khích lệ.

Lúc chiều, Tổng Nhiệm phá vỡ phong tỏa internet để vào Twitter, muốn liên lạc với Sasin và mấy người bạn phóng viên nước ngoài thì phát hiện thông báo như bùng nổ. Có rất nhiều bình luận gửi đến cô.

Cô xem qua một chút, rất nhiều lời khen ngợi, cô không muốn xem tiếp thì vô tình trông thấy một chữ tiếng Anh: “Vulture!” (Đồ kền kền!)

Trong lòng Tổng Nhiệm bỗng dưng căng thẳng.

Ngay sau đó, cô nhìn thấy càng nhiều những bình luận tương tự, tiếng Trung, chữ phồn thể, tiếng Quảng Đông, tiếng Anh...

“Đừng có quay lại Trung Quốc nữa! Chết mẹ này đi!”

“Nghe nói ả phóng viên ghê tởm này bị thương về nước rồi.”

“Bệnh viện nào đấy, để tôi đi tặng vòng hoa.”

“Tai nạn và tử vong của người khác đôi lấy công danh của ả, đúng là khiến người ta muốn mưa!”

“Dùng máu tươi và thịt người để sống, mày chỉ là cái thứ kền kền! Thứ kền kền lượn dăm ba vòng trên bầu trời thấy con mồi chết thì vỗ lấy!”

Còn có tiếng Tây Ban Nha, tiếng Pháp, tiếng Nga, tiếng Ý, tiếng Đức, tiếng Ả Rập, đủ loại ngôn ngữ...

Cô không biết liệu có phải mình có chứng tự ngược hay không mà mở Google dịch ra xem hết.

“Trời ạ, thằng cha đó nhìn là biết là phần tử khủng bố. ả phóng viên chụp ảnh vì sao lại không nhắc nhở lũ trẻ!”

“Khi nhìn thấy bọn nhỏ chạy tới xin kẹo, ả phóng viên này nhất định cực kỳ mong chờ một giây sau bom sẽ phát nổ! Thứ ác quỷ! Tôi nguyện rửa ả xuống địa ngục!”

“Nghĩ đến trong chớp mắt bom sẽ nổ, ả phóng viên này hưng phấn chờ mong chụp được ảnh, tôi thật hi vọng ả cũng bị nổ chết cho rồi!”

“Lần trước chụp một đứa bé đã chết cũng là ả đó!”

Tổng Nhiễm ngồi trước máy vi tính, máy móc lướt bình luận, sao chép rồi dán vào phần dịch, vô số những bình luận như nước chảy vào trong đầu.

Cũng có rất nhiều người vì cô phân bua cãi lại, nhưng dường như cô không thấy, chỉ thấy mình như người máy, đầu óc chao đảo.

Cô thậm chí còn ép chính mình cố gắng nhớ lại, giống như sinh ra ảo giác ——

Một giây đó từ trong phòng nhìn ra ngoài cửa sổ, cô nhận ra hẳn ta chính là một con quỷ rồi đúng không? Tại sao cô không nhắc lũ trẻ để bọn chúng chạy đi?! Tại sao cô không nhìn ra gã đó chính là con quỷ cơ chứ!

Tại sao?!

“Nhiễm Nhiễm!” Giọng Tiểu Thu kéo cô từ trong ác mộng bừng tỉnh, cô quay đầu nhìn lại, ánh mắt sợ hãi.

Tiểu Thu nắm lấy tay cô, mỉm cười: “Tan việc rồi. Về nhà thôi.”

Tổng Nhiễm lúc này mới phát hiện cả người mình đang run rẩy, hai tay hai chân run đến không kìm chế được, giống như là mặc áo cộc ngồi giữa cả trời băng tuyết.

Khóe môi cô giật giật, nói: “Nhiệt độ lại giảm à, tớ thấy hơi lạnh.”

“Ở đây tớ có nhiều khăn quàng lắm, cậu đeo vào trước đã. Mau về nhà, trời nữa thì càng lạnh hơn.” Tiểu Thu tiếp lấy con chuột trong tay cô, tắt máy tính.

Sáu giờ chiều, bầu trời bắt đầu đen.

Tổng Nhiễm quần khăn quàng của Tiểu Thu, đứng ở trạm chờ xe buýt run rẩy trong gió thu. Mắt cô mấy ngày nay hơi đau nhức, lái xe sẽ mệt mỏi.

Vào giữa và cuối tháng mười đã gần hết thu. Tổng Nhiễm mặc váy len mỏng với áo khoác ni, không mặc quần thun giữ ấm, cảm giác lòng bàn chân hơi lạnh.

Người chờ ở trạm xe buýt đều co rúm lại trong gió lạnh, mặt không biểu cảm.

Cô đứng tại chỗ, đứng yên rất lâu, không biết là đang nghĩ gì, lúc lấy lại tinh thần mới phát hiện đèn đường đều đã sang rồi. Biển xe buýt trong đêm tối lập lòe ánh đỏ, hình như cô phải lên xe, cô tiến lên mấy bước thì dừng lại, phát hiện tầm mắt hoa lên, 5 nhìn thành 6.

Cô lảo nhảo đứng lạng trên bậc thang, ánh mắt đảo qua cửa sổ xe, bỗng nhiên ngẩn ra.

Cô nhìn thấy Lý Toàn đang ngồi ở ghế cạnh cửa sổ, mắt nhìn về phía trước, như đang xuất thần.

Tia sáng mờ mờ, cô không thấy rõ, vô thức vươn tay ra, cất tiếng gọi: “A Toàn!”

Cuối thu, cửa sổ xe buýt đóng chặt, anh không quay đầu lại. Xe đã khởi động.

Cô ngơ ngác hai giây, vội vã đi lên: “Lý cảnh quan!”

Nhưng anh vẫn không quay lại, xe đã chạy đi.

Tổng Nhiễm đứng trong gió lạnh nhìn chiếc xe đi xa, tâm tư như chìm xuống vực sâu.

Nhất định là anh không nghe thấy tiếng gọi của cô.

Cô mơ hồ lên chiếc xe buýt mình đi, lúc ngồi xuống nghe được âm thanh người bên ngoài nói chuyện. Thì ra dù cách một tấm kính vẫn nghe thấy âm thanh bên ngoài.

Cho nên, nhất định là cô nhìn lầm rồi.

Chắc chắn anh vẫn ở Đông Quốc, vẫn chưa về.

Tổng Nhiễm về đến nhà như người mất hồn, cả người đều mệt mỏi. Rõ ràng không làm gì cả, nhưng cô lại mệt mỏi đến đứng không đứng thẳng được, đành ép bản thân phải ăn chút gì đó, liền đi lấy mì tôm.

Con gió thu ngoài phòng xào xạc, lay động lá cây rơi lá tã đầy sân, cô nhét mì vào miệng, không biết từ lúc nào mà nước mắt bỗng tuôn rơi.

Cô nhớ tới lời bác sĩ nói mắt cô đang hồi phục, không được khóc, bèn nhanh chóng ngắt đầu lau nước mắt đi.

Bạn đang đọc truyện *Cây Ó Liu Mâu Trắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25-1

Edit: Eimi.103

Beta: Onion2109

Chi đạo viên Trần Phong vẫn nhớ cái ngày 26 tháng 9 ấy.

Thời tiết chuyển mát mẻ, hạ đi thu tới. Khí hậu Lương Thành bây giờ rất dễ chịu, trời cao không khí trong lành.

Hơn ba giờ chiều, anh đột nhiên nhận được một cú điện thoại từ bộ chỉ huy của trụ sở lực lượng gìn giữ hòa bình Đông Quốc, là La Chiến gọi đến, nói Lý Toàn đã xảy ra chuyện lớn.

Cậu ấy bị một quả bom nổ ở khoảng cách gần khiến người bị thương nặng, mạng sống ngàn cân treo sợi tóc.

Lúc ấy La Chiến không nói nhiều tin tức là để anh chuẩn bị tâm lý thật tốt, cũng thông báo cho người nhà Lý Toàn.

Nghe được năm chữ “Thông báo cho người nhà”, Trần Phong hiểu được sự nghiêm trọng của tình huống này.

Buổi chiều hôm ấy, Trần Phong gần như phát điên, tìm kiếm người khắp nơi hỏi thăm và nhờ giúp đỡ. Mãi cho đến đêm khuya mới chấp và được toàn bộ manh mối.

Lý Toàn cách quả bom nổ quá gần, ngất ngay tại chỗ; được đưa đến bệnh viện chiến trường gần đó để cấp cứu; tổn thương sọ não, gãy xương sườn, thủng gan, gãy xương bắp chân, chưa kể đến tổn thương nhiều cơ quan nội tạng khác và ngoại thương. Nếu không phải nhờ trang phục phòng hộ thì Lý Toàn đã sớm mất mạng.

Mệnh lệnh cấp trên nói rằng dù thế nào cũng phải cứu được người. Bệnh viện chiến trường năng lực có hạn, trước tiên dùng máy bay trực thăng của quân đội địa phương chở người đến thủ đô nước láng giềng, triệu tập các chuyên gia bác sĩ phẫu thuật ưu tú nhất cứu chữa mất mười mấy tiếng.

Lý Toàn bị thương rất nghiêm trọng, hôn mê cả một tuần mới tỉnh; sau đó chấn thương cứ lặp đi lặp lại, còn có vài lần rơi vào tình trạng nguy cấp, hơn nửa tháng sau mới dần dần ổn định, được chuyển về nước.

Một tháng sau, chấn thương trong cơ thể anh dần dần được cải thiện dưới sự điều trị của bác sĩ hàng đầu, nhưng thính lực ở cả hai tai lại tổn hại nghiêm trọng. Cấp trên mời chuyên gia điều trị tốt nhất cho anh. Mãi sau các cuộc phẫu thuật, tuy thính lực có dấu hiệu khôi phục, nhưng chứng ù tai và chóng mặt nghiêm trọng gần như hành hạ anh.

Các chuyên gia thử nghiệm hết lần này đến lần khác nhưng đều bó tay.

Anh giống như một cỗ máy bị sửa đi sửa lại, gần như sắp đến cực hạn.

Đến nay, đảo mắt đã qua ba tháng. Nước Mỹ là hi vọng cứu mạng cuối cùng của anh.

Lễ Giáng Sinh vừa qua, thành phố New York gió lạnh thấu xương.

Trần Phong đứng ngắm cảnh trong thang máy bệnh viện đang đi lên, dưới lầu là đường phố nhộn nhịp của New York, trên đường có không khí ngày lễ, nhưng anh chỉ hững hờ.

Lý Toàn đứng bên cạnh Trần Phong, mặt không biểu cảm nhìn vào hư không, phong cảnh ngoài cửa sổ như nước chảy qua đôi đồng tử của anh, không để lại một chút dấu vết nào.

Trần Phong chợt nhớ tới lúc Lý Toàn được đưa về nước, ngày qua ngày nằm trên giường bệnh, rõ ràng đã tỉnh nhưng cứ nhắm mắt, không muốn giao lưu với thế giới bên ngoài. Liên tiếp rất nhiều ngày không nói một câu. Mãi đến lần y tá thay quần áo cho anh, Trần Phong nhìn thấy trên lưng anh chẳng chỉ vết sẹo như mạng nhện mà giặt mình, anh có thể mang máng tưởng tượng được Lý Toàn đã trải qua vụ nổ trong chớp mắt kia thế nào.

Trần Phong nói: “A Toàn, đừng sợ, sẽ chữa khỏi mà. Jackson là quân y khoa tai giỏi nhất nước Mỹ, lúc trước ông ấy làm phẫu thuật cho cậu cũng rất có hiệu quả mà, có thể nghe được một chút đúng không? Từ từ rồi cũng sẽ khỏi thôi.”

Lý Toàn không đáp lại, cũng không nhúc nhích.

Trần Phong nắm chặt bả vai anh, xoay người anh lại, hỏi: “Không đeo máy trợ thính ư?”

“Có đeo.” Lý Toàn nói.

Trần Phong nhìn kỹ, trong tai phải anh quả thật có nhét một cái máy trợ thính màu da rất nhỏ.

Trần Phong không nói gì thêm nữa, kìm lại tiếng thở dài.

Thang máy đến tầng, hai người đi ra ngoài.

Bác sĩ Jackson đã bắt đầu phụ trách điều trị cho Lý Toàn từ một tháng trước, lần này Lý Toàn tới là để phẫu thuật một lần nữa.

Sau khi ông làm kiểm tra cho Lý Toàn, nói: “Muốn khôi phục lại trạng thái trước kia thì rất khó khăn, phải cần thời gian rất dài. Nhưng chúng ta cứ từ từ, theo kế hoạch phục hồi đã đặt ra, tranh thủ mỗi lần làm một cuộc phẫu thuật thì cải thiện một chút thính lực, cố gắng thông qua thiết bị trợ thính để đạt tới công năng sinh hoạt hàng ngày. Về phần có thể không dùng thiết bị trợ thính nữa hay không thì phải xem hiệu quả về sau.”

Khoảng thời gian trước bởi vì cơ thể suy yếu mà mắc bệnh viêm phổi, bây giờ Lý Toàn vẫn chưa hoàn toàn khỏi, khẽ ho hai tiếng: “Bây giờ, so với thính lực tốt lên hay không thì chứng ù tai chóng mặt càng ảnh hưởng tới tôi hơn.”

“Tần suất và cường độ xuất hiện triệu chứng như thế nào?”

“Cách một giờ sẽ có một lần...” Lý Toàn há miệng, ánh mắt hơi tối tăm, thấp giọng nói, “Âm thanh rất to, giống như có một vụ nổ bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra.”

Bác sĩ Jackson hơi nhíu mày, nhưng lại mỉm cười nói: “Trong thời kỳ dưỡng bệnh sẽ có một số chứng ù tai chóng mặt nhất định. Bây giờ cơ thể cậu rất yếu, điều này cũng sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả phục hồi. Không nên gấp, từ từ sẽ khỏi thôi.”

Sau khi cuộc gặp mặt kết thúc, Lý Toàn được y tá dẫn đến phòng bệnh.

Lúc anh rời đi, vị quân y liếc mắt nhìn Trần Phong.

Trần Phong ở lại một mình, hỏi bác sĩ: “Có chuyện gì sao?”

Vị quân y thở dài: “Thực ra lần trước tôi làm phẫu thuật cho cậu ấy rất thành công, như tôi vừa nói lúc nãy đây, trong thời kỳ dưỡng bệnh sẽ có hiện tượng ù tai... Nhưng từ tình trạng cậu ấy miêu tả, mức độ cậu ấy cảm nhận được rất nghiêm trọng, đã vượt qua mức độ thực tế tôi thấy trong y học.”

Trần Phong nghe vậy chỉ cảm thấy choáng váng, anh dùng sức xoa xoa cái trán, hỏi: “Ý là, ngài cũng không có cách nào sao?”

Jackson nói: “Tôi nghĩ rằng, Lý thiếu úy... có lẽ là do một số vấn đề tâm lý đã cản trở sự phục hồi tiềm thức của cậu ấy; hoặc là, tăng sự cảm nhận về triệu chứng của cậu ấy.”

Trần Phong nói: “Cậu ấy là một lính phá bom, lại bị bom nổ bị thương, nhất định sẽ để lại bóng ma tâm lý. Bây giờ chỉ cần cậu ấy đừng đến chuyện phá bom, hoặc chỉ cần tưởng tượng thôi thì đầu và lỗ tai sẽ rất đau đớn.”

Vị quân y nói: “Tôi đã thấy rất nhiều lính phá bom xuất hiện tình trạng như cậu ấy. Bị bom nổ ở khoảng cách gần gây thương tích sẽ lưu lại tâm lý sợ hãi nghiêm trọng. Có điều, với mức độ như cậu ấy, tôi đoán có lẽ là còn nguyên nhân khác mà các anh không biết... Dù sao, tôi đề nghị các anh hãy thử nhiều phương pháp điều trị và cách khác.”

“Vâng. Tôi sẽ chú ý, cảm ơn ngài.”

Trần Phong ra khỏi văn phòng bác sĩ, đi đến phòng bệnh, định đẩy cửa thì nghe thấy trong phòng bỗng nhiên vang lên âm thanh, như là người nào ra sức đá vào tường một phát vậy.

Điều này đối với Trần Phong mà nói là rất xa lạ.

Anh dừng ở ngoài cửa, nhìn xuyên qua tấm kính ngang đầu.

Lý Toàn đang ngồi đầu giường bên cửa sổ, hàm cắn chặt, lồng ngực phập phồng dữ dội, tay cũng cuộn chặt nắm đấm. Mấy giây sau, Lý Toàn dùng sức hít một hơi, đi đi lại lại mấy bước như muốn khống chế cái gì đó, nhưng nỗi đau trong lòng không thể tiêu tan được. Lý Toàn khom lưng thật sâu, tay chống đầu gối, dáng vẻ như muốn nôn, hô hấp nặng nề.

Một giây sau, hai ba giọt nước mắt óng ánh rơi trên nền nhà.

Trần Phong khẽ giật mình, nhưng Lý Toàn đã nhanh chóng đứng thẳng người lên, hai tay ôm lấy gáy bước lảo đảo quanh cửa sổ.

Anh quay lại, gần như là bất lực, hai tay dùng sức chống bệ cửa sổ, cúi đầu tiếp tục khống chế cảm xúc. Bỗng nhiên, anh nhìn không được ho khan một cái, một phát ho này khiến anh không kìm nén được nữa, che miệng ho dữ dội.

Trần Phong lập tức đẩy cửa đi vào, lấy thuốc từ trong túi ra cho anh.

Lý Toàn ho đến mặt đỏ như máu, cố nén uống mấy ngụm nước đường, lại nuốt vài viên thuốc, lúc này mới thoáng dịu bớt.

Từ lúc Trần Phong bước vào, vẻ mặt của anh bình tĩnh đi rất nhiều, nhưng người thì mệt mỏi không còn sức lực, vừa ngã xuống giường là nhắm mắt.

Trần Phong muốn an ủi Lý Toàn vài câu nhưng anh biết, Lý Toàn sẽ không nghe.

Anh thực sự muốn biết rốt cuộc ngày đó đã xảy ra chuyện gì. Anh không hiểu, Lý Toàn là lính phá bom chuyên nghiệp, sao lại bị bom nổ trong khoảng cách gần khiến mình bị thương được?

Anh nhìn Lý Toàn trên giường bệnh, khuôn mặt Lý Toàn ngủ rất yên giấc, máy trợ thính đã được tháo ra.

Trần Phong khẽ thở dài một hơi, ngậm miệng.

...

Ngày đó Tống Nhiễm gội đầu, gội sạch bọt trên tóc, dùng lược chải thì một chùm tóc rơi rơi xuống sàn nhà. Cô chải tiếp, lại là một chùm nữa.

Sau đó cô ý thức được rằng tóc của mình đã rụng nghiêm trọng trong khoảng thời gian này.

Giữa trưa, cô đến tiệm cắt tóc.

Thợ cắt tóc liên tục xác nhận: “Cô có chắc chắn muốn cắt tóc ngắn không?”

“Chắc. Nếu không cắt thì tóc sẽ rụng hết.”

“Cắt đến lỗ tai?”

“Vâng.”

Thợ cắt tóc khoa tay mấy lần, nói: “Tai của cô quá ngắn, không hợp lắm. Dài hơn một chút đi, đến giữa cổ nhé?”

“Cũng được.”

Cô cắt tóc xong đi làm, lập tức thu hút ánh mắt mọi người.

“Nhiễm Nhiễm cắt tóc ngắn hả? Đúng là can đảm.” Tiểu Xuân có một mái tóc dài đến eo, cô yêu quý nó vô cùng, dù cho công việc có bận rộn đi nữa cũng không nỡ cắt.

“Nhìn được không?” Tống Nhiễm sờ sờ tóc.

“Đẹp lắm.” Tiểu Thu nói, “Tóc ngắn cực kỳ có khí chất... Nhưng người khác cắt ngắn sẽ trở nên chín chắn, còn cậu thì lại trẻ ra.”

Tống Nhiễm vẫn chưa quen, lúc làm việc nhiều lần lơ đãng nắm đuôi tóc, vẫn tưởng là tóc dài. Sờ mới biết ra là tóc đã cắt rồi.

Cô đã đi làm lại được hơn hai tháng, nhưng trạng thái làm việc không tốt lắm.

Cô mất ngủ thường xuyên hơn, ban đầu cứ tưởng rằng do cơ thể chưa hồi phục, nhưng kéo dài đến vài tháng mà tình trạng mất ngủ vẫn không chuyển biến tốt. Điều này khiến cô luôn mệt mỏi vào ban ngày. Ngày thường làm tin tức trong nước còn có thể miễn cưỡng đối phó, nhưng chỉ cần đụng đến tin tức về tình hình chiến tranh Đông Quốc là y như rằng khó chịu. Nhưng bây giờ cô đang là chủ chốt trong lĩnh vực này, bất kỳ tin tức và chương trình nào liên quan đến Đông Quốc đều không thể rời khỏi cô.

Hôm nay cô đi làm lại gặp phải một tin tức quân đội chính phủ đã giành lại được ngoại ô đông bắc thành phố Cáp Pha.

Tống Nhiễm nhìn thấy hình ảnh ngoại ô Cáp Pha quen thuộc trong video, cảnh tượng vào ngày 26 tháng 9 ấy lại như thác lũ tràn đến trước mặt cô.

Cô cúi đầu, dụi dụi mắt. Lúc này Lưu Vũ Phi chuyển máy điện thoại nội bộ, nói bộ trưởng Bộ thông tin tìm cô.

Tống Nhiễm rửa mặt rồi đi lên tầng.

Bộ trưởng vừa thấy cô liền cười: “Tổng phóng viên cắt tóc rồi ư?”

Tống Nhiễm ngượng ngùng sờ đầu một cái: “Vâng. Để tiện gội đầu ạ.”

“Rất tốt. Gội cô tới là muốn nói cho cô biết rằng giải thưởng tin tức quốc tế Hà Lan năm nay còn có giải Pulitzer, sẽ tiến cử hai bức ảnh của cô để dự thi, một bức là Carry, bức khác thì vẫn chưa đặt tên, đang chờ cô đến đây.”

Ông ta quay màn hình máy tính sang, chính là tấm hình những đứa trẻ đang chờ được phát kẹo.

Tống Nhiễm liếc mắt liền thấy khuôn mặt của tên phản tử cực đoan và làn khói xanh bốc ra từ quần áo của gã.

Bên tai cô vang lên giọng nói nhút nhát của đứa trẻ:

“Madam, do you have candy?” (Câu này ám ảnh quá:())

Nếu như ngày đó cô không mang kẹo đến, nếu tất cả phóng viên trước cô không mang kẹo đến thì kẹo của tên đánh bom tự sát có dễ dàng hấp dẫn những đứa bé đó không? Hay kết quả vẫn như nhau?

“Nghĩ ra chưa?” Bộ trưởng cười hỏi.

Tổng Nhiệm hoàn hồn, phản xạ có điều kiện nói: “Candy.”

“CANDY?” Bộ trưởng tán thưởng, “Cái tên này quá hay, quá phù hợp. Giữa Candy và Carry, cô cảm thấy bức ảnh nào có khả năng tranh thưởng?”

Tổng Nhiệm không lên tiếng.

“Tôi nghĩ là Candy. Bất kể kết cấu, màu sắc, nhân vật, câu chuyện ẩn trong đó, và đúng thời điểm nữa. ... Thật là tuyệt vời.” Bộ trưởng nói xong, nhìn cô, “Phóng viên Tổng, cô làm rất tốt, trong đài sẽ xem cô như một nhà báo lớn, là trọng điểm bồi dưỡng.”

Tổng Nhiệm sững sờ.

Nhà báo lớn có nghĩa là cô sẽ được sự tự do và hỗ trợ lớn nhất, có thể tự lựa chọn các điểm nóng xã hội mà mình muốn phỏng vấn và phơi bày, những ngôn luận và ghi chép của cô cũng sẽ nhận được sự hỗ trợ của người có địa vị và sự tán thành lớn nhất.

“Cám ơn bộ trưởng.” Cô nhất thời loạn cả đầu óc, không nói ra được những lời khác, “Cám ơn.”

“Đó là những thứ cô xứng đáng có được. Nhưng làm phóng viên không hề dễ dàng, cô phải tiếp tục cố gắng, tiếp tục theo đuổi và khám phá sự thật, và tiếp tục duy trì một trái tim nghiêm túc, chân thành.”

“Tôi hiểu rồi.” Cô nói.

Tổng Nhiệm ra khỏi văn phòng, đứng tại chỗ một lát, suy nghĩ trống rỗng.

Bạn đang đọc truyện *Cây Ô Liu Mâu Trắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25-2

Edit: Eimi.103

Beta: Onion2109

Cô nhìn thấy cái bóng của mình trên cửa sổ thủy tinh, nhìn một lát, không hiểu sao cô cảm thấy xấu hổ, xấu hổ đến không dám đối mặt nữa, xoay người nhanh chóng đi đến thang máy.

“Đình!” Cửa thang máy mở.

Thời điểm vừa bước một bước, Tổng Nhiệm và Thẩm Bội bên trong đồng thời sững sờ, lại đồng thời lễ phép mỉm cười.

Mấy tháng không gặp mặt, Thẩm Bội đã thay đổi rất nhiều. Cô ấy đến bộ phận giải trí thì ăn mặc càng thời thượng tinh tế hơn khi làm việc ở bộ phận thông tin.

Tổng Nhiệm đi vào, cửa thang máy đóng lại. Hai người đứng cạnh nhau.

“Đã lâu không gặp.” Thẩm Bội nói.

“Đã lâu không gặp.”

“Kiểu tóc mới không tệ.”

“Cám ơn.”

Bầu không khí rơi vào im lặng, ánh đèn trắng sáng như tuyết chiếu vào trên thân hai người.

Một giây, một giây nữa, đôi bên đều có thể cảm giác được rõ ràng sự xấu hổ rút cuộc cũng bị phá vỡ —— vì thang máy đã đến tầng.

Hai người lập tức đồng thời mỉm cười.

Thẩm Bội: “Có rảnh nhớ lên chơi nha.”

Tổng Nhiệm: “Được. Tạm biệt.”

Tổng Nhiệm bước ra khỏi thang máy, nhanh chóng đi vào khu làm việc, mới vừa ngồi xuống liền lật tư liệu ra, cuối cùng lật đến số điện thoại của bộ cảnh bị, là cô giữ lại từ mấy tháng trước khi liên hệ Trần Phong phòng vấn.

Cô hít hơi bấm dây số gọi đi.

Nhưng người nghe không phải là Trần Phong.

Về phần nơi ở của Trần Phong và Lý Toàn thì được đáp là cơ mật quân sự, không thể trả lời.

Tổng Nhiệm để điện thoại xuống, nhìn mùa đông tiêu điều u ám qua ô cửa sổ, ngây người hồi lâu.

Thực ra cô đã điều tra vụ nổ bom ở Cáp Pha, nhưng không tra ra tin tức của Lý Toàn.

Cô cũng không liên lạc với La Chiến được —— trụ sở giữ gìn hòa bình đã đổi một nhóm mới, không trả lời các vụ việc trước đó của bộ đội.

Ba tháng.

Cô không hề nghĩ rằng trong thời đại này lại dễ dàng mất liên lạc hoàn toàn với một người đến như vậy.

Ngày hôm đó, sau khi làm việc xong, Tổng Nhiệm vẫn chưa hết hi vọng chạy tới núi Lạc Vũ.

Mùa đông trên núi lạnh lạnh đều đều, khắp nơi đều là lá rụng. Bên ngoài bộ cảnh bị là quân nhân đang đứng gác, cô đi tới hỏi thăm về Lý Toàn nhưng lại nhận được sự im lặng.

Cô bưng bình ngồi xỏm ở cổng đợi rất lâu, ảo tưởng có thể bắt gặp Lý Toàn ra vào.

Đương nhiên là không có kết quả.

Tháng mười hai thoáng trôi đi, chớp mắt đã đến năm mới.

Lương Thành lại lần nữa giảm nhiệt độ, gió lạnh từ mặt sông thổi khí ẩm vào tận xương.

Ở phương nam ẩm thấp, điều hoà chẳng có chút tác dụng nào.

Tổng Nhiệm ở nhà làm việc có bật sưởi điện, nhưng ngay cả như vậy mà ngón tay gõ trên bàn phím vẫn có đến xương cốt cứng hết cả.

“Ký sự cuộc sống Đông Quốc” sáng tác không thuận lợi, khi Tổng Nhiệm mở bản thảo, cô không thể đánh nổi được một câu ra hồn ra dáng.

Trong khoảng thời gian này, tình trạng của cô càng ngày càng kém. Công việc ban ngày còn có thể ráng chống đỡ. Nhưng khi ở một mình vào đêm, cô thường bất giác ngồi ngáy bên cửa sổ mấy tiếng đồng hồ, cho dù nằm trên giường cũng không ngủ được.

Vừa đến đêm khuya cô lại cảm tưởng mình là một hòn đảo cô độc.

Mà Lý Toàn tựa như không tồn tại trên hòn đảo ấy. Lược của anh, táo của anh, vòng dây đỏ của anh, điệu nhảy của anh dưới ánh trăng... Tất cả như rừng ô liu màu trắng trên sa mạc ngày đó, tan biến vô tung vô ảnh.

Biến mất cùng anh là tất cả vui buồn đau khổ ở Đông Quốc, tất cả những gì xảy ra vào ngày 26 tháng 9 ấy.

Đoạn quá khứ bị thẩm chưa kịp đến đã bị xóa bỏ, bị phong kín, cô không thể nói với bất kỳ ai. Bởi vì họ không trải qua, không chứng kiến, họ sẽ không hiểu —— chỉ là một cuộc chiến tranh mà thôi, có cái gì mà không thoát ra được.

Nỗi buồn và niềm vui của con người chẳng hề tương thông. Vì vậy chỉ có cô bị nhốt trên một hòn đảo cô độc, quan sát mọi người trong du thuyền ca hát nhảy múa hàng đêm.

Vào ngày cuối tuần đầu tiên của tháng giêng, Dương Tuệ Luân gọi cô về nhà ăn cơm.

Ngày đó rất lạnh, trời còn mưa, dòng xe cộ bị tắc chặt như nêm cối.

Tổng Nhiệm ngồi ở trong xe, nghe tiếng còi chói tai thường xuyên vang lên xung quanh. Lúc đầu chỉ là bất an, dần dần cô phiền muộn đau đầu, những âm thanh này giống như đao cắt vào thần kinh người vậy.

Cô không đứng bực bội, muốn dùng móng tay cào nát kính chắn gió.

Tổng Ương gọi điện thoại tới hỏi cô đến đâu rồi, cô nói bị kẹt xe.

Mười phút sau, Tổng Trí Thành gọi điện thoại hỏi cô đến đâu rồi, cô nói kẹt xe.

Hai mươi phút sau, Dương Tuệ Luân gọi điện thoại hỏi cô đến đâu rồi, cô nói kẹt xe.

Ba mươi phút sau, Dương Tuệ Luân lại gọi điện thoại tới.

Tổng Nhiễm bất ngờ mắt không chế: “Đã nói bao nhiêu lần bị kẹt xe rồi, sao các người cứ thúc giục mãi thế! Lần sau không kiên nhẫn nổi thì đừng gọi tôi!”

Cô cúp điện thoại, tức giận đến toàn thân phát run. Con giận qua đi, cô lại hối hận mình quá thô lỗ, bản thân không kiềm chế được cảm xúc, xả giận lên người thân của mình.

Lúc về đến nhà đã bảy giờ rưỡi tối.

Lúc Tổng Nhiễm lên cầu thang, bước chân nặng nề, tâm trí bất an. Đi đến cửa nhà, đẩy cửa đi vào, trong nhà yên lặng. Tổng Trí Thành đang ngồi trên ghế sofa xem tin tức trong di động, Dương Tuệ Luân đang ở trong phòng bếp hâm món ăn, Tổng Ương thì ở trong phòng gọi video với bạn trai Lư Thao.

Tất cả mọi người đang chờ cô về ăn cơm.

Mắt Tổng Nhiễm ẩm ướt, càng thêm áy náy.

“Con về rồi.”

Tổng Trí Thành để di động xuống, vào phòng bếp phụ bung thức ăn, Tổng Ương cũng cúp điện thoại chạy ra ngoài thân mật gọi cô: “Chị, chị không bị say xe chứ?”

“... Có chút.”

“Vậy uống cốc nước nóng trước nhé?”

“Ừm.”

Bốn người ngồi vây quanh một bàn ăn cơm, Tổng Nhiễm hơi khó xử, từ đầu đến cuối không nói lời nào. Ngược lại là Tổng Ương nói công việc của mình, lúi lúi không ngừng. Cô làm nhân viên trong một công ty nhỏ, tiền lương không cao, lương mỗi tháng còn không đủ để chi tiêu.

Nhưng Tổng Ương chịu an tâm đi làm Dương Tuệ Luân đã hài lòng lắm rồi, nói chỉ cần cô làm việc cho tốt, mỗi tháng sẽ thưởng năm trăm.

Tổng Ương hừ một tiếng: “Năm trăm có thể làm gì ạ?”

Dương Tuệ Luân nói: “Lương một tháng của con chỉ có hơn hai nghìn, còn chê gì nữa hả?”

Tổng Trí Thành hỏi Tổng Nhiễm: “Cha xem tin tức có nói, trong đài của con chuẩn bị đem ảnh con chụp đi dự thi hả?”

Tổng Nhiễm hàm hồ “Vâng” một tiếng.

“Việc quan trọng như vậy cũng không nói với cha, để cha vui vẻ chút chứ.”

“Bận bịu nên con quên mất.” Tổng Nhiễm nói, “Ảnh dự thi toàn cầu rất nhiều, chưa chắc con đoạt giải mà.”

Cô không dám tưởng tượng nếu quả thật mình đoạt giải thì cô sẽ gặp chỉ trích và chửi rủa thế nào nữa.

Mà bức hình kia rốt cuộc có phản nhân loại hay không, chính cô cũng không rõ.

“Cha thấy chắc chắn sẽ đoạt giải.” Tổng Trí Thành nói.

“Em cũng thấy vậy.” Tổng Ương nói, “Truyền thông nước ngoài đều đăng ảnh của chị đó.”

“Giải thưởng gì?” Dương Tuệ Luân không hiểu.

Tổng Ương nói: “Rất đặc biệt. Giống như Nobel về tin tức ấy ạ.”

“Mẹ biết ngay Nhiễm Nhiễm rất giỏi mà. Con đấy, lo mà học tập chị con đi. Ngày ngày lẩn lộn, mẹ xem con sau này lẩn lộn đến cấp cao được không đây.”

“Chị con tương lai thành người nổi tiếng, con còn sợ không có một ngày phát lên sao?”

“Khua môi múa mép.”

Tổng Nhiễm đang ăn cơm, không nói gì.

Sau bữa ăn, Tổng Trì Thành tìm bức ảnh CANDY trong di động, muốn cùng Tổng Nhiễm phân tích. Nhưng Tổng Nhiễm nói mình hơi mệt, không muốn bàn chuyện công việc.

Tổng Trì Thành cũng không miễn cưỡng, chỉ là không ngừng nói cô có tương lai, chắc chắn cô sẽ đoạt giải.

Mà trong phòng bếp, Dương Tuệ Luân và Tổng Ương lại cãi vã, vẫn là vì chuyện kết hôn. Dương Tuệ Luân chê Lư Thao không mua nổi nhà, lại chê gia đình Lư Thao đưa sinh lễ ít, mắng Tổng Ương lấy lại. Tổng Ương lại cho rằng hiện nay sinh lễ là lỗi thời, Dương Tuệ Luân giống như là bán con gái.

Hai người cãi nhau túi bụi.

Tổng Nhiễm thấy thế bèn sớm rời đi.

Trên đường về nhà, điện thoại reo lên, là giám tuyển sách La Tuấn Phong.

Tổng Nhiễm xoa nhẹ cằm dưới, hít sâu một hơi, nhét tai nghe: “A lô?”

Mấy tháng qua, La Tuấn Phong luôn xem các bản tin mà Tổng Nhiễm tham dự, như lính gác giữ hòa bình, trại dân tị nạn, đường biên giới; đồng thời cũng chú ý đến tin tức của Tổng Nhiễm, chuyện cô bị thương, danh tiếng, dẫn đến vụ việc tranh cãi đều rõ như lòng bàn tay.

Bởi vì hiểu rõ nên anh ta càng chờ mong bản thảo “Ký sự cuộc sống Đông Quốc” hoàn thành. Anh chỉ dựa vào trực giác mà tin rằng đó sẽ là một cuốn sách gây tiếng vang lớn trong xã hội.

Nhưng Tổng Nhiễm nói cho anh tình hình thực tế, rằng tình hình bây giờ của cô không tốt, không viết ra được gì.

La Tuấn Phong hỏi: “Bản thảo bình thường trong công việc cũng không viết được?”

“Không quá chuyên tâm. Nhưng cố gắng một chút thì có thể viết được.”

“Nhưng không thể viết cuốn sách này?”

“Vâng.”

“Cô có xem lại hình ảnh tư liệu, đoạn phim hay ghi chép văn bản ở Đông Quốc không?”

Tổng Nhiễm trầm mặc.

“Cô không xem?”

“... Vâng.” Cô sẽ không chạm vào đoạn hồi ức đó nữa.

La Tuấn Phong im lặng một hồi, lại nói: “Tổng Nhiễm.”

“Hả?”

“Có phải cô cảm thấy mình có lỗi với quốc gia này, nhất là những người trong bức ảnh mà cô đã chụp đúng không?”

Tổng Nhiễm lái xe, không trả lời.

“Sau khi cô về nước, có đi gặp bác sĩ tâm lý chưa?”

“Tôi không bị sao cả.”

“Ở chiến trường hai tháng, chứng kiến nhiều lần các cuộc xung đột và người dân thương vong, còn có một lần thấy một vụ thảm sát, bị thương bởi nổ bom, phải chịu đựng sự chỉ trích của ngôn luận. Mỗi một việc trong đó đều không phải ‘Không sao cả’ mà tôi thấy rất ‘Có sao’.” La Tuấn Phong nói: “Tình trạng của cô bây giờ phải đi gặp bác sĩ tâm lý. Nếu kéo dài nữa thì tôi sợ sẽ xảy ra chuyện.”

Tác giả có lời muốn nói: Tình tiết Tổng Nhiễm và CANDY ở chương trước bắt nguồn từ trường hợp thật ngoài đời, đó là bức ảnh “Kèn kèn chờ đợi” của phóng viên Kevin Carter.

Bạn đang đọc truyện *Cây Ô Liu Mâu Trắng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 26-1

Edit: Onion2109

Beta: Eimi.103

Tháng đầu tiên của năm mới chớp mắt đã sắp qua.

Ngày hôm ấy là 21 tháng 1, Lương Thành đổ một trận tuyết lớn.

Tổng Nhiễm cầm một chiếc ô lớn màu đen đi ra từ bệnh viện. Giày giẫm trên nền tuyết. Cô dừng ở ven đường, dòng người đi bộ và xe cộ lui tới nghiền qua đám tuyết trên đất tạo thành đám bùn đen xấu xí và ẩm ướt, giống như tâm trạng của cô vào lúc này.

Cô ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, xuyên qua mép ô thấy bông tuyết bay đầy, khoảng trời lam một mảng trắng xám mênh mông. Cô có chút tuyệt vọng, nhưng lại có cảm giác như trút được gánh nặng.

Trong túi chứa bệnh án của bác sĩ trầm cảm nặng.

Tổng Nhiễm không nói cho bất kỳ ai, dù cha mẹ hay đồng nghiệp.

Cô như thường lệ đi làm rồi lại về nhà, ban ngày uống thuốc để ổn định cảm xúc, ban đêm lại mượn thuốc ngủ để say giấc.

Sau đó rất nhanh bác sĩ điều trị ở Lương Thành của cô phát hiện tình trạng của cô không có khởi sắc gì cả.

Bác sĩ Lương hỏi cô: “Người nhà cô có biết không? Bị bệnh không thể chỉ chịu đựng một mình, cần phải có người thân giúp đỡ.”

Tổng Nhiễm lắc đầu.

“Không nói cho bất kỳ ai à?”

“Không nói được.”

“Vì sao?”

“Họ sẽ thất vọng vì tôi.” Cha lúc nào cũng mong mình phải giỏi hơn, mà mẹ thì luôn luôn trách mình quá yếu kém.

“Rất nhiều người bệnh đều gặp phải tình huống này, trước mặt người thân nhất lại không cách nào nói ra. Có thể cô không muốn nói với người nhà thì cũng phải nói cho bạn bè, giải tỏa một chút.”

“Tôi không biết phải nói với ai cả.” Tổng Nhiễm nói, “Có lúc tôi tự hỏi đây có phải là một giấc mộng. Chỉ có tôi đang mơ, mà người trên đời đều thanh tỉnh. Có cảm thông không? Các người không tận mắt thấy họ chết đi thì đương nhiên sẽ không hiểu nổi. Tôi không muốn làm thím Tường Lâm(*), cứ xé nỗi lòng của mình ra cho người khác nhìn, rồi người ta cũng chỉ nói: chỉ vậy thôi ư? Trông đáng vẻ cũng chẳng đau đớn gì cho cam. Cô thật yếu đuối, kiên cường chút đi.”

(*) Nhân vật chính trong tiểu thuyết *Chúc phúc* (祝福) của Lỗ Tấn.

“Nhưng Nhiễm Nhiễm à,” Bác sĩ nói khẽ, “Có thể yếu đuối được. Con người vốn là động vật yếu đuối mà.”

Ngày đó tư vấn xong với bác sĩ tâm lý, Tổng Nhiễm trở về nhà cha.

Hai tay cô giấu trong áo lông, trừ trừ hồi lâu mới lên nhà. Tổng Nhiễm không nói nhiều, chỉ im lặng đặt sổ khám bệnh lên bàn trà.

Tổng Trì Thành nhìn tờ giấy, im lặng rất lâu. Ông nghe nói hiện nay rất nhiều người trẻ tuổi bị bệnh, nhưng ông cũng giống như đại gia số những người thế hệ trước, không hiểu rõ nên xử lý thế nào.

“Bác sĩ nói sao?”

“Nói là đúng hạn đến tư vấn, uống thuốc đúng giờ, tránh xa những yếu tố kích thích.”

“Yếu tố kích thích là sao?”

“Tâm trạng tiêu cực trong công việc.”

Tổng Trí Thành cau mày, hỏi: “Công việc của con không vui?”

Tổng Nhiễm không biết nên trả lời như thế nào, dụi mắt, nói: “Không có.”

“Bác sĩ kê đơn thuốc rồi?”

“Vâng.”

“Vậy nhớ uống thuốc đúng giờ.”

“Vâng.”

Tổng Trí Thành cảm thấy rất khó xử, không biết phải ứng đối ra sao, ông ngồi im lặng một lúc rồi đứng dậy ra ban công hút thuốc.

Trong phòng bếp nước sôi vang lên, Dương Tuệ Luân đi đổ nước.

Tổng Ương nhào tới nắm chặt tay Tổng Nhiễm: “Chị, không sao đâu, bị bệnh rồi sẽ khỏi thôi. Nếu không em đến ở cùng chị một thời gian ngắn nhé?”

Dương Tuệ Luân lập tức ở trong phòng bếp mắng cô: “Con đừng mong dọn ra ngoài! Không có ai quản thúc định đi với Lưu Thao hả? Người nhà người ta coi thường con mà con còn lui tới nữa hả!”

“Mẹ nghĩ gì thế?! Không phải con muốn tốt cho chị sao?” Tổng Ương cãi lại.

“Đẹp đi, trong lòng con nghĩ thế nào chả lẽ mẹ còn không biết? Tưởng dọn ra ngoài sẽ không có ai quản thúc con, không có cửa đâu!”

Hai người cãi nhau trong bếp, cha đang hút thuốc ngoài ban công.

Phòng khách nhỏ nhỏ chỉ còn mình Tổng Nhiễm.

Cô cũng không trông chờ họ giúp đỡ, chẳng qua là sau khi nói ra, chí ít không cần lại phải giả bộ trước mặt người ta rằng mình chẳng sao.

...

Năm nay Tết đến muộn bất ngờ, vào tháng hai mới đến.

Lễ tết ở Lương Thành rất náo nhiệt, thêm chuyện của Tổng Ương khiến cả nhà loạn cả lên, trước đêm giao thừa, Tổng Nhiễm đến Đế Thành ăn Tết với mẹ.

Nhiệt độ ở Đế Thành là âm hơn mười độ nhưng mặc áo len, quần thun với áo lông khiến Tổng Nhiễm cảm thấy thành phố này cũng không quá lạnh, chỉ là thời tiết vẫn không tốt. Cô ngồi trong xe Nhiễm Vũ Vi, nhìn không khí ô nhiễm vẫn lên trên đèn đường, cứ có cảm giác mắt mình lại có vấn đề.

Trước giao thừa một ngày, Nhiễm Vũ Vi mang cô đi tái khám, nói là không tin kỹ thuật chữa bệnh ở Lương Thành.

Bác sĩ khoa mắt họ Hà, hai bảy hai tám tuổi, khuôn mặt rất thanh tú, lúc kiểm tra cho cô động tác rất nhẹ nhàng, giọng nói ôn hòa, lúc cười lên mắt mày đều cong cong.

Tổng Nhiễm nhìn vào mắt anh ta, không hiểu sao luôn cảm thấy anh ta và Lý Toàn có thứ khí chất rất giống nhau. Điều này khiến cho cô trong suốt quá trình khám đều im lặng.

Bác sĩ Hà cười: “Mẹ tôi với dì Nhiễm là bạn thân, cô không cần căng thẳng vậy đâu.”

Tổng Nhiễm gật đầu: “Tôi không căng thẳng.”

Anh nghe vậy, lại cười.

Tổng Nhiễm ngoan ngoãn làm xong kiểm tra, bác sĩ Hà nói trước mắt không có vấn đề gì lớn, nhưng không được làm việc quá sức, bình thường phải chú ý an toàn, đừng dễ bị thương.

Trên đường về nhà, Nhiễm Vũ Vi chợt hỏi: “Con cảm thấy bác sĩ Hà thế nào?”

Tổng Nhiễm không kịp phản ứng: “Dạ?”

“Học đại học Đế Thành, thạc sĩ tiến sĩ đều có rồi, mẹ cậu ấy là bộ trưởng của bộ phận bên cạnh, gia thế tốt, là một đứa trẻ rất ưu tú. Bình thường cũng thích đọc sách, thích văn học lịch sử. Mẹ đoán là mẫu người con thích.”

Tổng Nhiễm quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ: “Con không có cảm giác.”

Nhiệm Vũ Vi: “Con có cảm giác với loại đàn ông nào? Để mẹ tìm giúp con.”

Tổng Nhiệm nói: “Chuyện tình cảm phải xem duyên phận, tìm cũng không ích gì.”

Nhiệm Vũ Vi hỏi: “Con tìm thấy duyên phận của mình rồi?”

Tổng Nhiệm im lặng hai giây, quay đầu: “Mẹ có ý gì?”

“Lúc con đang được phái đến Đông Quốc, trong ống kính thường xuyên xuất hiện một người lính gìn giữ hòa bình.” Người mẹ rất nhạy cảm, “Về nước bốn năm tháng, con xem khoảng thời gian này làm việc có được tí thành tích nào không? Suốt ngày mắt hôn mắt vía, sao vậy, duyên phận dừng ở đây rồi sao?”

Tổng Nhiệm như bị khoan vào tim, cổ nén nhăm mắt lại, không muốn cãi nhau với mẹ.

Nhiệm Vũ Vi nói tiếp: “Đã xác định làm phóng viên thì cố mà làm cho tốt. Tìm kiếm cơ hội phát triển ở trong nước là như nhau, đừng để cảm xúc khống chế. Nghề này người tài rất nhiều, có thể thành một phóng viên danh tiếng chỉ lắc đầu mấy người. Mẹ đây đã gặp quá nhiều. Bây giờ chính là lúc rèn sắt khi còn nóng, nhưng con đây, không biết trong đầu nghĩ cái gì nữa, gần nửa năm vẫn không đạt được gì cả, bảo con tới Đê Thành cũng không nghe, là bởi vì người lính gìn giữ hòa bình ở Lương Thành kia ư? Từ nhỏ con đã rất nhạy cảm, mẹ chỉ sợ con vì tình mà chậm trễ phát triển sự nghiệp, lần này thì tốt rồi, sợ điều gì thì gặp điều đó. Mẹ nói con nghe, nếu con còn tiếp tục mẹ tuyệt đối không đồng ý.”

Tổng Nhiệm mở to mắt, nói: “Chuyện yêu đương, nói với ai, tới hay không tới Đê Thành, làm sao phát triển, là chuyện của con. Mẹ có thể bớt lo đi được không?”

Nhiệm Vũ Vi cười mỉm: “Có chí khí, tính tình đã cứng rắn rất nhiều.”

Nội tâm Tổng Nhiệm bị đè nén bỗng chốc bộc phát, mắt cô đỏ lên, gần từng chữ: “Tại sao trước giờ mẹ nói chuyện luôn quá đáng như vậy? Sao mẹ chẳng bao giờ quan tâm đến cảm nhận của người khác!”

“Còn muốn mẹ quan tâm đến cảm nhận của con, con vẫn là đứa trẻ à? Mẹ đã nói gì chưa mà bức xúc thế? Suốt ngày chỉ giỏi thái độ, mẹ thiếu nợ gì con? Con đừng phải chuyện gì rồi ở đây giận dữ với mẹ hả? Mẹ quan tâm đến sự nghiệp của con, sức khỏe của con, nghĩ trăm phương ngàn kế vì muốn tốt cho con, con đây là thế nào?!”

“Được rồi, mẹ đừng nói nữa. Là con sai.” Tổng Nhiệm đầu hàng, nghiêng đầu đi, lấy tay che đôi mắt, nước mắt cứ thế chảy dài.

Nhiệm Vũ Vi: “Con...”

“Đừng nói nữa!” Tổng Nhiệm hét lên.

Trong xe bỗng nhiên yên tĩnh.

Nó chưa bao giờ mất khống chế như thế này. Nhiệm Vũ Vi mặt lạnh xuống, nhưng cũng không nói một lời.

Hai người về đến nhà, trở về phòng của mình. Nhưng Nhiệm Vũ Vi nhận ra gì đó, gọi điện thoại cho Tổng Trì Thành.

Đêm an tĩnh, Tổng Nhiệm cách hai cánh cửa vẫn có thể nghe được tiếng cha mẹ cãi nhau. Nhiệm Vũ Vi đem chuyện Tổng Nhiệm đổ bệnh quy cho Tổng Trì Thành: lúc trước đúng là ông ta để mặc con đi Đông Quốc.

Tổng Nhiệm ngồi trên bệ cửa sổ, bên ngoài là đêm đông Đê Thành rộng lớn, bóng đêm như một cái lưới bao phủ chặt chẽ cả thành phố.

Mở lớn cửa một chút có lẽ cô sẽ nhảy xuống, như vậy là có thể không nghe tiếng bọn họ ồn ào nữa.

Nhưng cô sẽ không nhảy, lẳng lặng kéo rèm cửa lại, uống thuốc ngủ rồi ngủ mất.

Bạn đang đọc truyện *Cây Ó Liu Mâu Trắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26-2

Edit: Onion2109

Beta: Eimi.103

Trước Giao thừa một ngày, nhiệt độ ở Lương Thành lại giảm. Khí lạnh thấu xương, buốt da buốt thịt.

Lý Toàn ở trong ký túc xá thu dọn đồ đạc. Anh cố ý đến vào ngày này là vì trong đội ít người, anh không muốn phải bận rộn chia tay.

Đồ của anh cũng không nhiều.

Ngoại trừ mấy bộ quân trang, quân hàm, quân hiệu, vài cuốn sách thì không có gì khác.

Mùa đông Lương Thành vừa ẩm ướt vừa lạnh, mấy ngày nay trời đều u ám, trong ký túc xá cũng bao phủ một lớp ánh sáng âm u mịt mờ. Chiếc áo lính chói sáng thiêng liêng trước giờ cũng mờ đi ít nhiều. Trên giường của anh là chăn nệm được gấp theo tiêu chuẩn.

Lý Toàn lúc ra cửa thoáng nhìn lại rồi khóa cửa.

Trong hành lang, một cái bóng nghiêng tới, là Trần Phong. Anh biết Lý Toàn sẽ chọn hôm nay để rời đội.

Anh rõ hơn những người khác, đứa nhỏ này rất ngang bướng, bây giờ rơi vào tình trạng như thế, tất nhiên không muốn để người ta trông thấy, cho dù là chiến hữu thân thiết nhất.

Trần Phong còn nhớ rõ lúc Lý Toàn vừa mới đến trường quân đội, một học sinh mới mười tám tuổi, dáng dấp non nớt, tính tình không có gì đặc biệt, rất ôn hòa, gặp ai cũng ngại ngùng cười. Khi đó anh cảm thấy cậu không thích hợp trong quân doanh, thật không ngờ đứa bé kia có thể chịu được cực khổ, lại thông minh hiếu học. Làm người tác phong đứng đắn, trong lòng quang minh lỗi lạc. Thực chất bên trong tính cách ôn hòa là sự mạnh mẽ, có mục tiêu và lý tưởng để theo đuổi.

Càng về sau, anh càng chắc chắn, đứa nhỏ này trong tương lai tất thành người có tài.

Trước đây anh cũng không tiếc để Lý Toàn đi Đông Quốc, đồng ý cho cậu, đơn giản là muốn cậu lập được chút công, trở về thuận lợi thăng quân hàm. Lần này thì tốt rồi, lập huân chương danh dự hạng nhất, nhưng lại...

Từ vụ nổ năm ngoái đã qua năm tháng. Những phương pháp trị liệu nào có thể dùng đều đã thử qua hết, những vị trí khác trên cơ thể Lý Toàn đều đã phục hồi, chỉ có vấn đề về tai là không có cách nào giải quyết.

Từ một phương diện nào đó mà nói, cậu đã là một người tàn tật.

Trần Phong nghĩ như vậy, trong lòng hốt hoảng. Anh cũng sợ đứa nhỏ này sẽ không có tương lai.

Nhưng anh rất nhanh bỏ qua ý nghĩ xấu này, đi lên trước nắm lấy bả vai Lý Toàn, nói: “Hồ sơ của cậu sẽ chờ để năm sau tái thẩm. A Toàn, nếu cậu đồng ý, tôi sẽ nghĩ cách cho cậu làm một chức vụ trong quân...”

“Chỉ đạo viên.” Lý Toàn nhẹ giọng ngắt lời, “Cha đã tới đón tôi, đang chờ ở cửa vào. Tôi đi trước.”

Trần Phong nín lặng. Biết rõ tính cách của Lý Toàn, ở chỗ này lâu một chút sẽ càng thêm đau khổ.

Anh vỗ vai Lý Toàn: “Về sau nếu có khó khăn gì, nhớ phải tìm đến lão chỉ đạo viên này nhé.”

Lý Toàn cười ôn hòa: “Biết rồi.”

Lý Toàn đeo ba lô quân dụng ra khỏi ký túc xá, nhìn không chớp mắt vào thao trường đã trải qua bao lần huấn luyện, lúc đến cửa chính lại thả chậm bước chân —— các chiến hữu của anh đều mặc quân trang, phân làm hai đội, đứng tư thế quân đội tiễn biệt anh.

Anh nhấp máy môi, cười nhạt một tiếng, xuyên qua đám người.

“Cúi chào!”

Tất cả chiến hữu cùng nhau kính quân lễ.

Lý Toàn từ trong đội ngũ đi qua. Đi đến cuối cùng mới quay lại, nghiêm, đáp lễ bằng tư thế nhà binh.

Ra cửa lớn, cha Lý tiến lên đón lấy hành lý của anh.

Lý Toàn ngồi lên ghế phụ lái, thắt dây an toàn, quay đầu nhìn chỉ đạo viên cùng đồng đội của mình, vẫy tay tạm biệt.

Lúc lái xe rời đi, anh bình tĩnh thu lại ánh mắt, rồi lại nhìn qua kính chiếu hậu, chăm chú dõi theo, nhìn doanh trại ngày càng xa, cuối cùng biến mất không thấy gì nữa.

Anh ngửa đầu tựa vào lưng ghế, bàn tay che đi đôi mắt, khóe miệng run rẩy bị ép chùng xuống; mà hai hàng nước mắt, lăn vào bên thái dương.

...

Giao thừa ngày ấy, Nhiễm Vũ Vi tự mình xuống bếp làm mâm cơm tất niên.

Có điều tài nấu nướng của bà quá kém, canh gà nấu cũng không xong, thu quỳ(*) xào bị mặn, tôm to bị hấp đến quắt lại, thịt kho tàu không cho đường, cũng may canh cải trắng không làm sao. Mặt mũi bà có chút nuốt không trôi nhưng Tống Nhiễm không để ý, dù sao ăn gì cũng như nhau.

(*) *Thu quỳ: thứ quỳ nở về mùa hè, hoa vàng phớt có năm cánh, giữa tím.*

Sau ngày biết bệnh tình của Tống Nhiễm, thái độ của Nhiễm Vũ Vi thay đổi rõ rệt, từ hình tượng bà mẹ nghiêm khắc giờ tha thứ cho Tống Nhiễm rất nhiều, cũng không còn đưa ra nhiều yêu cầu với cô nữa. Vào ngày mừng một đầu năm ấy, bà có chút ho khan, tinh thần không tốt lắm nhưng vẫn lần đầu đưa Tống Nhiễm đi hội chùa. Chỉ là mới đi nửa đường nhưng bà chê đám ba cái chùa chiền kia quá nhàm chán nên mua hộp mứt quả và bùa con hổ cho Tống Nhiễm rồi trở về nhà.

Nhiễm Vũ Vi trời sinh không nói mềm mỏng bao giờ, cũng sẽ không an ủi người ta; Tống Nhiễm cũng bài xích việc thành thật với người khác về vấn đề tâm lý của mình. Vì thế hai người đều tránh không đề cập tới chuyện bệnh tật lần này.

Nhiễm Vũ Vi rất cố gắng cho Tống Nhiễm không gian, không khiến cho cô khó chịu. Chỉ là tính cách một người không thể thay đổi một sớm một chiều, bản thân bà cũng đã rất kiềm chế rồi.

Tống Nhiễm cảm nhận được sự thay đổi của bà, nhưng không biết nói gì, cũng không biết làm thế nào.

Đường về ngày ấy, Nhiễm Vũ Vi đưa cô ra sân bay, hai người đều không nói lời nào.

Trong xe yên tĩnh chỉ có tiếng Nhiễm Vũ Vi thỉnh thoảng ho khan.

Tống Nhiễm nói: “Ngày mai mẹ đến bệnh viện kiểm tra đi, đừng cứ một mực lao vào làm việc.”

“Ừ.” Nhiễm Vũ Vi nói, “Con về Lương Thành cũng nhớ đi khám bác sĩ.”

“Vâng.”

Rất cuộc không nói chuyện nữa.

Mãi đến lúc chia tay, Nhiễm Vũ Vi mới nói: “Không có chuyện gì đâu. Phải kiên cường lên.”

Nói xong, lại thêm một câu: “Tóc ngắn nhìn không đẹp, lần sau đừng cắt nữa.”

Tống Nhiễm không phản bác được.

Trên máy bay về thành phố, cô khổn khổ muốn chết, lại không ngủ được, giống như vô số những đêm trằn trọc khác.

Buổi tối trên máy bay, các hành khách đều đang ngủ.

Ánh sáng trong khoang máy bay lơ mơ, không gian yên ắng.

Cô ngồi ở chỗ của mình, trợn tròn mắt. Bỗng nhiên, không hề báo trước, mũi cô cay cay. Từ sau khi sinh bệnh, cảm xúc nói đến là đến. Cô có chút phiền muộn bản thân.

Chỉ có điều sau một giây cảm xúc đã tan đi. Cô lại bình tĩnh một cách khó hiểu.

Quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ máy bay, là màn đêm vô tận.

Cô im lặng ở chỗ ngồi suốt hai tiếng, máy bay cuối cùng cũng đáp xuống Lương Thành.

Các hành khách mỗi một đứng xếp hàng xuống máy bay. Lúc Tống Nhiễm đi đến cầu thang, khí lạnh ào đến, cơn gió lạnh lẽo ẩm ướt xuyên qua mấy lớp quần áo thấm vào da thịt xương cốt.

Cô che kín áo lông, co rúm lại đi ra ngoài.

Tống Nhiễm xuống cầu thang rồi đi đến hành lang hai mặt đều là cửa sổ kính sát đất. Ngoài cửa sổ là đêm tối vô biên, những ánh đèn từ máy bay trên bãi đáp lấp lóe; bên trong cửa sổ là phòng chờ đèn đuốc sáng trưng, hành khách hoặc ngồi hoặc đứng, đi lại không ngớt.

Chỗ cách cô không xa có đám người đang xếp hàng đăng ký.

Vô tình thoáng nhìn qua, cô bỗng nhiên thấy một bóng hình quen thuộc.

Lý Toàn mặc áo khoác màu tím, đứng bên trong hàng. Dáng anh cao, lưng thẳng tắp, khí chất nổi bật, rất làm người khác chú ý.

Đèn trong phòng chờ máy bay sáng như ban ngày, chiếu vào gương mặt tuần tú của anh. Trông anh trầm tĩnh, như có chút gì đó không quan tâm, theo

hàng tiến lên từ từ.

Tổng Nhiễm im lặng mấy giây như có chút do dự. Nhưng chỉ ngay sau đó, nội tâm cuộn cuộn cảm xúc phá tan hết thấy, cô kéo hành lý chạy trở về, chạy đến cuối hành lang, cách một tấm kính gọi anh: “A Toàn!”

Anh không có nghe thấy, cũng không nhìn về phía này, yên tĩnh tiếp tục đi tới.

“A Toàn!” Cô cuống đến mức dùng tay gõ vào mặt kính.

Cửa kính ở sân bay rất dày, Tổng Nhiễm trông thấy phía trước các hành khách đang trò chuyện, cười đùa.

Tất cả đều im ắng —— đây là kính cách âm.

Trong lòng cô lạnh toát, há miệng nhưng không phát ra được âm thanh.

Cô dán sát vào cửa sổ kính sát đất, cứ như vậy lẳng lặng ngắm nhìn anh, nhìn anh đi từng bước nhỏ tiến lên, phía trước anh chỉ có bốn người.

Có người trong hàng nhìn thấy cô, vẻ mặt khó hiểu nhưng cũng không biểu lộ quá rõ ràng.

Tổng Nhiễm thờ hồn hèn, hơi thở nóng làm mờ đi tấm kính, cô cuống quýt lấy tay áo lau thì thấy phía trước anh chỉ còn lại hai người.

Môi cô run rẩy, cái mũi lại cay cay như muốn khóc.

Những hành khách từ hàng đi ra quay lại nửa bước nhìn cô, nhưng không rõ là Tổng Nhiễm muốn tìm ai.

Vị khách phía trước Lý Toàn đang bắt đầu xét vé.

Tổng Nhiễm vịn tấm kính ngơ ngác nhìn anh, trong lòng bỗng dưng bình tĩnh lại. Cảm xúc lúc đầu hoàn toàn biến mất, trong đầu chỉ còn trống rỗng.

Cô biết không còn kịp rồi.

Nhưng ngay lúc người phía trước anh đi vào cửa lên máy bay, chẳng biết thần xui quỷ khiến thế nào mà Lý Toàn quay đầu nhìn về phía bên này. Trong phút chốc đó nhìn thấy ánh mắt của cô.

Cô khoác áo lông, đầu tóc rối bời ghé vào bên ngoài tấm kính, hai bàn tay áp vào thủy tinh, ngốc nghếch im lặng nhìn anh.

Ánh mắt chạm nhau trong thoáng chốc, cô mở to mắt, lập tức há to miệng, khẩu hình “A”, nhưng âm thanh lại không thể truyền ra.

Lý Toàn sững sốt mất mấy giây, vé trong tay vừa đưa tới lại rút trở về, nói: “Thật ngại quá.”

Anh rời khỏi hàng, nhanh chân chạy đến phía cô.

Mũi Tổng Nhiễm đột nhiên cay xè, trong mắt lấp lánh ánh lệ. Cô sợ mất mặt, tranh thủ thời gian nháy mắt để ngăn lệ, cười cười quay lại, ánh mắt lóe sáng, ngoan ngoãn cười với anh.

Lý Toàn đi đến trước tấm kính rồi đứng yên.

Cách một mặt kính, anh cúi đầu xuống nhìn cô, ánh mắt thật sâu như ẩn giấu quá nhiều cảm xúc, lại giống như lúc lạnh nhạt bình thường.

Ánh mắt của anh trong suốt, cứ lẳng lặng nhìn cô như cố nhân trùng phùng, lại như đặt thành tâm nguyện; cứ lẳng lặng nhìn như vậy, cười nhạt, khoe miệng cong cong, trong mắt có một tia đau thương không nói rõ nhưng lại nhanh chóng khôi phục về bình thân ban đầu.

Hai người đều im lặng nhìn đối phương, cười yếu ớt, hốc mắt ửng đỏ.

Qua trọn vẹn mười giây, ngón tay anh chọc chọc vào mặt kính, chỉ khuôn mặt cô, nói gì đó.

Tổng Nhiễm nhìn không hiểu khẩu hình của anh, lắc đầu: “Anh nói gì vậy? Tôi không nghe được.”

Anh cười cười, không nói nữa, chỉ im lặng nhìn cô.

Lần trước từ biệt, không ngờ đã là bốn năm tháng. Đường như có chút xa lạ, nhưng lại quen thuộc như thuở ban đầu.

Lý Toàn hỏi: “Cô sống tốt chứ?”

Câu này cô nhìn hiểu, tranh thủ gật đầu: “Tốt. Còn anh?”

Anh cũng cười nhẹ gật đầu.

Tổng Nhiễm hỏi: “Anh về khi nào?”

Không biết anh có nhìn rõ cô nói không, không trả lời, chỉ là trong mắt hàm chứa ý cười, cúi đầu nhìn hành lý của cô.

Ngay lúc đó, Tổng Nhiễm chợt phát hiện bên lỗ tai phải của anh hơi khác thường. Vừa định muốn nhìn rõ hơn thì bên kia, người cuối cùng đã xét vé xong, người nhân viên nói gì đó, Lý Toàn quay đầu đáp lại.

Anh quay lại nhìn cô, im lặng nói: “Phải đi rồi.”

Tổng Nhiễm trong lòng chua xót, chỉ có thể gật đầu, bỗng cuồng đến mức cào trên tấm kính, nói: “Điện thoại! Điện thoại!”

Anh gật đầu.

Đầu óc cô nhất thời chập mạch, cũng không nghĩ đến dùng di động, vội vội vàng vàng dùng tay viết một dãy số trên tấm kính. Anh không chớp mắt nhìn vào ngón tay của cô, nhều mày, nhanh chóng ghi nhớ lại dãy số này.

Cô viết xong, anh vẫn còn mím môi nhăn mày, trong đầu học thuộc mấy lần.

Cô nhìn anh: “Nhớ kỹ chưa?”

Anh hỏi tương lại một lần, gật đầu: “Nhớ kỹ.”

Trên mặt cô rớt cuộc nở một nụ cười thật tươi.

Anh cũng cười, chỉ sang bên phải, nói: “Đi nhé.”

“Ừ.” Cô liên tục gật đầu.

Anh đi đến cửa máy bay, nửa đường quay đầu nhìn cô.

Cô vẫn còn ghé vào bên cửa sổ, mong ngóng nhìn anh.

Anh vẫy tay với cô, im lặng làm khẩu hình: “Bái bai.”

Cô nhanh chóng giơ tay lên, lắc lắc: “Bái bai.”

Anh kiểm phiếu rất nhanh, lúc đi vào cửa, lại quay đầu nhìn cô một cái, lúc này mới biến mất trong tầm mắt.

Bạn đang đọc truyện *Cây Ô Liu Mâu Trắng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27-1

Edit: Onion2109

Beta: Eimi.103

Tổng Nhiễm nhìn bóng dáng Lý Toàn biến mất ở cửa lên máy bay, sau lưng, các thành viên tổ lái trên chuyến bay mà cô ngồi đều đã xuống máy bay.

Tiếp viên hàng không kinh ngạc hỏi: “Sao cô còn ở đây? Mau đi thôi.”

“Xin lỗi.” Tổng Nhiễm kéo hành lý, chạy chậm rồi đi. Cô vừa mới ra khỏi hành lang thì di động đổ chuông, là một số lạ từ Lương Thành.

Cô lập tức bắt máy: “A lô? Cho hỏi là?”

Lý Toàn có lẽ không nghĩ tới cô sẽ bắt máy nhanh như vậy, dùng một chút mới thấp giọng trả lời: “Là tôi.”

Cô đứng bên cạnh cửa sổ sát đất, nhìn ra sân bay, trong lòng nhẹ nhàng nhảy nhót, nói: “Tôi biết là anh.”

“Ừ.” Anh nói, “Tôi thử một chút, xem có nhớ nhầm số hay không.”

“Anh không nhớ nhầm.” Cô nói, “Trí nhớ của anh rất tốt.”

Nói xong mới phát hiện đây quả là câu nói thừa thãi, nếu không có sự tập trung và trí nhớ cao hơn người thường thì đâu cần phải ngân dậm mới tìm được một tinh anh phá bom chứ.

Anh hỏi: “Cô nghi phép trở về à?”

“Ừm, đi thăm mẹ.” Cô nói. Nói xong lại nghĩ, anh nhất định sẽ thấy lạ vì sao mà mẹ lại không ở Lương Thành. Nhưng cô cũng không giải thích, cảm thấy lần sau còn có cơ hội mà.

Cô hỏi: “Còn anh?”

Anh ngừng một chút, nói: “Đi công tác.”

Cô hỏi: “Lại là thứ có liên quan đến bom hả?”

Đầu dây bên kia chỉ có âm thanh ồn ào, anh không trả lời.

Lúc này, đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng phát thanh trên máy bay, anh nói: “Tôi cúp điện thoại trước.”

“Được. Lên đường bình an.”

“Ừ.”

Tổng Nhiễm để điện thoại xuống, nhìn ra ngoài cửa kính, trông thấy kính phản chiếu quang cảnh mờ nhạt trong phòng, cô mím môi nhìn gương mặt lơ lửng ở bên trên.

Từ sân bay đi ra, thời gian cũng không muộn lắm, chỉ là đêm mùa đông đến sớm, còn có chút lạnh.

Trên đường về nhà, Tổng Nhiễm ngồi trong xe taxi, khí lạnh trên người vẫn chưa tản đi, bàn tay nắm thật chặt điện thoại di động, giống như cầm một viên thuốc an thần quan trọng.

Ngày kế tiếp đi làm, Tổng Nhiễm vừa mới đến đài truyền hình, những đồng nghiệp trước mặt đi qua đều mỉm cười với cô.

Tổng Nhiễm không hiểu lắm, lên tầng của Bộ thông tin, đi vào khu làm việc thì thấy chỗ mình ngồi đặt một bó hoa tươi to, các đồng nghiệp ở đó đều cười với cô.

Tổng Nhiễm càng thêm buồn bực, rút tấm thiệp bên trên ra, trên thiệp viết: “Xin chúc mừng phóng viên Tổng Nhiễm đã đoạt giải thưởng lớn quý giá Ảnh Báo chí Thế giới Hà Lan với bức ảnh CANDY. —— Bộ thông tin đài truyền hình Lương Thành.”

Trên thiệp còn in phiên bản thu nhỏ của bức ảnh.

CANDY —— SONG RAN

“Chúc mừng!!!” Các đồng nghiệp cùng lớn tiếng hô.

Tiểu Thu đi lên cho cô một cái ôm lớn: “Nhiễm Nhiễm quá lợi hại, tớ biết nhất định sẽ đoạt giải mà! Pulitzer còn chưa công bố, nhưng nhất định sẽ là của cậu!”

Tổng Nhiễm gấp thiệp lại, mỉm cười: “Cảm ơn.”

Đám người nhao nhao đến chúc mừng:

“Tổng Nhiễm, chúc mừng.”

“Lúc này cô là nhân vật lớn đó.”

“Không phải gấp, đây chỉ là làm nóng người. Giải Pulitzer tháng tư mới là quả bom nặng ký nè.”

Tổng Nhiễm cảm ơn từng người, cô để hoa ở một bên, tấm thiệp nhét vào ngăn kéo.

Sau khi nhận điều trị, cảm xúc của cô không dễ chấp trùng như lúc trước nữa.

So với tư vấn tâm lý, cô cho rằng công lao chủ yếu là nhờ uống thuốc. Nhưng cũng có một chút tác dụng phụ, có lúc cô cảm giác mình như đang phụ thuộc. Giống như độc, uống thuốc xong thì tâm trạng rất bình tĩnh rất tích cực, nhưng qua một thời gian ngắn là lâm vào sa sút và hoài nghi bản thân.

Cô cảm giác mình không còn là Tổng Nhiễm nữa, mà là một lọ thuốc tổng hợp.

Nhưng bác sĩ nói cô không nên quá soi xét bản thân để tạo áp lực, chữa bệnh phải từ từ.

Mà bây giờ, sáng sớm vừa uống thuốc xong nên cô rất bình thản với việc đoạt giải thưởng, không vui vẻ, cũng chẳng bài xích sợ hãi.

Chỉ có điều còn chưa ngồi vững thì Lưu Vũ Phi đã đến tìm cô.

Sau khi đoạt giải, một loạt các nhà lãnh đạo đến quan tâm thăm hỏi công việc có chỗ nào khó khăn hay không, rồi lại hứa hẹn tương lai sẽ cho cô đủ loại chính sách rộng rãi cùng sự ủng hộ lớn.

Gặp xong các vị lãnh đạo cũng đã gần tới trưa rồi.

Tổng Nhiệm trở lại văn phòng cũng không có việc gấp để làm, suy nghĩ một lúc rồi phá phong tỏa internet để vào mạng bên ngoài. Lúc đầu cô chỉ xem tin tức cá nhân, Sasin và rất nhiều người bạn phóng viên quốc tế đều chúc mừng cô.

Cô lơ đãng xem xong, lại đi xem các bình luận. Lần này, phe chỉ trích chiếm một lực lượng đông đảo.

Một tòa soạn báo nước Pháp thậm chí viết một bài xã luận nhằm vào việc CANDY đoạt giải, chỉ trích giải thưởng Nhiếp ảnh Quốc tế Hà Lan đề cao tính cá nhân, lên án mạnh mẽ giải thưởng kiếm lợi nhuận dài hạn từ tai nạn của con người, đây từng tổp phóng viên đi săn những thảm cảnh làm vịnh, nhân tính vụn vụn, truy danh trục lợi.

Tổng Nhiệm không xem mấy nghìn bình luận ở bên dưới như lần trước nữa, tắt mạng.

Sắp đến giờ tan làm, Tổng Trì Thành gọi điện thoại tới nói cô về nhà ăn cơm. Ông xem tin tức thấy cô đoạt giải thưởng rồi.

Cảm xúc kích động của cha thể hiện rõ qua micro. Ông vẫn chưa tan làm nên Tổng Nhiệm nghe thấy đủ tiếng khen ngợi của cả đồng nghiệp. Hẳn là của các cô chú bên đơn vị.

Tổng Nhiệm không muốn về nhà lắm, nhưng cô không muốn Tổng Trì Thành thất vọng nên vẫn đồng ý.

Sau khi tan việc, Tổng Nhiệm lái xe về nhà.

Năm nay mùa đông chậm chạp không chịu đi, tết âm lịch đã qua, lại một đợt khí lạnh đến. Trong sân cây cối rụng lá tiêu điều, thân cành trụi lủi chỉ thẳng vào khoảng không.

Bầu trời cũng là một khoảng âm u, nghe nói qua vài ngày lại có tuyết rơi.

Vừa xuống xe thì khí lạnh thấu xương ập vào mặt.

Tổng Nhiệm kéo kín khăn quàng cổ, chạy chậm vào hành lang. Cô vừa đến lên tầng ba đi đến cửa, định đẩy cửa đi vào nghe thấy bên trong có tiếng nói chuyện.

Dương Tuệ Luân nói: “Mấy hôm trước mẹ nghe người ta nói, bệnh trầm cảm chính là tâm tình không tốt?”

Tổng Ương nói: “Phải, cũng không phải. Mẹ không hiểu đâu, mẹ muốn nghĩ vậy thì cứ coi như là thế đi.”

“Trong khoảng thời gian này con cũng khiến mẹ tâm tình không tốt, sợ là mẹ đây cũng mắc phải bệnh trầm cảm rồi đấy.”

“Được rồi, sao mẹ lại lái sang con làm gì?”

“Haiz, con nói xem sao chị con lại mắc bệnh này? Trước kia tính tình con bé cũng không cấu kình, nhưng bây giờ mẹ nói chuyện với nó đều phải lo lắng đề phòng.”

Tổng Ương: “Con nói rõ, mẹ không hiểu đâu, đó là tổn thương tâm lý.”

Dương Tuệ Luân: “Tổn thương tâm lý? Mẹ thấy nó vẫn ổn mà, công việc thuận lợi, còn nhận được giải thưởng lớn cấp quốc tế, tâm tình cũng nên tốt chứ. Có gì đâu mà luẩn quẩn trong lòng hả?”

Tổng Ương không nói rõ được với bà, đành lảng sang chuyện khác: “Mẹ làm đồ ăn sớm vậy làm gì, chốc nữa lại phải hâm nóng lần nữa. Mẹ không thể chờ chị ấy về rồi làm ư?”

“Mẹ không phải sợ con đói nên làm sớm à.” Dương Tuệ Luân thở dài, “Haiz, cũng không biết lúc nào nó mới về đến nhà, mẹ cũng không dám hỏi. Ngày đó gọi điện thoại bị nó quát cho, giờ nhớ đến còn thấy chấn động. Nếu cứ vậy thêm vài lần chắc mẹ cũng trầm cảm luôn quá.”

“Trời ơi má ơi, chuyện đó qua từ đời nào rồi. Mẹ vẫn còn nhớ hả? Con ngày nào chả ồn ào, chả lẽ mẹ muốn giết con à?”

Tay Tổng Nhiệm nắm chốt cửa, inox đóng băng lạnh buốt, khí lạnh từ ngón tay thẳng đến đáy lòng. Cô chậm rãi thả tay, nhét bàn tay đã lạnh buốt vào túi áo, xoay người lặng lẽ đi xuống lầu.

Trong hành lang gió bắc ù ù, cô đứng ở đầu gió một hồi, lấy điện thoại di động ra. Cô mở sổ của Lý Toàn, muốn gọi lại thôi, ngón cái run rẩy trong gió lạnh.

Mười mấy giây sau, điện thoại tự động tắt máy.

Cô cắt chiếc di động lạnh lẽo vào trong túi áo, đi ra hành lang.

Mùa đông này dài dằng dặc không ngừng không nghỉ.

Hơn một tuần trôi qua, Lý Toàn trở về Lương Thành, nhiệt độ không khí vẫn dưới 0°C.

Lúc anh về đến nhà là trong đêm, từ New York đến Đế Thành, rồi lại chuyển giao về Lương Thành nên người mệt mỏi không còn hơi sức. Anh cầm chìa khoá mở cửa, trong nhà đèn sáng. Cha Lý đang nấu canh gà trong bếp.

Lý Toàn đóng cửa, con gió lạnh biến mất, giọng anh hơi khàn, cất tiếng gọi: “Cha.”

“Một giờ trước đã hạ cánh rồi, sao lại về trễ vậy?” Giọng cha Lý lo lắng nói vọng ra từ trong bếp.

“Kẹt xe ạ.” Lý Toàn đổi một đôi dép lê.

“Mau tới đây sưởi ấm,” Cha Lý xoa xoa tay đi đến cạnh ghế sofa, bật lò sưởi điện, rồi đặt một cái chăn bông nhỏ lên, “Thời tiết chả biết làm sao, đầu xuân còn lạnh thế này.”

Lý Toàn không nói gì, đi sang ngồi cho tay vào chăn sưởi ấm.

Cha Lý nhìn anh mấy lần, muốn hỏi bác sĩ nói thế nào, nhưng Lý Toàn chỉ xuất thần nhìn vào hư không, không nói một lời.

Người cha trong lòng hiểu rõ, không hỏi nữa.

Ông vào trong bếp tắt bật một hồi, bùng thức ăn lên bàn, ấm áp nói: “A Toàn, tới dùng cơm. Canh gà cha hầm từ trưa đấy.”

“Ài.” Lúc Lý Toàn đứng dậy, hơi vênh môi dưới, cong miệng mỉm cười.

Hai cha con ngồi cạnh bàn, ăn cơm phần mình, không nói một lời.

Lý Toàn ăn được một nửa, trông thấy trên kệ đặt một đồng thuốc bổ, hỏi: “Cha mua mấy thứ này làm gì?”

“Lãnh đạo bên bộ đội các con tặng.” Cha Lý nói, “Mấy ngày qua con đi rồi, chỉ đạo viên, chính ủy, còn có lãnh đạo bộ chính trị đều đến đây làm công tác tư tưởng.”

Đôi đũa trong tay Lý Toàn ngừng một chút, ngược mắt nhìn ông.

“Con là binh chủng đặc biệt, còn là sĩ quan, đã lập công, hiện tại bị tàn tật, trong quân đội không cho phép con rút lui, nói điều này không phù hợp với chính sách. Con không nên làm vậy, là bộ mặt của quân khu Giang Thành, sự việc lan truyền ra ngoài sẽ không tốt.”

Lý Toàn cúi đầu lùa cơm, không lên tiếng.

“Có điều chỉ đạo viên cũng đã nói, bây giờ con không muốn quay lại quân đội, có thể ở bên ngoài làm công ích, như vậy có thể nói con vì bị thương nên tu dưỡng. Con phải giữ liên lạc với quân đội thường xuyên, báo cáo tình huống tư tưởng.” Cha Lý đứng dậy lấy ra một tờ giấy, “Đây là trong đội chỉ định vài nơi con có thể làm việc.”

Lý Toàn không nhìn, cầm tờ giấy kia hất ra hướng bên ngoài.

Giấy trắng lướt tới trên bàn trà.

Cha Lý im lặng, lặng lẽ bùng bát cơm lên.

“Cha,” Lý Toàn lại nói khẽ, “Cha trở về đi. Cha ở đây không quen, ông bà nội cũng cần cha chăm sóc. Con không sao đâu.”

Cha Lý khuyên bảo: “Không thì con quay lại Giang Thành với cha nhé? Để lãnh đạo cho con một chức ở đó?”

Lý Toàn nói: “Con không muốn về.”

Cha Lý hiểu, quê quán người quen nhiều.

“A Toàn...”

“Dạ?”

“Trong lòng con có chuyện gì, nói cho cha được không?”

Lý Toàn ngẩng đầu lên, cười nhạt: “Không có gì ạ. Cha sớm về nhà đi, không cần trông con đâu.”

Cha Lý nhìn bộ dáng của con trai, trong lòng khó chịu. Có lẽ vì vợ qua đời sớm, dẫn đến việc con trẻ thiếu cảm giác dịu dàng của người mẹ trong cuộc sống, hoặc có lẽ tính cách ôn hòa ẩn nhẫn của ông là tham chiếu duy nhất trong quá trình phát triển của con trai. Lý Toàn từ nhỏ đến lớn không giỏi bày tỏ tình cảm nội tâm của mình. Vui vẻ, yêu thích, khổ đau, tuyệt vọng, tất cả đều là ôn hòa và bình tĩnh, mỉm cười đối mặt.

Khi rất vui vẻ vẫn giấu nụ cười; khi rất đau khổ vẫn không trào nước mắt.

Thời gian sống động nhất đó là khi ở trong quân đội cùng một đám lính, Lý Toàn có thể lộ ra sự kiêu ngạo và cứng rắn từ sâu trong xương, mà bây giờ thì...

“A Toàn...” Cha Lý còn muốn nói gì nữa thì Lý Toàn chợt quay đầu nhìn TV.

TV phát một tin tức:

“... Phóng viên chiến trường nổi tiếng Tổng Nhiệm của nước ta với bức ảnh tin tức ‘Candy’ đã giành được giải thưởng Ảnh Báo chí Thế giới Hà Lan, đây là lần đầu tiên phóng viên của Trung Quốc đoạt giải. Giải thưởng Ảnh Báo chí Thế giới Hà Lan là một trong những giải thưởng quan trọng nhất trong giới truyền thông thế giới, chỉ đứng sau giải Pulitzer. Mà rất nhiều nhà bình luận tin rằng ‘Candy’ rất có khả năng thắng giải Pulitzer năm nay...”

Trên màn hình chiếu bức ảnh “Candy” và hình chụp Tổng Nhiệm trong thế căn cước.

Tấm hình trong thẻ căn cước được chụp hai năm trước khi Tổng Nhiệm mới vừa đi làm, trên tấm hình là một cô gái tóc dài, khuôn mặt trắng nõn, nụ cười ngượng ngùng, đôi mắt vừa to vừa sáng.

Lý Toàn chợt nhớ tới đêm đó ở sân bay nhìn thấy cô, cô cắt tóc ngắn, bị gió thổi đến rối bời.

Anh đặt thìa xuống, đi tới bàn trà cầm điện thoại di động lên, vào danh bạ và nhấp vào một dãy số có biểu tượng hình ngôi sao. (*Này là danh bạ yêu thích đó:v*)

Anh ở trong lòng tổ chức lại ngôn ngữ chúc mừng, khi ngẩng đầu thì trông thấy mình trong gương—— hần kéo chiếc khăn quàng cổ, trên cổ có một vết sẹo rất dài.

Đột nhiên, tiếng gió ngoài cửa sổ ngừng thổi, âm thanh trong TV cũng biến mất.

Thế giới rất yên tĩnh.

Anh quay đầu nhìn nhánh cây lay động ngoài cửa sổ kính, cha đang ăn cơm, hình ảnh trên màn hình TV không phát ra tiếng. Anh giống như đang đứng trong một cái lồng chân không.

Anh cúi đầu nhìn điện thoại, thoát khỏi danh bạ.

Lý Toàn khom lưng đặt di động lại trên bàn trà, lại thoáng nhìn tờ giấy trắng viết những địa điểm làm việc mà chỉ đạo viên để lại, trong đó có một nơi ở đường Bạch Khê.

Bạn đang đọc truyện *Cây Ô Liu Mâu Trắng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27-2

Edit: Onion2109

Beta: Eimi.103

...

Sáng sớm hôm đó, lúc Tổng Nhiệm ra cửa trông thấy tuyết rơi, từng bông từng bông thấm ướt đá xanh trong ngõ.

Năm nay thực sự rất lạ, tuyết rơi suốt cả một mùa đông. Bông tuyết từ năm trước trôi sang năm sau.

Trên đường đi bộ đến nhà ga, mấy học sinh cấp ba vui vẻ chạy ngang qua cô, cười nói: “Lại có tuyết rơi, cầu nguyện thì có linh nghiệm không nhỉ?”

Tổng Nhiệm vô ý nghe được, nghĩ lại, cô cũng không có nguyện vọng gì.

Cô đi đến đài truyền hình, cả ngày đều rất bình tĩnh, xử lý các hạng mục phức tạp trong công việc đều đầu vào đáy.

Tết Nguyên đán qua đi, một năm mới vừa tới, dường như cả thế giới đều đang vui vẻ, không có chuyện xấu, cũng không có điểm nóng, chỉ có vài tin tức giải trí không ngừng.

Bộ thông tin khó có được cảnh thanh nhàn như vậy.

Tổng Nhiệm chợt phát hiện, lúc phóng viên không có chuyện để làm thì thế giới mới thực sự an bình.

Cái này có tính là một kiểu châm chọc không nhỉ?

Sáu giờ lúc tan tầm, trời tối lất phát mưa.

Tuyết vẫn rơi, bay lả tả trên những chiếc xe, trên người đi đường.

Tổng Nhiệm đứng ở trạm xe buýt, một bông tuyết đọng trên mặt cô, thấm vào lòng lạnh buốt. Cô chợt nhớ tới buổi sáng trong ngõ tình cờ nghe được câu nói đó.

Thật ra cô cũng có nguyện vọng.

Cô muốn gặp một người.

Dù là đứng từ xa nhìn anh, không nói lời nào, cũng tốt lắm rồi.

Tuyết vẫn đang rơi.

Tổng Nhiệm tựa đầu vào tấm kính ướt lạnh của xe buýt, lòng không yên nhìn thành phố chìm trong tuyết qua cửa sổ.

Mới đi qua hai trạm, phía trước xuất hiện một đám người tụ tập rất đông, hình như có người muốn nhảy lầu.

Vừa lúc xe buýt vào trạm, các hành khách chen ra cửa sổ xem náo nhiệt.

Tổng Nhiệm lập tức xuống xe, móc ra máy ảnh trong ba lô chạy tới.

Tuyết lớn tung bay, trên mặt đất rất ẩm ướt.

Đám người ven đường đông nghịt, những chiếc xe trên đường cũng dừng lại xem, đường bị chắn chặt như nêm cối.

Tổng Nhiệm ngẩng đầu nhìn, trên đỉnh một trung tâm mua sắm bảy tám tầng có một cô gái đang ngồi.

“Cô gái đó muốn nhảy lầu, nói là chồng chạy theo tiểu tam rồi.”

“Đạo gần nay mấy thằng đàn ông không lăng nhăng mới là hiếm lạ đấy!”

“Tuyết lớn như thế, đáng thương quá.”

“Nhảy lầu thì giải quyết được cái gì? Người đau lòng không phải cha mẹ mình sao.”

Tổng Nhiệm gạt đám người chen vào, bên trong có dây cảnh báo không cho người tới gần. Tổng Nhiệm lấy thẻ phóng viên ra và xin được đi lên quay chụp. Cảnh sát nhân dân kiểm tra giấy chứng nhận rồi đồng ý cho cô qua, để cô vào hiện trường.

Gió lạnh gào thét trên mái nhà.

Trên tầng chót trống trải có bảy tám cảnh sát nhân dân, cảnh sát giúp đỡ và cảnh sát hỗ trợ đang khuyến bảo an ủi cô gái ngồi trên mép lầu.

Tổng Nhiệm sợ sự xuất hiện của mình ảnh hưởng đến cô gái nên giấu ống kính trên bệ cửa sổ trong hành lang, bản thân cũng ngồi trong đó.

Chỗ cô đứng tạo thành hình chữ L với điểm nhảy lầu, chụp rất rõ ràng.

“Cô nghĩ xem, cô mà nhảy lầu thì tên đàn ông kia cũng chẳng áy náy chút nào, càng hợp với ý hấn ta hơn. Cuối cùng người đau lòng chỉ có cha mẹ cô thôi.” An ủi cô gái là một cảnh sát nhân dân trẻ tuổi.

Lính cứu hỏa bên cạnh nói tiếp: “... Còn chúng tôi, những người đang ở đây quan tâm đến cô mà. Tuyết lớn như thế, chúng tôi đứng ở đây với cô hẳn một tiếng đồng hồ rồi đó. Em gái à, có vài kẻ không đáng giá đâu. Nếu cô nuốt không trôi cục tức này thì xuống đây, sau này vượt qua tốt hơn, bây giờ đừng chịu thua.”

Đám cảnh sát tận tình khuyến bảo, thay nhau thuyết phục.

Chỉ có một người cảnh sát hỗ trợ đưa lưng về phía Tống Nhiễm, từ đầu đến cuối không nói một câu. Người ấy đứng bất động tại chỗ, giống như một pho tượng, hoặc như là tùy thời muốn làm cái gì đó.

“Đừng nhảy!” Bỗng nhiên dưới lầu có người hô, “Không đáng!”

“Đừng nhảy!”

Càng nhiều âm thanh thấp thoáng truyền lên.

Cảnh sát nhân dân trẻ nói: “Cô nghe đi, rất nhiều người xa lạ như vậy đều đang quan tâm cô. Tuyết lớn đang rơi, trời lại lạnh như vậy, tất cả mọi người đều trông coi, đang quan tâm cô...”

Cô gái cúi đầu, khóc lớn.

“Xuống đây đi, đến giờ cơm chiều rồi. Cô hẳn đã lạnh lắm nhỉ? Chúng tôi mời cô đi ăn lẩu nhé?”

Tống Nhiễm vừa nghe vừa vô ý đưa mắt nhìn người cảnh sát hỗ trợ lưng đưa về phía mình.

Vóc dáng anh ta rất cao, mặc áo khoác rất dày nhưng cũng có thể nhìn ra thân hình anh hơi gầy. Anh ta đứng cách cô gái mấy bước chân, từ đầu đến cuối không động đậy, độ bình tĩnh không phải bình thường. Từ tư thế của anh ta mà phỏng đoán, hẳn là quan sát cô gái từ đầu đến giờ.

Giữa những tiếng an ủi, cô gái kia cuối cùng cũng xoay người, nhắc chân trở mình.

Trên mép tòa nhà toàn là tuyết, chỗ cô gái vừa ngồi tuyết đã tan giờ lại đóng thành băng. Lúc cô gái nhắc chân lên thì bị trượt, người ngã ra phía bên ngoài.

Trên lầu lẫn dưới lầu đều kêu lên!

Nhưng ngay trong nháy mắt đó, người cảnh sát hỗ trợ đưa lưng về phía Tống Nhiễm bỗng nhiên nhào tới, đến bên lan can bắt lấy mũ áo lông của cô gái.

Tống Nhiễm hải hùng khiếp vía, trong nháy mắt rút ngắn tiêu cự máy ảnh.

Người cảnh sát hỗ trợ đó một tay giữ lấy lan can, một tay kéo cô gái, nửa người lơ lửng bên ngoài. Các đồng nghiệp của anh ta ào ào xông lên, nhanh chóng kéo hai người.

Tống Nhiễm ôm camera chạy tới sân thượng.

Cô gái khóc không thành tiếng, được mấy người cảnh sát nhân dân trùm áo khoác quân đội dày đỡ đi xuống dưới.

Tống Nhiễm nghển cổ nhìn quanh, xuyên qua bóng người đi tìm người cảnh sát hỗ trợ vừa cứu cô gái.

Anh quay lưng về phía cô, hơi vung tay, quay đầu.

Bốn mắt nhìn nhau, hai người đều khẽ giật mình.

Cách một trời tuyết bay, Tống Nhiễm nhìn Lý Toàn, lại nhìn đồng phục cảnh sát hỗ trợ trên người anh, vẻ mặt mê mang.

Lý Toàn muốn nói gì đó thì một cảnh sát nhân dân gọi: “A Toàn.”

“Chốc nữa tôi xuống tìm cô.” Lý Toàn nói.

Tống Nhiễm gật đầu.

Người đã cứu được. Lý Toàn cầm đơn đăng ký cứu viện đi tìm người quản lý của trung tâm mua sắm để ký tên. Ký xong đi xuống lầu, lúc trở lại xe cảnh sát thì nghe thấy sau xe cứu hỏa bên cạnh có người nói chuyện.

Lính cứu hỏa: “Cảnh sát hỗ trợ đó vừa mới tới?”

Cảnh sát nhân dân: “Ừ.”

“Thân thù rất lợi hại, không giống người bình thường.”

“Từ trong đội đặc chiến ra. Nhìn trẻ vậy thôi chứ là thượng úy rồi đấy.”

“Vãi! Thế sao lại đến chỗ các anh?”

“Bị khuyết tật một chút, cũng vì tu dưỡng do bị thương nữa.”

“Haizz tiếc thật. Khuyết tật dù có làm dân sự cũng không có tương lai. Về sau chỉ có thể ở trong bộ đội kiếm sống.”

“Đúng vậy, nghe nói thuộc đội phá bom, tuổi còn trẻ đã lập rất nhiều công.” Cảnh sát nhân dân khoa tay, “Nếu không bị thương chẳng biết sẽ được thăng bao nhiêu quân hàm. Đáng tiếc...”

Lý Toàn đóng cửa xe cảnh sát, rồi đi bằng đường vòng.

Tuyết vẫn rơi, trời đã tối rồi.

Đám người vây xem trước trung tâm mua sắm đã sớm tản đi, để lại trên mặt đất toàn là dấu chân lấm bùn đất.

Tổng Nhiệm đã cất máy ảnh xong đeo ở sau lưng. Cô đứng dưới mái hiên của trung tâm mua sắm, tay nhét trong túi áo, nhìn những bông tuyết nhảy múa trong trời đêm.

Thoáng trông thấy một bóng dáng quen thuộc tới gần.

Cô hạ tầm mắt, Lý Toàn từ xe cảnh sát ven đường chạy chậm đến chỗ cô, anh phui tuyết dính trên lông mi, mỉm cười: “Đã lâu không gặp.”

Rõ ràng mới gặp nhau ở sân bay không lâu, nhưng cô hiểu ý anh.

Cô nghiêm túc quan sát anh. Ngày đó ở sân bay, cô quá kích động, thành ra không nhìn kỹ dáng vẻ của anh.

Rất lâu không gặp, anh gầy đi rất nhiều, đôi mắt vẫn trong suốt như thế.

Cô nhìn anh chăm chăm, khẽ mỉm cười.

Anh cũng cười ôn hòa, hỏi: “Sao vậy?”

Cô chỉ bên tai, nói: “Tóc anh dài rồi, không giống trước kia lắm.”

Lý Toàn cười đưa tay vuốt, anh đã không để đầu đinh như lúc trước. Lại nhìn cô, nói: “Nhưng cô lại cắt tóc ngắn nhỉ?”

“Nhìn chán lắm à?”

Anh ngẩn ngơ, chớp mắt một cái, hạ thấp giọng: “Đẹp lắm.”

Tổng Nhiệm nhìn tai phải của anh, cẩn thận phân biệt một chút, xác định thứ gắn trên tai là một chiếc máy trợ thính.

Anh nhìn thấy, biểu cảm thản nhiên.

“Tai anh... sao vậy?”

“Bị thương nhẹ, hiện tại bình thường rồi.”

Tổng Nhiệm thu lại nụ cười, chân thành hỏi: “Anh khỏe chứ?”

Lý Toàn nói: “Rất khỏe.”

Cô vẫn nhìn anh, anh đành phải giải thích: “Trong đội phải đi làm việc bên ngoài. Độ khó thấp, không nguy hiểm. Mỗi ngày có thể về nhà, còn được nghỉ cuối tuần, ổn lắm.”

Tổng Nhiệm nhìn sắc mặt anh dịu dàng, không biết là thật hay giả.

Anh hỏi: “Cô thì sao?”

“Tôi cũng rất khỏe.” Tổng Nhiệm cười, nói, “Trong nhà mọi chuyện đều ổn, công việc cũng rất thuận lợi, tâm trạng mỗi ngày cũng thế. Tóm lại là, tất cả đều rất ổn.”

Trong mắt anh chứa ý cười nhàn nhạt, từ đầu đến cuối yên tĩnh nhìn thẳng mắt cô, nghe xong, khẽ nói: “Còn được nhận giải thưởng đúng không?”

Tổng Nhiệm đỏ mặt, nín lấy ngón tay, gạt đầu: “Gật hái ngoài ý muốn. Tôi chưa từng nghĩ tới.”

“Chúc mừng, phóng viên Tổng.” Anh nói, trong mắt là sự chân thành và dịu dàng khiến tim cô như nhũn ra.

Cô nhìn anh chăm chú, muốn nói điều gì.

Đúng lúc này, một cảnh sát nhân dân kết thúc công việc từ trong trung tâm mua sắm đi ra, đi qua gọi anh: “A Toàn, thu đội rồi.”

“À.” Lý Toàn ngẩng đầu trả lời, lại nhìn cô, thấp giọng, “Tôi đi đây.”

Tổng Nhiệm không lên tiếng, máy móc gạt đầu, trong lòng không nổi, lại không thể nào mở miệng.

“Anh...” Cô do dự.

Lý Toàn vừa xoay người lại dừng bước, quay đầu nhìn cô: “Hả?”

“Anh làm ở chỗ nào?” Tổng Nhiệm mỉm cười, phe phẩy thẻ phóng viên trong tay, “Nhờ có một ngày cần anh hỗ trợ.”

Anh cười, nói: “Đường Bạch Khê.”

Tòa nhà văn phòng của Đài truyền hình Lương Thành thuộc khu vực quản lý của đồn cảnh sát ở đường Bạch Khê.

“A.” Tổng Nhiệm cười nói, “Thật là trùng hợp.”

“Cô làm tin tức xã hội có chuyện gì cần hỏi cứ tìm tôi.”

“Được.”

“Tôi đi đây.” Anh chào tạm biệt lần nữa.

“Ừ, hẹn gặp lại.” Cô cười, vẫy tay với anh.

Lý Toàn bước nhanh trong gió tuyết, không quay đầu lại.

Anh ngồi bên tay lái phụ của xe cảnh sát, nhìn gương chiếu hậu.

Trong đêm tuyết trắng xóa, Tổng Nhiệm đứng nhìn theo, sau mấy giây, cô mở chiếc ô màu đen, đi vào trong màn tuyết.

Anh nhìn cô từ từ biến mất, bỗng nhiên lỗ tai yên tĩnh hẳn, không nghe chút âm thanh nào. Sau mấy giây, tiếng nổ vang lại bắt đầu.

Anh cúi thấp đầu, dùng sức day huyệt thái dương.

Cảnh sát nhân dân Tiểu Giáp ngồi bên cạnh sờ vào gáy anh, hỏi: “Sao vậy? Đầu lại đau à?”

Lý Toàn không nghe thấy, nhưng đoán được, anh khẽ lắc đầu: “Không có. Lái xe đi.”

Bạn đang đọc truyện *Cây Ô Liu Mâu Trắng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.